Giới thiệu Ai Hiểu Được Lòng Em?

Ai Hiểu Được Lòng Em? có cái kết là một đám cưới, một cuộc hôn nhân nhưng ở đó là một cuộc tình buồn đối với những người trong cuộc khi mà tình cảm mà họ trao cho nhau không đúng thời điểm và không đúng người nhận.

Khi còn nhỏ cô nảy sinh tình cảm với anh nhưng lúc đó anh không để ý tới mà lại cặp kè với em gái cùng cha khác mẹ của cô.

Khi cô mang trái tim tổn thương của mình trao cho người khác thì anh lại quay về, rồi cuộc hôn nhân chớp nhoáng xảy ra, nhưng có còn hạnh phúc với họ nữa hay không?

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1: Điểm tựa của chúng tôi

Giang Nhân Ly xuất hiện tại Giang gia đã gây nên một trận kinh thiên động địa.

Mạc Tu Lăng trong thoáng chốc nghĩ tới hồi học sơ trung (*tương đương cấp 2), thầy giáo vô số lần đã dùng một giọng sùng bái mà giảng "Hồng Lâu Mộng", khi Tiết Bảo Thoa xuất hiện cũng chói mắt như vậy. Cô ta chiếm được cảm tình của tất cả mọi người trong quan viên, từ Giả lão phu nhân cho đến nha hoàn dường như đều có cảm tình tốt với cô. Cũng từ thời khắc ấy, số phận của Đại Ngọc dường như đã gặp trở ngại lớn. Từ một góc độ nào đó mà nói, Bảo Thoa có thể chính là khắc tinh của Đại Ngọc, cho dù cuối cùng là một cuộc hôn nhân có chút hoang đường, Bảo Thoa cũng chỉ là vai phụ cho tấn bi kịch của Đại Ngọc mà thôi.

Mà Giang Nhân Ly , tựa hồ chính là sắm vai như vậy.

Lúc cô có mặt ở chỗ này, cô mới chỉ có mười lăm tuổi, nhưng nháy mắt đã hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt. Cô mặc một chiếc váy màu tím mỏng manh, chiếc váy ngắn làm lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn nà. Ánh mắt cô đảo qua mọi người, sau đó chân thành đi về phía Giang Thánh Minh: "Cha!"

Giang Thánh Minh nắm tay con gái nhỏ, tuyên bố: "Đây là con gái của ta, Giang Nhân Ly "

Một giây hoảng hốt, Mạc Tu Lăng đảo qua khuôn mặt mọi người trên bàn, bọn họ hiện tại đều đang thổn thức ngoài miệng khen con gái của Giang gia quả đúng là mỹ nhân. Giang Nhân Mạn trong lòng mọi người sớm đã là một mỹ nữ, không ngờ sự xuất hiện của Giang Nhân Ly đã trực tiếp khiến cho hai cô con gái của Giang Thánh Minh bị đem ra so sánh. Thế giới này mỹ nhân có nhiều, nhưng có thể liếc mắt khuynh thành như vậy nhất định là số ít.

Mạc Tu Lăng dừng mắt trên người Giang Nhân Đình, sau đó liền mỉm cười với cô.

Sau khi ăn xong, Giang Nhân Đình kéo tay Mạc Tu Lăng vào trong sân ngồi, "Bọn họ đều nói chị hai sau khi lớn lên nhất định sẽ là đệ nhất mỹ nữ, anh Tu Lăng, anh có thấy thế không ?"

Mạc Tu Lăng xoa xoa đầu Giang Nhân Đình, "Một người đàn ông nếu như chỉ coi trọng vẻ bề ngoài của phụ nữ, nhất định là một người nông cạn. Hơn nữa, trong lòng anh Lăng, Đình Đình vẫn là xinh đẹp nhất."

****

Mạc Tu Lăng bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, lúc này máy bay đang chuẩn bị hạ cánh. Anh day day trán, hóa ra chỉ là đang nằm mơ, trên trán còn vương lại chút mồ hôi. Tiếp viên hàng không thân thiện đưa cho anh chiếc khăn tay. Anh nhìn đối phương gật đầu tỏ ý cảm ơn rồi lau trán. Anh vẫn có chút cảm thấy váng đầu, một chuyến đi công tác chuyển máy bay liên tục khiến cơ thể vốn thiếu ngủ của anh càng không chịu nổi. Hết lần này đến lần khác đối tác bên kia xuất hiện nhiều chuyện lớn như vậy.

Bây giờ trở về, anh nhất định phải nghỉ ngơi.

Mạc Tu Lăng mới ra khỏi sân bay, chuẩn bị đi đến bãi đỗ xe thì thư ký Chương Tâm Dật gọi điện đến. Hôm nay có một bữa tiệc quan trọng không thể không đến dự. Sắc mặt anh sa sầm xuống, nhưng vẫn phải miễn cưỡng lấy lại tinh thần lái xe quay về công ty.

Anh hoàn toàn không hay biết, có một người vẫn luôn chú ý mình.

***

Giang Nhân Ly đang đứng bên móc treo quần áo, phân loại lại chúng. Một vài khách hàng thử trang phục xong mà tùy ý vứt lung tung khắp nơi, khiến cô lại một lần nữa phải sắp xếp lại. Lúc này đã đến giờ ăn trưa, không còn khách hàng nào nữa. Cô vừa mới nghĩ ra một ý, nên đi mua hay là thuê một cửa hàng nhỏ, thì Tần Ngả Trữ hùng hùng hổ hổ xuất hiện.

“Đã về rồi sao? Đúng lúc quá, cùng đi ăn nhé!”

Cửa hàng gần đại học C này là của Tần Ngả Trữ, nhưng mấy ngày nay cô đi du lịch Hongkong nên nhờ Giang Nhân Ly trông coi cửa hàng.

Tần Ngả Trữ trong tay vẫn còn xách hành lý, vẻ mặt tỏ ra vô cùng vội vã, uống xong một cốc nước mới mở miệng: “Cậu biết mình trên máy bay đã gặp ai không?”

Giang Nhân Ly liếc Tần Ngả Trữ một cái, “Vị học trưởng mà cậu từng thầm mến ngày trước?”

Tần Ngả Trữ lườm cô một cái: “Chồng của cậu đấy”

“Hả?” Giang Nhân Ly kéo dài âm cuối, lập tức bất bình mà kêu lên: “Cậu thực có phúc nha, vậy mà lại ngồi khoa hạng nhất!”

Lúc trước chính là ai luôn miệng nói bên tai cô, nhất định phải tiết kiệm, nhất đinh phải tiết kiệm.

Tần Ngả Trữ không nói gì, chỉ lặng lẽ xoa trán: “Giang Nhân Ly , chúng ta quen biết bao nhiêu năm rồi hả? Ngay cả chuyện trọng yếu mình muốn nói câu cũng không hiểu sao?”

Kỳ thực không phải Giang Nhân Ly không rõ Tần Ngả Trữ muốn nói gì, mà là cô không cần thiết phải biết hành tung của Mạc Tu Lăng. Trước đây không cần biết, hiện tại càng không cần biết… Cô nếu muốn sống tốt, cần phải học cách không quan tâm quá nhiều chuyện. Người ta khổ sở cũng chỉ vì muốn biết nhiều chuyện, nhưng hết lần này đến lần khác ông trời không có tốt như vậy mà thỏa mãn ham muốn cá nhân của người ta.

Về đến nhà, căn nhà vẫn như trước lạnh như băng. Cô cũng không hề ngạc nhiên, cô không biết chuyện Mạc Tu Lăng đi công tác, cũng không biết anh ngày đêm không về nhà thì làm gì ở đâu. Như vậy cũng tốt. Cô tùy ý nấu cơm, ăn qua loa cho xong bữa rồi ngồi ở sô pha xem ti vi. Cũng không phải có thứ gì hay để xem, chỉ là cô có quá nhiều thời gian, cô không muốn ngủ sớm, cũng không muốn ngày mai đến quá nhanh.

Ngủ liền một lúc, đã là mười rưỡi.

Trong quán bar “Không bao giờ ngủ” nổi tiếng của thành phố, Mạc Tu Lăng cùng một đám người nhậu nhẹt hỗn loạn. Đã định bàn bạc chi tiết cho hợp đồng, anh cố gắng giữ đầu óc tỉnh táo để tránh sai sót . Lúc anh tỉnh lại, đã thấy mình bị đặt trên giường trong khách sạn. Đầu anh không phải chỉ là bị choáng váng thông thường, nhưng vẫn có thể ý thức được. Một người phụ nữ đang cởi quần áo của anh, thấy anh tỉnh lại, cô ta dường như ngạc nhiên một chút, nhưng vẫn không dừng lại động tác.

Anh chớp mắt, lúc này mới nhớ ra cô ả vừa rồi chính là người đã bồi rượu mình, cũng không có ngăn cản cô ta.

Cô ả tựa hồ hiểu rằng đã được đồng ý ngầm, cũng tự mình cởi bỏ quần áo, nhẹ nhàng tựa lên người Mạc Tu Lăng. Mạc Tu Lăng nghiêng người, đem cô ả đặt ở dưới thân, môi anh cúi xuống tìm kiếm lỗ tai cô ta, vừa mới chạm tới, anh lập tức giật mình như tỉnh giấc mộng, “Cô đi đi!”

Người phụ nữ nằm trên giường dường như cảm thấy không thể tin được.

Mạc Tu Lăng tự mình mặc lại quần áo, nhìn cô ta bất động, cũng không nói gì chỉ lặng lẽ xoay người bỏ đi. Anh tin chắc ngày hôm nay người chiêu đãi nhất định đã trả tiền, hơn nữa anh lúc này cũng không cần phải tỏ ra hào phóng làm gì.

Xe chạy với tốc độ cực nhanh, vận khí anh gần đây rất tốt, không có gặp phải bất kỳ cảnh sát giao thông nào.

Giang Nhân Ly bị tiếng chuông cửa đánh thức, cô mặc áo ngủ, tóc rối bời đi ra mở cửa. Mạc Tu Lăng lại bắt đầu cảm thấy có chút ngà ngà, chếnh choáng. Anh dựa lưng vào tường: “Sao lâu vậy?”

Giang Nhân Ly nhăn mặt, mùi rượu trên người anh cùng với mùi nước hoa phụ nữ hòa vào nhau khiến cô thực sự chán ghét. Cô không có tức giận nhưng ngay lập tức quay vào trong: “Lần sau muộn như vậy tốt nhất anh đừng về!”

Cô vừa mới xoay người, anh liền kéo cô lại, quai hàm nhấc lên: “Cô có ý gì?”

Cô không muốn nhiều lời với anh, đẩy cánh tay anh ra: “Anh nghĩ có ý gì thì là ý đó!”

Mạc Tu Lăng trên mặt lộ ra ý châm chọc, nhìn cô hận không thể ngay lập tức bắt lấy tay cô: “Thế nào? Chán ghét tôi?”

Cô cố hết sức vũng vẫy khỏi anh: “Tôi đi chuẩn bị nước cho anh tắm”

Anh ôm chặt cô: “Tôi không làm.”

“Anh muốn làm gì?”

“Cô nói xem?”

Giang Nhân Ly giãy giụa: “Buông ra!”

“Cô chê tôi bẩn, cô cho rằng cô sạch sẽ lắm sao?” Mạc Tu Lăng cười lạnh tuyên bố.

Giang Nhân Ly vì những lời này mà hoàn toàn cứng đờ người, thân thể anh còn đang run lên. Mạc Tu Lăng một tay ôm lấy cô trở lại, sau đó đi vào phòng, dùng sức đá lên cánh cửa.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Sự xuất hiện của nàng

Một năm qua, Giang Nhân Ly đã sống rất tốt trong biệt thự Giang gia.

Giang Nhân Ly chỉ hơn Giang Nhân Đình hai tháng tuổi. Không cần suy đoán nhiều cũng có thể biết sau chuyện này còn có một bí mật. Thực ra, Giang Nhân Đình mới chính là con gái riêng của Giang gia. Sự việc xảy ra trong gia đình này là một câu chuyện cũ rất thô tục. Giang Thánh Minh và Uông Tố Thu sống với nhau bảy năm, có một cô con gái tên là Giang Nhân Mạn. Không lâu sau khi Uông Tố Thu mang thai với với Giang Thánh Minh đứa con thứ hai, tình nhân của Giang Thánh Minh ở bên ngoài cũng cùng lúc có thai.

Nếu như giống như những gia đình giàu có khác, cùng lắm là sẽ mang Giang Nhân Đình về nuôi, nhưng Uông Tố Thu không phải là người dễ dàng chịu nhục như vậy. Bà ta sau khi sinh hạ Giang Nhân Ly không lâu sau liền tự mình tới tìm Bạch Thanh Hà gây phiền phức, còn đẩy Bạch Thanh Hà từ cầu thang xuống.

Cũng không biết là Giang Nhân Đình mạng lớn hay mệnh ngạnh, từ trên cao lăn xuống, Bạch Thanh Hà liền sinh non.

Giang Thánh Minh và Uông Tố Thu ầm ĩ một trận, sau đó Uông Tố Thu liền đưa đơn ly hôn. Quan hệ thông gia và chuyện làm ăn buôn bán vốn có liên quan đến nhau, đôi bên cùng có lợi, nhưng Uông Tố Thu vẫn liều lĩnh lựa chọn ly hôn, mang theo đứa con mới chào đời hai tháng Giang Nhân Ly .

Giang Thánh Minh đối với Uông Tố Thu cũng không phải là không có tình cảm, nhưng tính cách bà quá sức ương ngạnh, cuối cùng vẫn cứ là ly hôn. Không lâu sau, Giang Thánh Minh liền đưa Bạch Thanh hà vào nhà, muốn cho bà một danh phận.

Vậy mà mười lăm năm sau, Uông Tố Thu vì dốc sức trên thương trường, quá vất vả mà sinh bệnh nặng, phải ra nước ngoài chữa trị, không thể chăm sóc Giang Nhân Ly, cho nên bây giờ Giang Nhân Ly mới được Giang Thánh Minh đưa về.

Những điều này đều là Mạc Tu Lăng nghe được từ mỗi người dăm ba câu mà xâu chuỗi lại, anh cũng không có kinh ngạc, vẫn như xưa mỗi ngày đều đến trước cửa tiểu khu chờ Giang Nhân Đình. Anh lớn hơn cô hai tuổi. Từ lúc anh mười hai tuổi, cô mười tuổi, anh đã bắt đầu mỗi ngày cùng cô đi học. Giang Nhân Đình sức khỏe không tốt, tuy không có bệnh gì nghiêm trọng nhưng thân thể thoạt nhìn luôn khiến người ta có cảm giác yếu ớt. Mặc dù, Giang Thánh Minh và Bạch Thanh Hà luôn suy nghĩ cho Giang Nhân Đình, nhưng chăm thế nào cũng không khiến cho Giang Nhân Đình khá hơn.

Mạc Tu Lăng đến không lâu, Giang Nhân Đình liền đi ra, bước chân cô rất nhẹ nhàng. Trước kia Mạc Tu Lăng luôn cười nói rằng cô giống như con thỏ, mà hiện tại con thỏ này đang từng bước đi đến phía anh.

Giang Nhân Ly đi sau Giang Nhân Đình, sau lưng đeo một cái túi vải màu trắng. Cô dừng lại quan sát Mạc Tu Lăng vài lần rồi mới tiếp tục đi tới.

Mười bảy tuổi, Mạc Tu Lăng đã có riêng mình một chiếc xe, anh tựa hồ lúc này mới phát hiện ra Giang Nhân Ly ở phía sau, liền đi lên trước nói: "Đi cùng nhau đi!"

Giang Nhân Ly gật đầu, không hề cự tuyệt.

Giang Nhân Đình nhìn Giang Nhân Ly cười hì hì, cố chừa ra một khoảng trống. Cũng không biết Giang Nhân Ly không thấy hay là cố tình không thấy, cũng không quay lại nói thêm gì.

Mạc Tu Lăng nhìn qua gương chiếu hậu hai chị em ngồi phía sau, không nghi ngờ gì Giang Nhân Ly chính là quá màu mè,cũng rất có thể bắt mắt. Ý nghĩ như vậy khiến anh rất khó chịu, cho nên anh lại nhìn Giang Nhân Đình, cô quả thật đúng là mỹ nữ, vốn rất xinh đẹp, rất quyến rũ, vẻ đẹp này không thể nào sao chép được. Nghĩ vậy, anh mới cảm thấy có chút thỏa mãn.

Giang Nhân Đình đối với Giang Nhân Ly rất hứng thú: "Chị, như vậy lỗ tai không đau sao?"

Giang Nhân Ly nhẹ nhàng cười, sau đó lấy ra một cái gương tự ngắm lỗ tai của mình: "Đau, nhưng đẹp mà"

Giang Nhân Đình không đồng tình nhăn mặt lại : "Đáng không?"

Kỳ thật là rất đau, Giang Nhân Ly bên trái bắn ba lỗ tai, có một cái bị vào xương sụ trên, lúc đầu cơn đau trong nháy mắt qua đi, nhưng càng ngày càng đau nhức. Cô cũng nghe nói, cơn đau rất lâu mới chấm dứt.

“Em nghĩ xem, bất luận cái gì cũng cần phải có sự đánh đổi, như thế vật chiếm được ta mới biết trân trọng nó.” Cô tự vuốt lỗ tai mình, dường như rất hài lòng.

Nhưng hậu quả là, Giang Nhân Ly tại ngày đầu tiên khai giảng đã bị giáo viên chủ nhiệm bắt phạt ở ngoài cửa phòng học. Nguyên nhân là vì khi thầy Vương ôn tồn bảo Giang Nhân Ly tháo cái khuyên màu sắc sặc sỡ khỏi tai, Giang Nhân Ly lại cự tuyệt.

Đây là trường học trọng điểm nổi tiếng, yêu cầu đối với vẻ ngoài của học sinh rất nghiêm khắc. Giang Nhân Ly đứng ở đó, có rất nhiều người lui tới xem.

Giang Nhân Đình thừa dịp tan học liền chạy tới trường cao trung đối diện. Cô đã quen có chuyện gì đều chạy đến tìm Mạc Tu Lăng giúp.

Giang Nhân Đình sau khi tan học rất ít khi đến tìm anh, cho nên vừa nhìn thấy cô, anh đã đi ra hỏi: “Làm sao vậy?”

Bởi vì chạy quá nhanh, Giang Nhân Đình mặt đã đỏ bừng. Mạc Tu Lăng vừa cười vừa nhìn cô đang thở hổn hển: “Lần sau đừng chạy nhanh như vậy”

Giang Nhân Đình đem kể toàn bộ cho Mạc Tu Lăng một lần. Mạc Tu Lăng có chút khó tin. Thường thì đối với trẻ con, mệnh lệnh của giáo viên chính là thánh chỉ, cho dù có một số ít đứa trẻ nghịch ngợm cũng chỉ dám nghịch ngợm sau lưng giáo viên . Không biết có phải Giang Nhân Ly là vì chưa quen với trường mới hay chính là tính cách như vậy.

“Thầy giáo chỉ muốn Giang Nhân Ly đứng một lúc thôi, không có gì, đừng quá lo lắng” Mạc Tu Lăng vỗ khuôn mặt nhỏ nanh của Giang Nhân Đình.

“Nhưng ngoài trời rất nắng”

Mạc Tu Lăng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Giang Nhân Đình mà có chú đau đầu, đành phải xin phép thầy giáo cho nghỉ học, sau đó theo Giang Nhân Đình đi tìm Giang Nhân Ly . Quả thực thầy giáo chỉ là muốn giữ thể diện, chỉ cần Giang Nhân Ly chịu khuất phục, tháo khuyên tai xuống là được.

Mạc Tu Lăng là một người tương đối nhẫn nại, thế nhưng Giang Nhân Ly có vẻ như một chút cũng nghe không vào. Cô cũng không có ý phản bác, cô chỉ quay mặt đi chỗ khác, làm như không nghe thấy. Điều này khiến cho Mạc Tu Lăng cảm thấy bực mình, khi anh tiếp tục thuyết giáo, Giang Nhân Ly lại mỉm cười nhìn một nam sinh khác: “Cảm ơn bạn!”

Nam sinh lắc đầu, sau đó đưa cho Giang Nhân Ly một chai nước.

“Cái này bao nhiêu tiền?”

“không cần, vốn không nhiều”

“Vậy xin cảm ơn học trưởng” Giang Nhân Ly lúc này mới mở nắp chai nước.

Mạc Tu Lăng có chút kích động. Anh tựa hồ trở thành người vô hình. Giang Nhân Ly uống một ngụm nước rồi mới nhìn Giang Nhân Đình và Mạc Tu Lăng: “Lỗ tai vừa hôm qua mới bắn, giờ tháo khuyên tai ra sẽ lập tức liền lại, như vậy không phải rất đau sao?”

Cuối cùng, Mạc Tu Lăng chạy đến một cửa hàng, mua một túi nhỏ cái bọc khuyên tai đưa cho Giang Nhân Ly . Lúc này mọi chuyện mới được giải quyết.

Mãi sau đó, khi nghĩ tới chuyện này, Mạc Tu Lăng nghĩ có phải đây chính là nguyên nhân khiến anh luôn khó chịu với cô?

So với Giang Nhân Ly luôn náo loạn, Giang Nhân Đình có vẻ nhu mì hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Thời niên thiếu

Giang Nhân Đình và Giang Nhân Ly học cùng một lớp. Hiện tại là đầu tháng ba, việc học tập vô cùng quan trọng. Đối với thành tích của Giang Nhân Ly , Giang Thánh Minh và Bạch Thanh Hà chưa hề nắm rõ, nhưng thành tích của Giang Nhân Đình bắt đầu đi xuống. Vì vậy hai vợ chồng bắt đầu lo lắng.

Gang gia và Mạc gia có quan hệ rất thân thiết. Năm đó Mạc Chí Hạo vẫn còn là thư sinh, nhưng Giang Thánh Minh không hề ghét bỏ hắn, vẫn giúp đỡ hắn rất nhiều. Mạc Chí Hạo như ngồi trong nồi vàng, mười mấy năm nay, Mạc gia đã phát tài rất nhanh, vượt xa hiển hách của Giang gia. Có điều, Mạc Chí Hạo cũng là một người có tình nghĩa, bất cứ lúc nào Giang Thánh Minh có việc gì cần giúp đỡ đều không nói hai lời mà đồng ý.

Vì vậy lúc Giang Thánh Minh muốn hắn để Mạc Tu Lăng đến giúp hai cô con gái học, Mạc Chí Hạo ngay cả do dự một chút cũng không có.

Mạc Tu Lăng học năm hai cao trung, chương trình học cũng không đến nỗi quá quan trọng.Vì vậy liền đồng ý.

Từ đó về sau, hai chị em Giang gia tan học liền đến Mạc gia học thêm.

Chăm chú nghe giảng đều là Giang Nhân Đình, "Anh Tu Lăng, công thức thứ hai làm thế nào? Em không hiểu."

Mạc Tu Lăng nhận quyển sách, vẻ mặt ôn tồn: "Trong phản ứng hóa học, chỉ có thể sinh ra chất lỏng, chất khí, chất rắn. Cho nên hai phản ứng này nhất định sẽ sinh ra một trong ba chất kia."

Giang Nhân Đình gật đầu: "Anh Tu Lăng, anh thật thông minh."

Giang Nhân Đình tương đối chăm chú, Giang Nhân Ly lại hoàn toàn ngược lại. Từ ngày Giang Nhân Ly dùng khuyên tai Mạc Tu Lăng mua cho,lỗ tai liền bị nhiễm trùng, phải đi bôi thuốc khử trùng mấy ngày liền.Cô về đến nhà là buông xõa mái tóc ra, như vậy Giang Thánh Minh và Bạch Thanh Hà cũng không biết được bí mật của cô.

Mạc Tu Lăng thấy Giang Nhân Ly chỉ một mực chú ý đến lỗ tai, cảm thấy mình có nghĩa vụ phải nhắc nhở cô, "Vẫn nên chú ý nghe giảng một chút."

Giang Nhân Ly cũng không quay đầu lại: "Đã biết, phản ứng kiềm-axit chủ yếu sinh ra nước, khí, chất rắn"

Mạc Tu Lăng bị cô làm buồn bực, không muốn để ý tới nữa.

Giang Nhân Ly không chỉ có thế, trong lúc bọn họ chăm chú giảng bài, cô lại tỉ mỉ tô móng tay rồi giơ ra cho bọn họ xem: "Đẹp không?"

Mạc Tu Lăng trừng mắt lườm cô, cô cũng không có giận, kéo Giang Nhân Đình: "Móng tay chị đẹp không?"

"Đẹp!" Giang Nhân Đình cũng cười.

"Đợi lát nữa chị sơn cho em nhé?"

Giang Nhân Đình liếc nhìn Mạc Tu Lăng khuôn mặt đang giận giữ, liền lắc đầu.

Mạc Tu Lăng lúc này sắc mặt mới tốt lên một chút, có điện thoại gọi đến, anh liền đứng dậy nghe điện thoại.

Giang Nhân Ly thấy Mạc Tu Lăng bỏ đi, bèn kéo Giang Nhân Đình: "Đình Đình, em có phải em gái ngoan của chị hay không?"

Giang Nhân Đình không hiểu gì chỉ mở to mắt, chăm chú gật đầu.

Giang Nhân Ly lấy ra quyển vở: "Vậy đợi lát nữa Giang ca ca giảng bài cho em, em giúp chị chép lại!"

"Vậy chị làm gì?"

"Chị đương nhiên còn có việc!" Giang Nhân Ly nói xong liền mang sách vở chạy ra ngoài, nhanh như chớp không thấy tăm hơi đâu.

Mạc Tu Lăng tiếp điện thoại xong đi ra đã không thất bóng dáng Giang Nhân Ly. Anh đi tới trước mặt Giang Nhân Đình: "Chi gái em đâu?"

"Chị ấy nói chị ấy có việc."

Mạc Tu Lăng không hỏi nhiều, tiếp tục giải đáp thắc mắc của Giang Nhân Đình.

Việc gì có lần thứ nhất cũng sẽ có lần thứ hai. Mạc Tu Lăng rốt cuộc phát hiện ra Giang Nhân Ly thường xuyên giao bài tập của mình cho Giang Nhân Đình làm thay, còn cô ta lại bỏ ra bên ngoài dạo chơi. Giang Nhân Ly đối với những thứ mới mẻ đều đặc biệt thích thú, sau đó là say mê không dứt, không đến ba ngày sau sẽ lại tìm kiếm mục tiêu hứng thú mới.

Bởi vì chuyện này, Mạc Tu Lăng đã hung hăng mắng Giang Nhân Đình một trận.

Vì vậy, hôm nay Giang Nhân Ly phải tự mình làm bài tập. Cô nhìn Mạc Tu Lăng sau đó cắn bút nhìn anh cười.

Mạc Tu Lăng bị Giang Nhân Đình nhìn đến quái lạ, cũng không có phản ứng gì. Giang Nhân Ly đi tới bên cạnh Mạc Tu Lăng nói: "Anh Tu Lăng, anh giảng bài như thế mệt rồi, hay là nghỉ ngơi chút đi!"

Nếu như là Giang Nhân Đình gọi anh như vậy, anh sẽ cho là đương nhiên, nhưng đây là Giang Nhân Ly , anh cảm thấy có chút không tự nhiên: "Anh không mệt!"

"Thầy giáo nói, làm gì cũng cần phải kết hợp nghỉ ngơi!" Giang Nhân Ly không bỏ cuộc, sau đó nhìn Mạc Tu Lăng, nói "Em cho hai người chơi giải câu đố, đại não hoạt động một chút! Trước đây có một sinh viên trong lúc làm bài thi môn toán, nửa phần đầu một chữ cũng không viết, nhưng thầy giáo lại cho hắn ta điểm tuyệt đối. Hai người nghĩ xem là vì sao?"

Giang Nhân Đình méo mặt suy nghĩ cả nữa ngày, sau đó nhìn Mạc Tu Lăng: "Tại sao?"

Mạc Tu Lăng cau mày một chút: "Là bởi hắn làm được câu hỏi cuối cùng trong đề thi. Thông thường trong đề toán thì câu cuối cùng luôn là câu khó nhất. Theo vậy mà nói, nếu như hắn đã làm được câu cuối rồi, các câu trước đó tự nhiên không cần nói đến nữa"

Giang Nhân Đình vỗ tay: "Anh Tu Lăng, anh thật thông minh!" Cô nghiêng đầu nhìn về phía Giang Nhân Ly : "Chị, trả lời đúng không?"

Giang Nhân Ly nhún vai: "Rất chính xác. Cho nên chuyện này giáo dục chúng ta, làm việc không cần phải luôn luôn theo khuôn phép cũ, như vậy là uổng phí sức lực!"

"Đó là đầu cơ trục lợi" Mạc Tu Lăng đột nhiên hiểu ra Giang Nhân Ly muốn biểu đạt ý gì, đơn giản chính là không muốn làm bài tập mà thôi. Tuy rằng cũng đúng nhưng làm những bài tập này là để luyện tập cho bài thi cuối kỳ điểm cao một chút. Cho nên những điều này hiện tại đều không quan trọng.

Giang Nhân Ly bĩu môi, lúc này mới chịu làm bài. Có điều, không quá vài ngày, Mạc Tu Lăng lại không thấy Giang Nhân Ly làm bài nữa. Mạc Tu Lăng nhìn Giang Nhân Đình.

Giang Nhân Đình xua tay: "Em không có giúp chị làm bài, là chị làm bài rất nhanh, trực tiếp làm ở trường rồi!"

Giang Nhân Đình nhu thuận đáp, nhưng cũng không hề nói dối. Mạc Tu Lăng vuốt tóc cô: "Nhớ kỹ, sau này không được làm chuyện cật lực lấy lòng người khác"

"Vâng!" Giang Nhân Đình mỉm cười ngọt ngào. Chỉ cần là Mạc Tu Lăng nói, cô đều sẽ nhớ kỹ mà làm theo.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Nàng và khoảng cách của nàng

Lần đầu tiên sau khi công khai thành tích, Mạc Tu Lăng lập tức kéo Giang Nhân Đình: "Kết quả thế nào?"

Giang Nhân Đình cúi đầu không nói lời nào.

Anh xoa đầu cô: "Không sao, anh mời em đi ăn KFC." Anh nhớ kỹ cô rất thích ăn ở đây, bình thường anh không thích vào đó vì nghĩ mấy thứ kia thật cũng chẳng ngon. Nhưng hôm nay là ngoại lệ.

Giang Nhân Đình vừa ăn vừa nói: "Anh Tu Lăng, em rất ngu ngốc đúng không?"

"Không có." Anh nói xong liền nhìn khuôn mặt Giang Nhân Đình rầu rĩ, bèn khuyên nhủ cô: "Mỗi người đều có điểm tốt riêng của mình, chuyện học hành không tốt cũng không thể chứng minh được cái gì cả. Có thể, Đình Đình của chúng ta còn có ưu điểm khác chưa được khám phá ra."

"Vậy sao?" Giang Nhân Đình vẫn không cảm thấy vui.

Đưa Giang Nhân Đình về Giang gia, Mạc Tu Lăng mới hiểu được vì sao Giang Nhân Đình không cảm thấy vui vẻ. Cô và chị gái của mình cùng học một lớp, Giang Nhân Đình đi học luôn chăm chú nghe giảng, tan học lại chăm chỉ học thêm, mà Giang Nhân Ly lại lúc nào cũng mượn cớ đi ra ngoài trốn học đi dạo vài vòng rồi mới chịu về, bài tập cũng không làm chứ đừng nói đến học thêm. Thế nhưng lần nào thành tích của Giang Nhân Ly cũng rất xuất sắc, đang đứng thứ 17 trong cả lớp, bỗng nhiên lên thứ nhất. Sự chênh lệch lớn như vậy, thật khiến cho người ta không khỏi suy nghĩ.

Giang Thánh Minh và Bạch Thanh Hà đều chúc mừng Giang Nhân Ly , ngay cả Giang Nhân Mạn đang sống bên ngoài cũng trở về thăm cô em gái truyền kỳ này.

Giang Nhân Đình đứng đó, không ai hỏi đến thành tích của cô, dường như bị mọi người bỏ quên.

Mạc Tu Lăng trong lòng căng thẳng, kéo cô đi ra ngoài.

Bọn họ cùng nhau ngồi trong vườn hoa của tiểu khu, chỗ này là nơi bọn trẻ cả khu thường đến chơi đùa, bởi vì ở giữa còn có một chiếc xích đu. Mạc Tu Lăng đẩy xích đu cho Giang Nhân Đình: "Đình Đình không vui sao?"

Giang Nhân Đình lắc đầu: "Anh Tu Lăng, anh tin em không? Em rất mừng cho chị"

Mạc Tu Lăng gật đầu, "Anh tin."

“Cảm ơn anh tin em.”

“Bởi vì anh biết Đình Đình sẽ không lừa gạt anh đúng không?”

Giang Nhân Đình hung hăng gật đầu: “Đình Đình tuyệt đối không gạt anh. Đình Đình chỉ là nghĩ mình thật ngốc, rất ngốc. Chị cả thông minh như vậy, tốt nghiệp đại học rồi có thể giúp ba ba quản lý công ty, chị hai cũng thông minh, không cần cố gắng cũng có thể đạt điểm cao. Chỉ có em, ngốc như vậy, thành tích không tốt, dù làm thế nào cũng không tốt.”

Mạc Tu Lăng ôm chặt Giang Nhân Đình: “Sẽ không như vậy, Đình Đình vĩnh viễn là cô bé đáng yêu nhất trong lòng anh. Đình Đình có thể đi học cái gì đặc biệt, nhất định sẽ cảm thấy hứng thú với nó.”

Giang Nhân Đình gật đầu: “Chúng ta trở về đi. Mẹ không thấy em sẽ lo lắng.”

Mạc Tu Lăng đưa Giang Nhân Đình trở lại, sau đó bị Giang Thánh Minh giữ lại. Một lát sau, Mạc Chí Hào và Hoàng Tư Liên cũng tới: “Thánh Minh, anh xem xem khuê nữ nhà anh thật giỏi giang, em thực sự ước ao không được”

“Tu Lăng ưu tú như vậy, cậu còn ước ao gì nữa? Tu Lăng lần nào thi không phải đều đứng thứ nhất sao?”

Mạc Tu Lăng nghe các vị trưởng bối nói, sau đó lo lắng nhìn Giang Nhân Đình.

Mạc Chí Hạo hỏi thăm thành tích Giang Nhân Đình một chút, tiện thể nói vài câu dỗ dành cô bé. Trọng tâm mọi người đều chú ý đến Giang Nhân Ly .

Chuyện như vậy, cũng không phải một hai lần. Mạc Tu Lăng thậm chí có chút lo lắng cho Giang Nhân Đình, cũng cảm thấy hối hận vì đã nói những lời an ủi lúc nãy.

Giang Nhân Đình và Giang Nhân Ly cùng đi học đàn dương cầm, giáo viên dạy đàn đối với hai cô khen không dứt lời, nhưng cuối cùng lại nói: “Cô chị rất có thiên phú.”

Hai chị em cùng học cờ vây, không đến vài ngày, Giang Nhân Ly liền có thể cùng các thầy dạy mình không phân thắng bại, dần dà các thầy đều nói: “Không cần nhiều lời, trình độ của Giang Nhân Ly tuyệt đối không thua kém tôi”

Giang Nhân Đình bất luận là làm gì, đều rất tận tâm, cũng có thành tích nhất định. Nhưng so với kết quả của Giang Nhân Đình, vô tình thành tích của cô lại mất đi giá trị.

Mạc Tu Lăng và Giang Nhân Đình ngày càng thân thiết, nhưng đồng thời lại càng xa cách với Giang Nhân Ly. Anh cũng không phải cố ý. Giang Nhân Ly đứng đầu kỳ thi liền lập tức không đến học thêm. Hai vị phụ huynh cũng cảm thấy không cần thiết. Quá đáng hơn là, Giang Nhân Ly lại nói với thầy giáo không muốn làm bài tập, cho dù là ở trên lớp hay về nhà. Tại trường trung học C, có đôi khi gặp được học sinh thông minh cao ngạo như vậy, các thầy cô cũng cực kỳ nhân từ mà đáp ứng.

Từ đó về sau, Giang Nhân Ly không hề cùng Giang Nhân Đình về nhà, mỗi ngày đều đi đến khuya mới về. Mỗi khi bị hỏi, cô đều mặt không biết sắc mà nói là ôn bài ở nhà bạn học, Giang Thánh Minh và Bạch Thanh Hà chẳng bao giờ nghi ngờ.

Cũng giống như một đệ tử xuất sắc, có nói dối sư phụ cũng sẽ không bị hoài nghi.

Mạc Tu Lăng mỗi ngày đều giúp Giang Nhân Đình học. Mỗi khi thấy cô làm không ra mà nhíu mày liền đến giải đáp giúp: “Đừng nản chí, kỳ thực những cái này chỉ cần chăm chú đều có thể làm tốt. Hơn nữa hiện tại đề thi ngày càng đơn giản hơn. Đến lúc đó anh giúp em giải đề mẫu.”

“Vâng.” Giang Nhân Đình mỉm cười ngọt ngào nhìn: “Anh Tu Lăng, em muốn chơi đàn.”

“Được. anh dạy em”

Mạc Tu Lăng để Giang Nhân Đình ngồi trên ghế, anh đứng một bên cầm tay cô: “Làm như vậy…”

“Ưm” Giang Nhân Đình gật đầu, sau đó nghe âm thanh từ đầu ngón tay cô vang ra.

Mạc Tu Lăng khoanh tay nhìn cô: “Tốt, chính là như thế.”

Giang Nhân Đình đàn một lúc, sau đó nhìn Mạc Tu Lăng cười ngọt ngào.

Lúc bọn họ quay đầu, liền nhìn thấy Giang Nhân Ly đứng ở cửa đang nhìn bọn họ, ánh mắt cô có vẻ đăm chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Nổi giận

Cho dù Mạc Tu Lăng đã đoán trúng hơn nửa đề thi, kết quả kỳ thi của Giang Nhân Đình vẫn kém hơn Giang Nhân Ly rất nhiều.

Tuy nhiên quả thực thành tích có cao hơn trước đây nên Giang Thánh Minh vô cùng cảm kích Mạc Tu Lăng. Chí ít cũng có thể giúp Giang Nhân Đình vào học cao trung H, trường trọng điểm, lại gần nhà, bọn họ cũng không phải quá lo lắng. Nhưng Giang Nhân Ly có chút khó khăn, với thành tích này mà nói, vào học cao trung trên tỉnh tuyệt đối không có vấn đề gì. Nhưng Giang Thánh Minh chỉ muốn cho Giang Nhân Ly cùng học với Giang Nhân Đình, thứ nhất là gần nhà, thứ hai là có thể ít nhiều quan tâm đến tâm tư Giang Nhân Đình. Dù sao cả hai cùng đều bằng tuổi, đãi ngộ khác biệt thế nào cũng khiến người ta suy nghĩ. Giang Nhân Ly hoàn toàn không có ý kiến gì.

Thông thường Giang Nhân Ly cũng không bao giờ phản đối lại bọn họ. Vì vậy cũng vui vẻ quyết định học cao trung.

Trong mắt Giang Thánh Minh và Bạch Thanh Hà, Giang Nhân Ly chính là một đứa trẻ hiểu chuyện và thông minh, rất ít khi khiến bọn họ lo lắng.

Bởi vậy, sau này khi xảy ra chuyện, bọn họ nhất nhất cho rằng thời kỳ nghịch ngợm của Giang Nhân Ly đã tới.

Chuyện là có một người quen của Giang Thánh Minh nói cho hắn biết, hình như đã thấy con gái hắn ở đâu đó trên đường nhảy "Diễm vũ", hơn nữa còn cùng với một đứa con trai tóc nhuộm vàng để dài. Nghe vậy, Giang Thánh Minh hoàn toàn phủ nhận, kiên quyết nói người kia nhận nhầm người.

Nhưng trong lòng hắn cũng có chút hoài nghi.

Lúc Giang Nhân Đình về đến nhà, Giang Thánh Minh liền kéo cô vào hỏi: "Chị gái con ở đâu?"

Học cao trung, các lớp đều sắp xếp theo bảng thành tích, vì vậy Giang Nhân Ly học lớp một, còn Giang Nhân Đình học lớn bảy. Cho nên Giang Nhân Đình sợ hãi lắc đầu.

Giang Thánh Minh bình tĩnh lại một chút: "Vậy hôm nay lớp một có học thêm không?"

Giang Nhân Đình do dự một chút rồi gật đầu, nhưng lại cúi đầu rất thấp.

Giang Thánh Minh vừa thấy bộ dạng này của con gái liền hiểu ra cái gì, kéo Bạch Thanh Hà đi tìm Giang Nhân Ly . Giang Nhân Đình vừa nhìn đã biết không ổn liền trước tiên đi nói với Mạc Tu Lăng.

Mạc Tu Lăng tới nơi đã thấy Giang Thánh Minh đang lôi Giang Nhân Ly từ trong đám người ra. Giang Nhân Ly ăn mặc hết sức gợi cảm, như một cô ả làm trong quán bar. Giang Thánh Minh hai mắt phát hỏa, bàn tay nắm chặt.

Giang Nhân Đình thấy như vậy gần như sắp phát khóc, liền chạy đến: "Cha, cha nhẹ thôi, như vậy chị hai sẽ đau."

"Ta chỉ sợ nó không đau."

Mạc Tu Lăng kéo Giang Nhân Đình ra, cũng biết được lần này Giang Thánh Minh nổi giận thật sự.

Lúc này chuyện đã ầm ĩ lên, Mạc Chí Hạo cùng Hoàng Tư Liên cũng đến nói giúp. Giang Nhân Ly trong mắt vợ chồng bọn họ tuyệt đối là một đứa trẻ hiểu biết nhu thuận, nhưng bộ dạng này cũng thật sự không ngờ tới. Người ta nói được cái này thì mất cái kia, nhưng Giang Nhân Ly lại không như vậy, chẳng những phát sinh theo hướng này mà còn mỗi việc đều phát sinh đến cực hạn.

Giang Thánh Minh lần này đã dùng đến gia pháp, cầm chổi lông gà đi tới đánh Giang Nhân Ly . Y phục trên người cô vốn đã mỏng manh, ngay cả da thịt cũng không che hết, bị đánh tới mình đầy thương tích. Bạch Thanh Hà thấy Giang Thánh Minh tức giận như vậy cũng không dám tiến lên.

Giang Nhân Đình sợ hãi bám chặt tay Mạc Tu Lăng.

Giang Nhân Ly chu miệng bị tát, con ngươi trước sau như một trong veo, cô không hé răng nói nửa lời. Lông mày cũng không có nhăn lại, lại càng không la hét. Trong ánh mắt lộ ra tia quật cường.

Mạc Tu Lăng kéo tay Giang Nhân Đình ra, sau đó đi lên phía Giang Thánh Minh đỡ lấy một gậy của hắn.

Giang Thánh Minh thấy đánh trúng người khác, lập tức lo lắng mở miệng: "Có đau lắm không? Sao con lại chạy vào?"

Mạc Tu Lăng cười nói: "Chỉ cần Giang thúc thúc nguôi giận, như vậy cũng tốt". Mạc Tu Lăng thấy Giang Thánh Minh nguôi giận đi một chút, lúc này mới giải thích: "Giang thúc thúc có thể hiểu lầm, Nhân Ly đi nhảy như vậy cũng không phải cái kiểu nhảy nhót mà mọi người nghĩ. Đây là nhảy breakdance, bắt nguồn ngoại quốc. Hiện tại giới trẻ Trung Quốc đang rất thịnh hành môn nhảy này, cũng không có gì là nhục dục cả…"

Mạc Tu Lăng giải thích rất nhiều, cũng không biết Giang Thánh Minh có hiểu hay không, chỉ thấy hắn bỏ lại cái chổi: "Mặc kệ là nhảy cái gì ta cũng không cho phép"

Bạch Thanh Hà vội vã nâng Giang Nhân Ly lại: "Mau nhận lỗi với cha con đi!"

Giang Nhân Ly nhìn Giang Thánh Minh: "Xin lỗi, con sau này sẽ không nhảy nữa…"

Đánh con gái, lòng người làm cha cũng đau nhói. Giang Thánh Minh vừa thấy Giang Nhân Ly như vậy, cũng cảm thấy hối hận, thở dài: "Trở về phòng nghỉ đi!"

Bạch Thanh Hà đỡ Giang Nhân Ly về phòng, "Đừng có trách cha con, ông ấy cùng là sợ con sẽ học điều xấu. Trên đời này làm gì có người làm cha làm mẹ nào lại muốn làm tổn thương con mình? Ông ấy đối với con cảm thấy mình mắc nợ rất nhiều, trước đây không thể làm trọn trách nhiệm của người cha, hiện tại lại càng sợ con sẽ lầm đường lạc lối."

Giang Nhân Ly gật đầu: "Con hiểu."

Bạch Thanh Hà vừa đi ra, Mạc Tu Lăng liền bước vào, trong tay anh cầm một lọ thuốc: "Ba giờ bôi một lần"

Giang Nhân Ly liếc anh một cái, không lạnh không nóng. Cô không hề động vào lọ thuốc mỡ, chỉ nhìn anh: "Anh có phải đang rất vui vì em có ngày hôm nay?"

Mạc Tu Lăng vốn đinh rời đi chợt dừng bước chân lại: "Lẽ nào đây là suy nghĩ thực lòng của em?"

Giang Nhân Ly hồi phục nụ cười: "Anh Tu Lăng, cảm ơn anh vì lọ thuốc."

"Ưm" Mạc Tu Lăng nhíu mày, vô cùng kinh ngạc vì sự biến hóa trong ánh mắt Giang Nhân Ly .

"Em muốn bôi thuốc, lẽ nào anh Tu Lăng muốn ở lại xem?"

Mạc Tu Lăng nắm chặt tay, không quay đầu lại mà đi luôn. Anh đúng là không nên quản nhiều việc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 6: Anh

Trong ba cô con gái của Giang gia, Giang Thánh Minh yêu thương nhất là Giang Nhân Ly . Không phải vì cô thông minh hơn người, hay tuyệt sắc dung nhan, mà là ông cảm thấy Giang Nhân Ly chịu thua thiệt hơn rất nhiều, ông không thể bù đắp được lỗi lầm của mình. Giang Nhân Ly và Giang Nhân Mạn tuy là chị em ruột, nhưng Giang Nhân Mạn tính tình lại giống Uông Tố Thu hơn, đều vô cùng hứng thú với chuyện thương trường, còn Giang Nhân Ly lại càng lớn tướng mạo càng giống Uông Tố Thu. Bởi vì cảm giác tội lỗi, Giang Thánh Minh không chịu cho Bạch Thanh Hà một danh phận, đó là vì trong lòng ông cất giấu một tâm tư sâu kín.

Ông quan sát Giang Nhân Ly lâu như vậy, cũng không hiểu rõ được tính tình của con gái. Trước mặt các vị trưởng bối Giang Nhân Ly không hề kiêu ngạo cũng không hề tự tin, luôn luôn đúng mực, thỉnh thoảng nói một hai câu, tựa hồ rất nhu thuận, thế nhưng Giang Thánh Minh cũng phát hiện ra Giang Nhân Ly có chút quật cường và cố chấp.

Giang Thánh Minh cảm thấy đau đầu, muốn cùng Giang Nhân Ly nói chuyện nhưng không thể nào mở miệng. Ông và Bạch Thanh Hà bàn bạc một hồi rồi sau đó nhất trí cho Giang Nhân Ly đi học múa ba lê. Nếu như cô thật sự thích vũ đạo, vậy thì vẫn nên chọn một môn nhảy tao nhã một chút. Rất nhanh sau đó, mọi chuyện đều được sắp xếp thỏa đáng, Giang Nhân Đình tất nhiên cũng sẽ đi học cùng.

Vì vậy, sau khi Giang Nhân Ly khỏi, liền cũng Giang Nhân Đình đi học múa ba lê. Trong khoảng thời gian này, Mạc Tu Lăng cũng không còn mỗi ngày đều đưa đón Giang Nhân Đình nữa, chỉ thỉnh thoảng xuất hiện, lúc ấy nét mặt Giang Nhân Đình đều ngạc nhiên lẫn vui mừng.

Trái với với sự bình tĩnh của Giang Nhân Ly , Giang Nhân Đình dường như vô cùng thích thú với ba lê.

Mạc Tu Lăng đứng ở trên cầu thang, anh tựa vào tay vịn, chờ hai chị em kết thúc buổi học. Giang Nhân Đình rất nỗ lực, sau khi học xong còn ở lại luyện tập, Giang Nhân Ly lại không làm vậy, cô tuyệt đối không nán lại một giây.

Các bạn học đã lục đục đi xuống, Mạc Tu Lăng đưa mắt nhìn lên. Thoáng chốc anh ngây dại, sau đó cấp tốc chạy tới. Sự việc phát sinh quá đột ngột, tim anh đập thình thịch khựng lại mất hai giây. Ai cũng không thấy rõ, Giang Nhân Ly sao lại từ cầu thang ngã nhào xuống.

Sắc mặt cô trắng bệch, ngồi trên sàn nhà đau đớn.

Mạc Tu Lăng vội vàng đẩy mọi người xung quanh ra: "Sao vậy? Có ổn không?"

Giang Nhân Ly thử đứng lên, nhưng không cách nào giữ thăng bằng. Mạc Tu Lăng lại ngồi xổm xuống, sau đó cõng Giang Nhân Ly trên lưng.

Giang Nhân Ly không hề kêu một tiếng. Kỳ quái chính là Mạc Tu Lăng biết rõ cô đang rất khó chịu. Thân thể cô gần sát trên lưng anh, không hề có bất cứ khe hở nào. Quần áo anh trong nháy mắt ướt đẫm, không rõ là mồ hôi của anh hay của cô. Anh nhanh chóng tìm cách đưa cô đến bệnh viện. Cô không kêu đau nhức, một tay trên lưng anh muốn tìm kiếm thứ gì, nghĩ muốn dùng cách này để có thể thuận tiện rời đi.

Vết thương không quá lớn, cũng không có bị sâu bên trong. Nhưng Giang Nhân Ly nói là rất đau, vì vậy bệnh viện đành phải tiếp tục quan sát.

Giang Thánh Minh và Bạch Thanh Hà cảm thấy một chút bất an, dù sao cũng là bọn họ muốn Giang Nhân Ly đi học ba lê, mà không ngờ lại xảy ra chuyện này.

Trở ngại không lớn, nhưng cô không thể khiêu vũ được.

Giang Thánh Minh và Bạch Thanh Hà thay nhau chăm sóc Giang Nhân Ly , thỉnh thoảng Mạc Chí Hạo và Hoàng Tư Liên cũng đến thăm Giang Nhân Ly . Giang Nhân Ly rất trầm tĩnh, không hề ồn ào, thỉnh thoảng đọc sách, không thì ngắm ánh mặt trời bên ngoài.

Giang Nhân Đình thì luôn tự trách bản thân, liên tục nói nếu như cùng đi ra ngoài với Giang Nhân Ly thì đã không xảy ra chuyện. Mạc Tu Lăng lại phải an ủi Giang Nhân Đình một hồi, cô bé này cho đến giờ vẫn luôn lương thiện như thế.

Không lâu sau, Giang Nhân Ly xuất viện, ở lại trong nhà nghỉ ngơi.

Giang Nhân Ly rời khỏi cung thiếu nhi cũng không phải không có lợi. Giáo viên dạy hai chị em họ một lòng muốn đem vai diễn nữ giao cho Giang Nhân Ly . Tuy rằng cô không thích múa ba lê nhưng cô lại là nữ sinh có khí chất nhất, hơn nữa cô có khả năng thiên bẩm, có thể biểu diễn xuất sắc. Điều khiến giáo viên này có phần khó xử chính là Giang Nhân Đình cũng nhảy rất đẹp, mà lại còn rất cố gắng.

Sau khi Giang Nhân Ly rời khỏi lớp múa, giáo viên có chút tiếc nuối, nhưng hiện giờ vai diễn chỉ còn một mình Giang Nhân Đình có thể nhận. Từ nay về sau, Giang Nhân Đình lại càng cố gắng chăm chỉ luyện tập, mỗi lần tập đều rất lâu mới thôi.

Mạc Tu Lăng đi vào trong xem Giang Nhân Đình tập múa, cô thực sự rất ưu tú, cô sắm vai một con thiên nga trắng, rất xuất sắc. Anh thấy cô vô cùng hài lòng, cùng cùng cô nói chuyện với giáo viên một lúc rồi rời đi.

Ngày đó buổi kịch diễn ra thu hút rất nhiều người, vợ chồng Mạc Chí Hạo cũng đến. Chỉ có Giang Nhân Ly đang bị thương nên ở nhà. Mạc Tu Lăng bởi vì trường học có việc nên không thể đi. Điều này khiến cho Giang Nhân Đình cảm thấy buồn. Để bù đắp lại, Mạc Tu Lăng lại mời Giang Nhân Đình đi ăn tiệc, Giang Nhân Đình tâm tình vô cùng tốt.

Chuyện ở trường học rất nhanh giải quyết xong, Mạc Tu Lăng vào tiểu khu, vừa chuẩn bị đi bộ về nhà nhưng cuối cùng lại đi lệch hướng. Chiếc khóa trên cửa Giang gia kia anh rất rõ, Giang Nhân Đình rất thích để chìa khóa ở mặt sau cửa sổ, như vậy sẽ không cần lo lắng không cẩn thận mà rơi xuống.

Anh mở cửa, liền thấy Giang Nhân Ly mở tủ lạnh, hình như đang tìm đồ ăn.

Chân cô tựa hồ không nhìn ra bất luận cái gì không ổn, lại nhớ đến phản ứng của cô ở bệnh viện, Mạc Tu Lăng liền hiểu rõ. Cô căn bản là giả vờ, mà điều có lợi hiển nhiên có thể thấy rõ. Cô sẽ không phải đi học, cũng không cần đi học múa ba lê. Cô chẳng qua không hề thích loại vũ đạo này, nhưng lại không hề phản bác Giang Thánh Minh, nên cuối cùng dùng phương thức này để cự tuyệt.

Giang Nhân Ly cũng đã thấy Mạc Tu Lăng, trên mặt cũng không biểu hiện một chút nào gọi là làm chuyện xấu bị phát hiện, trái lại còn cười nhìn Mạc Tu Lăng: “Anh Tu Lăng, anh tới khi nào vậy?”

Mạc Tu Lăng vốn là đến thăm xem cô có khỏe không, dù sao cô một mình ở nhà cùng không tiện. Xem ra lại là anh lo lắng quá nhiều rồi. Cô rất tốt.

Nhưng anh vẫn không biểu hiện gì, lấy chiếc bánh ga tô ra đưa cho Giang Nhân Ly , vị ô mai. Giang Nhân Đình vốn rất thích vị này. Giang Nhân Ly nhìn thoáng qua, cô không thích ăn vị này nhưng hiện tại cảm thấy rất đói nên mới nhận lấy cái bánh và ăn.

Mạc Tu Lăng mặt nhăn lại, anh quả thực không biết nên dùng ngôn ngữ gì để hình dung Giang Nhân Ly . Cô chính là một người có thiên bẩm mà người khác không ngớt ước ao có được.

Giang Nhân Ly ăn xong liền nhíu mày: “Chúng ta chơi cờ vây đi!”

Mạc Tu Lăng có biết qua cờ vây nhưng cũng không tính là giỏi, chỉ là thông thạo quy luật mà thôi.

Vì vậy anh rất nhanh mà từ chối.

“Anh sợ thua sao?” Giang Nhân Ly cười nói.

Mạc Tu Lăng có chút buồn bực nhưng cũng không bị mắc lừa.

Giang Nhân Ly cũng thu hồi nụ cười: “Còn chưa có chơi, ai biết được kết quả thế nào. Anh ngay cả thử một chút cũng không chịu sao?”

Rất nhiều năm sau này, Mạc Tu Lăng cũng không lý giải được tại sao khi đó mình lại đồng ý chơi. Một ván cờ vây không vui, kết quả là anh thua. Nhưng với lý trí cùng sự thông minh của mình, anh biết rõ ràng là Giang Nhân Ly đã nhường mình. Loại cảm giác thất bại này phát sinh trên người anh thật là hiếm thấy, cho nên anh mới cảm thấy suy sụp, sau đó liền chuyên tâm học cờ vây. Cũng không phải là anh muốn có một ngày thắng Giang Nhân Ly, mà chỉ là vô thức làm vậy.

Mạc Tu Lăng cũng không có nói chuyện Giang Nhân Ly giả vời bị thương ra. Giang Nhân Ly cũng không có một chút cảm kích, cô hiểu rõ ràng anh không nói ra không phải vì cô mà vì anh hiểu rõ vì cô bị thương mà Giang Nhân Đình mới có được vai diễn kia.

Có thể đây là người ích kỷ, làm gì cũng chỉ nghĩ đến mình.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tỉnh mộng

Mạc Tu Lăng ngủ một giấc thẳng tới trưa mới dậy, dường như đã mộng mị một trận vô cùng dài, thực tế là như vậy. Anh biết rõ, kỳ thực đó cũng không hẳn là mơ, mà đó là toàn bộ sự việc đã xảy ra trong quá khứ, là một đoạn phim trong chuỗi hồi ức của anh. Anh còn nhớ rất rõ ràng, ngày đó buổi kịch rất thành công, anh chưa từng thấy qua Giang Nhân Đình hài lòng như vậy bao giờ. Anh đưa cô đi ăn, cùng cô chơi trò chơi, đi vườn bách thú. Anh đưa cô đi du ngoạn khắp thành phố, nhớ kĩ vẻ mặt tươi cười của cô, cho đến bây giờ vẫn chưa quên.

Mạc Tu Lăng kéo chiếc chăn lại, Giang Nhân Ly hình như dậy rất sớm, trên giường đã không còn một chút hơi ấm nào của cô. Anh có chút hoảng hốt, từ từ nhớ lại đoạn lộn xộn lúc trước. Quen biết Giang Nhân Ly nhiều năm như vậy, anh chỉ nhìn thấy cô khóc một lần duy nhất. Anh vốn cho rằng sẽ không có lần thứ hai như vậy, nhưng không ngờ anh lại dễ dàng thấy cô khóc lần nữa. Lúc anh đẩy cô lên giường, không khách khí mà trực tiếp thâm nhập vào người cô, cô cự tuyệt, nhưng vô ích. Mãi đến khi anh thỏa mãn mới buông tha cô. Anh vừa buông ra, cô liền lao vào toilet.

Kết hôn đã hai năm, anh cũng vài phần hiểu được con người cô . Cô không bao giờ trước mặt anh nguyện ý lõa thể, nếu không mặc y phục tuyệt đối sẽ không xuống giường. Nhưng rõ ràng đêm qua cô đã cứ như vậy mà trốn chạy, cứ như thể bị quái vật truy đuổi.

Anh trở dậy, đến trước cửa toilet, thấy cô đang đứng dưới vòi nước đang chảy. Dòng nước nhanh chóng chảy xuống, nhưng vẫn không làm tiêu tan giọt lệ trên khóe mắt cô. Đây chính là cái vinh hạnh của anh, may mắn của anh, rốt cuộc cũng có cơ hội thấy cô khóc, rốt cuộc cũng thấy được khuôn mặt thật sự sau lớp ngụy trang của cô. Cô nhất định là đã nhẫn nhịn rất lâu, tự mình gắng chịu đựng đến sau khi kết thúc mới chạy vào toilet. Anh biết, cô cho tới bây giờ đều rất thức thời, sẽ không bao giờ khiến anh tức giận.

♥.•°*’˜˜’*°•.♥

Giang Nhân Ly dường như sức cùng lực kiệt, vô thần đứng trong đó.

Anh đi vào, ôm lấy cô, bế cô vào trong bồn tắm lớn, xả nước cẩn thận rồi mới trở ra.

Mạc Tu Lăng tự mình tắm rửa. Cảm giác tắm dưới vòi hoa sen nửa đêm thế này khiến anh cảm thấy vô cùng tỉnh táo. Thế cho nên sau đó anh không thể nào ngủ được.

Anh ra khỏi phòng, cô cũng không có rời đi, ngồi cuộn tròn người trên sô pha, trên mặt không biểu hiện gì, vô cùng bình tĩnh.

Giang Nhân Ly nghe được âm thanh, hơi nghiêng đầu lại, “Đói bụng sao? Tôi đi làm cơm.”

Anh nhìn cô hồi lâu, sau đó mới gật đầu.

Giang Nhân Ly lúc này mới xỏ dép, đi vào phòng bếp. Rửa rau, xào rau, nấu cơm, những việc này đều không hề khó khăn, mất một chút thời gian đã có thể xong xuôi một vài món đơn giản. Cô từ xưa tới nay đều là một người chuẩn bị chu đáo mọi thứ. Trong tủ lạnh không bao giờ trống rỗng, luôn đầy ắp rau quả tươi, một ít dưa chuột, một ít trái cây, trứng gà và cà chua. Cô nhớ kỹ, anh sau khi ăn xong nhất định sẽ muốn uống nước sốt cà chua trứng.

Hành động của cô ngày hôm qua nhất định là khiến anh cảm thấy rất kì quái. Cô mặc kệ. Cô làm đồ ăn cho hai người, có một đĩa ớt xanh xào khoai tây, một bát cá sốt cà tím, một phần trứng sốt cà chua.

Cô dọn đồ ăn lên bàn, lấy thêm cơm cho anh. Hiện tại công ty còn rất nhiều việc, rõ ràng anh không có ý định đi.

Mạc Tu Lăng ăn qua loa, không cảm thấy ngon miệng. Người ta nói mỗi người đều có một bản tính cố hữu. Tỷ như người phụ nữ trước mắt anh, cô ngay cả món ăn chính mình làm cũng không hề hứng thú. Cô ngồi đối diện anh. Chỉ cần ngẩng đầu lên là anh có thể thấy rõ từng sợi lông tơ trên mặt cô, lỗ chân lông rất nhỏ, chí ít thì ở cự ly này anh cũng không nhìn ra được. Da mặt cô trắng mịn, bình thường đều không cần trang điểm, mỹ phẩm phần lớn chỉ là sữa rửa mặt. Nhưng cô lại rất thích đồ trang sức, và lại là đồ rất quý giá và sang trọng. Cô thích sưu tầm hột xoàn, những hột xoàn nhỏ màu sắc kỳ lạ.

Cô hiện giờ có vô số hột xoàn làm khuyên tai. Cô thích đính chúng lên tai làm đồ trang sức, như vậy căn bản sẽ không cần phải đeo khuyên tai.

Anh liếc nhìn cô một cái: "Hôm nay về nhà."

Giang Nhân Ly ngẩng đầu, vừa vặn gặp ánh mắt anh, "Được."

Ngôi nhà đó chỉ là một ký ức đau buồn. Cô nhớ rõ anh không thích về nhà. Ai cũng có thời kỳ như vậy, nhưng bọn họ đã sớm trải qua cái giai đoạn thích dựa dẫm vào cha mẹ từ lâu rồi. Tuy nhiên cô cũng không muốn hỏi anh lý do, bởi vậy liền chuẩn bị theo anh xuất phát.

Bọn họ ngồi trong xe cũng không có nhiều lời với nhau. Những sợi tóc của cô tung bay, có vài phần thần thái.

Mạc Tu Lăng lắc đầu, anh có đôi khi rất không hiểu cô. Lỗ tai cô chuẩn bị tỉ mỉ như vậy rồi lại buông xõa tóc che lấp đi, dường như vẻ đẹp ấy, cô căn bản chỉ muốn tự mình thưởng thức.

Vợ chồng Mạc Chí Hạo tất nhiên rất vui mừng. Hoàng Tư Liên còn cao hứng đến nỗi cho dì Lý nghỉ, đích thân xuống bếp làm một bàn lớn thức ăn. Mạc Tu Lăng vốn đã ăn rồi, nhưng món ăn Hoàng Tư Liên làm rất hợp khẩu vị của anh cho nên anh ăn thêm khá nhiều. So với anh, Giang Nhân Ly lại ăn rất ít.

"Làm sao vậy? Đồ ăn không hợp khẩu vị con sao?" Hoàng Tư Liên có chút lo lắng nhìn Giang Nhân Ly.

Giang Nhân Ly thấy mọi người đều nhìn về phía mình, lúc này mới thành thực trả lời, "Con có một chút khó chịu, ăn không vào. Nhìn cái gì cũng đều không muốn ăn."

Hoàng Tư Liên lập tức vui vẻ, "Đi bệnh viện kiểm tra chưa? Bác sĩ nói như thế nào?"

Giang Nhân Ly lúc này mới hiểu Hoàng Tư Liên mừng rỡ cái gì, nhưng trên mặt vẫn không hề có biểu cảm gì khác: "Con chưa đi. Qua vài ngày sẽ tốt thôi."

"Cái này sao có thể được?" Hoàng Tư Liên hoàn toàn không đồng ý.

Mạc Chí Hạo cũng tán thành biện pháp của vợ, nhìn Mạc Tu Lăng nói, "Lát nữa mau đưa Nhân Ly đi bệnh viện xem xem."

Mạc Tu Lăng con ngươi trầm xuống, "Có gì phải xem?"

Hoàng Tư Liên nhíu mày, "Nhỡ có chuyện gì thì sao?"

Mạc Tu Lăng biểu tình yếu ớt nói, "Con chỉ làm bố mẹ thất vọng mà thôi."

Cuối cùng, Mạc Tu Lăng vẫn không có đưa Giang Nhân Ly đi bệnh viện, ngược lại chính là Hoàng Tư Liên cùng đi với cô. Giang Nhân Ly căn bản không muốn mọi chuyện phiền phức như vậy, nhưng thấy Hoàng Tư Liên nhiệt tâm như vậy, cũng đành đi theo bà.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Quá khứ chỉ là quá khứ

Mạc Tu Lăng đi ra khỏi nhà. Cảnh vật tiểu khu vẫn trước sau như một, không có bất kỳ thay đổi nào. Anh nhìn mảnh vườn nhỏ xinh đẹp nằm giữa tiểu khu, trong lòng chợt có cảm giác tội lỗi. Thời thơ ấu của anh chính là bị chôn vùi ở đây.

Mang theo tình cảm vô hạn, anh bước đến.

Xích đu, bụi hoa, thảm cỏ, những thứ này, vẫn y nguyên, chỉ có bọn họ là không thể trở về như xưa được nữa.

"Tu Lăng?"

Giọng nói không biết từ đâu vang lên, Mạc Tu Lăng quay người lại, liền nhìn thấy Giang Thánh Minh. Mạc Tu Lăng lập tức đi lên trước, "Cha!"

Giang Thánh Minh nhìn anh một lát, lại nhìn phía sau anh, thần sắc có vài phần thất vọng, "Nhân Ly đâu?"

"Cô ấy trong người cảm thấy khó chịu, mẹ con đã đưa cô ấy đi bệnh viện kiểm tra."

“Nghiêm trọng không ?” Giang Thánh Minh có vài phần lo lắng.

Mạc Tu Lăng khuyên giải ông, “Hẳn là không có gì, chỉ là mẹ con trông gà hoá cuốc.” Anh cười cười, muốn cho Giang Thánh Minh an tâm.

“Ta vẫn lo lắng.”

Mạc Tu Lăng cau mày, “Vậy chờ Nhân Ly trở trở về, con và cô ấy sẽ đến gặp cha, cho cha đích thân kiểm tra.”

Cái này, Giang Thánh Minh có chút ngại ngùng, nhưng đáy lòng cũng thực sự muốn gặp Giang Nhân Ly. Có điều xảy ra nhiều chuyện như vậy, trừ khi có việc cần, Giang Nhân Ly tuyệt đối sẽ không quay về biệt thự nhà họ Giang. Điều này trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ.

Giang Thánh Minh có một chút buồn bã nói, “Nhân Ly là con của ta, bất luận nó đã làm cái gì, nó vẫn là con gái ta”

Những lời này dường như là ông tự nói cho chính mình, cũng dường như có ý đã bỏ qua mọi chuyện trong quá khứ. Mạc Tu Lăng thấy ông như vậy, cảm thấy chắc chắn là ông muốn cùng Giang Nhân Ly giảng hòa, liền cười cười, “Đây là điều đương nhiên.”

Nhưng trong long anh lại có nỗi phiền não không nói thành lời. Anh rất muốn hỏi một câu: Giang Nhân Ly là con gái ông, vậy Giang Nhân Đình không phải sao?

Nhưng, anh không dám nói. Tựa như trong ngực anh chôn giấu rất nhiều rất nhiều chuyện, anh vẫn là không dám nói. Bí mật này giấu kín trong lòng, khiến anh trở nên hèn mọn, trở nên yếu đuối, anh tuyệt đối không cho phép có người đi vào. Đây là cấm địa, bất cứ ai cũng không được phép tiếp cận.

Giang Thánh Minh hai năm qua tựa hồ như đã già đi rất nhiều. Mạc Tu Lăng nhìn bóng lưng ông rời đi, bông nhiên cảm thấy mình có chút không phải.

.•°*”˜˜”*°•.♥ .•°*”˜˜”*°•.

Lúc về đến nhà, Hoàng Tư Liên và Giang Nhân Ly cũng đã trở về. Mạc Tu Lăng không nhìn thấy Giang Nhân Ly đâu. Hoàng Tư Liên đang ngồi ở phòng khách, trên mặt có chút thất vọng.

Mạc Tu Lăng biết rõ nhưng vẫn cố hỏi, “Kiểm tra ra cái gì rồi?”

“Tiêu hóa có vấn đề.”

Mạc Tu Lăng cười cười, “Con đã nói rồi, không có chuyện kia đâu.”

Hoàng Tư Liên trừng mắt lườm anh, lúc này mới nhìn xung quanh, đi tới bên cạnh anh, “Có chuyện gì vậy? Các con đã kết hôn hai năm, sao Giang Nhân Ly vẫn chưa có động tĩnh gì vậy?”

“Mẹ!” Mạc Tu Lăng không thích thảo luận vấn đề này: “Con tạm thời chưa muốn có con.”

“Cái gì mà chưa muốn? Sau khi kết hôn phải sinh con. Các con sớm sinh, ta cũng có thể giúp trông nom chăm sóc. Hơn nữa, Nhân Ly chẳng phải vẫn ở nhà sao? Sinh một đứa con cũng không ảnh hưởng gì.”

“Mẹ cứ coi như chúng con muốn sống thế giới của hai người là được rồi.” Mạc Tu Lăng có chút nghiêm nghị.

Hoàng Tư Liên buồn phiền một chút, sắc mặt cũng biến đổi, “Tu Lăng, ta biết, con chỉ là không muốn Nhân Ly sinh con cho con. Nhưng con phải hiểu, trên đời này con có thể có nhiều con, nhưng nhất định phải là con do Giang Nhân Ly sinh ra.”

“Mẹ, con không biết mẹ đang nói cái gì.”

“Đừng cho là mẹ không biết gì. Mấy năm nay bố mẹ đều thấy rõ, cho dù Nhân Ly có tốt thế nào, trong lòng con vẫn chỉ có tiểu nha đầu Giang Nhân Đình kia. Có điều hiện tại, nếu như con đã cưới Giang Nhân Ly rồi, thì tốt nhất là bỏ qua đi. Nó gả cho con, cuối cùng cũng không có khiến con ủy khuất.”

“Mẹ.” Anh có chút phiền toái, “Chuyện con cái, sau này rồi nói.”

Hoàng Tư Liên cũng biết, dồn ép cũng không phải cách hay.

Mạc Tu Lăng đi lên lầu, Hoàng Tư Liên cũng không có tẫm trạng, vừa ngồi xuống thì Mạc Chí Hạo trở về. Bà cũng biết, Mạc Chí Hạo nhất định là đã nghe thấy điều gì. Mạc Chí Hạo nhìn Hoàng Tư Liên, “Hai năm cũng thấy rõ rồi chứ, tính tình Tu Lăng cũng thật là ương ngạnh. Chúng ta ép buộc nó, nó cũng chưa chắc sẽ vào khuôn phép.”

“Em cũng cảm thấy vậy! Nhân Ly cái gì cũng tốt, nhưng vì sao hết lần này tới lần khác Tu Lăng vẫn không động tâm?”

Mạc Chí Hạo có vẻ không muốn nói thêm gì. Chuyện tình cảm vốn là người ngoài không hiểu hết, không giống như vẻ bề ngoài hay học vấn mà có thể từ từ bồi đắp thêm một chút. Mạc Chí Hạo suy nghĩ một chút rồi nói, “Chờ chuyện này qua đi, để Tu Lăng tự mình lựa chọn lại, dù sao cuộc đời là của nó, chúng ta cũng không thể can thiệp.”

Hoàng Tư Liên tất nhiên hiểu ý Mạc Chí Hạo muốn nói gì, chỉ còn biết thở dài chứ cũng không còn biện pháp nào khác.

Mạc Tu Lăng vừa mở cửa phòng liền thấy một người đang lấy trong ngăn kéo của anh ra một quyển sách, sắc mặt anh đại biến, "Ai cho cô đụng đến đồ của tôi?"

Mạc Tu Lăng tuy rằng bình thường không bao giờ tươi cười với Giang Nhân Ly nhưng cũng sẽ không tức giận như vậy, cho nên Giang Nhân Ly hoảng sợ. Quyển sách rơi xuống đất, vang lên một tiếng.

Mạc Tu Lăng lập tức chạy vào nhặt lên, có vài phần xót xa. Thực tế quyển sách đã bám một chút bụi, anh đã lâu chưa có đụng đến. Nhưng anh sống chết vẫn quan tâm, không hiểu vì sao mà trở nên nôn nóng: "Sau này đừng có tùy tiện động vào đồ của tôi."

Giang Nhân Ly nhìn anh một chút, "Anh có cần viết một tờ giấy, liệt kê rõ ràng những gì tôi có thể động vào, không thể động vào không?"

Cô cũng phải là muốn tìm hiểu bí mật gì của anh, có điều khiến anh không thể khống chế được bản thân như vậy thật không phải chuyện dễ dàng. Cô căn bản đối với quyển sách kia không hề có ý gì nhưng hiện tại lại thấy một chút hiếu kỳ.

Mạc Tu Lăng trừng mắt nhìn Giang Nhân Ly, dường như muốn tuyên bố trả thù, "Hôm nay chúng ta đi gặp cha cô!"

Quả nhiên, Giang Nhân Ly sắc mặt biến đổi.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Những năm tháng hồn nhiên

Trở lại Giang gia bên kia cũng không tốt đẹp gì, tuy rằng Giang Thánh Minh đối bọn họ rất nhiệt tình, liên tục gắp thức ăn cho bọn họ. Nhưng Bạch Thanh Hà vẫn dùng bộ mặt lạnh lùng như trước đối xử với bọn họ. Giang Nhân Ly không có biểu hiện gì, Giang Thánh Minh gắp thức ăn cho cô sau đó cũng im lặng.

Mạc Tu Lăng trong lòng thầm nghĩ, thái độ Bạch Thanh Hà như vậy đã tốt lắm rồi.

Ăn cơm xong, bọn họ liền quay về nhà ở Vân Dao.

Giang Nhân Ly ngồi ở phía sau, biểu tình bình tĩnh, nhưng tự đáy lòng lại có cảm giác nguội lạnh. Người đàn ông này, dường như quá hiểu cô, hiểu rõ nhất chỗ chết của cô. Cô cả đời này sợ nhất chính là quay về cái nơi đã từng là nhà mình.

Không nghĩ nhiều lắm, cô có chút hiếu kỳ, vì sao Mạc Tu Lăng lưu luyến quyển sách kia như vậy.

Cô xem quyển sách đó cũng không hề có nguyên nhân gì khác, cô chỉ nhớ kỹ mình cũng từng có một cuốn như vậy, chỉ là cô mua từ lúc còn học sơ trung. Ngẫm lại cũng là đã nhiều năm rồi, quyển đó có tên là "Hoàng hôn pha lê" – một bộ tiểu thuyết online sau đó được xuất bản.

Ban đầu cũng không phải cô rất thích cuốn sách này. Chỉ là kể lại năm đó cô gái tên Hạ Xuyên nhìn thấy bản thông báo trên sân trường của một người tên là Thẩm Giai Kỳ. Liếc mắt một cái, tên người kia đã viết lên tim cô. Đây là mối tình đầu đẹp nhất, ở độ tuổi đặc biệt, gặp được một người thanh niên, cô liền viết lại câu chuyện những năm tháng hồn nhiên mà không muốn cho người khác biết.

Pha lê dễ vỡ, hoàng hôn dễ tàn.

Cơ bản câu chuyện này ngay từ đầu đã được định sẵn là bi kịch, Hạ Xuyên yêu Thẩm Giai Kỳ, đáng tiếc bên cạnh Thẩm Giai Kỳ lúc ấy đã có một cô gái.

Giang Nhân Ly lắc đầu, cô chỉ thích lúc khởi đầu câu chuyện này, dù cho đây vốn không phải trọng tâm câu chuyện. Bởi vì lúc ấy, trong tim cô cũng có một bạch y thiếu niên như vậy, chỉ là, nếu như không có cuốn tiểu thuyết này, có thể ngay cả cô cũng đã quên mất rằng, hoá ra thời thiếu nữ của mình, cô cũng từng chôn giấu một bóng hình dưới đáy lòng, trở thành một người bí mật chỉ thuộc về mình cô.

Sau này, cô không hề thích người thanh niên kia, nguyên nhân gì cô cũng không rõ, sau khi tình cảm với người con trai kia đã hết, cô cũng chưa từng yêu ai. Có thể đây là khoảng thời gian tàn khốc, nhưng quá khứ cũng chỉ là quá khứ. Bây giờ nhớ lại, trong tim vẫn còn cảm thấy thổn thức không ngớt.

Cho nên mới nói, khi người ta thích một bài hát, một bộ phim, hay một cuốn tiểu thuyết, nhất định sẽ tự tìm thấy hình ảnh của chính mình trong đó.

Thế nhưng điều khiến Giang Nhân Ly hiếu kỳ chính là, một người như Mạc Tu Lăng sao lại có hứng thú với tiểu thuyết.

Không đúng! Trong câu chuyện này, mặc dù tình yêu của Hạ Xuyên với Thẩm Giai Kỳ không thành, nhưng đối với Lâm Trạch mà nói, anh lại yêu Hạ Xuyên vô cùng. Mãi nhiều năm sau, khi đã kết hôn sinh con, anh vẫn còn yêu Hạ Xuyên như xưa, dường như đó là một bí mật vĩnh viễn tồn tại cũng trời đất.

Chân chính vĩnh viễn sánh cùng trời đất, chính là Hạ Xuyên đã chết, nhưng cô còn sống – sống trong lòng Lâm Trạch.

Giang Nhân Ly đột nhiên có chút nghĩ mà sợ, sau đó mạnh mẽ nhìn Mạc Tu Lăng ở phía trước, cô chưa bao giờ sợ hãi như vậy. Hoá ra, tình yêu của anh đối với Giang Nhân Đình lại sâu nặng như vậy, chỉ điều này mới có thể lý giải chuyện cuốn sách!

Giang Nhân Ly lắc đầu, muốn tìm cách xua tan ý nghĩ này, không thể nghĩ, không thể!

Mạc Tu Lăng nhìn qua gương chiếu hậu thấy cô sắc mặt trắng bệch: "Làm sao vậy?"

"Không có gì." Giang Nhân Ly lắc đầu, tựa đầu vào cửa xe, trong ngực đột nhiên có chút phiền muộn.

Không lâu sau khi Giang Nhân Ly trở lại Vân Dao, liền nhận được điện thoại của Tần Ngả Trữ, nói là tối nay có buổi họp lớp cũ tại quán bar, muốn Giang Nhân Ly đến.

Giang Nhân Ly không có hứng thú, nếu không, cô sẽ nghe không ra hình như Tần Ngả Trữ có điều gì ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Nhưng thật sự là chính cô cũng không rõ bản thân mình có nguyện ý muốn đi hay không?

Đều là bạn thời đại học đã lăn lộn ngoài xã hội hai năm trời, dường như trong lòng đều mang theo một chút tâm tính so sánh hơn thua. Bây giờ, có người siêng năng tiếp tục làm nghiên cứu sinh, có người lao vào thương trường, lại có người ra nước ngoài du học.

Giang Nhân Ly đi vào quầy bar, Tần Ngả Trữ liền vẫy tay ra hiệu cho cô qua.

Cô không nghi ngờ, liền đi qua, vừa ngồi xuống, Tần Ngả Trữ ghé bên tai cô nói nhỏ, "Ngày hôm nay … "

Tần Ngả Trữ lời còn chưa dứt, Giang Nhân Ly đã nghe thấy có người bên cạnh reo lên, "Tả Dật Phi, cậu vẫn còn biết đường trở về sao?"

[Tần Ngả Trữ lời còn chưa dứt, Giang Nhân Ly đã nghe thấy có người bên cạnh reo lên, "Tả Dật Phi, cậu vẫn còn biết trở về sao?"]

"Chúng mình còn tưởng rằng nước Mỹ chói lọi kia đã giữ chân cậu lại rồi chứ?"

Giang Nhân Ly cảm thấy đầu mình như nổ tung, tay cô không kìm được run run. Tần Ngả Trữ gắt gao nắm lấy tay cô, vừa rồi cô còn muốn nói với Giang Nhân Ly rằng Tả Dật Phi đã quay về.

Mọi người ở đây không ai không biết Giang Nhân Ly và Tả Dật Phi từng hẹn hò, bọn họ đều quay sang nhìn biểu hiện Giang Nhân Ly . Lúc này, ánh mắt Tả Dật Phi đảo qua mọi người, vẫn chưa dừng lại trên mặt ai, anh cười cười, "Lẽ nào vùng đất quý Trung Hoa đã bị các vị chiếm hết chỗ, không cho phép người trần mắt thịt như mình trở về? "

Mọi người đều cười rộ lên, nhanh chóng có người hỏi chuyện Tả Dật Phi: "Cô ấy là ai vậy?"

Lúc này bên cạnh Tả Dật Phi lộ ra một cô gái, đôi mắt trong sáng, khuôn mặt thanh tú, nhưng có một vẻ đẹp rất riêng. Tả Dật Phi cười cười, "Quan tâm tới bạn gái của người khác như vậy, không lo có người ghen sao?"

Người bạn nam lúc nãy hỏi vội quay đầu lại nhìn bạn gái của mình, biểu tình như có chút lấy lòng.

Vốn chỉ là một câu nói đùa để bắt chuyện, nhưng hiện tại, sự hứng thú của mọi người tựa hồ đều là muốn xem biểu hiện của Tả Dật Phi và Giang Nhân Ly. Tả Dật Phi tuy rằng không nói rõ, nhưng lời nói vừa rồi đã cho thấy hiện tại anh đã có bạn gái.

Tả Dật Phi và Giang Nhân Ly lúc còn học đại học đã được bầu là cặp đôi đẹp nhất đại học C, được không ít người ước ao, nhưng cũng không thiếu người đố kị. Tả Dật Phi ở khoa tài chính vốn nổi tiếng là tài tử, là tâm điểm của các buổi tiệc dạ hội, đi theo sau anh có vô số người đẹp. Nhưng hết lần này tới lần khác anh dễ dàng bị Giang Nhân Ly thu phục, trong lớp ắt có người không phục, nhưng cũng không có gan dám làm ầm lên. Hôm nay, nhìn thấy hai người bọn họ chia tay, lại có một tia vui sướng.

Có một bạn học nữ cười khẽ nhìn Tả Dật Phi nói, "Còn tưởng rằng cậu sẽ mang một cô gái ngoại quốc trở về, thật không ngờ vẫn là thích đồng hương."

Tả Dật Phi cũng cười, "Là mình nói, con gái Trung Quốc chúng ta vẫn là dịu dàng nhu mì nhất, ở đâu so với ở đây cũng kém."

Các anh em có mặt đều lập tức lên tiếng phụ họa, khiến cho bạn gái bọn họ ngồi bên ha hả cười không ngừng.

Lại có người e sợ thiên hạ này bất loạn, "Là mình nói, chỉ cần một câu nói của Tả đại thiếu nhà cậu, có cô nương nào mà không muốn được cậu yêu thương nhung nhớ? Làm gì có khả năng có người nguyện ý buông tha điều kiện tốt như vậy?"

Ai cũng biết, Tả Dật Phi và Giang Nhân Ly sau khi tốt nghiệp đại học liền chia tay. Giang Nhân Ly cấp tốc kết hôn với thiếu gia của tập đoàn Bắc Lâm nổi danh – Mạc Tu Lăng, Tả Dật Phi cũng cấp tốc xuất ngoại. Tả Dật Phi hồi còn ở đại học được xem là một nam nhân xuất thân vào hạng nhất, tướng

mạo bậc nhất, tài hoa bậc nhất, nhưng khi anh và Mạc Tu Lăng cũng xuất hiện, dường như đã có sự chênh lệch đẳng cấp. Bởi vậy, liền có người suy đoán, Giang Nhân Ly đã vì Mạc Tu Lăng mà đá Tả Dật Phi.

Vì thế có khối người bất bình tức giận, chỉ là những chuyện này người ngoài cuộc không thể quản.

Tần Ngả Trữ sắc mặt biến đổi, ngữ khí cũng cất cao vài phần, "Nhân Ly, mình ngày hôm qua có xem trên báo, chồng cậu cũng thật giỏi a! Lại ký được một hợp đồng lớn rồi, nghe nói vài một công ty cũng muốn cái hợp đồng đó!"

"Tin tức đó mình cũng thấy rồi. Mạc Tu Lăng thật đúng là đáng khâm phục. Mình còn nói với bạn trai mình đó là chồng của bạn em, vậy mà anh ấy còn không tin, cho rằng mình nhận vơ." Nói xong, cô gái kéo kéo áo bạn trai: "Bây giờ anh tin chưa?"

Giang Nhân Ly khẽ mấp máy môi, cô căn bản không biết Mạc Tu Lăng làm cái gì. Nhưng lúc này cô tựa hồ một lời cũng không nói nổi, liền cười: "Anh ấy thường không có mang chuyện công việc về nhà."

Tần Ngả Trữ nhìn người bạn học thay đổi sắc mặt, cũng cười nói, "Ai da, những người thành đạt đều là như vậy."

Tả Dật Phi lấy cho bạn gái một chút đồ ăn, sau đó nhìn Giang Nhân Ly : "Đã sớm nghe nói Mạc tổng rất có tài năng, Hongkong xảy ra chuyện lớn như vậy, một mình anh ta chạy đến đó đã có thể xoay chuyển càn khôn, thật khiến cho người khác bội phục. Có cơ hội nhất định phải gặp nhân vật truyền kỳ này."

Giang Nhân Ly lúc này đã khôi phục dĩ vãng, trong con ngươi cô có một tia lạnh lẽo. Thông thường lúc này, những người khác đều tưởng cô làm cao. Nhưng Tả Dật Phi thì hiểu rõ, cô đang phẫn nộ, không có gì hứng thú.

Cô gật đầu, "Rất vinh hạnh được tiếp đãi anh, nếu có cơ hội."

Tả Dật Phi hiểu rõ, cơ hội như vậy chỉ sợ là đã không có.

Tựa như một trò khôi hài, mỗi người dường như đều muốn thấy được cái gì để thỏa mãn nội tâm bát quái. Nhưng bọn họ có vẻ như đã phải thất vọng rồi.

Kịch vãn thì người tan, đại khái chính là như vậy.

Ra khỏi quán bar, Tần Ngả Trữ kéo tay Giang Nhân Ly, "Cậu không lái xe đến ư?"

Giang Nhân Ly lắc đầu, vốn dĩ muốn gọi xe về, cũng không có nghĩ nhiều như vậy. Nhưng vẫn còn có người lo chuyện bao đồng, gọi vào, "Tả Dật Phi, không phải cậu lái xe tới sao? Thuận tiện đưa Nhân Ly đi cùng đi, dù sao cũng là chỗ bạn bè."

Giang Nhân Ly cứng đờ người, không thốt lên được lời nào.

Nhưng trong lúc mọi người đang muốn xem trò hay thì một giọng nói vang lên: "Không nói địa chỉ rõ ràng, hại anh phải quanh co mãi mới tìm được."

Giang Nhân Ly vẫn còn chưa hết hoảng hốt, đã thấy Mạc Tu Lăng đứng ở trước mặt.

Một đám người cũng ngượng ngùng mà rời đi. Bọn họ đều thấy rõ, câu nói kia mặc dù đang oán trách, nhưng vẫn cho thấy sự quan tâm nhiều lắm.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Duyên sinh duyên diệt

Mạc Tu Lăng biểu hiện lạnh lùng. Nếu không phải anh vừa khéo ở chỗ này cùng một đám bạn tốt đang trò chuyện, Lý Khánh Anh đi WC trở vào liền mờ ám nhìn Mạc Tu Lăng , "Đoán xem, mình vừa thấy ai?"

Mạc Tu Lăng không thèm để ý đến anh, tiếp tục uống rượu.

Lý Khánh Anh không nhịn được: "Mình nói cho cậu biết người này sao một chút cậu cũng không hiếu kỳ thế?"

Ngô Thúc Nguyên ở một bên lắc đầu: "Cậu còn không biết tính tình Mạc Tu Lăng này? Cậu ta chính là cái loại cho dù hiếu kỳ cũng có thể biểu hiện như không có gì, khiến cho người ta phải tự khai ra mọi chuyện."

Lý Khánh Anh cũng bỗng nhiên tỉnh ngộ: "chà, tớ đã nhìn thấy "mỹ nhân trong nhà" của cậu."

Quả nhiên, Mạc Tu Lăng nhíu mày lại một chút. Bọn họ nói vậy cũng không phải là hình dung nơi ở của Giang Nhân Ly, chỉ là ý muốn nói cô hầu như chẳng bao giờ xuất hiện trước mặt bọn họ. Giang Nhân Ly hầu như chưa từng cùng Mạc Tu Lăng đi ra ngoài xã giao, điều này khiến cho bọn họ nghĩ rằng anh muốn giấu vợ mình ở trong nhà, không muốn cho bất kỳ ai đánh gia bình phẩm về cô.

Mạc Tu Lăng ngữ khí rất nhạt, "Vậy sao?"

Lý Khánh Anh thấy anh không có biểu hiện gì, cũng tức thời chấm dứt hứng thú bát quái: "Có điều, sắc mặt cô ấy thoạt nhìn thật không tốt."

Mạc Tu Lăng hiểu được đôi chút về Giang Nhân Ly, cô bình thường đều không biểu hiện ra mặt, cho dù có nhiều chuyện cũng sẽ chỉ giấu ở trong lòng. Một khi nàng biểu hiện ra ngoài mặt để người khác phát hiện sắc mặt không tốt, chắc canh là đã xảy ra chuyện lớn.

Anh lúc này mới ít nhiều băn khoăn, quả nhiên, vừa thấy rất nhiều người ra khỏi phòng, anh liền theo sau.

Anh không phải là không thấy Tả Dật Phi, thật không ngờ Tả Dật Phi cũng đã trở về.

Giang Nhân Ly ngồi ở phía sau, vẻ mặt không biểu hiện gì, cũng không biết vì sao lại gặp được Mạc Tu Lăng ở đây. Nhưng cô biết, bản thân cô hiện giờ đang là diễn viên trong vở hài kịch này. Cho dù biểu hiện ra ngoài không ngại ngùng, cũng chỉ là tự lừa dối chính mình mà thôi.

Đứng ở bãi đỗ xe, Mạc Tu Lăng một tay ôm lấy Giang Nhân Ly lôi cô từ trong xe ra. Anh nhìn mặt cô, giọng điệu có vài phần mỉa mai: "Biểu hiện quái quỷ gì thế này?"

Giang Nhân Ly không để ý tới anh, đẩy tay anh ra, nhưng anh vẫn chăm chú nắm lấy.

"Anh muốn làm gì?"

"Cô không phải thích nhất vẻ mặt dửng dưng sao? Sao lại thiếu kiễn nhẫn đến vậy?" Mạc Tu Lăng tựa hồ nhớ tới chuyện gì rất hài lòng: "Ồ, tôi biết rồi. Cái này gọi là gì, tình nhân gặp lại vô cùng thoải mái? Chính là nhìn thấy bạn trai cũ nên kinh hỉ quá độ."

Giang Nhân Ly tức giận đến mức hàm răng run lên, "Anh buông tôi ra."

Mạc Tu Lăng nhếch khóe miệng, "Vậy thì gọi là gì? Để tôi đoán nhé. Bị người khác nói trúng tâm sự, quê quá hóa khùng sao?"

Lúc này, Mạc Tu Lăng cảm thấy nực cười. Anh nhớ tới khoảng thời gian thi vào trường cao đẳng, thầy giáo ngữ văn giảng giải câu "Thẹn quá thành giận" và "Quê quá hóa khùng" đều tương đương nhau. Chỉ là "Quê quá hóa khùng" ở mức độ cao hơn "Thẹn quá thành giận", biểu hiện mức độ tức giận của người nói.

Giang Nhân Ly vươn một tay ra giơ lên không trung, Mạc Tu Lăng bắt lấy, "Cô thử xem."

Giang Nhân Ly đột nhiên có chút cụt hứng, cả người cũng trở nên bủn rủn, "Anh rốt cuộc muốn làm cái gì?"

"Lời này phải để tôi hỏi cô?"

Cứ như vậy suốt một ngày đêm, Mạc Tu Lăng dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Thang máy mở ra, anh liền ôm cô đi vào phòng. Cô đi theo anh, ngay cả giãy dụa cũng không muốn. Dường như Mạc Tu Lăng rất không hài lòng tình trạng như vậy, đem cô đặt ở trên giường, liền hung hăng cắn một phát lên xương quai xanh của cô.

Nghe thấy cô hít mạnh một hơi, lúc này mới thoả mãn vài phần, sau đó cởi bỏ hết quần trên người.

Nghe thấy cô hít mạnh một hơi, lúc này anh mới thoả mãn vài phần, cởi bỏ hết quần trên người.

Sau đó anh từng bước xâm chiếm cô. Động tác hoàn toàn không hề dịu dàng. Bình thường tuy rằng anh cũng sẽ không quá ôn nhu, nhưng ít ra cũng sẽ chú ý vì cô mà tìm cách, thỉnh thoảng cũng sẽ một vừa hai phải. Nhưng ngày hôm nay thực không thể, động tác của anh gần như thô bạo.

Giang Nhân Ly lúc đầu bị hoảng hốt nhưng cuối cùng vẫn thỏa hiệp.

Cô cắn môi, ép bản thân không được phát ra âm thanh. Nhưng anh hết lần này tới lần khác muốn cô phải phản ứng lại. Lúc đã lên đến cực hạn của hoan ái, anh trên người cô nói: "Nói, tôi là ai?"

Cô nghiêng đầu đi, không muốn nhìn anh.

Mạc Tu Lăng cười lạnh bật đèn ngủ đầu giường. Anh nhìn thấy sự kinh ngạc lẫn ngượng ngùng trên khuôn mặt cô, lúc này mới nguôi đi tức giận, giọng nói cũng dịu dàng hơn một chút, "Nói, tôi là ai?"

Chân anh hoàn toàn gác hẳn lên đùi cô, quấn quýt lấy nhau, nhiệt độ nóng ấm thiêu đốt cô. Cô biết, anh lại có tâm tình muốn cùng cô giây dưa.

"Anh muốn làm gì?"

"Nói hay không?"

Giang Nhân Ly càng thêm tức giận, "Mạc Tu Lăng, anh có bệnh."

Mạc Tu Lăng nở nụ cười, tiếp tục động tác vừa rồi.

Cô không hiểu sao tự nhiên lúc này anh lại dịu dàng như vậy, nhưng vẫn phối hợp, hai tay ôm lấy cổ anh.

Đột nhiên anh dừng lại: "Đau không?"

Cô sửng sốt một chút, mới có phản ứng. Vừa rồi anh đưa ngón tay ra chạm vào vết cắn ở xương quai xanh một chút.

Mạc Tu Lăng không nói thì cô thật sự cũng không phát hiện ra, lúc này quả thật là có chút đau. Nhưng cô vẫn lắc đầu, "Không đau, anh cứ tiếp tục."

Mạc Tu Lăng nở nụ cười, "Tiếp tục cái gì?"

Giang Nhân Ly tức giận nhấc chân lên muốn đạp anh, kết quả phản ứng của anh vẫn nhanh hơn cô, trong nháy mắt liền cố định chân cô lại.

Tâm tình của anh tốt hẳn lên, cũng không ngại thái độ của cô, lúc này thực sự bắt đầu "tiếp tục".

Suốt một đêm, dường như hết sức triền miên, một giây anh cũng không chịu buông tha cô.

Sáng hôm sau hai người đều dậy rất muộn.

Đối với Mạc Tu Lăng mà nói, anh đúng là có phần không khống chế được, nhưng chung quy vẫn nằm trong phạm vi có thể chấp nhận được.

Giang Nhân Ly cũng đã có nhận thức rõ, cứ coi như là Tả Dật Phi quay trở về thì sao nào. Bên người anh lúc này cũng đã có một người phụ nữ, mà cho dù anh vẫn một mình, thì cũng không liên quan tới cô. Cô đã ở bên người một người đàn ông khác, làm chuyện thể xác thân mật nhất. Những chuyện cũ rõ ràng còn vẹn nguyên trong ký ức, nhưng dường như đã cách xa hàng vạn năm ánh sáng. Xa xôi như vậy, cô ngay cả huyễn tưởng một chút cũng không dám.

Cô xoay người, anh vẫn chưa rời giường.

Cô liếc anh một cái, anh dường như cũng đang nhìn cô.

Cô có chút ảo não, lúc này cô còn chưa mặc quần áo, anh cũng vậy. Con người thực sự là một loại động vật kỳ lạ. Rõ ràng chuyện thân mật nhất đều đã làm, nhưng hết lần này đến lần khác lại không muốn lộ diện toàn bộ trước mặt đối phương. Thật không biết là cái suy nghĩ gì, chỉ là cô đang phiền muộn chính mình.

Mạc Tu Lăng vẫn nhìn cô. Cô xoay người, phát hiện ánh mắt của anh đích đang dừng trên người mình, hồi lâu rốt cục nghi hoặc mở miệng, "Anh nhìn cái gì?"

"Em."

Cô ảo não quay đầu.

Mạc Tu Lăng cười khẽ, tay sờ tai cô, "Khuyên tai của em rơi rồi."

Cô liếc mắt nhìn anh, đều do anh, khiến cô quên tháo khuyên tai. Sờ soạng lỗ tai một, quả nhiên, vài hạt đã rơi xuống. Cô bắt đầu sốt ruột, bắt anh đứng dậy, còn cô tìm kiếm ở giường mãi vẫn không thấy khuyên tai.

Mạc Tu Lăng nhìn cô bận rộn, khẽ thở dài.

Anh trong lòng thầm nghĩ, cứ như vậy đi, như vậy cũng không tồi.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ai đang nghe trộm

Mười tám tuổi, Mạc Tu Lăng không lái ô tô đi học nữa. Thứ nhất là vì ở trường học chỗ đỗ xe rất ít, thứ hai là mỗi lần đỗ xe mất rất nhiều thời gian, và

quan trọng nhất là những người lái xe đi học cũng ít, ắt hẳn sẽ bị những học sinh khác nhìn với ánh mắt khó chịu. Vì vậy anh đi bằng xe đạp, Giang Nhân Đình mỗi ngày đều ngồi sau lưng anh, vì cô có học thế nào cũng vẫn không biết đi xe đạp. Nhưng Giang Nhân Ly thì khác, chỉ trong vòng một giờ đồng hồ đã có thể rất thành thục đạp xe đi chơi.

Mạc Tu Lăng học cấp ba, chương trình học tương đối gấp gáp, bởi vậy thời gian ở cùng Giang Nhân Đình rất ít. Hơn nữa anh còn ham mê bóng rổ, hầu như sau giờ học đều ở lại tập bóng rổ với mấy người quen biết và cả những người không quen. Trong giờ thể dục lại càng không phải nói, tất cả đều cống hiến cho sự nghiệp bóng rổ.

Giang Nhân Đình có khi sẽ ở lại trong phòng tự học, chờ Mạc Tu Lăng đến đón. Nhưng phần lớn thời gian đều là ngồi trên khán đài xem Mạc Tu Lăng chơi bóng rổ, sau đó bọn họ cùng nhau về nhà. Chơi bóng đối với Mạc Tu Lăng hầu như trở thành một thói quen, chỉ cần trời không mưa là có thể thấy anh ở sân bóng, cuối tuần nếu không phải học lại càng như vậy.

Chuyện học hành ở cao trung không thể sơ sài như sơ trung. Mỗi tháng sẽ có một cuộc thi khảo sát, cả năm khối lớp đều phải tham gia. Như vậy đã khiến cho học sinh bị gia tăng áp lực, Giang Nhân Đình cũng vì vậy mà cố gắng học tập hơn rất nhiều. Vì Giang Nhân Ly bị thương, ít nhất cũng phải mất ba tháng mới lành, Giang Thánh Minh và Bạch Thanh Hà có chút lo lắng sợ cô không theo kịp chương trình học, không biết phải làm sao. Thầy giáo đề nghị để Giang Nhân Ly lần sau thi lại.

Cuối cùng, Giang Nhân Ly không hề chểnh mảng, kết quả thi đứng nhất cả năm cấp, về việc này, Giang Thánh Minh cũng không lo lắng cái gì nữa.

Cái tên Giang Nhân Ly tại H trung rất có ảnh hưởng. Gần như tất cả giáo viên và học sinh đều biết đến cô gái vừa xinh đẹp vừa tài giỏi này. Những lời đồn đại càng làm cho ba chữ Giang Nhân Ly càng thêm thần kỳ hơn.

Giang Nhân Ly rất ít khi về học cùng Mạc Tu Lăng và Giang Nhân Đình, thỉnh thoảng gặp nhau cũng chỉ là trùng hợp.

Sau khi lên cấp ba, Mạc Tu Lăng mỗi tuần đều phải đi học thêm, thứ bảy và chủ nhật cũng phải đi học. Chỉ được rảnh rỗi chiều thứ bảy và sáng chủ nhật, anh liền không do dự mà dành thời gian này cho bóng rổ.

Tuần này cũng vậy, anh cũng như mọi khi xuất hiện ở sân bóng rổ.

Thời tiết có chút nóng lực, mồ hôi lã chã roi. Bình thường những lúc như thế này, Giang Nhân Đình sẽ cẩn thận mang nước cho anh, nhưng cuối tuần thì chỉ có anh tự làm cho mình. Anh đưa bóng rổ bạn học, sau đó hướng về phía quầy căn-tin trường học đi đến.

Thật sự không phải anh cố ý, lúc đi qua con đường nhỏ kia, anh có vô tình nhìn thấy một đôi trai gái đang nói chuyện gì với nhau. Anh cũng không bận tâm, tuy rằng nội quy trường học rõ ràng quy định học sinh không được yêu sớm, giáo viên cũng ân cần dạy bảo, nhất định không thể yêu sớm, nhưng chung quy vẫn là không có học sinh nào nghe lời như vậy, vẫn có người vụng trộm yêu đương. Lúc ấy Mạc Tu Lăng đang đi qua, vừa liếc mắt nhìn họ, bỗng nhiên anh dừng chân lại.

Nữ sinh kia hóa ra là Giang Nhân Ly, mà nam sinh kia Mạc Tu Lăng cũng quen biết, hắn ta học khác lớp nhưng Mạc Tu Lăng đã từng vài lần chơi bóng rổ cùng hắn. Anh cũng nghe bạn bè nhắc đến rất nhiều chuyện tốt của hắn. Tên Trương Thu Minh này hình như cứ quấn quýt lấy Giang Nhân Ly không buông, mà hiện tại , dường như bọn họ đang hẹn hò.

Mạc Tu Lăng nhăn mặt, sau đó tiến đến gần.

Anh còn chưa dừng chân lại đã nghe thấy tiếng Giang Nhân Ly : “Anh Tu Lăng, anh đến tìm em sao?”

Trương Thu Minh lúc này cũng nhìn đánh giá Mạc Tu Lăng, ánh mắt mang theo tia địch ý rõ ràng.

Mạc Tu Lăng lại nhăn mặt, không nói gì.

Giang Nhân Ly chạy đến bên cạnh Mạc Tu Lăng, giọng nói của cô rất nhẹ: “Lẽ nào anh cũng chỉ là muốn đến nghe chúng em nói chuyện?”

Giang Nhân Ly chạy đến bên cạnh Mạc Tu Lăng, giọng nói của cô rất nhẹ: “Lẽ nào anh cũng chỉ là muốn đến nghe chúng em nói chuyện?”

Mạc Tu Lăng chỉ là thấy hai người bọn họ hẹn hò mà có vài phần lo lắng. Nhưng hiện tại xem ra là anh hoàn toàn dư thừa: “Không có.”

Mạc Tu Lăng xoay người chuẩn bị rời đi, lại nghe thấy Giang Nhân Ly cười: “Trương Thu Minh, chúng ta hẹn hò cũng không phải là không thể được.”

Trương Thu Minh khóe mắt sáng lên, nét vui mừng hiện rõ.

Giang Nhân Ly tiếp tục tuyên bố, “Chỉ cần anh đánh bại anh Tu Lăng của em một trận bóng rổ.”

Mạc Tu Lăng thân thể cứng đờ, lông mày cau lại, anh kéo Giang Nhân Ly qua, hạ giọng nói: “Em muốn làm cái gì?”

Giang Nhân Ly nhẹ giọng thì thầm nói, “Em không muốn trở thành bạn gái của hắn.”

***

Trận bóng rổ đối kháng này hấp dẫn rất nhiều người, Trương Thu Minh là đội trưởng đội bóng rổ, đương nhiên có thực lực và khí chất. Nhưng thực lực

của Mạc Tu Lăng cũng không thể xem thường, biểu hiện của anh cũng lọt vào mắt rất nhiều chuyên gia. Vì vậy, rất nhiều người liền đến vây xem, muốn biết đến tột cùng thì vì sao hai người không quen thân gì lại lựa chọn phương thức quyết đấu này.

Trên sân bóng rổ, hai bạch y thiếu niên đổ mồ hôi như mưa. Ánh mắt bọn họ kiên định nhìn chằm chằm quả bóng rổ, đây là một hồi quyết định của trận đấu. Càng ngày càng có nhiều người vây quanh đây, nhưng hai người bọn họ không hề để ý.

Người khởi xướng mọi chuyện là Giang Nhân Ly thì vẫn đang nhàn nhã ngồi ở trên cầu thang, cô đội một chiếc mũ, mặc một chiếc áo ngắn tay, để lộ ra cánh tay bôi rất nhiều kem chống nắng. Miệng cô không nhanh không chậm cắn hạt dưa, tiếng động vang rất nhẹ, rất có tiết tấu.

Kỳ thực cô xem không hiểu cái trò bóng rổ này, chỉ thấy con mắt nhìn chằm chằm quả bóng, chỉ biết ném quả bóng vào rổ là được. Nhưng giờ khắc này, cô lại đột nhiên cảm thấy bóng rổ dường như có gì đó đặc biệt. Ví như lúc Mạc Tu Lăng làm một động tác giả lừa Trương Thu Minh sau đó ném bóng vào rổ. Bọn họ càng giống như là trí lực và thể lực kết hợp.

Cuối cùng, Mạc Tu Lăng ưu thế yếu ớt đã đánh bại Trương Thu Minh.

Giang Nhân Ly lúc này mới đứng dậy, sau đó chạy đến bên Mạc Tu Lăng, "Uống nước đi!"

Mạc Tu Lăng nhíu mày. Anh vốn thích uống nước khoáng, thế nhưng cô hết lần này đến lần khác lại đưa cho anh một chai nước lục sắc bảy màu. Nhưng do quá mệt mỏi, anh cũng không có suy nghĩ nhiều, nhanh chóng uống một ngụm. Bởi vì uống rất nhanh, cho nên anh cũng không biết đó là nước gì. Mồ hôi trên trán từng giọt rơi xuống.

Trương Thu Minh thất vọng ra về, nhưng cuối cùng cũng vẫn giữ lời, sau khi thua liền không hề quấn quít lấy Giang Nhân Ly.

Trận so tài này căn bản vốn không công bằng. Trương Thu Minh thắng còn có thưởng, còn Mạc Tu Lăng dường như chỉ là làm tròn nghĩa vụ lao động. Nhưng anh vốn chẳng nghĩ nhiều thế, anh chỉ biết là Giang Nhân Ly dù sao cũng là chị của Giang Nhân Đình, như vậy cũng coi như là em gái của mình, chí ít thì cô cũng đã gọi anh một tiếng ca ca, tuy rằng rất là không được tự nhiên.

"Em mời anh đi ăn cơm nhé?" Giang Nhân Ly chủ động xin đi giết giặc.

"Thôi đi." Mạc Tu Lăng một chút cũng không muốn cứ giữ nguyên tình trạng mồ hôi đầy mình này mà đi "tiếp đãi" người khác.

Giang Nhân Ly anh mấy lần, vẫn không nói gì, chỉ đưa anh vào một cái chòi ngồi nghỉ. Cô đi mua kem, sau đó mang về dúi vào tay anh, "Em mời."

"Không cần, anh không thích ăn đồ ngọt." Mạc Tu Lăng cự tuyệt.

"Ăn một chút mà, rất ngon đó."

Mạc Tu Lăng nhìn cô, có chút nhụt chí, mùi vị nhàn nhạt này khiến anh nhớ tới mùi vị của chai nước vừa rồi anh uống:"Em thích ăn nho?"

Giang Nhân Ly gật đầu: "Em thích nhất ăn nho."

Mạc Tu Lăng không thèm nói lại, cái nóng trên người dường như cũng bị cái mát lạnh của kem làm tiêu tan.

"Nho có rất nhiều loại, em đều thích. Có điều, em thích nhất là cái loại quả dài này, vừa ngọt lại vừa không cần nhả bã, ăn rất đơn giản. Em không thích cái loại nho đỏ thẫm này lắm, không chỉ phải nhả bã, mà còn phải bỏ từng cái hột nhỏ tí ra nữa. Thật phiền phức."

Mạc Tu Lăng thật không biết thích ăn một loại nho còn có nhiều lý giải đến như vậy, cũng không hề có hứng thú. Đột nhiên anh nhớ đến cái gì đó: "Đình Đình thích nhất ăn vải."

Giang Nhân Ly thôi cười, "Vậy còn anh? Anh thích nhất ăn cái gì?"

Mạc Tu Lăng suy nghĩ một chút, đột nhiên cười, "Anh không có kén chọn như hai chị em em, cái gì cũng thích."

Giang Nhân Ly khóe miệng xẹt qua một nụ cười thâm ý, "Có thể là về người cũng vậy."

"Em đang nói cái gì?"

"Không có. Em không nói gì cả. Chúng ta về nhà đi!"

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Xuân quyến rũ, thu nhạt nhòa

Mạc Tu Lăng sau đó không hề xuất hiện cùng Giang Nhân Ly. Anh vẫn như trước ngày ngày cùng Giang Nhân Đình đi học, tan học lại về nhà. Tuy nhiên, có điều đặc biệt chính là, cuối tuần Giang Nhân Ly sẽ có mặt tại sân bóng rổ. Cô không giống như các nữ sinh khác, nỗ lực đến trợ giúp, thậm chí cô còn đứng ở rất xa dưới tán cây. Đơn giản là cô không muốn bị phơi nắng.

Cũng không phải là cô muốn đến xem vì Mạc Tu Lăng, mà vì cuối tuần ở trường cô phải theo học vẽ với một vị thầy giáo nào đó rất có tài, việc đó đối với cô có chút buồn chán, bởi vậy cô mới tới sân bóng rổ ngồi xem.

Cô cũng sẽ chuẩn bị hai chai nước, vẫn như trước là vị nho mà cô thích nhất. Mạc Tu Lăng sau khi đánh bóng, luôn luôn đi vào phòng tắm trong trường rửa ráy một chút mới đi đến chỗ Giang Nhân Ly. Cô vẫn cảm thấy hành động của anh rất kỳ quặc nhưng vẫn không mở miệng hỏi.

Giang Nhân Ly thấy anh uống một hơi gần như hết chai nước, biết anh thật sự rất khát, nên cảm thấy buồn cười: "Anh nói xem, em giúp anh tiết kiệm bao nhiêu tiền?"

"Hử?" Mạc Tu Lăng cau mày nghi hoặc.

"Tiền mua nước ý!" Cô hảo tâm nhắc nhở anh.

Mạc Tu Lăng cảm thấy cô nói cũng có lý, liền gật đầu: "Em tính xem bao nhiêu, anh trả em."

Giang Nhân Ly nghiêng đầu, "Vậy là anh nợ em nhé! Tóm lại phải nhớ kĩ là anh thiếu nợ em, sau này nhớ trả lại đầy đủ cho em."

Mạc Tu Lăng cũng không vội về nhà, cũng sẽ cùng cô đi đến phòng vẽ tranh. Người đến học vẽ không hề ít, mục đích cũng không giống nhau. Thi vào trường cao đẳng nghệ thuật yêu cầu điểm rất thấp, những thí sinh có thành tích các môn văn hóa thấp đều bằng lòng đi đường tắt kiểu này. Nhưng Giang Nhân Ly đơn giản chỉ là học cho vui, hoặc là vì hứng thú nhất thời.

Mạc Tu Lăng dạo qua một vòng, các bạn học khác vẽ tranh đều tương đối phức tạp, cho dù là tranh phong cảnh cũng rất nhiều người. Nhưng Giang Nhân Ly thì khác, tranh cô vẽ rất đơn giản, ví như một cây táo, một cây lê, không thì là một con gà. Cô chú trọng nhất là màu sắc, cô cũng chỉ dùng những màu thông thường, dường như chỉ cần nhìn đẹp mắt là được, bởi vì cô chẳng hề biết vẽ màu.

"Vì sao bức tranh nhiều hoa quả như vậy?" Mạc Tu Lăng có chút hiếu kỳ.

Giang Nhân Ly nghiêng đầu cười, "Sau này lúc không có nho mà ăn, có thể nhìn vào mà giải khát."

Mạc Tu Lăng lắc đầu, anh cho tới bây giờ đều không hiểu nổi cách nghĩ của cô.

Mạc Tu Lăng ngồi ở một chỗ, đột nhiên nhớ tới cuộc nói chuyện giữa Giang Nhân Ly và một người con trai khác.

Người con trai kia hình như muốn thổ lộ với cô, anh không nghe rõ hắn ta nói gì với cô, chỉ nghe thấy giọng điệu lạnh nhạt của Giang Nhân Ly: "Mình sẽ không thích bạn."

"Vì sao, bạn không thử thì sao biết được sẽ không thích mình?"

"Mình chỉ cần nhìn qua cũng biết có khả năng thích hay không. Còn bạn, rất xin lỗi, mình nhìn không thấy."

Mạc Tu Lăng có chút buồn cười, sau đó nhìn khuôn mặt Giang Nhân Ly đang nghiêm túc.

"Có chuyện thì cứ nói." Giang Nhân Ly vẫn đang loay hoay cầm cây bút vẽ.

Suy nghĩ một chút, anh dịu dàng hỏi: "Em tin vào nhất kiến chung tình sao?"

Giang Nhân Ly ngừng một chút, có chút phát giận đem cây bút quăng đi nhưng lại quệt lên bức tranh. Bức tranh vốn đang đẹp đột nhiên xuất hiện một vệt màu đỏ.

"Em tương đối tin tưởng "lâu ngày sinh tình"." Giang Nhân Ly đột nhiên gỡ bức tranh xuống, vo tròn lại ném vào sọt rác.

"Thế nhưng... " Mạc Tu Lăng cau mày.

***

Kỳ thực cũng không phải là như vậy, Giang Nhân Ly không thích gì nhiều, nhưng đối với một vài chuyện lại rất cố chấp. Nếu như cô đã thích cái gì, nhất định sẽ kiên trì trong một thời gian dài, ví dụ như uống nước nhất định sẽ là vị nho, mua quần áo thông thường đều lựa chọn màu trắng, cùng với một số thói quen cố chấp khác.

"Anh làm sao vậy?" Giang Nhân Ly nhìn Mạc Tu Lăng một lát, "Lẽ nào như người ta vẫn nói, ăn no dửng mỡ sao?"

Mạc Tu Lăng cảm thấy cô dùng từ thật là quá mức, "Đừng có nói lung tung."

Giang Nhân Ly ha hả cười.

Mạc Tu Lăng vội vã chuyển trọng tâm câu chuyện, "Chị gái của anh gần đây mới đọc một cuốn tiểu thuyết ngôn tình, tên là gì anh quên mất rồi."

"Sao?" Giang Nhân Ly hiếu kỳ. Một phụ nữ thực tế như chị Mạc cũng đọc tiểu thuyết ngôn tình, thật là mở rộng tầm mắt.

"Chị ấy nói thích nhất một câu của nam chính trong truyện. Sau khi người đàn ông của bạn xuất hiện, thì tất cả những người khác đều trở thành vô nghĩa."

Giang Nhân Ly sửng sốt chốc lát, "Người làm được như vậy sợ rằng rất ít." Cô ngừng một lát, "Chí ít em nhất định sẽ không phải người như vậy."

Mạc Tu Lăng đang ngồi, lúc này ngẩng đầu lên nhìn cô. Câu trả lời này của cô khiến anh có cảm giác gì đó rất lạ không nói thành lời.

"Em sẽ không chờ đợi một người, nếu có một ngày hắn khiến em chết tâm, em nhất định sẽ tìm kiếm người khác thay thế. Em không phải người si tình, cũng sẽ không biểu diễn vai si tình. Tại sao người ta phải tự làm khổ chính mình? Những gì em làm, em sẽ chịu trách nhiệm, vĩnh viễn sẽ không để bản thân mình làm tổn thương người khác. Nếu một ngày nào đó em tổn thương, nếu biết trước không có kết quả, em sẽ lựa chọn rời xa. Em chính là như thế." Giang Nhân Ly nhàn nhạt nói. Kỳ thực, những suy nghĩ này nếu như là vài năm sau thì không có gì đáng trách, thế nhưng hiện tại vẫn là nên tin tưởng thiên trường địa cửu. Dường như cô rất trưởng thành, suy nghĩ của cô tỏ ra rất chín chắn.

Mạc Tu Lăng sửng sốt. Mặc dù anh không hề tán thành những lời này của cô, anh cũng có suy nghĩ của riêng mình. Suy nghĩ của anh rất đơn giản, chỉ cần đối phương cho anh một tia hy vọng, anh cũng sẽ lựa chọn kiên trì đến cùng mà không bỏ cuộc. Còn nếu như thực sự đến lúc không còn gì, anh tự nhiên sẽ buông tay. (yeah... biết anh sẽ thế mà J)

Trên mạng không phải là không có những câu nói như vậy. Nếu như giữa chúng ta cách nhau một trăm bước chân, chỉ cần anh bước một bước, em nguyện ý sẽ bước chín mươi chín bước còn lại. Con người ta không ngại cố gắng, nhưng cần nhất vẫn là đối phương đáp lại.

Giang Nhân Ly chán ghét nói về vấn đề này: "Không phải anh đã động tâm với cô gái nào rồi chứ?"

"Đừng nói lung tung."

Giang Nhân Ly cười rộ lên. Anh mỗi khi không còn lời nào để nói hay những lúc tức giận, đều sẽ nói như vậy: "Đừng nói lung tung." Nhưng cô đâu có nói lung tung. Cô lắc đầu, anh đúng thật là một người đàn ông tốt, không chỉ trong mắt cha mẹ, bạn học, mà ngay cả giáo viên cũng quý mến anh. Mạc Tu Lăng được trường cao trung H đề cử kết nạp làm đảng viên, đó là một vinh hạnh rất lớn. Nhưng Giang Nhân Ly tuyệt đối không cảm thấy làm đảng viên có gì tốt, bây giờ làm quan là như thế nào trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Vì vậy, khi ở nhà mở tiệc chúc mừng, cô nói như vậy liền bị Giang Thánh Minh bắt im miệng. Vợ chồng Mạc Chí Hạo cũng cảm thấy ngại ngùng. Thế nhưng không hiểu sao Mạc Tu Lăng mãi vẫn chưa nhận được cái danh hiệu đảng viên kia, cũng không biết là vì sao.

Giang Nhân Ly khuôn mặt có chút cũng nhắc của Mạc Tu Lăng, đột nhiên tâm tình tốt lên. Cô đi qua đi lại, bá vai Mạc Tu Lăng, đầu từ từ cúi thấp xuống, mỗi lúc một thấp.

Mạc Tu Lăng sắc mặt càng cứng nhắc: "Em muốn làm gì?"

Cô tựa đầu vào vai anh, hướng về phía cổ anh khẽ thổi. "Anh Tu Lăng, anh nói xem?"

Mạc Tu Lăng cắn môi, nửa ngày nói không ra lời.

"Anh Tu Lăng, sao mặt anh lại đỏ như vậy?"

Mạc Tu Lăng ảo não, đẩy tay cô ra.

Giang Nhân Ly che miệng cười thích thú.

Mạc Tu Lăng trừng mắt liếc cô, sau đó quay đầu rời đi. Đi một quãng xa vẫn còn nghe thấy tiếng cười của cô

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Độc

Thành phố C tháng sáu, bầu trời sáng rực lên sau cơn mưa, những giọt nước còn đọng lại trên ngọn cỏ xanh mơn, bầu không khí phảng phất mùi đất tươi mát.

Mạc Tu Lăng đã tốt nghiệp cao trung chuẩn bị thi vào đại học.

Giang Nhân Ly không hề có một chút hứng thú nào về chuyện học hành, nhưng lại vô cùng hiếu kỳ về những chuyện linh tinh khác. Ví dụ như cô rất muốn biết vì sao ở thành phố C, ngày thi đại học 18 tháng 6 hằng năm luôn mưa? Còn Giang Nhân Đình, ngược lại, cô rất quan tâm tới kết quả thi của Mạc Tu Lăng.

Giang Nhân Đình cũng đã từng hỏi qua Mạc Tu Lăng thi cử thế nào nhưng anh chỉ cười nói rằng tốt hay không tốt cũng đều không quan trọng. Anh nói những lời này, Giang Nhân Đình tỏ ra rất nghi ngờ, còn Giang Nhân Ly chỉ cười. Giang Nhân Ly vốn rất rõ, Mạc Chí Hạo đã quyết định cho Mạc Tu Lăng xuất ngoại du học, cho nên kết quả thi thế nào cũng đều không vấn đề gì. Ông ta muốn con trai được bồi dưỡng kỹ năng quản lý ở nước ngoài.

Mạc Tu Lăng rất nhu thuận. Trong mắt mọi người anh chính là một đứa trẻ ngoan. Thế nhưng, như vậy lại không thích hợp để có thể sinh tồn được trên thương trường. Tính cách Mạc Tu Lăng thế nào không phải vợ chồng Mạc Chí Hạo không rõ, chỉ là không thể hiểu được hết anh.

Trước khi Mạc Tu Lăng rời đi, vợ chồng Mạc Chí Hạo quyết định đi du ngoạn ở vùng ngoại ô để cho tâm tình thoải mái, và cũng là muốn giúp Mạc Tu Lăng quen với cuộc sống dân dã thôn quê. Lần này là chuyến đi chơi cuối cùng của Mạc Tu Lăng trước khi xuất ngoại cho nên vợ chồng Mạc Chí Hạo còn mời cả gia đình Giang Thánh Minh cùng đi, thêm bạn thêm vui.

Giang Thánh Minh và Bạch Thanh Hà còn đang do dự, nhưng hai cô con gái của bọn họ lại rất hào hứng.

Cứ như vậy, hai gia đình nhanh chóng xuất phát.

Giang Nhân Đình hiểu rõ đây là lần cuối cùng được ở cùng Mạc Tu Lăng, cho nên cứ bám theo anh không rời nửa bước. Giang Nhân Ly thấy thứ gì lạ lẫm cũng đều tỏ ra vô cùng thích thú và tò mò. Điều này khiến Giang Thánh Minh rất lo lắng, sợ cô thấy thứ gì cổ quái lại gặp nguy hiểm, cho nên ông ta cũng muốn Mạc Tu Lăng để ý tới con gái.

Giang Nhân Ly thập phần đều ghét Mạc Tu Lăng và Giang Nhân Đình cứ bám theo mình, nhưng cũng không còn cách nào khác vì Giang Thánh Minh tuyệt đối sẽ không đồng ý để cô đi ra ngoài một mình.

Người lớn ngồi một chỗ trò chuyện rất vui vẻ. Giang Nhân Ly có phần sầu não. Cô chỉ tay vào cánh rừng nguyên sinh: "Chúng ta tới đó chơi đi!"

Giang Nhân Đình là người đầu tiên than thở: "Rất nguy hiểm đấy chị!"

Mạc Tu Lăng cũng cau mày, "Đừng có đi lung tung."

"Gan nhỏ vậy?" Giang Nhân Ly đặc biệt có hứng thú: "Hai người không đi thì thôi, em đi một mình."

Mạc Tu Lăng ngăn cản cô: "Bác Giang không cho em đi lung tung đâu."

"Sao tự nhiên anh lắm điều vậy?" Giang Nhân Ly nhìn Mạc Tu Lăng ngạc nhiên: "Thế nào em cũng phải đi."

Giang Nhân Đình cũng ngăn cản chị gái, "Chị, chị nghe lời anh Tu Lăng đi! Anh chỉ là lo lắng cho chị thôi."

*"Vậy thì hai người cứ ở đây mà lo lắng." Giang Nhân Ly không thèm để ý tới bọn họ, trực tiếp đi vào trong rừng, cảm giác mới mẻ khiến cô cưỡng chế không nổi. (hi ^^ Bạn Nhân Ly "cá tính" thật! *vã mồ hôi*)*

Mạc Tu Lăng không có cách nào khác, đành phải đi theo sau. Giang Nhân Đình cũng theo sau Mạc Tu Lăng, như cái đuôi nhỏ.

Trong rừng cây cối rất nhiều, nhưng cũng không cao lắm, dày đặc một mảnh. Không có lấy một người đi qua, hẳn là chỗ này không ai đến. Mạc Tu Lăng cảm thấy không thích hợp: "Chúng ta vẫn là đi ra ngoài thôi! Ở đây hình như cũng không có người đến."

"Thì coi như chúng ta tiên phong là được rồi." Giang Nhân Ly hoàn toàn không để lời Mạc Tu Lăng lọt vào tai.

Giang Nhân Ly tiếp tục đi lên phía trước, Mạc Tu Lăng theo sát sau đó, nhưng Giang Nhân Đình vẫn còn cách Mạc Tu Lăng một đoạn xa.

Bọn họ đi một lúc lâu, hình như đã vào sâu trong rừng, bởi vì nơi này nhiệt độ thấp hơn rất nhiều. Mạc Tu Lăng cảm thấy bất an, nhưng thấy Giang Nhân Ly hào hứng bừng bừng như vậy, chắc chắn sẽ không nghe theo lời khuyên của mình. Giang Nhân Đình chưa bao giờ có chủ kiến cho nên cũng không có quyền nên tiếng.

Một lúc sau, Giang Nhân Ly đột nhiên đứng lại, cô chạy đến trước mặt Mạc Tu Lăng: "Hai người có nghe thấy gì không?"

"Cái gì?" Mạc Tu Lăng hiếu kỳ hỏi.

Giang Nhân Ly cũng nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của Giang Nhân Đình. Rõ ràng cô nghe thấy có âm thanh lạ mà hai người bọn họ không nghe thấy, nên có phần thất vọng: "Chính là âm thanh tự nhiên đó."

Bọn họ là con người, tất nhiên tư tưởng không ngừng muốn đạt đến một trình độ cao siêu nào đó, cho nên ngay cả ngôn ngữ cũng phát sinh ra sự cản trở.

Nhưng Giang Nhân Ly nói đúng. Mạc Tu Lăng đi theo cô một đoạn, thực sự nghe thấy được âm thanh. Đó là tiếng nước. Không khí ở đây độ ẩm rất lớn, cây cối cũng rất xanh tươi, những giọt sương còn đọng lại long lanh, tôn lên vẻ đẹp tự nhiên nguyên thủy nhất.

Giang Nhân Ly mừng rỡ chạy tới. Trước mặt bọn họ, một dòng suối đang róc rách chảy, len lỏi giữa những khe đá. Dòng suối đầy ắp nước trong veo, tràn lan ra xả đám cỏ xung quanh, ngập đến cả nửa thân cây lau, nhìn mà tưởng như một hồ nước, nhưng thực ra cũng không sâu lắm.

Giang Nhân Ly vô cùng vui sướng. Ngay cả Giang Nhân Đình con mắt cũng chớp động thích thú.

Giang Nhân Ly chạy đến con suối, chụm hai tay múc một ít nước lên uống: "Ngọt quá!"

Giang Nhân Đình cũng chạy đến: "Đây là nước suối?"

Mạc Tu Lăng đi qua, thấy hai chị em bọn họ vui vẻ như vậy cùng dễ chịu hơn vài phần.

Giang Nhân Ly tháo giày ra, đi chân trần trên đám cỏ. Nước tràn ra, vừa vặn ngập mắt cá chân của cô. Nước khá lạnh, bởi vì chỗ này quanh năm không có ánh nắng mặt trời chiếu đến. Nhưng cô rất thích như vậy, ngay cả nụ cười cũng rạng rỡ hơn bình thường.

Mạc Tu Lăng thở dài một hơi, đứng một bên nhìn hai cô gái. Giang Nhân Đình cũng bắt trước Giang Nhân Ly cởi giày ra rồi bước vào. Cô mới đi được hai bước liền kêu to: "Trơn quá!"

Mạc Tu Lăng thấy cô đi không vững, liền tiến đến giơ tay ra: "Bám vào tay anh!"

Giang Nhân Đình mừng rỡ víu lấy cánh tay anh.

Không ai nhớ rõ chuyện gì xảy ra lúc đó, chỉ nhớ rằng có một vật gì đó rất dài bơi đến. Mạc Tu Lăng sửng sốt một giây, lập tức kéo Giang Nhân Đình lôi ra ngoài. Giang Nhân Ly vốn nhanh nhẹn đang đứng cách bọn họ không xa nhưng cũng không trụ vững. Qua vài giây, Mạc Tu Lăng nhanh chóng đến chỗ cô, tóm con rắn kia ném qua một bên: "Có sao không?"

"Chân em đau." Giang Nhân Ly nửa ngày mới mở miệng.

Mạc Tu Lăng dìu cô ra đám cỏ bên ngoài. Anh kiểm tra chân cô. Lông mày nhíu lại: "Không được rồi, bị rắn cắn rồi."

Mạc Tu Lăng lập tức sờ vào túi quần. Anh luống cuống. Anh đã quên mất không mang theo di động. Mạc Tu Lăng xoay người nói với Giang Nhân Đình: "Đình Đình, mau chóng đi gọi cha mẹ chúng ta." Anh nhớ kỹ có lần thầy giáo giảng qua, nếu bị rắn cắn nhất định không được cử động, tránh để chất độc lan truyền.

Giang Nhân Đình ngập ngừng một chút, nhìn sự đau đớn trên mặt Giang Nhân Ly, sau đó mới quay đầu chạy đi.

Mạc Tu Lăng nhìn vết thương của Giang Nhân Ly, cũng không biết có độc hay không, chỉ hỏi, "Đau không?"

Cô gật đầu.

Mạc Tu Lăng tiến đến phía cô, nâng chân cô lên một chút, sau đó anh dùng miệng mình hút máu độc ra ngoài.

Giang Nhân Ly vốn định ngăn cản anh, nhưng suy nghĩ một chút lại thôi.

Cô nhớ lại cảnh tưởng khi nãy anh kéo tay Nhân Đình lại, lúc này anh lại đang ngậm vết thương của cô. Cô mạnh mẽ đẩy anh một cái. Mạc Tu Lăng không hề để bụng. Bị đẩy, thân thể anh mất thăng bằng ngã về phía sau, chút máu trong miệng cũng đồng thời phun ra.

Anh nhìn cô: "Em làm cái gì vậy?"

Cô vẫn ngang ngược như thường, "Muốn tìm người chết cùng em."

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tháng năm phai mờ

Mạc Tu Lăng rất nhẹ nhàng cõng cô trên lưng mà đi từng bước một. Lúc nãy bọn họ đi vào cảm thấy không sao cả, hiện tại mới phát hiện con đường này rất xa.

Giang Nhân Ly vỗ vai Mạc Tu Lăng: "Này!"

"Gì vậy?"

"Vừa rồi em làm vậy với anh, thế mà anh còn có thể lấy ơn báo oán. Mạc Tu Lăng, anh bị dồn vào đường cùng không còn cách nào khác phải không?".

Mạc Tu Lăng dừng bước chân: "Có phải em muốn anh vứt em lại trong rừng không một bóng người thì em mới cảm thấy anh đang tức giận?"

Giang Nhân Ly lập tức ngậm miệng, im lặng.

Nhưng Mạc Tu Lăng chưa có đi bao xa, liền nhìn thấy Giang Nhân Đình đang quay lại,chạy về phía hai người bọn họ. Mạc Tu Lăng nhăn mặt khó hiểu: "Đình Đình, em làm sao vậy?"

Giang Nhân Đình trông thấy Mạc Tu Lăng trên lưng đang cõng Giang Nhân Ly thì sửng sốt một chút, sau đó mới mở miệng: "Em đi hồi lâu không thấy hai người nên sợ hãi, hơn nữa em không biết đường." (phét >_

Việc tìm đường, Mạc Tu Lăng có thể làm được. Căn cứ vào dấu vết cây cỏ đổ xuống lúc bị dẫm lên và cố nhớ lại những chỗ đã đi, cũng có thể thuận lợi trở về.

Đi được một đoạn, Giang Nhân Đình đang ở phía trước, cô xoay người lại nói chuyện cùng Mạc Tu Lăng , không có nhìn đường. Hậu quả là lời còn chưa kịp nói thì cô đã hét lên một tiếng.

Mạc Tu Lăng buông Giang Nhân Ly ra, chạy tới xem: "Làm sao vậy?"

"Bị trật chân."

Mạc Tu Lăng kiểm tra một hồi lâu, gật gật đầu: "Hẳn là như vậy." Anh lo lắng nhìn cô: "Có thể đi được không?"

Giang Nhân Đình cau mày, nhưng vẫn mạnh mẽ gật đầu: "Chắc là vẫn có thể đi được."

Mạc Tu Lăng gật gật đầu, không nói gì thêm rồi đi đâu đó xung quanh.

Giang Nhân Ly khoanh tay, nhìn Giang Nhân Đình, cái này thật đúng là khéo ah! (đúng! "khéo" qua cơ í)

Chỉ chốc lát sau, Mạc Tu Lăng đã về, trong tay cầm một cái gậy. Anh đi đến gần chỗ Giang Nhân Đình đang ngồi, đem cây gậy đưa cho cô: "Em đi chậm thôi, cẩn thận một chút nhé."

Giang Nhân Đình trong mắt hiện lên vẻ thất vọng, nhưng cũng không nói gì thêm.

Giang Nhân Ly liếc mắt nhìn Mạc Tu Lăng, sau đó nhảy lên lưng anh.

Bây giờ chuyến du lịch không còn hoàn hảo nữa. Tất nhiên Giang Nhân Ly cũng chịu không ít trách nhiệm. Có điều, Mạc Tu Lăng cũng an tâm vì lúc bọn họ đưa cô tới phòng khám gần nhất, bác sĩ nói không có trở ngại, con rắn kia là rắn không có độc.

Nghe xong, trong lòng mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Mạc Tu Lăng chờ mọi người đi khỏi, lúc này mới đem nghi vấn trong lòng ra nói: "Em sớm đã biết rõ con rắn kia không có độc, đúng không?"

Giang Nhân Ly bĩu môi: "Ừm."

"Làm sao em biết?"

"Rắn độc thường thì ở trên đầu có hình tam giác, hơn nữa màu sắc tương đối sáng, thân rắn cũng nhỏ. Đương nhiên cũng có trường hợp ngoại lệ. Khi bị rắn độc cắn thì miệng vết thương sẽ có hai lỗ tương đối sâu do nó cắn, đó chính là răng nọc. Nếu là rắn thường thì sẽ có một loạt các vết răng nhỏ. Hơn nữa răng nọc cắn thì vết thương sau chừng mười phút sẽ rất đau và sưng. Nhưng em không có hiện tượng này." Giang Nhân Ly nhìn Tu Lăng: "Anh thực sự sợ lắm hả?"

Mạc Tu Lăng tức giận nhìn cô: "Chẳng lẽ em không sợ?"

"Em sợ cái gì, dù sao cũng chỉ liên lụy thêm một người bị trật chân."

***

Chuyến đi nhanh chóng kết thúc. Chân Giang Nhân Ly đã đỡ hơn nhiều, nhưng chân Giang Nhân Đình vẫn còn hơi sưng. Mạc Tu Lăng cầm thuốc mỡ đến bôi cho cô: "Sau này đi đường nhất định phải cẩn thận."

Giang Nhân Đình gật đầu. Cô ngước mắt lên, nhìn thấy trên trán anh có mấy sợi tóc đang bay. Trong lòng cô có chút không đành, lần này anh đi chắc chắn sẽ rất lâu nữa mới được gặp mặt.

Giang Nhân Đình trong lòng có đôi chút phiền muộn: "Anh Tu Lăng. Dẫn em đi ra ngoài ngắm sao được không?"

Mạc Tu Lăng vuốt tóc cô: "Được chứ, tiểu nha đầu"

Giang Nhân Đình rất thích anh gọi mình như vậy, trong giọng nói có một chút nhẹ nhàng và yêu thương.

Mạc Tu Lăng dắt cô tới ngồi trong cái chòi nhỏ của tiểu khu. Cô nhìn bầu trời đầy sao, rồi lại nhìn anh: "Ở nước ngoài sao có sáng thế này không?"

Mạc Tu Lăng cảm thấy có chút buồn cười: "Đương nhiên! Chúng ta đang sống chung dưới một bầu trời mà."

"Vậy những lúc em nhớ anh, em ngắm sao anh cũng sẽ nhìn lên mà cảm nhận được phải không?"

Mạc Tu Lăng muốn nói là anh không nhìn thấy gì, bởi vì khi ở đây là ban ngày thì ở chỗ anh lại là ban đêm.

Nhưng anh vẫn gật đầu: "Anh sẽ cảm nhận được."

"Thành tích lần này lại không như mong muốn!" Cô thở dài.

"Không sao, học tập cũng không phải là con đường duy nhất."

"Thế nhưng mà chị hai luôn đạt được thành tích tốt nhất."

"Em phải hiểu trên thế giới này không phải là không có người khao khát tài năng thiên phú của người khác. Nhưng không được vì thế mà quên mất vị trí của bản thân. Em chỉ là chưa tìm được chỗ đứng của mình, một ngày nào đó em cũng sẽ nhận ra mình thật giỏi."

"Em cũng rất giỏi."

"Đúng vậy. Tuy rằng thành tích của Đình Đình không phải tốt nhất, nhưng cũng không hề kém cỏi. Hơn nữa Đình Đình rất cố gắng, thái độ của em đã thể hiện rõ điều đó. Chỉ cần em như vậy ở đâu cũng có người yêu quý."

Giang Nhân Đình nhanh chóng gật đầu: "May mắn là anh Tu Lăng không chê em ngốc."

Mạc Tu Lăng lắc đầu: "Đó là bởi vì Đình Đình vốn không ngốc."

Từ ngày đi du lịch về, Mạc Tu Lăng đã lâu cũng chưa gặp Giang Nhân Ly, lúc này mới nhớ tới: "Chị hai của em vẫn khỏe chứ?"

Giang Nhân Đình gật đầu: "Chị ấy qua bên kia."

Câu này có chút khó hiểu. Giang Nhân Đình nói "bên kia" là muốn nói đến nhà của Uông Tố Thu. Giang Nhân Ly qua đó mấy ngày, tuy rằng Uông Tố Thu sinh bệnh nặng nhưng cô vẫn còn hai người cậu và hai người anh họ ở đó.

Mạc Tu Lăng gật gật đầu. Không hỏi gì thêm.

Kỳ thật, ngày đó sau khi Giang Nhân Ly về tới biệt thự Giang gia, chẳng ai biết đã xảy ra chuyện gì. Giang Nhân Đình và Mạc Tu Lăng có mối quan hệ rất tốt, tất cả mọi người đều biết điều đó. Tuy nhiên Giang Nhân Ly và Mạc Tu Lăng bình thường không thân nhau cho lắm, ít nhất cũng sẽ không giống như bây giờ. Giang Nhân Ly không phải coi Mạc Tu Lăng là thù địch, nhưng tuyệt đối không có bất kỳ chút cảm động nào. Dường như chỉ cần có thể cho qua là sẽ cật lực cho qua.

Người lớn trong nhà nói Giang Nhân Ly là đứa trẻ khó gần.

Cuộc sống cứ thế vẫn tiếp tục, Giang Nhân Đình mỗi ngày đi cùng Mạc Tu Lăng, còn Giang Nhân Ly lại càng ngày càng thích vẽ tranh. Giang Thánh Minh cho cô đến phụ đạo tại một học viện nghệ thuật nổi tiếng, ngày nào cô cũng đi học rất đều đặn.

Giang Nhân Ly và Mạc Tu Lăng xa nhau cùng không có ảnh hưởng gì, nhưng Giang Nhân Đình thì trên mặt hoàn toàn mất đi nét vui vẻ.

Ngày Mạc Tu Lăng xuất ngoại, Giang Nhân Đình khóc lớn. Mạc Tu Lăng ôm cô dỗ dành: "Đừng khóc, không phải là anh không trở về."

"Anh Tu Lăng, anh nhất định phải trở về."

"Được." Giọng nói chứa đầy sự hứa hẹn.

Giang Thánh Minh cùng Bạch Thanh Hà cũng đi tiễn Mạc Tu Lăng, tất cả bọn họ đều cảm thấy xúc động. Mạc Tu Lăng và Giang Nhân Ly có lẽ thật sự là chữ bát (八) không hợp. Ngay cả lúc Mạc Tu Lăng rời đi cô cũng không đi tiễn mà ở nhà ngủ. Hai chị em này tính cách thật khác nhau đến không tưởng tượng được.

Giang Nhân Ly đợi ở nhà, cô bắt đầu cầm bút vẽ. Trên trang giấy dần hiện lên một cảnh hoàng hôn. Cô đưa bút vẽ rất nhanh, sau đó tô màu. Một bức tranh nhanh chóng được hoàn thành, cô nhìn tác phẩm của mình, khẽ mỉm cười. Góc dưới bên trái, cô viết lên một câu: Tuổi trẻ nồng nhiệt, thời gian phai mờ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Cô hướng về bên trái, anh hướng về bên phải

Bốn năm sau, Mạc Tu Lăng đã chín chắn hơn nhiều. Cái ngây ngô thời niên thiếu trong anh đã không còn nữa. Anh giờ đã hơn hai hai tuổi, Giang Thánh Minh và Hoàng Tư Liên muốn anh trở về cùng chúc mừng. Anh chẳng bao giờ nghĩ tới, lúc trở về, cuộc đời của anh sẽ có chuyển biến lớn.

Giang Thánh Minh và Hoàng Tư Liên vẫn chưa tới đón, nhưng khi anh vừa xuống máy bay đã trông thấy bóng dáng quen thuộc kia.

Giang Nhân Đình chạy tới ôm chặt lấy anh: "Tu Lăng, anh rốt cục đã trở về."

Nụ cười của Mạc Tu Lăng vẫn trước sau như một, trong đó mang theo ít nhiều nét đáng yêu của trẻ con.

"Đình Đình của anh cao hơn nhiều rồi."

"Chỉ cao hơn thôi sao?" Giang Nhân Đình không hài lòng nũng nịu bám vào cánh tay anh.

"Xinh hơn rất nhiều."

Giang Nhân Đình lúc này mới mặt mày rạng rỡ đứng lên: "Anh Tu Lăng giờ đã biết lấy lòng con gái rồi nhé!"

"Chẳng lẽ từ trước tới giờ anh chỉ biết chọc giận em?" Mạc Tu Lăng khẽ nheo nheo mắt.

"Không phải vậy, chỉ là em cảm thấy anh thay đổi rất nhiều."

"Thay đổ chỗ nào?"

"Hình như trưởng thành hơn, hơn nữa còn rất hấp dẫn." Giang Nhân Đình quan sát anh một hồi: "Ở nước ngoài nhất định có rất nhiều người con gái xinh đẹp thích anh!"

Mạc Tu Lăng cười cười: "Tiểu nha đầu, có phải mẹ anh sai em tới đây làm mật thám không?"

"Không được phép vu oan thành phần vô sản tích cực."

Mạc Tu Lăng ý cười sâu xa: "Đình Đình xinh đẹp như vậy, chắc chắn cũng có rất nhiều bạn trai thích em. Khai mau, em đã nhận được bao nhiêu thư tình rồi, một ngày có bao nhiêu người thổ lộ với em nào?"

"Anh Tu Lăng xấu xa."

"Giang Nhân Đình ngượng ngùng kìa."

"Đâu có?"

"Đâu cũng có."

♥.•°*”˜˜”*°•.♥

Một năm trước, Giang Nhân Đình chăm chỉ học tập, kết quả là thi đỗ vào đại học C nổi danh. Lúc nói chuyện qua điện thoại, Mạc Tu Lăng tặng cô bốn chữ: Thiên đạo thù cần.

Hai người họ vẫn thường xuyên liên lạc với nhau, lúc thì ngồi tán chuyện online, có đôi khi thì nói chuyện qua điện thoại. Nhưng với Giang Nhân Đình, tất cả cũng không bằng được so với việc nhìn thấy anh trước mắt thật sự.

Hoàng Tư Liên làm một bàn đầy thức ăn, chúc mừng Mạc Tu Lăng trở về. Vợ chồng Mạc Chí Hạo và Giang Thánh Minh cũng được mời tới dùng cơm.

Mạc Chí Hạo nhìn thoáng qua trên bàn vẻ mặt thắc mắc: "Nhân Ly đi đâu rồi?"

Giang Thánh Minh bất đắc dĩ lắc đầu: "Nha đầu này cả ngày không biết bận rộn việc gì, luôn cả bóng cũng không thấy đâu."

Giang Nhân Đình cười: "Chị ấy có hẹn với người yêu, ai khi yêu chả như thế."

Bạch Thanh Hà đánh yêu Giang Nhân Đình: "Con biết cái gì?"

Giang Nhân Đình le lưỡi: "Vâng vâng, con cái gì cũng đều không biết. Chỉ có người lớn các vị mới hiểu."

Mọi người nghe xong đều không hẹn mà cùng nở nụ cười.

Họ ăn cơm và nói chuyện với nhau rất vui vẻ, sau đó hỏi thăm cuộc sống của Mạc Tu Lăng ở nước ngoài.

Ăn uống xong, Mạc Tu Lăng đứng ở trong cái chòi giữa tiểu khu. Anh đưa mắt nhìn về phía chiếc bàn đá, ánh mắt vẫn dừng lại. Dường như ở nơi đó có những mảnh ký ức vô cùng quý giá đối với anh. Anh vẫn thường nghĩ, nếu như ngay từ đầu anh không yếu ớt như vậy, liệu bây giờ mọi thứ có khác? Trong cuộc đời vốn dĩ không có nếu như, cho nên anh chỉ biết phó mặc cho số phận.

Giang Nhân Đình đứng ở trong chòi nhìn anh. Cô trước giờ không biết, anh hóa ra lại cô đơn đến thế, lẻ loi đến thế. Thậm chí bóng dáng anh lúc này còn có chút tiêu điều. Giang Nhân Đình đi tới: "Anh Tu lăng, anh đang suy nghĩ gì thế?"

Mạc Tu Lăng nhìn cô, ý bảo cô đi lại gần anh rồi ngồi xuống: "Đình Đình em đã từng vô cùng hối hận chuyện gì chưa?"

"Vô cùng hối hận?" Giang Nhân Đình không hiểu, lắc đầu.

Mạc Tu Lăng khẽ cười, nhưng lại giống như là đang thở dài: "Không có thì tốt rồi."

"Anh Tu Lăng hình như có tâm sự, có thể nói với Đình Đình được không. Nói không chừng Đình Đình có thể giúp anh thoải mái hơn."

"Đình Đình, chuyện gì là chuyện em muốn làm nhất?"

Giang Nhân Đình suy nghĩ một chút rồi nói: "Thực ra thì cũng không có gì muốn làm! Ngày trước em hâm mộ nhất là chị, luôn luôn hy vọng mình có thể thông minh được như chị, học tập tốt, khiêu vũ giỏi, ngay cả chơi cờ vây cũng giỏi. Nhưng đột nhiên em đã nghĩ thông suốt, chị có ưu thế của chị, có lẽ em cũng có. Chị ấy trời sinh đã là người đứng trên đỉnh kim tự tháp, thành tích đứng đầu, tướng mạo đứng đầu, ngay cả bạn trai cũng đứng đầu."

Mạc Tu Lăng lắc đầu: "Lẽ nào Đình Đình không muốn có một người bạn trai như vậy?"

Giang Nhân Đình lắc đầu: "Người như Tả Dật Phi không phải ai muốn cũng đều được. Anh ta đẹp trai như vậy, chỉ có chị mới xứng đáng. Bọn họ ở trong trường là đôi kim đồng ngọc nữ đấy."

"Xem ra em rất hài lòng với anh rể tương lai."

"No." Đình Đình xua tay: "Em tin tưởng vào sự lựa chọn của chị ấy."

Nếu như thời gian có thể quay lại, anh nhất định sẽ không làm chuyện ngu ngốc như thế. Nhưng trên thế giới này, có bao nhiêu người phải bất đắc dĩ mà chấp nhận như vậy.

Mạc Tu Lăng cũng không ở lại được bao lâu, chuẩn bị trở về Mĩ.

Giang Nhân Đình lưu luyến không lỡ cho anh đi: "Anh Tu Lăng."

"Ơi?"

"Đình Đình chờ anh."

"Hả?"

"Chờ anh trở về." Đây là một câu hứa chắc chắn.

"Ừm."

Khi Mạc Tu Lăng tiến vào phòng làm thủ tục, Giang Nhân Đình đuổi theo: "Anh Tu Lăng nhất định phải nhớ kỹ, bất kỳ anh ở nơi nào em cũng đang chờ anh."

Vĩnh viễn không thay đổi.

Mạc Tu Lăng có chút cảm động, ôm chặt lấy cô: "Anh Tu Lăng sẽ nhớ kỹ."

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cảnh còn người mất (1)

Mạc Tu Lăng đã không còn nhớ rõ được mình làm thế nào mà kiên trì tiếp tục sống được hai năm ở Mỹ. Anh cũng đã từng hẹn hò với hai người con gái, bọn họ hoặc là dịu dàng, hoặc là xinh đẹp, nhưng dường như cũng không thể khiến cho anh mê đắm hoan lạc. Bởi vậy, lúc Mạc Chí Hạo muốn anh về nước tiếp quản Bắc Lâm, anh tất nhiên có cảm giác được giải thoát. Vừa xuống máy bay, anh ngay lập tức hiểu ra, hóa ra mình chỉ thuộc về nơi này mà thôi, chỉ có thành phố này mới có thể khiến anh tĩnh tâm.

Bắt đầu làm quen với guồng máy công việc của công ty, hiểu rõ công việc, anh tự khiến cho bản thân mình mệt mỏi.

Thỉnh thoảng chỉ những lúc Giang Nhân Đình hẹn anh đi chơi mới thấy được vẻ mặt tươi cười của anh.

Hôm nay, Lý Khánh Anh dám kéo Mạc Tu Lăng ra ngoài, liên tục cằn nhằn anh làm việc nhiều như vậy làm gì.

Kỳ thực, công ty trên cơ bản đã đi vào quỹ đạo, cũng không quá bận rộn. Nhưng anh vẫn không ở nhà mà chuyển tới ở tại khu nhà của công ty. Công ty quá nhàn rỗi không có nhiều việc phải làm lại khiến anh có chút mất mát. Bởi vậy lần này anh không từ chối Lý Khánh Anh.

Bọn họ vẫn như trước, mỗi lần tụ hội lại tìm một nơi nào đó để tiêu khiển. Rất không may, bởi vì Mạc Tu Lăng nhiều lần từ chối cho nên ngày hôm nay đối tượng bị lôi ra làm trò tiêu khiển lại chính là anh.

"Tớ nói Tu Lăng à, cậu bây giờ càng ngày càng làm cao đấy, mọi người gọi thế nào cũng không được." Vừa thấy Mạc Tu Lăng đến, Lý Khánh Anh lập tức lên tiếng.

"Ai bảo cậu ta là đại nhân công to việc lớn chứ, sao có thể chỉ cần một cuộc điện thoại mà có thể khiến cậu ta bật dậy mà đến ngay được." Ngô Thúc Nguyên cũng xen vào.

Mạc Tu Lăng cười một tiếng: "Như vậy hóa ra hôm nay người các cậu thấy là quỷ sao? Là linh hồn tớ sao?"

"Đến đây." Bạch Sơ Tuấn tuyệt không nể tình: "Quy tắc cũ, uống."

Mạc Tu Lăng không do dự tiến đến nâng ly rượu lên uống liền một hơi.

"Nhân phẩm không có nhưng tửu lượng thì vẫn còn." Bạch Sơ Tuấn yếu ớt nói.

Mạc Tu Lăng gật đầu: "Dù sao thì so với các cậu cả nhân phẩm và tửu lượng của tớ vẫn còn thua kém."

Lý Khánh Anh và Ngô Thúc Nguyên đều nở nụ cười.

Ngô Thúc Nguyên vẻ mặt rất hiểu chuyện hỏi Mạc Tu Lăng: "Cậu và cô em gái kia đạt đến giai đoạn nào rồi?"

Mạc Tu Lăng liếc nhìn con người hiếu kỳ đối diện: "Phát triển đến giai đoạn các cậu không biết."

"Gần gũi."

"Có điều, cô em Đình Đình này đúng là ngày càng xinh đẹp hơn. Mấy hôm trước gặp được cô ấy mà không tin vào mắt mình." Lý Khánh Anh gật đầu cảm thán.

Bạch Sơ Tuấn dứt khoát: "Nhưng ngốc hơn cô chị gái."

Lý Khánh Anh và Ngô Thúc Nguyên lập tức trừng mắt lườm hắn, sau đó vội vàng quay sang nhìn Mạc Tu Lăng.

Bạch Sơ Tuấn biết mình lỡ lời, liền pha trò: "Diện mạo đẹp cũng vô dụng. Bây giờ cưới vợ phải tuyển chọn phụ nữ thân gia thuần khiết."

"Cậu biết gì sao?" Ngô Thúc Nguyên có chút hiếu kỳ.

Bạch Sơ Tuấn biết rõ Mạc Tu Lăng gần đây đã không còn thân thiết với Giang Nhân Ly nên quyết gạt băn khoăn sang một bên mà nói luôn: "Tớ vô tình gặp Tả Dật Phi đưa Giang Nhân Ly đi bệnh viện."

"Vậy thì sao chứ, bọn họ hẹn hò được mấy năm rồi."

"Bọn họ đến phòng khám phụ khoa."

"Có gì khó hiểu đâu! Chuyện xảy ra trước hôn nhân như vậy vốn rất bình thường mà."

Mạc Tu Lăng rút điếu thuốc, lúc này mới miễn cưỡng mở miệng: "Các cậu đang nói ai vậy?"

Bạch Sơ Tuấn thấy Mạc Tu Lăng nhìn mình, liền nói: "Chính là chị gái của thanh mai trúc mã của cậu"

"Chuyện xảy ra khi nào?"

Bạch Sơ Tuấn nói xong còn cảm thán một chút: "Giang Nhân Ly đi ra khỏi phòng phẫu thuật sắc mặt trắng bệch. Có điều mỹ nhân vẫn là mỹ nhân, cho dù có chuyện gì cũng vẫn rất đẹp."

"Cậu mới đẹp."

"Ai da, tớ chọc giận cậu sao?"

Mạc Tu Lăng nhăn mặt, hút một hơi hết nửa điếu thuốc còn lại.

Ngô Thúc Nguyên cảm thấy có gì không ổn: "Cậu làm sao vậy?"

"Không sao."

Ngô Thúc Nguyên lắc đầu: "Có điều, xem ra chuyện của Giang Nhân Ly và Tả Dật Phi không thành được. Nghe nói nhà họ Tả vẫn không đồng ý, Tả Dật Phi hiện tại vẫn đang đối đầu với người nhà, bọn họ sớm muộn cũng chia tay."

"Vì sao?" Mạc Tu Lăng không thể hiểu được. Theo lý mà nói, gia thế của Giang Nhân Ly chắc hẳn là phải xứng đôi với Tả Dật Phi mới đúng.

Ngô Thúc Nguyên nhún vai: "Ai biết."

Mạc Tu Lăng đã uống không ít rượu, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo lạ thường. Mới ra khỏi "Non-slepp city", liền nhận được điện thoại của Hoàng Tư Liên : "Mẹ, có chuyện gì ạ?"

"Hôm nay con phải trở về nhà."

Mạc Tu Lăng bất đắc dĩ phải lái xe trở về biệt thự Mạc gia.

Hoàng Tư Liên và Mạc Chí Hạo đều đã ngồi trên sô pha ở phòng khách, hình như có chuyện rất quan trọng, nét mặt hai người bọn họ đều rất nghiêm túc.

"Chuyện gì vậy ạ?" Mạc Tu Lăng đi vào trong, tùy ý ngồi xuống trên ghế, lúc này rượu mới bắt đầu có tác dụng.

Mạc Chí Hạo tức giận: "Con đi uống rượu sao?"

Hoàng Tư Liên vội vàng ngăn cản Mạc Chí Hạo tức giận.

"Uống một chút." Mạc Tu Lăng mặt không biến sắc.

Hoàng Tư Liên quyết định nói thẳng vào vấn đề: "Tu Lăng, con cũng không còn nhỏ nữa."

Mạc Tu Lăng chớp mắt đã hiểu ý tứ đằng sau những lời này: "Cho nên?"

"Cũng nên xác định đi."

Mạc Tu Lăng cười, anh hỏi: "Là tiểu như nhà ai vậy?"

Hoàng Tư Liên và Mạc Chí Hạo nhìn nhau một chút, thấy Mạc Tu Lăng bình tĩnh như vậy nên có chút bất ngờ: "Con cũng quen biết đấy, chính là Nhân Ly."

Mạc Tu Lăng đứng phắt dậy, cảm giác chếnh choáng say đều tan biến: "Cô ta không được."

"Vì sao?" Hoàng Tư Liên cũng đứng lên: "Mẹ biết trong lòng con từ lâu đã rất thích Giang Nhân Đình. Nhưng chuyện này không thể cho con tùy ý quyết định. Nha đầu đó có gì tốt, quanh năm bệnh tật, dù thế nào cũng không thể bước chân vào cửa Mạc gia."

Mạc Tu Lăng cười nhạt: "Con sẽ không cưới Giang Nhân Ly."

"Không phải do con muốn hay không."

"Bất luận như thế nào, con cũng không cưới Giang Nhân Ly."Nói xong, Mạc Tu Lăng liền ra khỏi nhà, rõ ràng ngoài trời không có gió, nhưng toàn thân anh lại lạnh buốt.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Cảnh còn người mất (2)

Suốt một tháng ròng rã, Mạc Tu Lăng không trở về biệt thự nhà họ Mạc. Anh không còn là anh của thời niên thiếu nữa, không thể luôn hiền lành, rộng lượng. Anh có ý nghĩ của mình, cũng không hề muốn thỏa hiệp. Mà vốn dĩ trong lòng anh cũng chưa từng nghĩ qua chuyện mình sẽ lấy người vợ như thế nào? Cũng không hề tưởng tượng một cuộc hôn nhân hoàn mỹ đến cỡ nào. Mấy năm nay, anh đã trưởng thành hơn nhiều, nhưng cũng đã mất đi nhiều thứ. Ở nước ngoài sáu năm, anh cũng hẹn hò với vài người bạn gái, thực sự không phải là để giết thời gian, nhưng không ai trong số bọn họ có thể khiến anh nảy sinh ham muốn, cho nên cứ dây dưa mãi như vậy.

Nhưng dù cho chưa từng suy nghĩ về chuyện đó, anh cũng hiểu rõ rằng, người mà anh lựa chọn làm vợ nhất định không phải là Giang Nhân Ly.

Thật ra hiện tại Mạc Tu Lăng đang rất chán nản, mỗi ngày chỉ ở hai nơi, công ty và nhà riêng. Điều này so với thời anh đi học thực sự còn tẻ nhạt hơn, khiến cho anh mỗi lúc một cảm thấy áp lực. Mỗi ngày anh đều phải xử lý tài liệu, công văn, sau đó lại lái xe về nhà, cứ như thế đi đi về về, dường như mãi mãi không có điểm dừng.

Thế nhưng, bất cứ lúc nào chỉ cần Giang Nhân Đình gặp phải chuyện gì gọi điện cho anh, anh liền không do dự mà đi tới chỗ hẹn.

"Vẫn là anh Tu Lăng tốt với Đình Đình nhất, biết rõ Đình Đình thích ăn nhất vịt om." Giang Nhân Đình vui tươi hớn hở trước một bàn thức ăn.

Mạc Tu Lăng lắc đầu, "Thật hết cách với em, vừa nhìn thấy đồ ăn là có thể nghĩ ngay đến món này."

"Không được cười em." Giang Nhân Đình cau mày ra lệnh.

Mạc Tu Lăng lấy đôi đũa đảo vào trong nồi thức ăn đang sôi sùng sục, gắp đùi vịt đặt vào bát của Giang Nhân Đình. Cô khẽ cười, đưa lên miệng ăn. Mạc Tu Lăng còn không kịp nhắc nhở, cô liền xùy nhẹ một tiếng, rõ ràng là bị bỏng.

Mạc Tu Lăng lập tức đưa tới một ly nước ấm.

Giang Nhân Đình uống một chút, sau đó tiếp tục cùng "con vịt" khai chiến.

Mạc Tu Lăng vốn không muốn ăn, nhìn cô ăn như vậy dường như tâm tình anh cũng tốt dần lên, vẻ lo lắng cũng vì thế mà nguôi dần đi.

Giang Nhân Đình không bằng lòng, cô lắc đầu: "Anh mau ăn đi, nhìn anh như vậy sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng ăn uống của em."

Mạc Tu Lăng lúc này mới lại cầm lấy đôi đũa.

Giang Nhân Đình vừa tốt nghiệp đại học, thời gian này đều bận rộn tìm việc làm. Cô là một người rất chăm chỉ, rất nỗ lực. Hiện giờ cô còn chưa từng đi thực tập, nhưng với thân phận của cô, chuyện việc làm rất dễ giải quyết. Cô tìm tới anh, nhất định là có chuyện gì, nhưng nếu cô chưa nói, anh cũng sẽ làm như không biết.

"Đã rất lâu rồi không được ăn bữa cơm như thế này." Giang Nhân Đình tự đáy lòng cảm thấy thỏa mãn.

"Công việc tuy quan trọng, nhưng cũng không thể hành hạ bản thân được."

"Cảm ơn lãnh đạo dạy bảo, em nhất định không phụ sự mong đợi của anh."

Mạc Tu Lăng lắc đầu, tâm tình cũng dường như tốt hơn. Giang Nhân Đình yên lặng ăn trong chốc lát, một lát sau, cô ngẩng đầu lên nhìn anh. Hôm nay anh có chút khác nên cô cảm thấy lạ lẫm, nhưng cô biết rõ, anh vẫn là anh Tu Lăng của cô, "Anh Tu Lăng, anh gần đây tâm tư không tốt sao?"

"Đình Đình vì sao hỏi như vậy?"

"Bởi vì anh Tu Lăng cho dù đang cười, nhưng ẩn chưa bên trong nụ cười ấy lại cất giấu một nỗi cô đơn." Giang Nhân Đình khẽ nói. Cô không muốn anh như vậy, tuyệt đối không muốn.

"Anh nhớ em không phải học tâm lý học mà!"

"Anh lại đánh trống lảng rồi." Giang Nhân Đình không lưu tình mà vạch trần, sau đó trầm tư một chút, "Bởi vì chuyện với chị hai sao? Em đã nghe mẹ nói."

Mạc Tu Lăng mặt không hề biến sắc, nhưng sâu trong đôi mắt hiện lên rõ ràng.

"Anh Tu Lăng, anh phản đối việc hôn sự này, đúng hay không?" Cô dò xét anh: "Thực ra, chị cũng không muốn, nhưng hiện tại chị đang nhốt mình trong phòng. Nếu như ..." Cô không nói thêm gì nữa, bởi vì Mạc Tu Lăng sắc mặt trầm xuống.

"Ăn no rồi? Anh phải đi tính tiền."

Mạc Tu Lăng không về công ty sau đó mà lại lái xe đi vòng quanh trong thành phố, không có phương hướng. Suy nghĩ của anh dường như rất xa, rồi lại rất gần. Nhưng nét mặt của anh một mực bình tĩnh, tựa như lúc anh vừa về nước, Giang Nhân Đình có nói: rõ ràng anh ở rất gần như vậy, nhưng lại cảm thấy anh thật xa, thật xa.

Mạc Tu Lăng dừng xe ở bờ sông, sau đó xuống xe. Anh dựa người vào hàng rào bảo vệ, ánh mắt lộ ra một tia thâm túy không muốn ai biết. Bây giờ vẫn còn sớm, nhưng anh vẫn muốn thời gian qua nhanh một chút. Dường như là muốn tự lừa gạt bản thân rằng anh tới đây để thưởng thức cảnh đêm, thế nhưng hiện tại rõ ràng là ban ngày. Anh nhìn về phía xa, không có cái gì, có lẽ có, nhưng trong mắt anh lại chỉ là một cảnh mênh mông. Anh lấy ra một cái bật lửa, anh bật lên vài lần, nhìn thấy lửa rồi lại dập tắt, cứ như vậy nhiều lần. Đã qua hồi lâu, anh mới cầm lấy một điếu thuốc đưa lên trên. Anh nhìn điếu thuốc liên tục toát ra vài tia khói xanh, sau đó ném nó vào trong thùng rác. Anh vào trong xe, nhanh chóng lái xe rời đi.

Anh chạy xe rất nhanh, thậm chí vượt mấy lần đèn đỏ, nhưng anh không quan tâm.

Vừa trở về tiểu khu, anh liền đến biệt thự Giang gia. Anh ngồi ở sô pha.

Bạch Thanh Hà lập tức bưng lên cho anh một ly trà, trà Thiết Quan Âm rất thơm.

"Cảm ơn dì."

Giang Thánh Minh ngồi đối diện, nụ cười tự nhiên, nhưng trong ánh mắt lại ẩn chứa ý vị sâu xa.

"Nghe nói Nhân Ly bị ốm, cho nên con tới thăm. Không biết có thể hay không." Trong mắt của anh mang theo ý hỏi.

"Đương nhiên là được." Bạch Thanh Hà cười mở miệng, "Đứa trẻ này đã lớn rồi, không như trước kia hay ra ngoài chơi nữa, suốt ngày chỉ đóng cửa ở trong phòng."

Giang Thánh Minh lạnh nhạt: "Thật không biết nó giống ai."

Mạc Tu Lăng không để ý ánh mắt dò xét của bọn họ: "Con có thể đi xem cô ấy được không?"

"Đương nhiên có thể."

Mạc Tu Lăng đi vào phòng của Giang Nhân Ly, cô đang nằm ở trên giường. Thời tiết vốn đang nóng mà cô lại trùm chăn. Nghe thấy tiếng động, cô cũng không hề nhíu mày, vẫn cứ nằm bất động.

Mạc Tu Lăng cũng không hiểu sao rõ ràng là cô không hề có chút mảy may động đậy nào, nhưng lại khiến anh cảm thấy cô đã tỉnh.

"Chống đối như vậy có ý nghĩa sao?" Anh nói.

Giang Nhân Ly lúc này quay đầu lại, trong mắt cô có tia phòng bị xen lẫn kinh ngạc, cơ bản là không ngờ anh sẽ đến.

"Đừng có dùng ánh mắt ấy nhìn anh, thực tế anh cũng không biết tại sao lại đến." Giọng điệu của anh ân cần, không có chút nào là đùa cợt, lại làm cho cô tự đáy lòng không thoải mái.

"Cửa phòng em bên phải phía sau, mời quay người đi thẳng quẹo trái, đóng cửa giùm em, cám ơn." Cô nằm xuống, quấn chăn quanh người mình, cô mặc đồ ngủ, cũng không có ý định nói chuyện lâu cùng anh.

Mạc Tu Lăng nhìn cô, có lẽ vì cô chưa rửa mặt, sắc mặt có chút mệt mỏi, tóc rối. Nhưng anh lại thấy cô dễ thương và xinh đẹp. Anh vẫn đứng im: "Anh nhớ là anh không có đắc tội với em?"

Giang Nhân Ly nở nụ cười: "Lẽ nào anh đến đây chỉ là để thăm dò xem anh có đắc tội với em không?"

Mạc Tu Lăng không muốn thấy giọng điệu làm nũng này của cô, cũng không có ý định nhiều lời: "Chẳng lẽ là bởi vì phản đối chuyện hôn nhân này mà chống đối với cả anh?"

Giang Nhân Ly quay đầu.

Mạc Tu Lăng ung dung: "Xem ra em thật sự thích người con trai kia."

"Có liên quan gì tới anh?"

"Em nói xem, nếu như anh chấp nhận cuộc hôn này, liệu có liên quan không?"

"Anh." Giang Nhân Ly trừng mắt, nhưng cũng chỉ có vài giây, cô lập tức khôi phục nụ cười, "Ông chủ nổi tiếng thành phố C này lại nghe theo sự sắp xếp hôn nhận đã định sẵn, thật là có hiếu!"

"Em không cần kích anh."

Giang Nhân Ly trong thâm tâm có chút chán nản, cô sớm nhận ra được anh bây giờ đã khác anh của ngày xưa, Mạc Tu Lăng xưa kia chỉ cần cô trêu chọc lập tức đỏ mặt đã thuộc về quá khứ rồi.

"Thế xin hỏi, Mạc tổng tới đây gặp em để làm gì? Không phải muốn thấy bộ dạng đau khổ này của em chứ?"

Mạc Tu Lăng ngồi ở bên giường: "Em vẫn thông minh như trước đây."

Giang Nhân Ly cảm thấy khó chịu, nhưng không cách nào mở miệng, chỉ lặng lẽ mím môi.

Anh nhìn cô một lúc, vẻ mặt lãnh đạm, nhưng trong con ngươi lại hiện ra một tia khinh miệt.

Giang Nhân Ly lúc này mới nghĩ đến, quả thật ba mươi năm phương Tây khác ba mươi năm phương Đông, Mạc Tu Lăng vậy mà cũng đã biến thành bộ dạng hôm nay. Xem ra nước Mỹ kia thật đúng là chỗ nào cũng có hào quang lấp lánh, ai từ đó trở về cũng đều được mạ vàng.

"Anh rất vui, mặc kệ mục đích của chúng ta có giống nhau hay không, nhưng kết quả cuối cùng vẫn là một." Một lát sau anh lại tiếp tục, "Ví dụ như, anh cũng chán ghét hôn nhân như vậy."

Giang Nhân Ly lúc này mới nhìn anh: "Anh có ý gì?"

"Giang Nhân Ly, em đã yêu hắn ta, vậy thì cùng hắn đi thôi."

Mạc Tu Lăng lấy ra một sợi dây thừng, cố định phía trên cửa sổ. Giang Nhân Ly bỗng nhiên hiểu điều anh muốn nói, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng ngay lập tức vẫn tìm được bộ quần áo chạy vào toilet thay đồ, sau đó tùy ý cầm vài thứ cho vào trong túi xách.

Khi anh đem cô đặt ở phía trên cửa sổ, thân thể của cô chậm rãi hướng xuống phía dưới , cô mạnh mẽ nhìn về phía anh: "Em sẽ không cám ơn anh."

Mạc Tu Lăng nở nụ cười, "Anh cũng không cần em cám ơn."

***

Mạc Tu Lăng đi ra ngoài, xuống dưới lầu trông thấy Bạch Thanh Hà, anh hời hợt mở miệng, "Vừa rồi con nói chuyện với Nhân Ly, tâm trạng cô ấy cũng không tệ lắm. Hiện tại cô ấy đang ngủ, mọi người đừng quấy rầy cô ấy."

Bạch Thanh Hà gật đầu, không chút hoài nghi.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Trước ánh bình minh

Một ngày nào đó, trời mưa rất lớn, dường như thành phố C khoảng thời gian này mưa suốt. Sương mù dày đặc một mảnh, nhìn không đoán được giờ giấc...

Giang Nhân Đình đội mưa tới trước cửa biệt thự họ nhà Mạc.

Mạc Chí Hạo không ở nhà, Hoàng Tư Liên tuy rằng vô cùng kinh ngạc với sự xuất hiện của Giang Nhân Đình, nhưng vẫn mở rộng cửa để cô vào.

"Tu Lăng chưa về." Hoàng Tư Liên mỉm cười rót cho Giang Nhân Đình một cốc nước. Trong mắt bà, đứa trẻ nhu nhược này mỗi lần đến là chắc chắn tìm Mạc Tu Lăng.

"Không phải con đến tìm anh Tu Lăng." Giang Nhân Đình cúi đầu.

Hoàng Tư Liên có chút ngạc nhiên. Giang Nhân Đình tuy rằng không xinh bằng Giang Nhân Ly, nhưng lại mang theo một vẻ đẹp liễu yếu đào tơ, khiến người khác rất muốn thưởng thức.

"Sao?" Hoàng Tư Liên nhẹ nhàng nâng chén nước lên uống. Trên mặt bàn có để một đĩa nho.

Nhìn đĩa nho này, Giang Nhân Đình không hề ngạc nhiên. Trước đây khi hai chị em bọn họ còn đến học phụ đạo cùng Mạc Tu Lăng, mỗi lần Hoàng Tư Liên trở về, đều quan sát bọn họ rất kỹ, dường như rất quý Giang Nhân Ly. Bà từng hỏi qua Giang Nhân Ly thích những gì, sau đó sai người giúp việc mang hoa quả đến cho bọn họ. Giang Nhân Ly cười nói cô thích nhất ăn nho, hơn nữa còn lấy một quả to nhất trong chùm nho ra, sau đó đưa đến miệng Hoàng Tư Liên. Hoàng Tư Liên tuy không nói ra, nhưng rõ ràng rất hài lòng. Từ đó về sau bà luôn chuẩn bị nho trong nhà.

Thật không ngờ, nhiều năm như vậy rồi mà thói quen này bà vẫn chưa bỏ.

Giang Nhân Đình cảm thấy chua chát, cô mở miệng: "Dì à, con tới tìm dì."

Hoàng Tư Liên còn chưa mở miệng đã hốt hoảng vì Giang Nhân Đình quỳ xuống trước mặt bà, trên mặt cô nước mắt lã chã rơi: "Dì, con biết mọi người đều mong muốn anh Tu Lăng cưới chị hai, mong hai người bọn họ ở cùng nhau. Nhưng anh Tu Lăng căn bản là không muốn lấy chị hai. Gần đây anh ấy rất buồn khổ, chưa từng nở nụ cười, con thấy mà thật sự rất xót xa. Hơn nữa, chị hai con cũng đã hẹn hò với một người khác, tình cảm của hai người rất tốt. Cầu xin dì đừng phá hỏng nhân duyên tốt của anh chị ấy được không? Chị hai con không muốn lấy anh Tu Lăng, chị ấy đã có người yêu. Anh Tu Lăng chắc chắn cũng sẽ không bằng lòng lấy người không yêu mình, anh nhất định không vui. Gần đây anh ấy luôn lấy công việc để làm tê liệt bản thân. Con cầu xin mọi người, tác thành cho chị hai, buông tha anh Tu Lăng!"

Giang Nhân Đình khóc lóc van xin, nhưng con ngươi Hoàng Tư Liên càng ngày càng lạnh: "Chúng nó còn trẻ, không biết cái gì là quan trọng, cái gì là vô ích! Tình cảm có thể từ từ bồi đắp, sau khi kết hôn nhất định sẽ yêu đối phương."

Giang Nhân Đình ngẩng lên mạnh mẽ lắc đầu: "Không nên ép bọn họ, anh Tu Lăng rất khó chịu." Cô tiếp tục lắc đầu: "Nếu như bác Mạc và dì muốn báo đáp ân huệ của cha con năm xưa, đâu nhất định phải lựa chọn chị hai. Con cũng là con gái Giang gia, con cũng có thể."

Hoàng Tư Liên quan sát cô: "Đừng có tốn công phí sức nữa, cho dù cháu có quỳ ở đây đến chết chúng ta cũng không đồng ý."

Nói xong, Hoàng Tư Liên kiêu hãnh xoay người, cũng không nhìn Giang Nhân Đình thêm một cái. Lên đến cầu thang bà mới mở miệng: "Mời cháu đi ra ngoài, Mạc gia chúng ta không chào đón cháu. Mời đóng cửa lại, cảm ơn."

Giang Nhân Đình chậm rãi đứng lên, nước mắt đầm đìa trên mặt.

Cô từng bước một đi ra ngoài, sau đó dừng lại trước cửa Mạc gia. Thân ảnh yếu ớt của cô chậm rãi quỳ xuống. Mưa xối xả, trong tích tắc quần áo của cô toàn bộ đều ướt sũng. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn viết lên hàng chữ "không oán trách, không hối hận", nước mắt và nước mưa hòa và nhau. Bóng dáng nhỏ nhắn nhưng rất kiên định.

Khóe miệng cô khẽ nở nụ cười: "Anh Tu Lăng, em rất muốn, rất muốn được cùng với anh."

Giang Nhân Đình vô cùng kiên định. Nước mưa khiến tóc cô ướt nhẹp, tóc cô vốn rất yêu, hiện tại tất cả đều dán lên mặt và cổ cô. Nước mưa theo những sợi tóc chảy xuống thân thể, da cô đã trắng nhợt vì lạnh. Nhưng cô vẫn kiên quyết quỳ.

Hoàng Tư Liên từ trên lầu hai nhìn xuống, trong lòng thầm thở dài, những cuối cùng vẫn đi vào trong không muốn để ý.

Thời gian cứ trôi qua từng phút từng phút, Hoàng Tư Liên có chút lo lắng, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn cô gái ngoài cửa. Bà muốn cô ta mau chóng rời đi hơn cái gì hết, nhưng cô vẫn kiên trì quỳ ngoài cửa.

Mưa vẫn rơi xuống, dường như muốn xem cô gái này có bao nhiêu đau khổ.

Cả người cô vốn đã ướt đẫm, run lên lẩy bẩy, ngón tay như đã đóng băng. Anh Tu Lăng nói cô phải nỗ lực, cô cũng muốn một lần vì anh mà nỗ lực đến cùng. Nỗ lực đến khi nào không thể nữa mới thôi.

Từ sáng đến giờ, mưa vẫn không ngừng,Giang Nhân Đình nháy mắt mấy cái, hình như toàn thân đã không còn chút sức lực.

Lúc này, cửa bị mở ra.

Hoàng Tư Liên lạnh lùng nhìn cô, sau đó ném một tập tài liệu lên đầu Giang Nhân Đình: "Nhân Đình, tôi luôn cảm thấy cô không tồi, nhu

thuận, nghe lời hiểu chuyện. Nhưng cô phải hiểu rõ, trên thế giới này, cái gọi là công bằng xưa nay vốn chỉ dùng để gạt trẻ con. Địa vị con người cũng có nhiều loại, cô và Giang Nhân Ly tuy rằng là chị em, nhưng Nhân Ly mới là con gái đích thống của nhà họ Giang, cô dù sao cũng chỉ là con riêng. Cô muốn kết hôn cùng Mạc Tu Lăng, cô có thể mang đến cho nó cái gì? Tài cán của cô có thể làm gì được cho nó? Cô cứ ngu ngốc quỳ ở đó thì có thể đến được với Mạc Tu Lăng sao? Đừng nói giỡn, cũng đừng si tâm ảo tưởng. Cô không xứng với Tu Lăng, cũng không thể trợ giúp có được bất cứ việc gì."

Giang Nhân Đình gắt gao nhìn về phía tập văn kiện, tay cô liên tục run lên.

Hoàng Tư Liên cầm lấy văn kiện: "Tôi tin cô xem cũng hiểu, cô nói gì làm gì, cho dù có quỳ chết ở đây tôi cũng sẽ không để ý."

Một tiếng sầm, cửa bị đóng lại.

Lúc này, Giang Nhân Đình rốt cục không chịu nổi, bắt đầu không còn kiêng dè gì mà khóc thút thít. Hóa ra bản thân cô, đã định trước là ti tiện. Cô muốn đứng lên, nhưng chân tê dại, cứ đứng lên lại té ngã, ngã lại đứng lên. Cô đã rất chật vật, không chú ý đến cả người đã bẩn. Cuối cùng, cô tê dại lết từng bước một về nhà.

Một tiếng sấm rền vang, Giang Nhân Đình dừng lại, ngồi xổm xuống khóc lớn.

Vì sao? Vì sao lại như thế này?

Cô cảm thấy kỳ lạ, tại sao cơ thể cô yếu như vậy mà lại không ngất xỉu đi? Là ông trời tàn nhẫn, không cho cô cảm thấy dễ dễ chịu.

Giang Nhân Đình mới vừa đi vào, liền trông thấy Giang Nhân Ly cũng cả người ướt đẫm, đang ngồi ngây ngốc trên ghế sô pha, ánh mắt đờ đẫn, khóe mắt giống như còn vương giọt lệ, lại giống như không.

"Trời ơi, các con hôm nay làm sao vậy? Đều gặp mưa sao?" Bạch Thanh Hà kêu to lên, sau đó tiến lên kéo Nhân Đình: "Còn không đi thay quần áo, người đã vốn không khỏe rồi."

Giang Nhân Đình may mắn không bị nước mưa làm mờ mắt, cô gật đầu, sau đó đi lên lầu.

Đột nhiên, Giang Nhân Ly mở miệng: "Cha, dì, hôn sự của con do hai người làm chủ."

Cô rốt cục thỏa hiệp! Rốt cục thỏa hiệp với cuộc sống. Móng tay cô hung hăng đâm vào da thịt, bàn tay trắng bệch đầy bi ai.

Giang Nhân Ly đứng dậy, sau đó lên lầu, nhìn thấy Giang Nhân Đình đứng một chỗ không nhúc nhích.

Giang Nhân Đình đột nhiên nở nụ cười, nước mắt từ khóe mắt tuôn trào, rơi từng giọt, từng giọt xuống đất.

Số phận cho tới bây giờ đều là bất công. Môi cô gắt gao mím chặt.

Mạc Tu Lăng nhận được tin Giang Nhân Đình bị bệnh lấp tức vào bệnh viện thăm. Không có gì nghiêm trọng, chỉ là sốt cao, cảm lạnh.

Tất cả mọi người đều ở đây, Hoàng Tư Liên bất lo lắng nhìn Giang Nhân Đình. Nhưng Giang Nhân Đình chỉ nói ngày hôm qua cô quên không mang ô nên bị ướt. Nhất thời, mọi người oán trách không nói lên lời. Hoàng Tư Liên thở dài một hơi.

Bạch Thanh Hà nhắc nhở Giang Nhân Đình một hồi sau đó nhanh chóng trở về nhà sắc thuốc cho cô.

Giang Nhân Ly từ đầu tới đuôi đều đứng một chỗ, vẻ mặt nửa cười nửa không, hình như tất cả đều không liên quan đến cô.

Chỉ chốc lát, Giang Nhân Ly liền cùng Giang Thánh Minh rời đi. Vợ chồng Mạc Chí Hạo ra về.

Mạc Tu Lăng ngồi ở trên giường: "Nha đầu ngốc, mưa như vậy còn đi chơi sao?"

Giang Nhân Đình cười: "Lần sau không dám nữa."

Cô đưa tay lên, chạm vào khuôn mặt anh, đôi lông mày thư sinh, đôi môi quyến rũ, vô cùng quen thuộc.

"Làm sao vậy?" Mạc Tu Lăng cảm thấy kỳ lạ.

Giang Nhân Đình rụt tay lại: "Không có gì, không có gì."

Mạc Tu Lăng cảm thấy có gì rất lạ, nhưng nhất thời không có suy nghĩ nhiều.

"Tu Lăng, anh có thể cho em ăn cháo không?"

Mạc Tu Lăng sửng sốt, nhưng vẫn gật đầu. Anh bưng bát cháo ở đầu giường, xúc một thìa cháo đưa đến miệng cô.

Bỗng nhiên một giọt nước mắt chảy ra trên mặt Giang Nhân Đình.

"Em làm sao vậy?" Mạc Tu Lăng nhíu mày.

"Em cảm động."

Rất cảm động, rất cảm động.

Đơn giản là vì anh mà cảm động.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chúng ta đều không phải thiên thần

Tất cả những chuyện này xảy ra như thế nào, Mạc Tu Lăng dường như vĩnh viễn không thể nào giải thích được, vĩnh viễn không thể nào giải đáp.

Mạc Tu Lăng bê bát cháo đến bệnh viện, đáp ứng đề nghị của Giang Nhân Đình. Nhưng mới vừa đến bên ngoài cửa phòng bệnh cửa chợt nghe thấy bên trong một trận cãi cọ kịch liệt.

Giang Nhân Ly hung hăng tát Giang Nhân Đình một cái: "Tôi hận cô không thể chết đi!"

Giang Nhân Ly cười nhạt: "Không phải cô chỉ là con riêng thôi sao? Chẳng lẽ cô thật đúng coi mình là con gái Giang gia? Cho rằng mình cao quý? Trong cơ thể tất cả đều là mầm mống thấp hèn, thấp hèn hệt như mẹ cô..." Giang Nhân Ly càng nói càng quá đáng, giơ tay lên định tát cái thứ hai.

Mạc Tu Lăng bỏ lại bát cháo trong tay, chạy vào ngăn Giang Nhân Ly lại: "Cô muốn làm gì?"

"Người ngoài như anh có liên quan gì sao?" Giang Nhân Ly không tỏ ra yếu mềm.

"Không phải cô sắp là "vợ" tôi sao? Đã như vậy, chúng ta không phải là có quan hệ sao?" Mạc Tu Lăng tức giận, anh thực không ngờ Giang Nhân Ly lại cũng có một mặt tăm tối như vậy.

Giang Nhân Đình không biết làm thế nào cho phải, đành kéo tay Mạc Tu Lăng: "Anh Tu Lăng, buông chị ra, chị đau đấy."

Mạc Tu Lăng buông tay Giang Nhân Ly. Giang Nhân Ly trừng mắt nhìn anh, sau đó nhìn Giang Nhân Đình: "Cô đừng vội đắc ý, cô sẽ không có kết quả tốt." Nói xong, cô như một làn khói, biến mất.

Mạc Tu Lăng nhìn khuôn mặt sưng đỏ của Giang Nhân: "Còn đau không?"

Giang Nhân Đình lắc đầu, sau đó nhìn trên bát cháo đổ trên mặt đất: "Đáng tiếc, để anh làm mất công."

"Không sao." Mạc Tu Lăng thở dài, sau đó đỡ cô ngồi dậy.

Giang Nhân Đình kéo tay Mạc Tu Lăng: "Không nên trách chị hai, đều là lỗi của em. Chị hai tâm tình không tốt, chị ấy chỉ...", Giang Nhân Đình nhìn Mạc Tu Lăng, sau đó mới nói tiếp: "Chỉ là thất tình, chỉ là đau khổ quá, cho nên mới tức giận. Nghe nói Tả Dật Phi lên máy bay đi nước ngoài, anh ta bỏ chị. Cho nên tâm tình chị mới không tốt."

"Như vậy cũng không nên đánh em." Mạc Tu Lăng nghĩ tới đây liền tức giận.

Giang Nhân Đình lắc đầu: "Là em sai." Cô cầm lên một tờ chi phiếu đưa cho Mạc Tu Lăng: "Đây là số tiền em tiết kiệm mấy năm qua, không nhiều lắm, chỉ có tám vạn. Chị hai đã chia tay Tả Dật Phi, và cũng đã ... đồng ý kết hôn với anh. Chị gái em muốn cưới anh trai tốt nhất của em, em không có ý kiến gì, em chỉ muốn đưa cho chị ấy chút tiền này coi như quà mừng, nhưng chị không nhận, chị cho rằng em dùng tiền nhục mạ chị, cho nên mới ra tay. Anh không nên trách chị ấy."

Mạc Tu Lăng còn muốn nói gì, nhưng thấy thái độ của cô liền nói không nên lời: "Tính cách chị em hai người thật quá khác biệt." Anh xoa mặt cô: "Còn đau không?"

Giang Nhân Đình nhẹ lắc đầu: "Không đau, tuyệt đối không đau."

Giang Nhân Đình nằm ở trên giường, cô nhìn trần nhà, vẻ mặt rất bình tĩnh. Tay cô nắm lấy tay Mạc Tu Lăng: "Anh Tu Lăng, đừng tiếp tục chống đối nữa, sẽ làm bác Mạc và dì Hoàng khó xử. Chị hai đã thỏa hiệp rồi. Với tính cách của chị nhất định sẽ không thay đổi, hai người rất xứng đôi, lấy nhau sẽ làm cho mọi người hài lòng! Có rất nhiều người ở trường theo đuổi chị."

Cô cười: "Đồng ý với em, phải sống thật tốt với chị, hai người phải hạnh phúc"

"Em đang nói cái gì thế?" Mạc Tu Lăng nhíu mày.

"Anh phải sống hạnh phúc, phải đối xử tốt với chị."

Mạc Tu Lăng còn muốn nói gì, nhưng công ty đột nhiên có việc gấp, anh liền rời đi.

"Anh Tu Lăng, hẹn gặp lại."

Không ai biết được chuyện gì đã xảy ra sau khi Mạc Tu Lăng rời đi.

***

Giang Nhân Đình bị đưa phòng giải phẫu. Mạc Tu Lăng lo lắng đứng ngoài cửa. Bạch Thanh Hà tựa đầu trên vai Giang Thánh Minh khổ sở: "Nếu như Đình Đình có chuyện gì, em cũng không muốn sống."

Một lát sau, bác sĩ đi ra, giọng nói vô cùng tiếc nuối: "Xin lỗi, không thể cứu được bệnh nhân. Xin nén đau thương."

"Không thể nào, không thể nào..." Bạch Thanh Hà túm lấy tay bác sĩ, sau đó nhất lịm.

Giang Thánh Minh đứng môt bên, ôm lấy Bạch Thanh Hà, muốn nói nhưng không nên lời. Tất cả mọi chuyện, xảy ra quá bất ngờ, thật khó mà tin được.

Mạc Tu Lăng nghĩ đến buổi sáng những điều Giang Nhân Đình nói, hoá ra những lời ấy là nói trước khi xa nhau. Tại sao anh không cảm nhận thấy sớm, anh vốn thấy rất kì lạ, nhưng thế nào cũng không ngờ được đó là lần cuối bọn họ gặp mặt. Anh đấm mạnh một cái lên tường, nhưng không cách nào xóa bỏ nỗi hổ thẹn đáy lòng. Nếu như anh sớm phát hiện, có phải cô sẽ không nằm ở nơi lạnh lẽo kia không?

Không ai biết Giang Nhân Đình tại sao lại dùng dao cắt cổ tay tự tử, máu vẫn chảy, vẫn chảy, giống như sự sống cứ từ từ, từ từ chảy ra khỏi cơ thể cô.

Tất cả quá đột nhiên, Bạch Thanh Hà không thể chấp nhận. Mỗi ngày bà đều khóc lớn, Giang Thánh Minh luôn ở bên.

"Em không tin, em không tin..." Bạch Thanh Hà khóc lớn.

"Có tôi vẫn ở bên bà." Giang Thánh Minh dường như giọng nói đã trở nên già nua.

♥.•°*''~''*°•.♥

Giang Nhân Ly không thể tin được chuyện này. Cô đi tới trước mặt Bạch Thanh Hà: "Tuyệt đối không thể, Giang Nhân Đình sao có thể tự tử. Đây đều là do mọi người bày ra, đúng hay không? Để cô ta ngất đi, lừa gạt cha tôi, để ông ấy động tâm, viết tên các người trong di chúc, đúng hay không?"

"Câm miệng!" Giang Thánh Minh hung hăng nhìn Giang Nhân Ly: "Con sao lại có thể biến thành như vậy?"

"Con muốn tận mắt nhìn thi thể Giang Nhân Đình, muốn cho chuyên gia xét nghiệm, con không tin." Giang Nhân Ly kiên quyết nhìn Giang Thánh Minh nói.

Giang Thánh Minh lắc đầu: "Con thật sự muốn dì con phát điên lên sao? Cha đã cho hỏa táng thi thể Đình Đình rồi, nó thực sự đã bỏ chúng ta mà đi."

"Sao có thể, sao có thể?" Giang Nhân Ly sắc mặt biến đổi: "Không thể, không thể, cô ta không thể chết?"

Bạch Thanh Hà vẫn đang khóc. Giang Thánh Minh vẫn dịu dàng an ủi bà.

Lễ tang rất đơn giản, chỉ có vài người bạn thân và đối tác kinh doanh đến viếng. Cuộc sống quá thê thảm khiến kẻ đầu bạc tiễn người tóc xanh. Bạch Thanh Hà mỗi ngày đều không vui, thỉnh thoảng lại la khóc.

Hoàng Tư Liên đến lễ viếng có một chút lo lắng, nhất là khi thấy sắc mặt của Bạch Thanh Hà.

Mạc Tu Lăng lúc trước không chế được bản thân, hiện giờ đã bình tĩnh hơn. Những khi nhìn thấy bức ảnh chụp, bàn tay anh lại run lên.

Giang Nhân Ly lẳng lặng đứng ở linh đường, đáy mắt cô không có thương nhớ, tất cả những điều này cô đều không ngờ tới.

Mạc Tu Lăng nhìn Giang Nhân Ly, sau đó khẽ lộ ra một ý cười. Anh nhớ kỹ những lời cô nói, cô chính là hận Giang Nhân Đình không thể chết đi.

Hiện tại, đã được như cô mong muốn, cô có hài lòng hay không?

Suốt cả tháng trời nhà họ Giang đều bị bao phủ bởi không khí thê lương. Giang Thánh Minh mỗi ngày đều ở bên Bạch Thanh Hà, chỉ hy vọng tâm tình bà có thể tốt lên. Giang Nhân Ly ở trong phòng mình, nhất thời, cũng không nên làm gì.

Giang Thánh Minh muốn đưa Bạch Thanh Hà đi du ngoạn giải sầu, đúng lúc ấy con gái lớn Giang Nhân Mạn trở về.

Giang Thánh Minh thấy con gái lớn trở về, căn bản muốn vui mừng nhưng lại không thể biểu lộ khi nhìn sắc mặt của Bạch Thanh Hà.

Giang Nhân Mạn cười nhạt, liếc mắt nhìn Bạch Thanh Hà: "Không phải muốn đi du ngoạn sao? Vậy sớm đi đi." Nói xong cô liền đi lên lầu.

♥.•°*’’~~’’*°•.♥

Giang Nhân Ly nằm ở trên giường, mắt nhìn trần nhà.

"Em làm sao vậy?" Giang Nhân Mạn hai tay khoanh trước ngực.

"Chị, em thực sự không biết, cô ta sao lại làm vậy..." Giang Nhân Ly nói không nên lời.

"Đã chết cũng chết rồi. Em thật có tương lai." Giang Nhân Mạn giọng nói có chút lãnh đạm.

Giang Nhân Ly cúi đầu.

Giang Nhân Mạn ngồi bên giường: "Đối với loại tiện nhân đó, nên sớm chết đi. Bây giờ không phải tốt rồi sao?" Giang Nhân Ly im lặng, Giang Nhân Mạn nói tiếp: "Vài năm nay chị đã quan sát kỹ Mạc Tu Lăng, anh ta xuất ngoại trở về hình như đã hoàn toàn thay đổi. Thiếu sót của công ty lớn như vậy anh ta cũng có thể xử lý ổn thỏa, đúng là một nhân tài hiếm thấy. Em lấy anh ta cũng không thiệt thòi. Đừng nên tiếp tục dây dưa với tên họ Tả kia nữa."

"Chị, em không yêu anh ta."

Giang Nhân Mạn gạt tay cô: "Đừng ngây thơ như vậy, em là con gái Uông Tố Thu, đến lượt em lùi bước sao?"

Giang Nhân Ly rút tay lại: "Em biết."

Giang Nhân Mạn lúc này mới hài lòng gật đầu, mỉm cười với Giang Nhân Ly.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 20: không có bức tường nào chắn được gió

Bạch Thanh Hà sau khi du ngoạn trở về tâm tình đã tốt lên rất nhiều, mặc dù trong mắt vẫn còn toát lên vẻ đau thương.

Bà dựa vào lòng Giang Thánh Minh: "Em không tin, không tin Đình lại bỏ chúng ta đi tự sát, em thực sự không tin."

"Đã là quá khứ rồi, quá khứ rồi." Giang Thánh Minh vỗ vai an ủi bà.

"Không. Không. Em nhất định phải tìm được nguyên nhân." Bạch Thanh Hà kiên định siết chặt tay: "Em sẽ không để con gái em chết không rõ ràng như vậy."

Giang Thánh Minh buộc lòng phải lái xe đưa Bạch Thanh Hà đến bệnh viện, tìm hiểu xem trước khi qua đời Giang Nhân Đình đã gặp những ai, hay có chuyện gì bất thường không.

***

"Không có, cô ấy tính tình rất tốt, làm gì cũng không có phiền phức người khác. Ai giúp gì cũng sẽ nói cảm ơn. Người tốt như vậy sao lại lựa chọn.... "

"À, cô ấy hình như trước đó có gặp một cô gái rất xinh đẹp. Hình như lúc tám giờ."

"Sau khi cô ta đi rồi còn có một chàng trai anh tuấn đến thăm."

Lúc này y tá trưởng đi tới: "Nói chuyện gì vậy, còn không làm việc đi."

Nghe Giang Thánh Minh và Bạch Thanh Hà nói rõ nguyên nhân tới đây, người y tá này bỗng mở miệng: "Chuyện này rất đơn giản, chỉ cần xem camera theo dõi ngày hôm đó là rõ."

Vì vậy Giang Thánh Minh và Bạch Thanh Hà liền vội vàng đi đến bộ phận bảo vệ, muốn xem video quay qua camera theo dõi.

Bệnh viện này lắp đặt camera trong phòng bệnh, nhưng thời gian quay bắt đầu từ chín giờ sáng đến chín giờ tối, để bảo đảm thời gian riêng tư của bệnh nhân. Bình thường thì sẽ không có xảy ra chuyện gì to tát vì luôn có người ngồi ở máy tính quan sát, thế nhưng lần này là do sơ suất, khiến cho bệnh nhân cắt mạch máu tự vẫn. Bởi vậy phía bệnh viện tỏ ra rất hợp tác. Dù sao, gia định bệnh nhân cũng chỉ muốn xem để tìm hiểu chân tướng chứ cũng không phải đến gây sự.

Giang Thánh Minh ôm Bạch Thanh Hà nhìn đoạn video.

Nội dung mới bắt đầu, chính là hình ảnh Giang Nhân Ly và Giang Nhân Đình cãi nhau, sau đó Giang Nhân Ly hung hăng tát Giang Nhân Đình một cái.

*Còn có câu: "Tôi hận cô không thể chết ngay đi." Lời nói như là mắng ****.*

Sau đó, Mạc Tu Lăng đi vào, nói rất nhiều chuyện với Giang Nhân Đình. Dường như lúc đó cô đã quyết định kết liễu đời mình.

Bạch Thanh Hà khóc mỗi lúc một lớn. Bà thấy con gái mình cầm dao cắt cổ tay, máu chảy xuống mặt đất, đỏ tươi, giống như sinh mạng cô, từ từ khô kiệt.

Giang Thánh Minh thấy Bạch Thanh Hà xúc động như vậy, liền đứng lên tắt đoạn băng: "Chúng ta về nhà, về nhà."

Bạch Thanh Hà vẫn khóc, Giang Thánh khuyên thế nào cũng không được.

"Đình Đình đã không còn nữa, bà khóc thế nào cũng vô ích."

Bạch Thanh Hà mạnh mẽ phóng ánh mắt về phía Giang Thánh Minh: "Là con gái ông, chính con gái ông đã hại chết Đình Đình... "

Giang Thánh Minh không đành lòng kích động bà. Đình Đình vốn sinh thiếu tháng, Bạch Thanh Hà vô cùng yêu thương cô, coi cô chính là sinh mạng của mình. Giang Thánh Minh rất cảm thấy hổ thẹn, nếu không phải vì ông, có thể Đình Đình sẽ không quanh năm ốm yếu như vậy.

Ông cũng yêu quý Giang Nhân Ly, nhưng xem trong máy ghi hình, rõ ràng Giang Nhân Ly vô cùng căm hận Giang Nhân Đình. Ông nhắm mắt, nghĩ đến sự tuyệt tình của đứa con gái lớn Giang Nhân Mạn, sự lạnh lùng của Giang Nhân Ly. Cả hai quả đúng là con gái Uông Tố Thu, đều thâm độc như mẹ.

Giang Thánh Minh đưa Bạch Thanh Hà về đến nhà, Giang Nhân Ly đang ngồi ở sô pha xem TV, có vẻ như xem được cái gì thú vị, cô cười thành tiếng.

Thấy Giang Thánh Minh, cô mỉm cười: "Cha, hai người đã trở về."

Bạch Thanh Hà nhìn khuôn mặt tươi cười của Giang Nhân Ly, cô còn đang sống rất tốt, còn ở nơi này mà cười, còn có thể được gả cho người đàn ông tài giỏi. Mà con gái của bà, đã biến thành tro, vĩnh viễn ngủ tại lăng mộ. Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà con gái bà phải chịu kết cục thê thảm như vậy.

Bạch Thanh Hà phẫn nộ, mạnh mẽ chạy đến, túm tóc Giang Nhân Ly.

Giang Nhân Ly nhất thời không kịp phản ứng: "Dì muốn làm gì?"

"Làm gì?" Bạch Thanh Hà cười lớn: "Mày hại chết con gái tao, mày còn hỏi tao muốn làm gì. Tao muốn chôn mày cùng Đình Đình." Nói xong, Bạch Thanh Hà liền nắm lấy tóc cô mà giằng xé.

"Dì nói cái gì vậy, con không hại chết Đình Đình."

"Mày nói dối, dối trá." Bạch Thanh Hà ra sức tóm tóc Giang Nhân Ly lôi xuống.

Giang Nhân Ly mặt đã sưng mộng đỏ: "Con không làm, thực sự không làm." Cô nhìn Giang Thánh Minh cầu xin, nhưng vị cứu tinh của cô quay đầu.

Giang Nhân Ly hung hăng đẩy Bạch Thanh Hà ra: "Con không hại chết cô ấy, cô ấy tự sát. Mọi người đều biết, là cô ấy tự sát."

"Không vì mày nó sẽ không tự sát." Bạch Thanh Hà hung hăng tát Giang Nhân Ly một cái.

Giang Nhân Ly lắc đầu, khổ sở nhìn về phía Giang Thánh Minh: "Cha, cha tin con đúng không? Giang Nhân Đình tự sát, con và nó không có vấn đề gì, đúng không? Ba tin con đúng không?"

Cô mạnh mẽ nắm chặt ống quần Giang Thánh Minh: "Cha, cha tin con đúng không?"

Giang Thánh Minh hít mạnh một hơi, gạt tay Giang Nhân Ly ra: "Lần này, con làm vậy thật quá đáng."

Tay Giang Nhân Ly từ từ rơi xuống, trong ánh mắt cô lộ ra một tia thất vọng.

Giang Thánh Minh nhắm mắt, hình như khó khăn lắm mới mở miệng: "Hoá ra nhiều năm như vậy, con vẫn chưa từng coi Nhân Đình là em gái mình. Con coi thường nó, nhục mạ nó, đã vậy con còn đánh nó. Trước mặt con không làm những điều này, nhưng... nhưng sau lưng con lại làm ra những chuyện bỉ ổi như thế. Cha không bao giờ nghĩ lại nuôi dưỡng một đứa con gái tâm địa độc ác như vậy. Con làm cha thất vọng rồi."

"Là bà ta nói đúng không? Bọn họ lừa gạt cha. Con không làm gì hết. Bà ta làm vậy để ly gián tình cảm cha con mình. Cha, cha không được để bà ta lừa." Giang Nhân Ly chỉ vào Bạch Thanh Hà.

"Việc đến nước này con còn không biết hối cải." Giang Thánh Minh tức giận, "Những điều này đều là cha tận mắt nhìn thấy, con cho rằng làm việc hại người sẽ không bị phát giác sao? Tất cả đều được camera quay lại."

Giang Nhân Ly lúc này ngã khuỵu trên mặt đất: "Cha không tin con."

"Chết cũng không hối cải." Giang Thánh Minh xắn tay áo: "Phải dùng gia pháp."

Bạch Thanh Hà vẫn vô cùng tức giận, không hề nguôi ngoai: "Tôi đi lấy." Bà ta mang đến một cây chổi lông gà, hung hăng đánh cô. Mỗi một gậy đều rơi trên người Giang Nhân Ly, bà ta vô cùng vui sướng.

Bạch Thanh Hà rất cố sức, rất cố sức, khiến cho quần áo trên người Giang Nhân Ly gần như rách nát hết cả.

Giang Nhân Ly gắt gao cắn môi, cô trừng mắt nhìn Bạch Thanh Hà, ánh mắt đầy sự cười nhạo: "Tôi hiện tại thoải mái không gì sánh bằng, Giang Nhân Đình đã chết, bà có đánh tôi thế nào thì cũng vẫn là cô ta đã chết."

Bạch Thanh Hà càng ra sức, Giang Nhân Ly gắt gao mím chặt môi, cô không thể, cũng không được tỏ ra yếu đuối: "Bạch Thanh Hà, đáng đời bà phải sống cô độc hết đời này."

Bạch Thanh Hà đánh một gậy vào mặt cô, chổi lông gà gãy. Trên mặt cô xuất hiện một vệt máu. Bạch Thanh Hà còn muốn đánh tiếp, lần này Giang Thánh Minh ngăn cản: "Thôi được rồi."

Bạch Thanh Hà gắt gao nhìn Giang Thánh Minh: "Nó hại chết con gái chúng ta, con gái chúng ta!"

Giang Thánh Minh buông tay Bạch Thanh Hà.

Bạch Thanh Hà chỉ vào Giang Nhân Ly, nhưng ánh mắt nhìn Giang Thánh Minh: "Ông nên hiểu rõ, có nó thì không có tôi, có tôi thì không có nó."

Giang Nhân Ly đột nhiên nhìn về phía Giang Thánh Minh, cô lắc đầu: "Cha, Cha... "

Giang Thánh Minh nhắm mắt lại: "Tôi không có đứa con gái này."

"Cha...cha... "

Giang Thánh Minh không hề mở miệng.

Bạch Thanh Hà chỉ vào cửa: "Cút, cút khỏi nơi này cho tao."

Giang Nhân Ly quỳ gối trước mặt Giang Thánh Minh: "Cha, cha đã nói yêu thương Nhân Ly nhất? Giờ cha không cần Nhân Ly nữa sao? Cha bỏ con sao?"

Giang Thánh Minh đau lòng, viền mắt ngấn nước.

Bạch Thanh Hà kéo Giang Nhân Ly lại: "Cút cho tao, từ nay về sau đây không phải nhà của mày." Bà ta cười nhạt: "Mày còn muốn sống ở đây, không sợ nửa đêm gặp ác mộng sao? Mày không sợ hồn ma của Đình Đình tìm đến mày đòi mạng sao? Mày gây nên mọi chuyện, mau cút đi cho tao."

Giang Nhân Ly chỉ nhìn Giang Thánh Minh: "Cha không cần Nhân Ly nữa sao?"

Giang Thánh Minh bất động, nhìn Bạch Thanh Hà.

Bạch Thanh Hà mạnh mẽ xoay người.

Giang Nhân Ly kéo áo Giang Thánh Minh: "Cha không cần con nữa sao?"

Giang Thánh Minh gạt tay cô, đi theo Bạch Thanh Hà.

Hai tay Giang Nhân Ly bơ vơ giữa không trung, đột nhiên cô nở nụ cười, cô đứng lên, toàn thân đều đau, đau đến nỗi cô không biết đau ở chỗ nào. Ra đến cửa, cô dừng lại: "Cha. Xin tha lỗi cho con gái."

Giang Thánh Minh không có quay đầu, chỉ là thở dài.

Giang Nhân Ly quỳ gối cửa, toàn thân đau đớn.

Trời vẫn mưa. Cơn mưa này đã kéo dài ba ngày liền, nhưng lần này không có Giang Nhân Đình. Giang Nhân Ly vốn rất ghét trời mưa, giống như trời đang khóc. Nhưng lúc này, cô đột nhiên rất thích.

"Cha, vì sao không tin con?"

"Hoá ra cha vốn không cần Nhân Ly.... "

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Em tưởng rằng đã yêu

Giang Nhân Ly mộng mị một trận rất dài. Trong mơ, cô một mực quỳ gối dưới trời mưa. Trong lòng cô còn tồn tại một tia hy vọng. Cô cho rằng, cha sẽ không bỏ cô. Nhưng cửa nhà vẫn đóng, vẫn đóng, người đàn ông đã từng khích lệ cô trước kia cũng không có xuất hiện.

Rốt cục, cô hiểu rõ, không ai sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh cô, cả tình yêu hay tình thân cũng đều như vậy.

Hoá ra, không có gì có thể chịu đựng được thử thách.

Cô rốt cục không cần kiên trì đau khổ nữa.

Cô cảm thấy nóng ran, toàn thân choáng váng. Như vậy cũng tốt, cứ như vậy chết đi cũng không tồi.

Nhưng bất chợt, xuất hiện một bàn tay ấm áp. Cô nhanh chóng năm lấy, nhanh chóng đáp lại. Cô gắt gao nắm chặt đôi tay kia, không muốn để hy vọng cuối cùng của mình rời đi. Nhưng cuối cùng nó cùng rời cô đi.

Cô mệt mỏi, đau đớn. Cô muốn mở mắt ra xem đó là ai, nhưng cố gắng thế nào cũng không thể. Cô chỉ cảm thấy hình như có người bế cô lên, đột nhiên trong lúc đó, cô không có phòng bị, chuyện tồi tệ nhất cũng đã trải qua, không thể có gì tồi tệ hơn được nữa.

Nhưng cô còn nhớ rõ, cô nắm bàn tay kia, bàn tay ấy rất lớn, rất ấm, dường như cô đã gặp ở đâu rồi.

Cô mở hai mắt, chỉ một màu trắng xóa, mùi thuốc khử trùng truyền đến. Là bệnh viện. Ai đã đưa cô tới bệnh viện?

Cô mông lung hình như nhìn thấy người kia.

Cô gấp gáp ngồi dậy, bởi vì ngoài cửa có người. Cô xuống giường, mặc kệ bị y tá ngăn cản. Cô lập tức rút kim tiêm. Chính là anh, là anh. Anh còn chưa có rời bỏ cô.

Cô mở cửa phòng vội vã đuổi theo bóng lưng kia, nhưng vì quá vội nên trượt chân ngã: "Dật Phi..." cô nhìn bóng anh rời đi.

Mặc kệ ánh mắt chờ mong của cô, anh không do dự mà biến mất dạng ở góc rẽ. Trong lòng cô càng đau đớn.

Cuối cùng, cô liều lĩnh khóc lớn. Nhưng giọt nước mắt oan ức chảy ra. Cô đã mất tất cả, cô còn quan tâm điều gì nữa? Cô đã hai bàn tay trắng, còn sợ gì nữa?

Trên mặt cô vẫn còn vết máu, hai má sưng đỏ. Nhưng cô không quan tâm, còn có thể quan tâm đến cái gì nữa.

Nước mắt cứ rơi, chạm đến miệng vết thương khiến cô càng đau nhức. Cô úp mặt, không kiêng dè gì mà khóc lớn.

Đột nhiên, một đôi chân xuất hiện trước mặt cô, cô chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn.

Mạc Tu Lăng cứ nhìn cô chằm chằm, khuôn mặt vô cảm. Anh kéo cô dậy: "Khóc cái gì? Anh ta đã đi, cô có khóc thế nào anh ta cũng không quay lại."

Anh kéo cô lên tầng cao nhất của bệnh viện, một tay đè đầu cô xuống: "Cô nhìn cho kỹ."

Trong bãi đỗ xe, cô rõ ràng thấy bóng dáng quen thuộc kia ngồi vào trong xe, sau đó lái xe rời đi.

Cô đẩy tay anh: "Liên quan gì đến anh? Chuyện của tôi không cần anh quan tâm."

Cô lảo đảo bước đi. Bộ quần áo bệnh nhân rộng thùng thình bị gió thổi bay phập phồng, dường như cô có thể bị thổi bay bất cứ lúc nào.

Mạc Tu Lăng nhìn bóng lưng cô, nhưng không tiến về phía trước, vẻ mặt của anh bình tĩnh đến mức chính anh cũng không tưởng tượng được.

Giang Nhân Ly trở lại bệnh viện. Cô không khóc, không làm ồn, chỉ nằm im trên giường.

Một lát sau, Tần Ngả Trữ đến thăm cô, mang theo một túi nho. Cô nhìn Giang Nhân Ly, không kìm được than vãn: "Nhân Ly, cậu hà tất phải làm thế?"

Giang Nhân Ly không nhìn cô, trong ánh mắt lộ ta tia chua xót: "Anh ấy đi rồi."

Giọng cô không sầu bi, chỉ như thở dài một hơi.

Tần Ngả Trữ do dự một chút, nếu như không phải Tả Dật Phi gọi điện đến bắt cô nói rõ đầu đuôi thì bây giờ có lẽ sẽ không rắc rối như vậy. Giang Nhân Ly thở dài, sau đó nhìn Tần Ngả Trữ: "Cậu là người đầu tiên đến thăm mình."

Tần Ngả Trữ kinh ngạc: "Vậy bác trai... "

Giang Nhân Ly con mắt trở nên cô đơn: "Đem nho cho mình, mình muốn ăn."

"Biết cậu thích nhất nho nên mới chuẩn bị nhiều cho cậu đấy."

Giang Nhân Ly ăn từng qủa từng quả, sắc mặt thoạt nhìn đã bình thường hơn, nét mặt cô cũng bình tĩnh. Điều này khiến cho Tần Ngả Trữ cũng bớt lo lắng. Cô luôn cho rằng mình hiểu Giang Nhân Ly, có trở ngại gì cô ấy cũng có thể vượt qua.

***

Mạc Tu Lăng từ ngoài cửa đi vào.

Giang Nhân Ly không nói gì, Tần Ngả Trữ lại kéo tay cô ý bảo giới thiệu. Giang Nhân Ly liếc mắt quét qua mặt Mạc Tu Lăng, vẫn im lặng.

Mạc Tu Lăng chợt nở nụ cười, anh đưa tay ra trước mặt Tần Ngả Trữ: "Xin chào, tôi là chồng sắp cưới của cô ấy."

Giang Nhân Ly bất ngờ, tay cô đang cầm một quả nho, vì dùng sức quá mạnh mà quả nho nứt ra, nước chảy ra tay cô.

Tần Ngả Trữ vẻ mặt khiếp sợ, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế, đưa tay ra bắt.

Tần Ngả Trữ nhìn Giang Nhân Ly rồi lại nhìn Mạc Tu Lăng: "Mình... mình còn có việc, mình về trước nhé." Cô cố gắng gượng cười, sau đó rất nhanh đi ra ngoài. Đứng cạnh hai người này, cô thực sự cảm thấy áp lực.

Mạc Tu Lăng ngồi trên ghế. Ánh mắt anh lạnh lùng: "Hôn lễ tháng sau tiến hành."

Giang Nhân Ly toàn thân cứng nhắc, khóe miệng run lên một chút, nửa ngày mới mở miệng: "Được."

Mạc Tu Lăng nở nụ cười: "Tôi còn tưởng chí ít cô cũng sẽ chống đối lần nữa."

"Nếu như chống đối không có kết quả thì chi bằng cứ như vậy đi! Chí ít có thể khiến mình thoải mái hơn một chút."

"Cũng đúng, cô luôn rất thông minh, biết đi con đường nào ngắn nhất."

"So với anh tôi cũng chỉ là chú hề trong vở kịch mà thôi."

"Quá khiêm tốn rồi."

"Tôi luôn ăn ngay nói thật."

"Vậy sao?? Sao tôi lại không biết."

"Anh vì sao muốn kết hôn với tôi? Lẽ nào anh không nghĩ tới nguyên nhân cô em yếu quý nhất của mình vì sao mà chết?" Cô nhìn anh nói.

Mạc Tu Lăng cười lớn: "Hóa ra cô nghĩ tôi hết đường thoái lui. Tôi nói cho cô biết, cô lần này tính toán sai rồi. Cho dù tôi có thật lòng yêu

một người, thì tôi cũng yêu bản thân mình hơn."

Giang Nhân Ly giật mình: "Anh sẽ hối hận."

"Tôi đợi."

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Là ai từ biệt ai

Hôn lễ của Giang Nhân Ly và Mạc Tu Lăng được tiến hành tại khách sạn nổi tiếng nhất thành phố, rất nhiều người đến dự, bọn họ đều vui vẻ tươi cười. Giang Nhân Ly vẻ mặt bình tĩnh nhìn Mạc Tu Lăng bắt chuyện với những người cô không hề quen biết, thành thạo phát huy sách lược duy trì quan hệ tốt đẹp với đám người kia. Mạc Tu Lăng có vẻ nhớ rõ từng người, nói chuyện với mỗi người bằng một giọng điệu và thái độ khác nhau, nói đủ mọi chuyện từ việc ngoại thương đến vấn đề kinh tế trong nước. Giang Nhân Ly đột nhiên phát hiện, cô quen biết anh nhiều năm như vậy nhưng hóa ra vẫn còn rất xa lạ.

Hôn lễ kéo dài khá lâu mà Giang Thánh Minh và Bạch Thanh Hà vẫn chưa tới dự. Hoàng Tư Liên kín đáo phê bình, nhưng Mạc Tu Lăng tùy tiện lấy tạm một cớ. Giang Nhân Ly hiểu rõ, với tính cách của Giang Thánh Minh, ông sẽ tuyệt đối không đề cập đến ân oán giữa cô và Giang Nhân Đình trước mặt người ngoài.

Chủ hôn chính là cậu của Giang Nhân Ly - Uông Túc Lỗi. Ông ta chỉ có hai đứa con trai, bởi vậy rất yêu thương Giang Nhân Ly.

Uông Túc Lỗi cũng không biết được quan hệ giữa Giang Nhân Ly và Mạc Tu Lăng. Hôm nay ông ta liên tục rót rượu cho Mạc Tu Lăng, mà Mạc Tu Lăng tính tình rất tốt luôn tiếp nhận. Cuối cùng, Uông Túc Lỗi đến chỗ Giang Nhân Ly nói nhỏ: "Mắt nhìn người của con thật không tồi, cậu ta rất được."

Giang Nhân Ly không biết mắt cô tốt hay không tốt, chí ít những thứ cô lưu tâm đều đã rời bỏ cô.

Giang Nhân Ly cũng không biết hôn lễ tiến hành tới khi nào, cô chỉ máy móc tiếp chuyện người khác, không có bất cứ suy nghĩ gì, cũng không có bất cứ kháng cự nào.

Cuối cùng, bọn họ lên xe trở về nhà.

***

Giang Nhân Ly không biết Mạc Tu Lăng rốt cuộc uống bao nhiêu, nhưng cả người anh đều nồng nặc mùi rượu.

Cô cho rằng anh đã uống say, nhưng ánh mắt anh lại vô cùng tỉnh táo. Anh đi tắm, cô nằm ở trên giường. Cô không rõ vì sao anh lại muốn kết hôn với cô, cũng không không hiểu vì sao anh lại dễ dàng thỏa hiệp.

Khi còn học sơ trung, cô thật sự cho rằng yêu thương một người vĩnh viễn, cô tin tưởng vào thiên trường địa cửu, tin tưởng vào lời thề non hẹn biển, tin tưởng có thể cùng nắm tay nhau đến bách niên giai lão.

Học cao trung, cô cuối cùng cũng rõ, hoá ra tình yêu thực sự không kiên định như cô nghĩ, thời gian trôi qua, cũng sẽ làm mờ nhạt đi tình cảm.

Lên đại học, cô lần nãy hiểu rõ, cô muốn chọn người mà mình yêu, cũng muốn tìm một người nguyện ý yêu mình.

Nhưng, cuộc sống này thật tàn nhẫn, từng chút từng chút một đem cô về với thực tế, rằng thế giới này đâu có điều gì hoàn mỹ.

Cô yêu anh, anh cũng yêu cô.

Sáu chữ đơn giản như vậy, có thể tìm được cũng có thể dễ dàng mất đi.

Sau khi ra viện, cô trốn ở nhà Tần Ngả Trữ, cô không muốn người khác lo lắng. Cô mỗi ngày đều nghe "nếu như yêu nhau". Tới câu: "nếu như chúng ta yêu nhau, sẽ ra sao, một lần tin tưởng lâu dài cuối cùng", cô đều bật khóc.

Nhưng hiện tại, cô cuối cùng cũng giải thoát chính mình.

Mạc Tu Lăng quấn khăn tắm quanh người đi ra, anh cầm khăn lau đầu, chậm rãi đi đến bên cô. Cô giương mắt, liền nhìn thấy áo ngủ trên đầu giường, không hiểu sao cô lại cảm thấy anh đi lại đây để lấy áo ngủ.

Tay anh vừa chạm đến chiếc áo, cô liền mở miệng, "Anh đi đâu?"

"Phòng khách."

Anh thờ ơ nói. Cô khẽ cười.

Lúc anh định đi ra khỏi phòng, cô đột nhiên kéo tay anh: "Đừng."

Mạc Tu Lăng kinh ngạc, sau đó nhìn cô, vẻ mặt không rõ vui hay buồn: "Em biết em đang làm cái gì không?"

"Em rất rõ." Cô cố gắng kiềm chế sự chống cự trong lòng.

"Vậy sao??" Mạc Tu Lăng khóe miệng nhếch lên, vứt áo ngủ trên mặt đất, hơi cúi người xuống.

Cô cảm nhận được hơi thở của anh, trong đó mang theo khí lực mạnh mẽ. Cô cứng đờ người.

Anh tháo viên đá trên vành tai cô, hôn lên đó. Cô không hề né tránh.

Mạc Tu Lăng dừng lại, nhìn cô, dường như sớm đã đoán ra phản ứng của cô.

Anh xoay người nhặt chiếc áo, vẫn rất bình tĩnh chuẩn bị rời đi.

Cô nhìn anh, sau đó từ trên giường nhảy xuống chặn trước mặt anh.

Anh nhìn cô, dường như nhìn một con thú đáng thương.

Tay cô hơi run, nhưng vẫn tiến lại gần anh, kiễng chân quàng hai tay qua cổ anh ôm lấy anh. Bờ môi cô chạm đến bờ môi lạnh băng của anh. Dưới ánh đèn, anh có thể thấy rõ khuôn mặt cô, trắng trẻo, hàng lông mi khẽ lay động. Nhưng hai mắt cô lại mở to, anh có thể nhìn thấy chính mình trong đó. Không đến một phút sau, dịch thể trong anh sôi trào mãnh liệt.

Áo ngủ trong tay rơi trên mặt đất, anh ôm lấy eo cô, hôn lại cô giành lấy thế chủ động.

Bọn họ hôn nhau đến khó thở. Anh đột nhiên ôm lấy cô, đặt cô lên giường, nháy mắt xé rách trang phục trên người cô, đồng thời kéo khăn tắm trên người mình ra. Vẻ mặt cô không chống cự. Anh hôn môi cô, sau đó nhẹ nhàng gặm nhấm vành tai cô. Vành tai cô vì bắn rất nhiều lỗ tai cho nên có nhiều chỗ lõm xuống, rất nhạy cảm.

Tay cô vẫn còn ôm trên người anh, tùy ý anh rong ruổi.

May là đèn vừa tắt, cô không cần nhìn vẻ mặt anh. Anh vẫn hôn cô, cô vẫn bất động, tựa như đã biết rõ đoạn đường đang và sắp đi, cô không cần tỏ thái độ, đối phương cũng tự biết phải làm gì.

Nước mắt cô chảy ra, trong đêm tối cô đã rõ kết cục của mình: Giang Nhân Ly, cô không còn có thể hối hận được nữa, cô đã tự đặt dấu chấm hết cho cuộc đời của mình.

Cuối cùng, tự mình làm tự mình chịu.

Khi còn trẻ, cô luôn nói với chính mình, cuộc sống của cô là do cô làm chủ, do cô tự sống lấy, do cô tự lựa chọn.

Nhưng lúc này, cô lại tự tay kết thúc cuộc sống của chính mình, trong lòng cảm thấy đau đớn.

Mạc Tu Lăng lau đi từng giọt nước mắt của cô: "Em không không còn cơ hội đâu."

Sau đó, dường như để chứng minh những lời này, anh từ bên hông cô tiến vào. Cô đau đớn! Mồ hôi lạnh toát ra. Nhưng anh không hề thương hoa tiếc ngọc, động tác vô cùng mạnh bạo.

Một đêm kia đối với cô toàn là đau nhức, cô thấy rất lạ, chỉ nghe qua người khác nói lần đầu tiên mới có thể đau nhức. Nhưng cô lại đau đến nước mắt chảy ròng, vô cùng đau nhức, cô bám chặt lấy ga trải giường nhưng không hề chống cự lại, cô nghĩ cứ như vậy cũng tốt.

Suốt một đêm cô không ngủ, nhưng vẫn nhắm chặt mắt. Anh dậy, rời giường, cô đều biết, nhưng vẫn không mở mắt.

Cô đang suy nghĩ, nếu như ngày hôm qua anh còn chưa biết, vậy hôm nay hiểu rõ rồi, anh sẽ nhìn cô bằng ánh mắt nào? Xem thường hay ruồng bỏ? Cô biết tại hiện nay xã hội có rất nhiều người coi trọng một cái màng trinh tiết kia. Có nhiều người trên mạng dõng dạc nói không xem trọng cái đó nhưng thực ra chỉ là một con số cực kỳ hiếm hoi mà thôi.

Mãi đến khi ánh nắng chiếu qua cửa sổ vào trên giường, cô mới mở mắt.

Thành phố C gần đây thời tiết không tốt lắm, nhưng hôm nay nắng ấm như vậy khiến tâm tình cô thực sự thoải mái hơn nhiều. Thay quần áo xong, cô ra khỏi phòng. Mạc Tu Lăng vẫn còn ở nhà. Trên bàn ăn đầy đồ ăn gọi nhà hàng mang đến. Anh ngồi trên sô pha, tay cầm tờ báo

sáng.

"Bữa sáng trên bàn." Anh lật một trang báo, không quay đầu lại, sắc mặt dịu dàng hơn rất nhiều.

Giang Nhân Ly đứng một lúc, sau đó mới đi đến bàn ăn.

Nói vậy nghĩa là anh đã ăn xong? Cô ăn từ từ, cảm thấy tình trạng như hiện tại tốt hơn tưởng tưởng rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Nghỉ phép

Sau khi kết hôn tất nhiên là tuần trăng mật. Về chuyện này, cả hai người lại vô cùng ăn ý, chưa bao giờ bọn họ hợp ý nhau đến thế. Không để ý đến thân phận địa vị, bọn họ không chọn đi du lịch nước ngoài, cũng không đi đến bất cứ khu du lịch nổi tiếng nào trong nước. Bọn họ đơn giản lựa chọn một vùng nông thôn, cũng không nói cho ai biết. Trong con người bọn họ đều tồn tại một ý thức cá nhân vô cùng mạnh mẽ.

Cảnh vật hai bên đường đều rất thanh tĩnh, tuy rằng thỉnh thoảng lại bắt gặp những bãi rác thải ngổn ngang nhưng cũng không ảnh hưởng nhiều đến tâm trạng của hai người. Giang Nhân Ly cầm một quyển tạp chí trong tay, tùy ý lật giở, nào là tin giải trí, nào là tin kinh doanh, đều phô bày ra trước mặt mọi người. Cái xã hội này đều cần mấy chuyện đó để thỏa mãn lòng bát quái, nếu không nhất định sẽ u ám ủ rũ cả ngày không thôi.

Tới nơi, bọn họ đều ăn mặc quần áo rất nhẹ nhàng đơn giản, thật khiến cho tâm tình được thả lỏng.

Mạc Tu Lăng mặc áo sơ mi và quần thụng thoải mái, vẻ mặt tươi cười, khiến Giang Nhân Ly nảy sinh ảo giác. Anh dường như vẫn cứ là anh của năm xưa, vẫn là một chàng trai hơi một tý là đỏ mặt, cảm giác vô cùng quen thuộc trở về, cuộc sống tựa hồ cũng không quá gian nan.

Ngày đầu tiên, hai người cùng nhau giúp một người nông dân vào vườn cam hái quả, cả không khí tràn ngập mùi thơm mát của cam.

Mạc Tu Lăng trèo lên cây, tay cầm một cái kéo cắt cuống cam. Anh cắt cuống rất ngắn, chỉ có như vậy thì cây cam mới dùng được lâu. Giang Nhân Ly nhìn anh trên cao, lo lắng nói: "Cẩn thận một chút."

Mạc Tu Lăng quay xuống nhìn cô cười: "Không sao."

Giang Nhân Ly đứng dưới tán cây, cũng dùng kéo cẩn thẩn cắt những quả ở thấp, sau đó lại nhẹ nhàng đặt vào trong sọt.

Thời tiết cuối thu, Giang Nhân Ly đứng trên đất bùn, mồ hôi ướt đẫm cổ. Có vật gì từ trên cây rơi xuống, cô đưa tay lên xoa cổ, nhưng không thấy gì, chỉ cảm thấy hơi đau. Mạc Tu Lăng thấy cổ cô hồng lên, liền trèo xuống, nhìn cô: "Để anh xem."

Giang Nhân Ly nghe lời bước đến gần anh: "Có cái gì vậy?"

"Chắc là bị con gì cắn." Mạc Tu Lăng suy đoán.

Quần áo trên người anh dính nhựa cây, khiến cho màu áo trắng trở nên nhem nhuốc.

Cô nhìn thấy anh như vậy, trong lòng cảm thấy lắng xuống, cô che miệng cười.

Mạc Tu Lăng lắc đầu, không đi để ý cô. Anh chạy đến chỗ người chủ vườn cam mượn một lọ nước hoa, sau đó xoa lên cổ cô. Vết thương bị chạm vào, cô kêu lên một tiếng.

Mạc Tu Lăng bật cười: "Đáng đời."

"Đúng là vô lương tâm."

Giang Nhân Ly cười chạy vào bếp đun nước tắm. Chuyện tắm giặt ở đây không được tiện lợi lắm, muốn tắm nước nóng phải đun nóng rồi dùng xô xách vào nhà tắm. Giang Nhân Ly nhìn đống củi, nghi hoặc không biết phải làm như thế nào. Mạc Tu Lăng kéo tay cô lại: "Rửa nồi."

Cô mang nồi đi rửa, còn anh ngồi xuống nhóm bếp.

Ánh lửa chiếu lên mặt anh, vẻ mặt anh rất chăm chú. Anh đưa tay lên quệt mồ hôi, một vệt nhọ màu tro xuất hiện trên mặt. Giang Nhân Ly nhìn thấy liền cười. Anh bị cô nhìn đến nóng ran, mới đưa tay áo lên xoa xoa.

Nước ở đây rất tốt, đều là nước giếng, chạm vào cảm thấy khá lạnh. Giang Nhân Ly đổ nước vào trong một cái nồi to.

Chỉ là việc cỏn con nhưng cô lại cảm thấy đạt được thành tựu.

Tắm rửa xong, hai người đến bãi đá ngồi chơi. Lúc này ở đây đã có rất nhiều người dân cầm quạt ngồi đó, vừa phe phẩy quạt vừa kể chuyện. Hai người nghe xong một hồi, mới biết được cái này gọi là hóng gió tám chuyện. Trong phòng nhiệt độ cao hơn chút, nên ban đêm bọn họ ra ngoài bãi đá này, trải chiếu ngồi nói chuyện, thậm chí còn ngủ luôn ở đó.

Mạc Tu Lăng muốn ngồi thêm một lúc nữa nhưng Giang Nhân Ly nằng nặc đòi về nhà ngủ. Cô nói có con gì cắn mình, anh còn tưởng rằng cô mượn cớ. Về đến phòng ngủ, bật đèn lên mới thấy đôi chân trắng nõn của cô chi chít vết sưng nhỏ màu hồng, vô cùng thê thảm.

"Thảo nào ngứa như vậy." Giang Nhân Ly ngồi trên giường liền gãi.

Mạc Tu Lăng dùng nước hoa bôi lên chân cô.

Nước hoa tiếp xúc vào da thịt rất lạnh, rất đau.

Mạc Tu Lăng lắc đầu: "Thật đúng là thiên kim tiểu thư."

Giang Nhân Ly không vui: "Có bản lĩnh anh thử xắn quần ra đó xem."

Mạc Tu Lăng không mở miệng, trong phòng không có điều hòa, nhưng thông gió, cho nên rất mát mẻ.

Mạc Tu Lăng tắt đèn nằm xuống, cô đã nằm bên cạnh anh. Qua ô cửa sổ trên tường, có thể nhìn thấy bầu trời dày đặc sao.

Cô lay người anh: "Bao nhiêu năm rồi anh không ngắm sao?"

Mạc Tu Lăng đưa hai tay lên gối đầu, nhàn nhạt mở miệng: "Vẫn là bầu trời Trung Quốc đẹp nhất."

Giang Nhân Ly từ chối cho ý kiến.

Sớm hôm sau bọn họ tự nhiên tỉnh giấc, cảm thấy rất sảng khoái. Bọn họ thực sự cảm nhận được cái gì gọi là mặt trời lên cao. Ánh ban mai chiếu thẳng trên mặt, có chút nóng ấm.

Mạc Tu Lăng đi tới vòi nước, Giang Nhân Ly đặt một cái chậu bên cạnh anh. Lúc anh vặn vòi nước, nước chảy ra, cô đưa tay ra hứng. Cảm giác lành lạnh truyền đến, vô cùng thoải mái. Mấy vết muỗi cắn trên chân cô cũng đã tiêu tan, mặc quần sooc, chân cô trắng như thường.

Giang Nhân Ly chỉ dùng sữa rửa mặt, không có xoa thêm cái gì, còn Mạc Tu Lăng lại dùng khăn mặt rửa sạch mặt, sau đó mới đi ăn cơm.

Ông chủ trang trại thời gian này đang rất bận, cho nên ngủ dậy chỉ nấu một nồi cháo, sau đó đi ra ngoài trang trại làm việc. Lúc trở về thì cháo cũng đã nguội, ông ta mới vội vã ăn hai bát, rồi lại đi làm tiếp.

Mạc Tu Lăng múc thêm một bát cháo cho cô. Cháo chỉ có một ít đậu xanh, nhìn không đẹp mắt lắm nhưng lại rất ngon miệng.

Trên bàn còn có một đĩa dưa chua muối, đậu đũa, gia vị vô cùng đặc biệt.

Giang Nhân Ly rất thích ăn cải trắng, nghe nói chỉ cần ngâm trong nước muối hai ngày là có thể ăn. Cô cảm thấy việc này thật kì diệu, liên tục nói sau này trở về sẽ tự mình làm.

Ăn cơm xong, Mạc Tu Lăng liền kéo cô đến một dòng sông nhỏ gần đó đi câu cá. Giang Nhân Ly thấy anh rất thành thạo liền hỏi: "Có phải hồi bé anh không được chơi đùa thỏa thích nên bây giờ chơi bù không?"

"Lẽ nào em khi còn bé đã từng?"

Cô bĩu môi không thèm nói.

Anh xắn quần lên cao. Giang Nhân Ly trong lòng thầm nghĩ lần này rất may là cô không mặc quần dài. Lúc nãy anh có cầm theo một cái túi, giờ cô mới biết anh muốn tới đây để mò ốc nước ngọt. Loại ốc này rất nhỏ, bám vào các tảng đá, chỉ cần đưa tay ra cua một lần là được rất nhiều.

Giang Nhân Ly thấy vật gì động, định vươn tay ra thì bị Mạc Tu Lăng ngăn lại: "Đừng cử động!"

Anh giơ tay ra bắt được một con cua rất to: "Càng nó kẹp vào sẽ rất đau đấy."

Giang Nhân Ly sửng sốt nhìn anh tóm con cua bỏ trong túi.

Anh cứ bận rộn. Còn cô cứ ngồi trên phiến đá, hai chân đong đưa trong nước, vô cùng an nhàn, tự do tự tại.

Mạc Tu Lăng xoay người nhìn cô vợ nhỏ của mình, cô giống như một cô bé vừa phát hiện ra bí mật gì đó, dường như rất biết cách hưởng thụ

cuộc sống. Anh lắc đầu, khóe miệng nở một nụ cười thỏa mãn, tiếp tục công việc.

Hai người quay về sau khi đã thu hoạch được rất nhiều. Đêm đó bọn họ có một bữa ăn rất ngon, với món cua rang.

Đương nhiên, phụ nữ ở đây đều làm được mấy món này, bọn họ cho rất nhiều loại gia vị, màu sắc món cua trở nên vàng rực rất ngon mắt, dường như không cần ăn cũng biết được mùi vị ngon thế nào.

Giang Nhân Ly nhất định phải bóc hết vỏ rồi sau đó mới ăn thịt cua bên trong. Mạc Tu Lăng đưa cho cô một cái càng cua rất to, đúng là thịt ở càng cua là ngon nhất! Ốc thì phải vài ngày sau mới có thể chế biến thành món ăn, vì trong mình nó chứa rất nhiều cát, cần phải ngâm trong nước để cát ra hết. Kỳ thực còn có một cách khác nhanh hơn nhưng Giang Nhân Ly không thích, Mạc Tu Lăng đành phải làm, anh dùng kìm bẻ gãy chôn ốc cho cát ra hết.

Giang Nhân Ly mỗi ngày đều đến nhìn ngắm những con ốc nhỏ đáng yêu này, dường như không đến xem thì sẽ nhớ. Mạc Tu Lăng thấy vậy không khỏi lắc đầu.

Chế biến ốc nước ngọt có chút phiền phức, cần rất nhiều loại gia vị: hạt tiêu, ớt, dưa chua... tất cả cho vào bát. Thời gian luộc có chút lâu hơn bình thường. Sau đó, rất nhiều người ngồi quây quần, mỗi người trong tay cầm một cái tăm, xúc một ít ốc vào bát. Lúc đầu Giang Nhân Ly ăn thật chậm, dùng tăm khêu thịt ra, sau đó mới ăn, rồi tiếp tục khêu nốt phần thịt ở sâu trong mình ốc. Cách ăn này rất phiền toái nhưng Giang Nhân Ly vô cùng thích thú.

Cô thích thú đến nỗi không quan tâm tới xấu đẹp thế nào, tay đầy dầu mỡ nhưng cũng không bận tâm, ăn vui vẻ cùng mọi người. Lúc đầu không phát hiện, ăn xong mới cảm thấy vừa chua vừa cay. Ban đêm, cô bắt đầu đau bụng.

Mạc Tu Lăng đưa tay xoa trên bụng cô.

Cô nhìn trần nhà, chẳng có gì đẹp, toàn mạng nhện, cô cảm thán: "Xem ra đúng là cái gì cũng phải trả giá."

"Cái chính là do em thể chất không tốt."

Cô trừng mắt lườm anh: "Có điều thực sự ăn rất ngon."

"Cho nên em đáng bị đau."

Giang Nhân Ly xoay người không để ý tới anh.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Quả thực, không có ý gì tốt!

Trích từ nhật ký của Giang Nhân Ly.

"Chúng tôi như vậy còn có thể sống yên ổn với nhau. Tôi đã suy nghĩ rất lâu, từ thái độ của anh, từ hành động của anh, cuối cùng tôi cũng hiểu ra, chúng tôi đều là một loại người.

Sau khi không còn lựa chọn nào khác, dưới tình thế cấp bách, chúng tôi đều đã lựa chọn thỏa hiệp, rồi lại lựa chọn đời này yên ổn như vậy.

Chúng tôi trong lúc đó, rõ ràng có rất nhiều vấn đề không thể giải thích thành lời.

Tôi không hiểu tình cảm của anh đối với Giang Nhân Đình rốt cuộc là lọai tình cảm gì. Nhưng đêm ngày sống chung với anh, tuyệt đối không phải chỉ là để đóng kịch. Nếu đã như vậy, anh nhất định là có ý, nhưng anh trước mặt tôi lại không có chút biểu hiện gì ra ngoài. Là anh ngụy trang quá giỏi, hay là anh thực sự không để tâm? Tôi lựa chọn đáp án đầu tiên.

Tôi suy nghĩ rất nhiều, anh kết hôn với tôi là vì tình thế bị ép buộc, hay là muốn trả thù tôi? Muốn tôi yêu anh, có lẽ nên đem quăng tôi đi. Tha thứ cho tôi, thực sự là cốt truyện trong nhiều cuốn tiểu thuyết đều như vậy, có lẽ là tình yêu của anh quá sâu đậm. Đương nhiên, cũng có thể là do tôi nhàm chán suy nghĩ vẩn vơ thành ra như vậy, nhưng nếu như sự thật là như vậy, tôi cũng sẽ không để tâm.

Đám cưới này, dường như là ân nhân cứu mạng tôi. Nói ra nghĩa là, tôi nên cảm kích mới đúng! Chí ít nó cũng cho tôi một vỏ bọc, một nơi có thể che mưa chắn gió. Tôi thừa nhận, ở một khía cạnh nào đó là tôi nhu nhược. Tả Dật Phi đã đi, khổ sở là thật, đau lòng là thật, bỏ đi cũng là thật. Vẫn là tôi không thể gạt sang một bên được, không quên đi được tình cảm bốn năm qua, tôi chưa bao giờ dành toàn bộ tình cảm của mình cho một người như vậy. Tôi biết, anh có nỗi khổ của mình, anh có điều bất đắc dĩ, tôi đều hiểu. Nhưng tôi ích kỷ, tôi không thể chấp nhận, cho nên tôi cũng sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho anh!

Tôi biết, ngay từ khoảnh khắc anh xoay người bước đi, chuyện giữa chúng tôi đã hoàn toàn chấm dứt. Rõ ràng tôi là một người ích kỷ nhưng lại tỏ ra an nhàn, nhưng cũng là một người kiên quyết đoạn tuyệt tình cảm. Từ khi bước chân vào cuộc hôn nhân này, tôi đã xác định mãi mãi sẽ không quay đầu lại.

Hiện giờ chúng tôi ở cùng nhau, tôi là bởi vì Tả Dật Phi bỏ đi nên lựa chọn cuộc hôn nhân này, còn anh liệu có phải Giang Nhân Đình mất nên chấp nhận? Chúng tôi đều là người ích kỷ, trong lúc không chiếm được thứ mình muốn, liền lựa chon hành vi xuẩn ngốc tốt xấu gì cũng chấp nhận bừa, chỉ biết thoái lui mà chọn cách thứ hai. Hơn nữa, trong cuộc sống là cố gắng sống thật tốt, cố gắng tự làm mình thoải mái, không để bất cứ kẻ nào phá hư niềm vui của bản thân.

Tôi không yêu anh, mà anh cũng không yêu tôi, nhưng chúng tôi nỗ lực sống chung dưới một mái nhà. Cũng chỉ là vì chính bản thân mình, bởi vì chúng tôi đều hiểu rõ, nấm mồ hôn nhân vào được nhưng không bao giờ ra được.”

~~~~

Mười ngày ngắn ngủi này, hai người bọn họ rất thư thái, mãi đến khi phải đi Giang Nhân Ly cũng cảm thấy không đành lòng. Da cô vốn rất trắng nhưng vì phơi nắng nên sạm đi rất nhiều, cô cũng không bận tâm, trở về nhà ít ngày nhất định sẽ phục hồi như cũ. Mạc Tu Lăng hết cách với cô. Ông chủ trang trại đưa cho bọn họ một túi cam làm quà, màu rất tươi, quả cũng rất to. Giang Nhân Ly muốn đưa ông một ít tiền nhưng ông ta từ chối.

Mạc Tu Lăng lái xe, trên đường nhận được một cuộc điện thoại. Vẻ mặt anh có chút biến sắc.

Giang Nhân Ly ngồi ở phía sau đang bóc cam, đưa từng múi lên miệng ăn. Thấy anh nhìn, cô hỏi: "Anh ăn không?"

Vốn chỉ là một câu hỏi lịch sự, thật không ngờ anh lại gật đầu, cô đành nhổm dậy ghé vào chỗ anh ngồi, đưa miếng cam vào miệng anh.

Cam rất ngọt, nhưng anh không có biểu tình gì, khiến cô cảm thấy ngượng ngùng.

Sau khi trở về thành phố, việc đầu tiên cô làm là rửa sạch sẽ cam, sau đó tìm một cái hộp thật đẹp đặt chúng vào, ngắm nhìn tác phẩm của mình đầy hài lòng. Anh ngồi ở sô pha nhìn cô, sau đó lắc đầu, dường như không chút thỏa mãn với việc làm của cô.

Giang Nhân Ly đi tới trước mặt anh: "anh biết một ly nước cam bao nhiêu tiền không?"

"Khoảng ba đồng."

"Một cân cam?"

"Chứ đến một đồng." Mạc Tu Lăng đưa tay lên nâng cằm, trong nháy mắt liền hiểu ra ý tứ của cô. Hành vi của cô có vẻ như không có mục đích gì nhưng lại rất có ý sâu xa. Thử nghĩ một chút, nếu như đem một túi cam tùy ý đi biếu, chắc chắn không có ý nghĩa. Nhưng sau khi qua đóng gói, dường như lại rất đẳng cấp, trong lòng cũng dễ chịu không ít.

"Như vậy là được rồi." Giang Nhân Ly cầm cái hộp kia, bỏ vào một túi nilon, đi ra khỏi cửa.

Mạc Tu Lăng nhìn bóng lưng của cô, thật là thú vị. Cô chuyện gì cũng phục hồi rất nhanh, nhất là thất tình.

Giang Nhân Ly gõ cửa nhà Tần Ngả Trữ : "Quà tới!"

Tần Ngả Trữ lập tức mở cửa cho cô vào, rót trà mời cô.

Giang Nhân Ly chìa hai tay ra: "Cậu muốn bên trái hay bên phải?”

Tần Ngả Trữ suy nghĩ một chút, bên trái chính là một cái hộp đẹp, bên phải là một túi nilon đầy cam. Nói chung, thường mọi người đều sẽ lựa chọn cái hộp. Cuối cùng, Cô quả quyết: "bên phải."

"Cậu xác định?" Giang Nhân Ly trợn mắt.

"Xác định."

Giang Nhân Ly đem túi quýt cho Tần Ngả Trữ. Sau đó mới mở hộp.

Tần Ngả Trữ vừa nhìn liền bĩu môi: "Không phải đều là cam sao?”

"Đúng vậy, nhưng vẫn có điểm khác nhau."

"Gì?" Tần Ngả Trữ hiếu kỳ.

"Đây là cam đã rửa rồi, của cậu không rửa."

Tần Ngả Trữ cầm lấy một quả cam ném về phía Giang Nhân Ly . Cô vội vã né, hai người cứ như vậy chạy quanh trong phòng khách, mãi đến

khi mệt mới thôi.

"Thật keo kiệt, đi xa như vậy mà mang về có vài quả cam."

"Tin mình đi, đấy là món quà quý giá nhất đấy."

"Vì sao?"

"Cậu nghĩ xem, đây là cam do đích thân đại boss của tập đoàn Bắc Lâm tự tay hái xuống. Đem đi bán đấu giá chắc chắn thu được gấp hàng chục lần!''

Tần Ngả Trữ đẩy cô một cái: "Đúng là mèo khen mèo dài đuôi."

Giang Nhân Ly bóc một múi cam bỏ vào miệng: "Sự thật chính là sự thật."

Tần Ngả Trữ lắc đầu: "Nhìn cậu như vậy, mình thật đúng là lo lắng vô ích."

"Lo lắng cái gì?"

"Nói thật, lẽ nào cậu không thèm để ý Tả Dật Phi sao? Trong lòng cậu không để ý? Thật sự cứ như vậy bỏ qua?"

"Đều không quan trọng."

"Vậy cái gì mới quan trọng?"

"Mình đã kết hôn."

Đúng vậy, cô đã kết hôn. Nói cái gì cũng đều không quan trọng nữa, bởi vì tất cả đều không không còn ý nghĩa gì nữa rồi, đã như vậy, cần gì phải tự làm khổ mình.

"Cậu đúng là người phụ nữ cực phẩm."

"Cảm ơn lời khen! Tuy rằng mình nghĩ đây là lời nói thật duy nhất trong đời cậu từng nói."

Tần Ngả Trữ hung hăng véo Giang Nhân Ly một cái, thực sự là không muốn sống.

Sau khi rời khỏi nhà Tần Ngả Trữ , Giang Nhân Ly cảm thấy tâm tình mình thoải mái hơn rất nhiều, có điều cô lại chẳng bao giờ nghĩ cuộc sống lại có nhiều điều ngẫu nhiên như vậy.

Cô đứng ở cửa quán cà phê, nhìn qua ô cửa kính lớn.

Mạc Tu Lăng và Bạch Thanh Hà ngồi đối diện. Bạch Thanh Hà nói cái gì, Mạc Tu Lăng cũng đều lạnh lùng, anh cũng không mở miệng, nhưng sắc mặt rất dọa người.

Giang Nhân Ly đứng lại không lâu, sau đó liền bắt taxi rời đi.

Cô có thể tưởng tượng Bạch Thanh Hà dùng những lời khó nghe thế nào để nói về mình, nhưng cô không đoán ra suy nghĩ trong lòng Mạc Tu Lăng, chí ít anh cũng sẽ không để ý, dù sao lúc đó anh chạy vào phòng bệnh cũng đã nghe thấy những điều cô nói với Giang Nhân Đình.

Cuộc hôn nhân này vốn không có nền tảng gì, nên đến đâu thì đến.

Bọn họ, cho tới bây giờ cũng không hề thành thật, cho tới bây giờ cũng không hề hiểu nhau, đều giữ lại lãnh địa riêng tư trong lòng mình.

Ngoảnh đi ngoảnh lại, xuân đi đông tới, bọn họ đã yên bình trải qua hai mùa xuân.

Hoá ra, cuộc hôn nhân của bọn họ đã được định sẵn không thể bình an đến cuối cùng!

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Tự đánh giá thấp bản thân!

Giang Nhân Ly luôn không tự nhận mình là cô gái si tình, nhưng hiện tại cô bắt đầu hoài nghi. Từ sau khi gặp Tả Dật Phi, cô liền hoài nghi chính mình,

cảm giác cứng nhắc này vẫn vô lực mà tồn tại trong đầu cô, xóa đi không được.

Cô nhiều lần nằm ở trên giường, những việc rất nhỏ trong quá khứ xuất hiện trở lại trong đầu. Cô nhớ tới những năm còn nhỏ, nhớ tới niềm vui khi đó, nhớ tới người kia. Cô vẫn mặc áo ngủ, gối đầu trên chiếc gối còn hơi của Mạc Tu Lăng, ngay lập tức cô trở mình, gối đầu sang bên kia. Trong lòng cô thầm nghĩ, gối đầu trên chiếc gối của anh mà lại nhớ tới một người đàn ông khác, như vậy thật có cảm giác mình là người phản bội.

Cô mở mắt nhìn trần nhà, suy nghĩ rất nhiều, nhưng nhiều nhất vẫn là tình cảm giữa cô và Tả Dật Phi. Chính là còn yêu nên không cam lòng.

Cuối cùng, cô đưa ra kết luận, là do hiện tại mỗi ngày cô đều không có việc gì làm khiến cho ăn no dừng mỡ suy nghĩ linh tinh. Chủ yếu vẫn là do cô quá buồn chán, mỗi ngày đều ở trong căn nhà này, không suy nghĩ miên man mới là lạ.

Ăn no dửng mỡ, cô mạnh mẽ tự làm mình tỉnh táo.

Làm phu nhân, cũng chỉ là cái hư danh rỗng tuếch. Nếu như cô cũng như mọi người đi làm, mỗi ngày đau đầu vì kế sinh nhai, phải đau đầu suy nghĩ trả phí tiền điện, tiền nước, tiền nhà... thì cô đâu có thời gian để suy nghĩ mẫy chuyện vẩn vơ kia nữa.

Lúc này, cô cảm thấy mình thực không hạnh phúc. Mọi người đều đi làm mấy giờ đồng hồ một ngày, cô chậm rãi rời giường, cảm thấy mình không phải là một người vợ đúng nghĩa.

Giang Nhân Ly nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cảm thấy một chút hổ thẹn. Mạc Tu Lăng hai năm qua cũng không có nói bất kỳ câu ghét bỏ nào với cô.

Đây là lần đầu tiên cô tới tập đoàn Bắc Lâm. Tòa nhà có kiến trúc đặc biệt nhất thành phố C, toàn bộ được bao trùm bởi cửa kính màu lam, tạo cảm giác thần bí. Cô bước đi thong dong tiêu sái. Ra vào tòa nhà cũng không khó, mấy người bảo vệ quan sát cô một chút rồi cho cô vào. Cô đứng trong thang máy, ấn sô chọn tầng cao nhất. Thỉnh thoảng có người ra người vào, bọn họ tựa hồ đều rất vội vã.

Đi ra khỏi thang máy, mọi người dường như đều vội vàng, cũng không có người đến chủ động bắt chuyện cô.

Cô đi tới trước chỗ bàn thư ký: "Tôi tìm Mạc Tu Lăng."

Thư ký Tiểu Trương nhìn cô nói: "Tổng giám đốc đang họp."

"Lúc nào có thể gặp được?"

Giọng điệu của cô khiến Tiểu Trương sửng sốt, cô ta mở sổ ghi chép: "Còn 28 phút nữa."

"Cho tôi một tách cà phê sữa không đường." Thong thả ra mệnh lệnh, sau đó cô ưu nhã ngồi trên sô pha.

Tiểu Trương sửng sốt, người đến tìm tổng giám rất nhiều, nhưng đều dùng một loại giọng điệu lấy lòng, còn cô lại rất đặc biệt. Tiểu Trương bĩu môi, thật đúng là mở rộng tầm mắt, mỹ nữ quả nhiên là tấm kim bài lớn.

Chương Tâm Dật từ phòng họp đi ra chuẩn bị tư liệu, liếc mắt liền thấy Giang Nhân Ly, vội vàng đi tới hỏi: "Phu nhân, sao cô lại tới đây?"

Giang Nhân Ly có ấn tượng với Chương Tâm Dật trong hôn lễ, cô nhàn nhạt mở miệng: "Tôi già lắm sao?"

Chương Tâm Dật hết nói nổi, chỉ có thể cười: "Tổng giám đốc hẳn là rất muốn đi ra."

"Vẫn chưa có ra."

Chương Tâm Dật nhéo tay, người phụ nữ này thật là....

"Hội nghị còn đang tiếp diễn, tôi đi chuẩn bị tài liệu... "

"Vậy cô đi đi!" Giang Nhân Ly vẻ mặt không biểu tình.

Chương Tâm Dật thở dài một hơi, cả ngày đứng bên cạnh Mạc Tu Lăng đều cảm thấy khó thở rồi, mỹ nữ này cũng khiến cho người ta khó sống, quả nhiên là một đôi trời sinh.

Giang Nhân Ly chậm rãi uống cà phê, uống được một ngụm rồi đặt sang một bên.

Đã có người nghe thấy bọn họ nói chuyện, đều thở gấp một hơi, Tiểu Trương cảm thấy nhẹ nhõm, may là vừa rồi mình đối đãi cô ấy rất khách khí.

Chỉ chốc lát sau, Mạc Tu Lăng liền đi ra, đi về phía cô: "Sao em lại tới đây?"

"Anh không thể thay đổi lời thoại được sao?"

Mạc Tu Lăng liếc mắt: "Anh không nghĩ rằng em chỉ là buồn chán không có việc gì nên mới tới đây."

Giang Nhân Ly vẻ mặt vô tội: "Đúng là hôm nay em buồn chán nên tới đây."

Mạc Tu Lăng lắc đầu, bảo Chương Tâm Dật hủy lịch trình tiếp theo, sau đó kéo cô từ sô pha lên: "Còn không muốn đi sao?"

"Không ai nói sô pha ở công ty anh rất tốt sao?"

"Anh cũng không cho rằng em đang khích lệ."

Giang Nhân Ly đứng dậy vuốt lại quần áo. Mạc Tu Lăng một tay cầm túi xách của cô, một tay ấn nút thang máy.

Chương Tâm Dật nhìn đôi kim đồng ngọc nữ, xem ra từ hôm nay trở đi, những cô em luôn đặt Mạc tổng trong đầu sẽ không dám suy nghĩ viển vông gì nữa. Vợ của Mạc tổng không những không xấu không già, trái lại còn vô cùng xinh đẹp, rất có khí chất. Thế giới này xinh đẹp mà còn có khí chất như vậy chỉ là số ít. Cuộc đời thật là không công bằng! Cô đi tới bàn thư ký, kéo tâm hồn trở về bên người: "làm việc, làm việc."

Mạc Tu Lăng ăn được vài miệng, nhìn Giang Nhân Ly vẻ mặt ảo não, anh liền cười: "Ông chủ nếu thấy vẻ mặt này của em có lẽ sẽ xúc động đến nỗi đóng cửa nhà hàng."

Món Ý này tên nghe êm tai nhưng kỳ thực ăn cũng không quá ngon.

"Vậy thì tốt nhất ông ta nên làm nhanh, sẽ tiết kiệm được rất nhiều tiền cho chúng ta ."

Mạc Tu Lăng buông đũa, nhìn cô: "Trách ai được đây? Anh còn tưởng rằng em muốn đưa anh đi ăn món ngon để lấy lòng anh!"

"Em vì sao phải lấy lòng anh? Em đâu có làm sai chuyện gì." Giang Nhân Ly vẻ mặt thản nhiên, nhưng rõ ràng trong ngoài bất nhất. Lúc chuẩn bị đi cô còn suy nghĩ không biết có nên nấu một bát canh mang đến cho anh hay không, nhưng như vậy chẳng phải rõ ràng chứng tỏ trong lòng cô cảm thấy hổ thẹn hay sao?

Mạc Tu Lăng gọi bồi bàn đến tính tiền, sau đó kéo cô đi ra, "Nếu không ăn được thì thôi đi."

"Có muốn về nhà em nấu cho anh không?"

"Mạc phu nhân, em đang dụ dỗ anh bỏ việc sao?"

"Công ty thiếu anh một ngày thì giá cổ phiếu cũng sẽ không giảm."

"Không chắc."

"Lẽ nào nhân viên của anh đều là những kẽ bất tài sao?"

Mạc Tu Lăng liếc mắt nhìn cô: "Em đến công ty mà nói với bọn họ như vậy."

Giang Nhân Ly cười: "Em nếu làm vậy cũng chỉ là thay anh nhắn nhủ lại mà thôi!"

Mạc Tu Lăng không hề để ý tới cô, chui vào ngồi trong xe. Giang Nhân Ly cũng không ngại, tự mình mở cửa xe ngồi vào: "Em muốn ăn mì vằn thắn."

Mạc Tu Lăng qua kính chiếu hậu liếc nhìn cô, sau đó mới lái xe tới quán mì vằn thắn nổi tiếng, ở đây có đầu bếp rất giỏi, nấu ăn mùi vị rất đặc biệt. Nhưng điểm Giang Nhân Ly thích nhất chính là quán này vô cùng sạch sẽ.

Mạc Tu Lăng thấy cô bỏ vào rất nhiều ớt, liền nhắc nhở: "Ít thôi, lại đau dạ dày."

Giang Nhân Ly không ngừng tay: "Đã lâu rồi em cũng đâu có ăn, rất thèm."

Mạc Tu Lăng sắc mặt thay đổi một chút: "Quả nhiên, mọi người đều thích hoài niệm chuyện xưa."

Tay cô run lên một chút: "Mùi vị không tồi, anh không cho vào một ít sao?"

"Em thích, không nhất định là chuyện tốt." Anh chậm rãi mở miệng, sau đó mới cầm lấy đũa ăn mì.

Giang Nhân Ly buông thìa ớt, trong lòng có chút lạnh lẽo. Bọn họ lúc này, có thể sống yên ổn, cũng có thể chỉ một câu nói cũng đem bọn họ về một nơi rất xa, rất xa...

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Trợ thủ đặc biệt mới đến

Sự nghiệp của Mạc Tu Lăng càng lúc càng phát triển, không bao gồm nhiều ngành, chủ yếu là kinh doanh khách sạn và đồ trang sức. Triết lý của anh là phải làm thật tốt và không được sơ sài. Hoạt động quá nhiều lĩnh vực sẽ khiến cho tiêu hao đại bộ phần tinh lực, cuối cùng mặt trái mặt phải đều không được đưa vào xem xét. Bởi vậy, anh toàn tâm toàn ý muốn kinh doanh khách sạn và trang sức thật tốt. Hơn nữa trong giới sớm đã có lời đồn đại "Nam Cố Bắc Mạc", nghĩa là phía nam có sản nghiệp nhà họ Cố, phía Bắc có sản nghiệp là họ Mạc. Bọn họ hai phương hai bản doanh, không xâm phạm lẫn nhau.

Đương nhiên, Cố gia ở phía nam là một đại gia tộc. Hiện tại con trưởng nhà họ Cố là Cố Tu Vân trấn giữ điều hành tập đoàn, giễu võ giương oai khuếch trương danh tiếng của tập đoàn trong lĩnh vực trang sức, còn em trai hắn là Cố Diễn Trạch quản lý mảng kinh doanh khách sạn, hai huynh đệ hai bút cùng vẽ, uy danh của gia đình càng lúc càng lớn mạnh.

Mạc Tu Lăng tất nhiên không thể tranh đoạt địa bàn với Cố gia, như vậy chỉ làm tổn thất cả hai, cho nên anh quyết định hợp tác với bọn họ. Quan hệ giữa Mạc gia và Cố gia hiện tại có thể gọi là thân thiết.

Mạc Tu Lăng công việc lu bù, khiến cho Chương Tâm Dật cũng phải tăng ca làm thêm, toàn bộ công ty đều bận rộn, khổ không nói nổi.

Chương Tâm Dật được ủy thác tìm cho Mạc Tu Lăng một trợ lý đặc biệt, yêu cầu không chỉ có năng lực mà còn cần kinh nghiệm thực tế, quan trọng hơn là phải nhanh chóng thích ứng với công việc. Chương Tâm Dật theo Mạc Tu Lăng hai năm, từ lúc anh bắt đầu tiếp quản công ty đến nay đã cùng anh vượt qua bao nhiêu chuyện, cô toàn tâm toàn ý dốc sức vì công ty và Mạc Tu Lăng. Nhưng hiện nay cô đã mang thai, cũng đã dự tính ngày sinh nhưng vẫn muốn tiếp tục làm việc, chồng cô đã không ngừng nhắc nhở.

Cô có chút đau đầu nhìn màn hình máy tính. Những người này chưa được bộ phận nhân sự phỏng vấn qua. Cô chăm chú đọc tư liệu, bằng cấp của bọn họ đều đã vượt qua thử thách, cuối cùng ánh mắt cô dừng lại trên ảnh chụp của một cô gái tên Diệp Tư Đình. Tóc ngắn, hơi gầy, nhưng thần thái lại hiện lên một tia giỏi giang. Lý lịch của cô ta có ghi cô ta biết năm ngoại ngữ, tốt nghiệp đại học danh tiếng của Mỹ, vẫn sống ở nước ngoài , gần đây mới về nước.

Chương Tâm Dật rất hài lòng về Diệp Tư Đình nhưng vẫn muốn tự mình phỏng vấn. Cô gọi điện hẹn Diệp Tư Đình đến công ty để đích thân phỏng vấn.

Diệp Tư Đình đến, lễ độ, ung dung, không hề có chút căng thẳng. Chương Tâm Dật có ấn tượng ban đầu rất tốt với cô ta, cô ta không hề kiêu ngạo, rất biết trước sau.

Chương Tâm Dật lật giở hồ sơ của Diệp Tư Đình: "Tôi muốn biết cô tại sao lựa chọn Bắc Lâm?"

Diệp Tư Đình vẫn duy trì nụ cười, "Thật lòng mà nói, tất cả chỉ là ngẫu nhiên. Tôi vừa về nước liền bắt gặp thông tin tuyển dụng của quý công ty, cho nên gửi hồ sơ đến, không có nguyên nhân đặc biệt."

"Vậy cô Diệp vì sao lại quyết định về nước?"

"Đây là lý do cá nhân, tôi nghĩ cô Chương tiểu sẽ tôn trọng chuyện riêng tư của người khác."

Chương Tâm Dật cuối cùng quyết định nhận Diệp Tư Đình, bởi vì bất luận hỏi cô ta điều gì cô ta cũng không hề tỏ ra tự đắc kiêu ngạo, ngay cả khi Chương Tâm Dật quấn quít lấy Diệp Tư Đình hỏi rất nhiều vấn đề, nhưng cô ta không hề tỏ ra mất kiên nhẫn. Điểm này vô cùng quan trọng.

Chương Tâm Dật đưa Diệp Tư Đình lên tầng cao nhất gặp Mạc Tu Lăng. Lúc ở trong thang máy, bụng cô hơi động, hắn là tiểu cô nương lại đạp cô, cô đưa tay ra đỡ thắt lưng. Diệp Tư Đình liền đỡ cô, Chương Tâm Dật mỉm cười gật đầu nhìn Diệp Tư Đình.

Chương Tâm Dật tưởng tượng đến biểu hiện của Mạc Tu Lăng, cùng lắm là anh sẽ không nhận người này. Nhưng hiện tại Mạc Tu Lăng vẫn chỉ nhìn Diệp Tư Đình, không hề ngạc nhiên mà chỉ đơn giản là nhìn. Chương Tâm Dật chủ động giới thiệu với Mạc Tu Lăng.

Mạc Tu Lăng thu hồi ánh mắt, cái bút trong tay đưa tròn một vòng.

Hành động này của anh khiến Chương Tâm Dật khó hiểu, hồi lâu, Mạc Tu Lăng rốt cục nhàn nhạt mở miệng: "Cô Diệp, cô nhìn rất giống một người."

Nếu như những lời này không phải là từ chính miệng Mạc Tu Lăng nói ra, Chương Tâm Dật nhất định cho rằng đây là lời muốn lôi kéo làm quen, hơn nữa còn là cách thức làm quen vô cùng cũ kỹ. Nhưng đây là Mạc Tu Lăng, cho nên giả thuyết này có thể bác bỏ.

"Vậy sao?? Xin hỏi là giống ai?" Diệp Tư Đình vẻ mặt vẫn rất tốt: "Tôi thật muốn biết tướng mạo mình giống ai."

Mạc Tu Lăng cúi đầu, "Em gái tôi." Anh ngẩng đầu lên nhìn Diệp Tư Đình, "Có điều, cô ấy đã qua đời."

Chương Tâm Dật và Diệp Tư Đình đều đưa mắt nhìn đối phương, có vẻ nghi hoặc.

Mạc Tu Lăng lúc này đưa ra quyết định: "Thư ký Chương, cô đưa cô Diệp đi làm quen với công việc, tôi hy vọng hai ngày sau cô ấy có thể đảm nhận."

Chương Tâm Dật gật đầu, lúc này mới đưa Diệp Tư Đình đi ra ngoài.

Sau khi bọn họ rời khỏi, Mạc Tu Lăng tựa người vào ghế xoay. Lúc Diệp Tư Đình vào, anh thực sự tưởng Giang Nhân Đình trở về. Nhưng, đều không phải. Khí chất hai người kém xa nhau, Giang Nhân Đình vĩnh viễn là nhu nhược, ánh mắt hàm chứa một tia ưu sầu, ngay cả cười cũng rất yếu đuối. Mà Diệp Tư Đình tóc ngắn, trong ánh mắt tỏ ra rất tự tin, có dấu hiệu đã lăn lộn trong xã hội này rất lâu.

(lại chả lăn, tu luyện đến mức ấy rồi cơ mà >_

Thế giới này thực sự sẽ có hai người giống nhau như vậy ư?

Mạc Tu Lăng lắc đầu, nhưng trong lòng lại nghĩ tới Giang Nhân Đình khi cô ở bệnh viện. Hoá ra, cô sáng sớm hôm đó cô đã cùng anh cáo biệt.

♥.•°*”˜˜”*°•.♥

Chương Tâm Dật sau khi sắp xếp công việc cho Diệp Tư Đình, Bạch Hiểu Hiểu lôi tay cô hỏi: “Ai vậy ạ?”

“Trợ lý mới, sau này sẽ cùng Mạc tổng tham gia một vài công việc.”

“Là về mảng quan hệ xã hội ?” Bạch Hiểu Hiểu gật đầu.

Chương Tâm Dật không giải thích quá nhiều với cô ta, nhưng Bạch Hiểu Hiểu được sắp xếp làm việc cùng cô, đề phòng trường hợp ngày sinh của cô đến sớm hơn dự tính. Chương Tâm Dật đành phải chịu đựng tính khí cô ta: “Lúc làm viêc nên khóa cái miệng bát quái vào.”

Bạch Hiểu Hiểu bĩu môi, không hề mở miệng. Chờ Chương Tâm Dật đi rồi, cô ta hừ lạnh: “Ra vẻ cái gì chứ.”

Bạch Hiểu Hiểu kỳ thực rất đẹp, trong công ty không hề thiếu đồng nghiệp nam theo đuổi cô. Nhưng Bạch tiểu thư khá làm cao, nhìn ai cũng thấy chướng mắt. Chương Tâm Dật cũng hiểu tính tình của cô ta, cũng không hiểu sao cô ta lại được chọn thay thế cô trong hai tháng này, chỉ cầu mong trong hai tháng này không xảy ra chuyện gì nghiêm trọng.

Diệp Tư Đình tiếp quản công việc rất nhanh, thanh niên trẻ tuổi có phần hơi cố chấp nhưng rất nỗ lực. Cô mang toàn bộ tài liệu về nhà từ từ nghiên cứu, sau hai ngày nhất định sẽ đưa ra tài liệu phù hợp. Điều này khiến Chương Tâm Dật có tình cảm rất tốt với cô ta.

Diệp Tư Đình tiến bộ rất nhanh, chí ít thì khả năng thích ứng của cô rất tốt, đều hoàn thành công việc trong thời gian yêu cầu.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Yêu và không yêu

Làm thế nào để đoán biết được vị trí của một người trong lòng mình?

Làm sao để xác định ta còn yêu hay không còn yêu một người?

Chuyện này kỳ thực rất đơn giản, vô cùng đơn giản. Chỉ cần đi gặp người đó, xem tâm tình mình ra sao, nếu như có thể bình tĩnh đối mặt với người đó, thì anh ta đã trở thành quá khứ. Có thể sẽ khóc, có thể sẽ tiếc nuối, nhưng trái tim sẽ không đau, ngược lại vô cùng thoải mái.

Giang Nhân Ly ngồi trong quán cà phê, cô tới sớm, liền gọi một tách cà phê. Cô chậm rãi uống, rất chậm, mỗi động tác đều như một thước phim quay chậm.

Năm đó, tập thể lớp tổ chức đi lên núi ngắm tuyết rơi. Mặc dù sinh viên đã ở chung với nhau mấy tháng nhưng đại học dù sao cũng khác, quan hệ giữa người với người không hoàn toàn tốt. Luôn luôn là vài người chơi chung một nhóm, không cần ai lo cho ai, dù sao bọn họ cũng đều là người trưởng thành, không cần quá lo lắng.

Nơi này tuyết trong như pha lê, dẫm chân lên có cảm giác như dẫm lên bông, cảm giác vô cùng mềm mại êm ái, lại còn nghe thấy tiếng vang. Cảnh vật đẹp như một bức tranh mỹ miều. Mọi người cười nói, nô đùa, đắp người tuyết, giống như lúc còn nhỏ vô ưu vô lo. Tiếng cười đùa vang lên khắp một vùng, hầu như tất cả mọi người đều hòa nhập vào cuộc vui.

Nhưng Giang Nhân Ly không tham gia cùng bọn họ, cũng không phải cô làm cao, mà là cô biết mấy nữ sinh kia đều không thích cô. Hơn nữa, bọn họ còn nói xấu sau lưng cô, nói cô giả vờ thanh cao, coi thường người khác, nói những lời không lọt vào tai được. Cho nên cô không cần đi ra đó khiến bọn họ mất hứng làm gì, cô cũng không thích bọn họ, như vậy rất công bằng.

Trước mặt trắng xóa một mảnh, nhìn từ xa, cả ngọn núi như một toàn thành trắng toát. Giang Nhân Ly mỉm cười. Cô thích màu trắng, quần áo của cô dùng hầu như toàn màu trắng, phụ kiện màu trắng váy trắng, giầy trắng, ngay cả làn da của cô cũng trắng. Cô đã từng đọc được một câu nói, người thích màu trắng nhất định ưa thích sự hoàn mỹ. Lúc ấy cô cũng không biết nó ảnh hưởng thế nào đến bản thân.

Cô đứng trên một tảng đá, nhìn tuyết trắng trên cây, mặt trên của cành cây được bao phủ bởi một lớp tuyết, mặt dưới lại toàn màu đen. Có chút tiêu điều, không khí lạnh lẽo tràn tới, nhưng lại khiến trong lòng cô rất vui.

Cô không quan tâm mọi người, đang định xoay người thì thấy Tả Dật Phi đang nhìn cô. Trong ánh mắt cô xẹt qua một tia khác lạ. Ánh mắt anh không e dè nhìn cô. Cô đi qua người anh, anh mới mở miệng: "Thích tuyết?"

Hai chữ giọng điệu nghi vấn, cô không để ý đến anh: "Tôi và anh không quen."

Tả Dật Phi nở nụ cười: "Có quên biết, chỉ là không thân."

Cô ngừng bước chân, đánh giá anh. Tên của anh xuất hiện với tần suất rất cao, nghe qua cũng là chẳng có gì lạ.

Anh đi tới gần cô: "Nhưng tôi lại biết rất rõ về em. Trên lớp thích nhất là ngủ trong giờ học, không như các bạn học khác trong lớp hay nghịch điện thoại.. Thích ngồi ở bàn thứ tư sát cạnh cửa sổ, thích ngắm nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, thích ngắm lá rơi. Thích uống sữa chua, thích ăn ớt nhưng không dám ăn hàng ngày. Thích mặc váy ca rô trắng, thích mặc quần sooc, thích một mình đi đến trường. Không thích đến canteen, không thích các cửa hàng trong trường, không thích uống nước khoáng, nhưng rất thích nước uống vị nho…."

Giang Nhân Ly cười: "Anh nói như vậy chỉ khiến tôi nghĩ là anh mỗi ngày đều nhàm chán không có việc gì làm toàn đi theo dõi tôi thôi."

Tả Dật Phi so với cô còn ung dung hơn: "Sao em không nghĩ thâm ý của sự theo dõi đó?"

"Nếu như anh thực sự anh hiểu tôi như vậy thì chắc cũng biết tôi rất ghét bị người ta theo dõi.".."

Cô đi được vài bước, Tả Dật Phi đuổi theo: "Cái gì cũng có ngoại lệ, mà tôi muốn trở thành ngoại lệ đó."

"Tôi ghét ngoại lệ."

"Em cứ thử xem, em sẽ cảm thấy ngoại lệ cũng không tồi."

Anh kéo tay cô, lúc này phía sau bọn họ phát ra tiếng động. Hóa ra là cành cây không chịu nổi sức nặng của tuyết nên gãy. Anh nhìn sâu vào trong mắt cô: "Quá nhiều tuyết rơi cùng một chỗ, sẽ gây áp lực lớn cho cành cây. Tôi cũng muốn nỗ lực từng chút từng chút như vậy, liệu có thể khiến lòng em cảm động?"

Ánh mắt anh nóng rực, dường như xua tan cả cái giá rét xung quanh. Giang Nhân Ly mỉm cười, chìa tay ra: "Vậy thì anh thử xem! Nếu như không sợ sẽ không nhận được báo đáp."

Tả Dật Phi nở nụ cười: "Chỉ cần em cho tôi cơ hội."

Chuyện sau này, cô nhớ không rõ lắm. Anh vẫn bám theo cô một bước cũng không rời. Cô đi đến đâu anh liền theo đến đấy. Cô đứng lại, không nói một lời, chỉ trừng mắt nhìn anh. Anh cũng không ngại, chỉ nhìn lại cô.

Sau đó, điều khiến cô hối hận không thôi, chính là đã rời khỏi đoàn. Không biết bọn họ đã đi đến đâu, nhưng anh vẫn ở chỗ này mà cười: "Ý trời ah!."

Cô hung hăng trừng mắt, sau đó nhanh chóng xuống núi, ngay cả đường còn không kịp nhìn. Bi kịch xảy ra, cô bị trượt chân, thoáng cái ngồi bệt trên tuyết. Lúc này, anh tiêu sái đến trước mặt cô, giơ một tay ra: "Cần tôi giúp cậu không?"

Cô gạt tay anh, không nói lời nào, cố gắng đứng lên. Nhưng vì quá hấp tấp cho nên đứng không vững lại ngã xuống, vài lần như vậy. Anh đứng một bên nhìn, ánh mắt suy nghĩ chăm chú.

Một lát sau, Tả Dật Phi nhanh nhẹn kéo cô lên lưng mình. Giang Nhân Ly hung hăng đánh vào vai anh, nhưng anh vẫn làm như không có chuyện gì: "Anh cứ tiếp tục đi."

Giang Nhân Ly tức giận đến nỗi không biết phải làm gì.

Đường xuống núi khá dốc, tuyết lại rất dày, hoa tuyết rơi trên đầu Tả Dật Phi. Giang Nhân Ly đột nhiên im lặng, anh bước đi từng bước vô cùng cẩn thận, đường thật sự rất khó đi.

Giang Nhân Ly giơ tay ra, hứng lấy tuyết. Tuyết rơi vào tay cô hóa thành nước.

Lát sau nghe thấy tiếng bước chân, bọn họ cuối cùng cũng xuống đến chân núi. Ô tô khởi động rời đi. Giang Nhân Ly trên lưng anh có chút cuống: "Anh để tôi xuống, tôi tự đi được."

"Tôi không muốn em làm liên lụy đến hành trình của đoàn, em nghĩ em có thể đi nhanh được sao?"

Mặc dù câu nói tràn ngập ý trào phúng, nhưng cuối cùng Giang Nhân Ly cũng chỉ có thể ngậm miệng im lặng.

Tả Dật Phi vẫn cõng cô đi. Cô không dám nói chuyện với anh, sợ anh tiêu hao sức lực. Cô chỉ im lặng nghe tiếng bước chân anh, từng bước một.

Anh không có ý định bỏ cô xuống.

Cô không biết đâu là bờ bến.

Tả Dật Phi đưa Giang Nhân Ly về đến trường học, tất cả bảy tiếng đồng hồ, cô hoàn toàn trên lưng anh. Cô nhớ kỹ câu nói cuối cùng của anh: "Tôi biết, tôi không thể bỏ lại em, một khắc cũng không thể."

Tả Dật Phi bệnh nặng một tuần. Cơ thể mất nước nghiêm trọng, lại còn bị nhiễm lạnh, một tuần không thể đi học.

Sau đó, Giang Nhân Ly trở thành bạn gái Tả Dật Phi.

Cô cho rằng, đó là vĩnh viễn.

Thuở ban đầu khi yêu, luôc luôn là mộng đẹp, không chút do dự mà thề thốt vĩnh hằng.

Ly cà phê trong tay Giang Nhân Ly sắp nguội hết, đáy lòng cô dường như cũng lạnh theo. Hoá ra, toàn bộ mọi chuyện cũng đều từng bước trôi đi theo quá trình như vậy. Lúc ban đầu tràn đầy nhiệt huyết, nhưng sau đó sẽ dần dần hạ nhiệt, cuối cùng sẽ hóa lạnh.

Cho dù còn vương vấn không dứt được cũng là bởi vì không cam lòng, cho nên người ta thường muốn có một lý do.

Giang Nhân Ly lần thứ hai ngước mắt lên. Tả Dật Phi đã ngồi đối diện cô. Anh thong thả gọi bồi bàn mang đến một ly cà phê, hoàn toàn giống với hình ảnh trong ký ức của cô. Giang Nhân Ly nở nụ cười, anh có thay đổi hay không cũng chỉ là trong tâm trí của cô, không phải đời thực.

"Em đến lâu rồi sao?" Tả Dật Phi nhìn cô, ung dung, bình tĩnh.

"Đủ để làm nguội một ly cà phê."

"Đã để em chờ lâu rồi."

Cô cười: "Là em tự đến sớm."

Tả Dật Phi nhún vai: "Em có vẻ rất ổn."

Cô rất muốn hỏi anh, ổn ở đâu? Khuôn mặt hay sắc đẹp, kiểu tóc hay trang phục, nhưng lời nói ra khỏi miệng lại thành: "Vì sao?"

Tả Dật Phi sửng sốt: "Anh vẫn nghĩ là em hiểu rõ."

Anh nói những lời này, cô mới phát hiện mình hỏi thừa. Chuyện đã qua lâu như vậy, cho dù có lặp lại, anh cũng sẽ lựa chọn bỏ đi. Cô biết rõ, là do mẹ anh đã dùng chuyện tự sát để uy hiếp anh, anh không còn cách nào khác. Hơn nữa, chắc chắn Mạc gia cũng có liên quan.

Con người chính là một loại động vật kỳ lạ. Rõ ràng hiểu rõ nhưng lại không thể chấp nhận. Bất kể nguyên nhân gì cũng không thể khiến bản thân thoải mái.

Cô thở dài một hơi rồi cầm ly cà phê đã lạnh ngắt lên uống: "Xin lỗi, làm phiền anh."

Nói xong, cô đứng dậy bỏ đi, không có gì là không thích hợp cả. Cô ra khỏi quán cà phê, nhìn bầu trời bên ngoài.

Không ai là không thể rời bỏ ai! Lời này thật đúng là không sai.

Giang Nhân Ly cười, nụ cười mang theo một ý châm chọc.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Tả Dật Phi đi ra khỏi quán cà phê. Trần Tư Dao vẫy tay với anh, anh không nhanh không chậm đi đến.

"Dáng đi bình ổn, nhưng sắc mặt trầm trọng." Trần Tư Dao cười đưa ra kết luận: "Vừa rồi mỹ nữ vừa đi ra kia chính là người mà cậu ngày đêm mong nhớ phải không?"

“Trần tiểu thư nhất định phải bới móc vết thương của người khác mới cảm thấy vui sao?” Tả Dật Phi không tức giận mở cửa vào trong xe.

Trần Tư Dao lập tức lấy lòng: “Cũng chỉ là vì đợi mãi không thấy cậu đi ra cho nên suy đoán xem có đúng là cậu quá đau khổ hay không thôi.”

“Tôi đi trả tiền, không được sao?”

“Câu trả lời này thật khiến người ta thất vọng.”

Tả Dật Phi không để ý tới cô, lập tức lái xe.

Trần Tư Dao không buông tha anh: “Cô gái đó quả thực rất có khí chất, cậu thật tinh mắt đấy!”

“Lúc này cậu có nên biểu hiện tốt bụng một chút không?”

“Cô gái đó sắc mặt không tồi.”

Tả Dật Phi gật đầu: “Cho nên cậu hẳn là sẽ nói cho mình biết, cô ấy dù sắc mặt bình thường nhưng chân lại hơi run, không thể khống chế bản thân. Như vậy mới khiến mình thoải mái?”

Trần Tư Dao cười to: “Nói thật, cô ấy không chỉ có sắc mặt rất tốt, mà dáng đi còn rất thoải mái. Còn ngẩng đầu lên nhìn bầu trời. Chắc chắn là sau khi chia tay cậu rồi cuộc sống gia đình cô ấy rất hạnh phúc.”

Tả Dật Phi cũng không tức giận, chỉ lấy điện thoại ra, nhìn cô ta cười nhạt: “Cậu nói xem, nếu mình gọi điện thoại cho Diệp tổng, nói với anh ta cậu đang ở đây, anh ta có thể liều lĩnh đến đây lấy mạng cậu hay không?”

“Không nghĩ cậu lại như vậy.”

“Vậy thì im miệng.”

Trần Tư Dao cười lấy lòng, sau đó thật không dám mở miệng. Một lát sau, cô thấy anh không có ý định nói gì, trong lòng nhịn không được nên lại lên tiếng: “Cậu xem xem, bọn họ đã kết hôn nhiều năm, cậu còn không từ bỏ thì được ích lợi gì? Chi bằng chúng ta thành một đôi đi, hơn nữa điều kiện bản thân mình cũng không thua kém gì. Tuy rằng không có khí chất như người trong lòng cậu nhưng diện mạo cũng không đến nỗi xin lỗi người nhìn lắm!”

Trần Tư Dao kỳ thực không chỉ không phải “xin lỗi người nhìn”, mà cô chính một đại mỹ nhân, có khả năng hấp dẫn ánh nhìn của người khác.

Tả Dật Phi liếc nhìn cô: “Mình còn lo lắng nhà nghèo cửa nhỏ của mình sẽ bị Diệp tổng phá bỏ mất, cho nên Trần tiểu thư à, cậu đại nhân đại lượng buông tha cho hạng bình dân như mình! Không thể chịu nổi sự dày vò đâu.”

Trần Tư Dao cười nhạt, nhưng vẫn tò mò: “Cô ta rốt cuộc tốt đến mức nào, sao lại có thể khiến cậu mê đắm đến cái dạng này?”

Tả Dật Phi con mắt mộng mị, nhưng không mở miệng.

Trần Tư Dao lắc đầu: “Cậu lần trước đến buổi họp lớp, chủ yếu là muốn thấy cô ta đúng không? Còn nghĩ ra cách ứng phó mang theo phụ nữ đến, cậu muốn thế nào vậy?”

“Cậu rất giỏi, như vậy đủ rồi.” Anh lái xe, hồi lâu không nói thêm gì nữa, bên trong xe không khí từ từ lắng động, anh trong miệng lẩm bẩm: “Kỳ thực, mình vẫn biết rõ, cô ấy sống rất tốt, chỉ là không được tận mắt thấy cho nên luôn cảm thấy bất an.”

Trần Tư Dao cúi đầu thở dài, ai nói đàn ông tướng mạo tốt thì nhất định là đào hoa? Trước mắt cô đây chính là một người đàn ông cực phẩm.

Buổi tối Trần Tư Dao và Tả Dật Phi đến dự tiệc rượu của một người trong giới thương nghiệp. Phía chủ trì rất có danh tiếng, tất cả những nhân vật quản lý doanh nghiệp tư nhân lớn đều được mời tới dự, ngay cả một vài nhân vật máu mặt ở thành phố bên cạnh cũng có mặt.

Trần Tư Dao uống mấy chén, sau đó nhìn theo ánh mắt của Tả Dật Phi.

Anh đang nhìn một người đàn ông anh tuấn, vẻ mặt trầm ổn rất có mị lực, mọi đường cong trên khuôn mặt đều rõ ràng, hầu như có thể thấy được vẻ đẹp lóa mắt của thời thanh xuân. Người đàn ông này nhất định thân phận không phải hạng tầm thường. Nhưng đêm nay ai tới đây cũng đều là những người cao quý, cô cũng không cho rằng Tả Dật Phi buồn chán đến nỗi cứ nhìn chằm chằm mãi một người như vậy.

“Anh ta là ai vậy?” Trần Tư Dao cầm ly rượu trong tay lắc lắc.

“Cất lòng hiếu kỳ của cậu đi.”

Trần Tư Dao bĩu môi: “Anh ta thiếu nợ tiền cậu sao, cậu cứ nhìn chằm chằm anh ta nãy giờ!”

Biết rõ Trần Tư Dao không rõ ràng sẽ buông tha, Tả Dật Phi đành giải thích: “Thiếu gia của Bắc Lâm, Mạc Tu Lăng.”

Trần Tư Dao vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ: "Hóa ta là ông xã của mỹ nhân trong lòng cậu."

Tả Dật Phi không thèm để ý tới mấy lời của Trần Tư Dao, nhưng cô vẫn hăng hái: "Mình đi đến đó." Nói xong, cô cầm một lý rượu đến bên cạnh Mạc Tu Lăng.

Mạc Tu Lăng nhìn người phụ nữ trước mặt, anh dám chắc là không hề quen biết nhưng nếu đối phương đã tới trước mặt mình thì hẳn là không nên từ chối.

"Sớm nghe nói uy phong của Mạc tổng trên thương trường, hôm nay được gặp mặt, thực sự là vinh hạnh ba đời." Trần Tư Dao nâng ly rượu lên.

Mạc Tu Lăng suy nghĩ một chút, lúc này mới nhàn nhạt cười: "Tiểu thư quá khen, chẳng qua là truyền thông quá khoa trương."

"Là Mạc tổng quá khiêm nhường." Trần Tư Dao thấy Mạc Tu Lăng không uống rượu liền hỏi: "Phải chăng chê thân phận tôi thua kém nên Mạc tổng không nể mặt uống với tôi một chén?"

Diệp Tư Đình lập tức đứng ra, cười nói: "Đâu có, Mạc tổng gần đây thân thể không khỏe, khiến tiểu thư hiểu lầm. Không bằng để tôi thay Mạc tổng uống một chén?"

Trần Tư Dao nhìn Diệp Tư Đình cười.

Mạc Tu Lăng lúc này mới giải thích: "Đây là trợ lý của tôi, cô Diệp."

Trần Tư Dao nụ cười trở lên ám muội: "Tôi còn tưởng rằng đây là phu nhân của Mạc tổng, cho nên mới suy nghĩ cho Mạc tổng như vậy. Nhân viên bây giờ cũng thật có trách nhiệm, ngay cả ông chủ thân thể không khỏe cũng biết rõ!"

(haha… ta thích chị Tư Dao rồi đó ^^)

Mạc Tu Lăng tránh nặng tìm nhẹ: "Bà xã tôi không thích những nơi thế này."

Trần Tư Dao còn muốn nói cái gì nhưng một hơi thở mạnh của một người đi đến: "Mạc tổng, đã lâu không gặp."

"Có thể nhìn thấy một người rất ít tham gia tiệc rượu như Diệp tổng, đây mới là thực sự đã lâu không gặp." Mạc Tu Lăng cũng cười, cùng Diệp Húc Đình hàn huyên.

Nói vài câu, Mạc Tu Lăng liền phát hiện ra điều kỳ quặc, Diệp Húc Đình mặc dù đang nói chuyện với anh, nhưng ánh mắt lại không ngừng quét về phía Trần Tư Dao. Hóa ta là ý tại ngôn ngoại.

Sớm đã nghe nói Diệp Húc Đình thích một nhân viên, hóa ra là vị tiểu thư này. Lời đồn thật đúng là không phải không có căn cứ.

Trần Tư Dao chân trước vừa bước đi, Diệp Húc Đình liền vội vã cáo từ theo sau.

"Em rốt cuộc muốn ồn ào tới khi nào? Thôi bỏ đi, tùy em." Diệp Húc Đình trong giọng nói có ít nhiều bất đắc dĩ.

Mạc Tu Lăng cười, thật đúng là không thiếu chuyện là trên đời này. Diệp Húc Đình này hầu như không ham thích cái gì, người trong giới còn phong cho anh ta cái danh quân tử khác người. Xem ra quân tử cũng có cái khó của quân tử.

Diệp Tư Đình đi theo sau Mạc Tu Lăng, ngày hôm nay anh đã uống không ít, nhân viên cấp dưới như cô thay ông chủ uống một chút cùng là điều đương nhiên.

Trong buổi tiệc rượu này có đủ mọi thương gia nước ngoài, Diệp Tư Đình phát huy tối đa khả năng của bản thân, có thể sử dụng lưu loát cả tiếng Đức và tiếng Nga nói chuyện cùng đối phương, khiến tình cảm gia tăng không ít.

"Xem ra công ty thuê em thật là đã tiết kiệm một khoản lớn chi phí thuê phiên dịch." Mạc Tu Lăng nhàn nhạt cười.

"Đây là khuyến mãi ưu đãi mua một tặng một." Diệp Tư Đình cũng không khiêm tốn mà tiếp nhận lời khen.

"Xem ra tôi được lời rồi."

Diệp Tư Đình cũng cười: "Chính là muốn giám đốc nghĩ như vậy, sau đó tăng tiền lương cho em."

"Hóa ra là đã sớm có âm mưu."

Diệp Tư Đình cười rộ lên: "Bị anh phát hiện rồi."

Trước đây Chương Tâm Dật là người cùng anh đi ra ngoài tiếp khách, nhưng hiện tại cô đang mang thai, cho nên phải đưa Diệp Tư Đình theo. Có điều biểu hiện của cô ta thực sự khiến anh rất hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Hư vô mờ mịt

Giang Nhân Ly nhìn Mạc Tu Lăng đang ngủ trên giường, không kìm được lòng mà suy nghĩ vớ vẩn. Đối với anh cô chỉ có một chuyện tốt duy nhất là ngủ cùng một giường với anh, chỉ sợ rằng bọn họ chỉ hòa thuận duy nhất trên phương diện này. Cô phát hiện anh có một sở thích rất độc ác, đó là lúc làm chuyện kia anh luôn bật đèn, muốn nhìn thấy vẻ mặt của cô. Điều này thật khiến cho cô có đủ lý do để tin tưởng, đàn ông đều là động vật có xu hướng thích cái đẹp bài xích cái xấu, nếu không thì tại sao lại có rất nhiều đàn ông nuôi tiểu tam (bồ nhí) bên ngoài. Cho nên cô thực nghi ngờ, liệu có phải mở đèn như vậy sẽ kích thích ham muốn mãnh liệt của anh? Cô thật sự không cho rằng xinh đẹp tuyệt đối có gì không tốt. Giống như một người đàn ông diện mạo tuấn tú, nếu như tính cách lại tốt nữa thì càng hay, nếu lại có tiền nữa thì không gì bằng. Tốt đẹp thì có gì không tốt? Hà tất phải tự làm khổ mình?

"Sao em còn chưa ngủ?" Mạc Tu Lăng không mở mắt, nhưng tay lại ôm chặt lấy cô.

Giang Nhân Ly run lên một chút, nếu như anh biết cô vừa suy nghĩ cái gì, chắc chắc sẽ bức tử cô.

Mọi người đều giả dối. Rõ ràng thích người đẹp nhưng vẫn muốn làm bộ là thích tâm hồn đẹp. Rõ ràng nhìn thấy một con mèo hoang thì sẽ rất ghét nhưng vẫn cho nó ăn, nhìn thấy người ăn xin cũng vẫn đưa cho họ ít tiền lẻ rồi rời đi, có điều cũng chỉ khiến bản thân mình yên tâm mà thôi.

Cô cũng là một trong số những người ích kỷ, cô cũng sẽ cho mèo hoang ăn, nhưng tuyệt đối sẽ không mang nó về nhà. Cô còn chưa vĩ đại đến mức ấy, thực ra cô không thích mấy con vật đó, hình như cô cũng chưa từng thích cái gì. Sở thích của cô ít đến đáng thương, duy nhất chỉ có một cây xương rồng cảnh trên sân thượng. Lý do cô mua về là do người bán hàng nói nó rất dễ chăm sóc.

Được rồi, hai mấy năm qua cô đều là một kẻ vô tích sự, mất mẹ, trong mắt cô cũng mất đi cha. Cô là một kẻ ích kỷ, cho nên anh mang thù.

Hơi thở ấm áp của anh truyền đến, cô không khỏi cảm động mà nói: "Mạc Tu Lăng?"

"Hử?"

"Em đột nhiên cảm thấy mình rất cô đơn."

Mạc Tu Lăng mặc kệ cô: "Em đã qua cái thời kỳ độc thân rồi!"

"Anh không thể nói câu nào tốt hơn được sao?"

Anh đưa tay lên sờ mặt cô: "Em vừa thông minh vừa xinh đẹp, được chưa? Ngủ được rồi chứ?"

Cô cuộn người trong lòng anh: "Anh nói xem em có nên đi tìm việc làm không?"

"Thôi đi, ai dám thuê em." Anh càng ôm chặt cô: "Em cứ ở nhà quản việc nhà là tốt rồi!"

Cô có chút không cam lòng, nhưng nhìn anh mệt mỏi, cho nên cũng chỉ tiếp tục ngủ.

♥.•°*"~~*°•.♥

Mạc Tu Lăng sẽ không bắt cô dậy sớm làm bữa sáng, nếu cô dậy sớm thì để cô làm nhưng nếu cô dậy muộn anh sẽ không đánh thức cô mà vừa đọc báo vừa đợi đồ ăn gọi bên ngoài đem đến. Anh dường như chưa bao giờ ép cô là việc gì.

Giang Nhân Ly tỉnh dậy, cô mặc áo ngủ, ánh mắt mơ hồ nhìn bóng dáng kia ngoài ban công.

Cô hình như chưa bao giờ nhìn anh nghiêm túc như vậy. Nhìn anh lúc này còn chưa mặc quần áo nghiêm chỉnh vẫn mang dáng dấp của anh thời niên thiếu. Cô vẫn cứ đứng im nhìn anh, một lúc lâu sau, dường như cảm nhận được ánh mắt của cô, anh quay đầu lại, nhìn cô nghi hoặc.

Cô liếc anh một cái, sau đó đi vào toilet, lấy tay hứng dòng nước vỗ lên mặt. Cô tỉnh tảo hơn nhiều, vài giọt nước còn vương lại trên tóc. Cô đi vào bếp nấu cháo. Kỳ thực nếu như ở nhà một mình cô sẽ không làm mấy việc này, đều là miễn hết. Con người, đúng là một loại động vật lười biếng.

(chị Ly suốt ngày cho anh Lăng ăn cháo ^^)

Cô cảm thấy một luồng khí ấm áp truyền đến, Mạc Tu Lăng ở phía sau cô, anh vươn tay ra kéo mấy sợi tóc ướt trên trán cô về sau tai. Cô hơi khẽ động, quay lại nhìn anh rất tình cảm: "Sắp ăn được rồi." Cô có chút mất tự nhiên nhìn vào trong nồi, nước sôi đang trào ra một ít bọt trắng, thật giống như lòng cô lúc này.

Anh đứng một lúc, nhìn động tác của cô, dường như có chút buồn vô cớ: "Trước đây thật không có nghĩ rằng em sẽ là một người vợ đảm mẹ hiền."

Cô vô cùng kinh ngạc nhìn anh: "Vậy anh nghĩ em là một người thế nào?"

Anh mím môi không trả lời, cô lườm anh một cái, tốt bụng giúp anh trả lời: "Cao ngạo, vô lý gây sự, hay là một cô công chúa?"

Tuy rằng không khoa trương đến vậy, nhưng anh cảm thấy cô chí ít cũng không vì anh mà nấu cơm giặt quần áo!

"Hoá ra em nghĩ em như thế!" Anh bỡn cợt cười.

Cô dùng tay lấy hai bát cải trắng, tay dính nước hướng về phía anh: "Đi ra ngoài đi!"

Anh nghe lời, thực sự đi ra. Cái này, cô lại cảm thấy hơi buồn bực.

Mạc Tu Lăng ăn bữa sáng rất chậm, sau đó anh thay quần áo đi làm.

Giang Nhân Ly cảm thấy tâm tình của mình không tốt lắm, nguyên nhân là Mạc Tu Lăng ngày hôm nay không có chủ động rửa bát, thứ hai là cô mới mua một cái bật lửa mới vậy mà đã bay hơi và không thể dùng được nữa, còn có chuyện mắt trái của cô cứ nháy suốt.

Những chuyện này khiến cô cảm thấy hôm nay nhất định có chuyện xay ra, vì vậy cô thay đổi kế hoạch, hôm nay không ra ngoài nữa mà sẽ ở nhà.

Giác quan thứ sáu của cô luôn rất chính xác, ví dụ như ngày hôm nay thật sự có một vị khách không mời mà đến.

(chuyện gì đến sẽ đến, muốn tránh cũng không được!)

Giang Nhân Ly đang buồn chán cầm cái bật lửa xem xét thì chuông cửa reo.

Cô mở cửa, trước mặt là một cô gái vẻ mặt thanh tú, đạm nhiên, nhìn rất có hảo cảm.

"Xin hỏi, cô tìm ai?"

"Đây là nhà Mạc tổng phải không?" Cô ta hỏi.

Giang Nhân Ly gật đầu.

"Xin chào cô Mạc! Tôi là nhân viên của Bắc Lâm, hôm qua tôi và Mạc tổng đi dự tiệc. Bởi vì một việc mà áo khoác của Mạc tổng rơi ở chỗ tôi. Cho nên hôm nay mang trả!"

(đời thủa nhà ai nhân viên đem áo khoác đến tận nhà trả cho giám đốc????)

Giang Nhân Ly quan sát cô ta một chút, sau đó nhận chiếc áo: "Vậy cảm ơn cô." Cô đóng cửa, không hề để ý tới sắc mặt đối phương.

Cô phát hiện mình đang tức giận, cầm chiếc áo ném vào sọt quần áo bẩn, vẫn chưa nguôi cơn giận.

Cái gì mà "bởi vì một việc", cố ý nói rồi lại thôi, làm cho cô thật nhịn không được phải suy đoán. Người phụ nữ này có thật là có ý đồ không? Giang Nhân Ly giận dữ suy nghĩ. Xã hội bây giờ, đạo đức ngày càng ngày đi xuống. Hảo cảm lúc đầu hoàn toàn tan vỡ.

Cô suy nghĩ một chút, hôm qua Mạc Tu Lăng trở về rất muộn, toàn thân mùi rượu nồng nặc. Cô cũng thấy anh không mặc áo khoác, vốn định sáng nay hỏi nhưng lại quên mất. Thật là quá tốt, được người khác đưa áo đến tận nhà.

Xem ra cô vẫn không nên tìm việc làm, Mạc phu nhân không chừng chính là việc lớn nhất rồi, không chừng sẽ phải đối phó với người ta!

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 30: Ai có thể vĩnh viễn sống trong quá khứ?

Giang Nhân Ly thật không ngờ sẽ gặp lại Trần Tư Dao. Đây không phải lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, năm đó có một sự kiện vô cùng chấn động. Tuy rằng đương sự cũng không đứng ra làm sáng tỏ, nhưng một người ngoài cuộc như cô cũng có thể hiểu chút ít. Trần Tư Dao xinh đẹp trong sáng vừa vào liền trở thành trung tâm sự chú ý ở đại học C. Chỉ là năm đó Diệp Húc Đình còn trẻ, bao nhiêu người đẹp tìm đến với anh anh cùng đều không cự tuyệt, ở giữa vạn bụi hoa mà phấn hoa không hề dính trên người. Diệp Húc Đình cũng thật không ngờ, Trần Tư Dao chính là số kiếp của anh.

Trần Tư Dao không có bất luận cái gì gọi là đặc sắc để trở thành một trong số những bạn gái của Diệp Húc Đình, là bạn bè, hay là bạn gái đều không phải. Diệp Húc Đình quen vô số người đẹp cho nên nhìn Trần Tư Dao cũng không thấy gì đặc biệt, hiện tại ở chung với Trần Tư Dao nhưng anh vẫn duy trì điệu bộ ám muội với những người phụ nữ khác. Nhưng cuối cùng, Trần Tư Dao vẫn trở thành một người đặc biệt, cô sẽ không bao giờ trách cứ Diệp Húc Đình gặp gỡ người phụ nữ khác, cũng không trách anh không quan tâm tới cô, mà cô sẽ lặng im chờ đợi anh. Có thể chính là như thế này, một năm sau đó, trái tim Diệp Húc Đình rốt cuộc cũng một lòng hướng về Trần Tư Dao. Chỉ là vì một chuyện năm xưa mà trong lễ đính hôn, Trần Tư Dao lại bày trò khiến cho Diệp Húc Đình lâm vào tình thế khó xử. Trước mặt mọi người, cô từ chối đính hôn với anh, còn nói rằng cô tiếp cận anh chỉ là vì trả thù.

Diệp Húc Đình lập tức xuất ngoại, Trần Tư Dao cũng thôi học .

Giang Nhân Ly chỉ gặp qua Trần Tư Dao một lần, lúc cô đi làm thủ thục nhập học cũng là lúc Trần Tư Dao làm thủ tục thôi học. Hai người dung nhan xinh đẹp chỉ nhìn đối phương có một lát, nhưng chỉ cần liếc mắt cùng nhớ kỹ người kia.

Giang Nhân Ly vốn đang ngồi ăn cùng Tần Ngả Trữ, vừa ăn xong chuẩn bị rời đi thì Trần Tư Dao lại đến trước mặt cô: "Có thể nói chuyện cùng cô được không?"

Tần Ngả Trữ đành đi trước.

"Có việc gì sao?" Giang Nhân Ly ngồi trên chiếc ghế đá lạnh lẽo trong công viên.

Trần Tư Dao nhìn cô: "Không có việc gì sẽ không thể tìm cô sao?"

"Tôi không biết rằng người như chị lại vô duyên vô cớ đến tìm tôi."

"Rất rõ ràng, chúng ta là ngẫu nhiên gặp, đâu phải tôi tới tìm cô."

"Có khác nhau sao?"

Trần Tư Dao cười rộ lên, mang theo vài phần lười nhác: "Kỳ thực là không có khác nhau."

Một đôi người đẹp ngồi ở chỗ này, quả nhiên là hấp nhân ánh mắt. Không ít người dừng lại cước bộ để nhìn hai người. Nhưng đối với hai người bọn họ, thái độ rất giống nhau, tập mãi thành thói quen cho nên trực tiếp không quan tâm.

Giang Nhân Ly hiện tại cái gì cũng không có, thứ cô có nhiều nhất chính là thời gian. Cô tuyệt không chú ý đến Trần Tư Dao, cô cứ ngồi đó, cô không tin là Trần Tư Dao có thể tiếp tục ngồi đó mà không rời đi.

Trần Tư Dao thấy vẻ mặt đạm nhiên của Giang Nhân Ly, lúc đầu cô còn hiếu kỳ, càng về sau càng phẫn nộ: "Xem ra cô hiện tại sống rất tốt?"

"Chị mong tôi sống không tốt sao?"

Trần Tư Dao gật đầu: "Rõ ràng là chuyện hai người, nhưng cuối cùng lại một người sống rất tốt, một người không tốt. Cục diện như vậy, cho dù người ngoài cuộc cũng không thể nhìn được."

"Nếu đã là chuyện hai người, vậy thì người thứ ba hà tất phải phát biểu cảm tưởng."

"Tôi nói, chỉ là nhìn không được."

"Thế giới này những chuyện nhìn không được có rất nhiều. Nào là quyên góp trá hình, nào là tòa tuyên án oan, nào là quan tham nhận hối lộ, nào là bao dưỡng bà hai… Cô Trần, vì sao những điều này cô nhìn không được đi?"

Ai nói mỹ nữ đều ngốc nghếch? Trần Tư Dao vừa rồi đã lĩnh giáo sự lợi hại của Giang Nhân Ly, thảo nào Tả Dật Phi thua vì cô. Vậy mới nói, mọi chuyện đều có nguyên nhân.

Trần Tư Dao ho khan một chút: "Như vậy cũng chỉ có thể chứng minh tôi cập nhật tin tức quá kém, không biết rằng xã hội hài hòa chúng ta còn có loại chuyện này."

"Nếu đó là một xã hội hài hòa, thì đâu có chuyện gì mà nhìn không được."

Trần Tư Dao lần này thực sự khó chịu, không tiếp tục gây khó dễ nữa, cô phát hiện nếu tiếp tục, e rằng cô sẽ bị phiền muộn đến chết: "Tôi bây giờ có thể khẳng định Mạc phu nhân cuộc sống rất tốt, thế nhưng, trong lúc cô sống tốt lẽ nào chưa từng nghĩ đến người sống không tốt?"

"Người sống không tốt! Nghĩ đến ư? Tôi thật sự không cảm thấy có người vì tôi mà sống không tốt."

Trần Tư Dao kích động hẳn lên: "Vậy sao? Tôi thật đã không suy nghĩ cẩn thận xem vì sao Tả Dật Phi lại thích cô, lại tự biến mình thành cái bộ dạng này."

Nhắc tới Tả Dật Phi, Giang Nhân Ly tâm trạng sửng sốt, cũng không dịu dàng nữa: "Nếu như chị hiếu kỳ, vậy thì chị nên đi hỏi anh ấy. Tới tìm tôi, tôi có thể trả lời cho chị sao? Còn nữa, nhà bọn họ hiện tại đường làm quan đang rộng mở, tôi thật sự không thể lý giải được cái gì gọi là "bộ dạng này"."

Nhắc tới Tả Dật Phi, Giang Nhân Ly tâm trạng sửng sốt, cũng không dịu dàng nữa: "Nếu như chị hiếu kỳ, vậy thì chị nên đi hỏi anh ấy. Tới tìm tôi, tôi có thể trả lời cho chị sao? Còn nữa, nhà bọn họ hiện tại đường làm quan đang rộng mở, tôi thật sự không thể lý giải được cái gì gọi là "bộ dạng này"."

"Cái này chỉ là biểu diễn cho người ngoài xem, anh ấy sau khi chia tay với cô rất không tốt. Thậm chí anh ấy còn có một khoảng thời gian vô cùng chán chường."

"Chị Trần muốn nói gì? Muốn đến hàn gắn một đôi đã từng yêu nhau, muốn cho tôi biết anh ấy đã từng quan tâm tôi, sau đó thì sao nào? Muốn tôi ly hôn rồi cùng anh ta bỏ đi, hoàn thành tâm nguyện "nhìn được" của chị?"

Trần Tư Dao rốt cuộc hiểu rõ, bản thân mình căn bản không nên đến tìm Giang Nhân Ly: "Tôi không nghĩ tới chuyện đó, tôi chỉ là nghĩ cô nên biết anh ấy sống thực không vui vẻ gì."

"Làm gì có ai chưa từng có thời gian sống không tốt. Nếu như có một người hàng ngày đều nhớ đến chị Trần thì sao? Diệp học trưởng đã từng chỉ là hoang đường mà thôi, chỉ là còn trẻ quá ham mê, cho nên mới khiến cho một người con gái mang thai, rồi tự tử sau khi phá thai. Xin hỏi chị Trần cảm thấy thế nào?" Giang Nhân Ly nhìn xem biểu hiện của Trần Tư Dao: "Hành động của chị đã cho thấy câu trả lời tốt nhất, chị lựa chọn trả thù Diệp học trưởng. Làm bên thứ ba mà nói, Diệp học trưởng có gì sai, anh ấy đâu có cầu xin người ta leo lên giường anh ấy, tất cả đều là cam tâm tình nguyện. Vì sao chị Trần phải vì chuyện sai lầm đó mà đổ hết tội lỗi lên người học trưởng? Cùng là một đạo lý, có một số chuyện chỉ có người trong cuộc mới hiểu."

Trần Tư Dao miệng run rẩy: "Sao cô biết?"

"Tuy rằng quá khứ qua nhiều năm, người biết chân tướng cũng không nhiều. Mẹ tôi lúc ấy cùng nằm trong viện cùng thời gian với người phụ nữ kia. Có điều cô ta may mắn hơn, sau khi tự sát chỉ phải sống thực vật một thời gian, còn mẹ tôi vĩnh viễn không thể tỉnh dậy. Cho nên trên thế giới chuyện gì cũng có thể không công bằng, có người may mắn, có người có kỳ tích, những cũng có người hết lần này tới lần khác trở thành cái bia đỡ đạn." Giang Nhân Ly trong mắt không hề có đau khổ, vô cùng bình tĩnh: "Nếu như Trần tiểu thư, à không, có lẽ phải gọi là học tỷ mới đúng, chị tới đây nói những lời này, tôi đều hiểu rõ. Tôi không hận Tả Dật Phi, tôi tin tưởng đại đa số mọi người có thể hiểu được những chuyện anh ấy làm lúc đó, và tôi cũng nghĩ phần lớn mọi người cũng sẽ chọn như vậy. Nhưng, làm cũng đã làm rồi, cho dù là lý do gì cũng như nhau cả. Chúng ta đều không quay trở về được. Kết quả như bây giờ, cũng đều là do lựa chọn năm xưa, không nên hối hận."

Trần Tư Dao gật đầu: "Tôi hiểu."

"Học tỷ, tôi cũng muốn làm một người trung gian. Tôi không cho rằng anh Diệp làm gì sai, nếu tất cả mọi người đều là cam tâm tình nguyện, vì sao lại đổ lỗi lên đầu anh ấy? Người phụ nữ kia tuy rằng là bạn tốt nhất của chị, nhưng quá khứ cũng đã qua rồi. Cô ấy cũng đã sớm tỉnh lại, sống cuộc sống bình thường. Nói khó nghe một chút, chị coi cô ấy là bạn tốt nhất, vì cô ta mà trả thù người mà chị cho là phụ bạc. Nhưng hiện tại thì sao, cô ta có chủ động liên lạc với chị không? Có nói với chị một câu cảm ơn không? Cô ta đã sớm có một cuộc sống bình thường, tìm một người để kết hôn sinh con. Nhưng còn chị thì sao? Vẫn muốn gánh trên vai chuyện cũ. Chị đã để lỡ tuổi thanh xuân, đánh mất tình cảm của mình, vì sao còn muốn để lỡ cả tương lai? Chị cũng hiểu rõ là anh Diệp hiện tại đã không còn là chàng trai trẻ năm xưa nữa, anh ấy giờ đã là một người đàn ông có trách nhiệm, anh ấy đã vì chị mà nỗ lực. Chị còn muốn trốn tránh cái gì?"

Trần Tư Dao sống mũi đỏ lên, cô chưa bao giờ nghĩ chuyện cũ của mình lại bị một người xa lạ nói ra, lại còn nói rất rõ ràng. Khóe miệng cô run run: "Cô không chỉ thông minh mà còn rất lý trí, quan trọng hơn là, cô hiểu được đi đường ngắn nhất để sống hạnh phúc, khiến cho bản thân sống thoải mái."

"Chị có thể nói tôi ích kỷ, lựa chọn phương pháp tốt nhất cho bản thân."

Trần Tư Dao lắc đầu: "Tôi rốt cục hiểu được vì sao Tả Dật Phi lại nhớ mãi không quên cô. Cô rất đáng để bất luận một người đàn ông nào cũng phải cố gắng để có được. Kỳ thực, rất nhiều chuyện, rất nhiều đạo lý, tự bản thân mình đều hiểu, nhưng vẫn cứ phải là từ miệng người khác nói ra."

"Tôi hiểu."

Trần Tư Dao nhìn lên bầu trời, mây trắng lững lờ trôi, vô cùng thanh thuần. Trên mặt cô ngấn lệ: "Tôi tiếp cận anh ấy, làm rất nhiều chuyện. Lúc tốt nghiệp sơ trung tôi không học tiếp. Nhưng để tiếp cận anh ấy, tôi đã đi học lại, cả ngày đều ôm sách học. Bởi vì tôi nhất định phải thi đỗ vào một trường đại học, tôi muốn tiếp cận anh ấy. Cuối cùng tôi thành công, tôi nhập học, cũng được như ý nguyện gặp được anh ấy. Tôi cũng hiểu vì sao Thánh Di lại thích anh ấy. Anh ấy kiêu ngạo, tự phụ. Nhưng là một nhà tư bản kiêu ngạo và tự phụ. Tôi biết anh ấy không có gì sai, đều là những nữ sinh này vây lấy anh ấy. Nhưng tôi vẫn không cam lòng. Thánh Di còn nằm trong bệnh viện. Tôi nhất đinh phải giúp cô ấy báo thù. Cho nên tôi đã tiếp cận anh ấy, sắm vai một Trần Tư Dao ôn nhu cảm hóa anh ấy. Khi lần đầu tiên tôi mang thai, anh ấy nói với tôi một câu đi bệnh viện, tôi rốt cuộc cảm nhận được nỗi đau của Thánh Di. Tôi nằm trong phòng giải phẫu, tùy ý để cho dao kéo khuấy đảo trong cơ thể mình. Lúc ấy, tôi hận chết anh ấy. Cho nên tôi không thể buông tha. Sau này anh ấy đã thay đổi, giống như trong tưởng tượng của tôi. Lần thứ hai mang thai, tôi đã đánh cuộc, kết quả là tôi thắng. Anh ấy đưa tôi đi bệnh viện, lúc tôi bước vào phòng giải phẫu, anh ấy đã kéo tôi lại, muốn tôi giữ lại đứa con này. Tôi biết, tôi đã thành công. Như vậy cũng có nghĩa là, thời khắc đau khổ của anh ta đã tới."

Giang Nhân Ly vốn không định tìm hiểu chuyện riêng tư của người khác, nhưng lúc này dường như im lặng không thể giải quyết vấn đề: "Vì đứa con, anh ấy quyết định kết hôn?"

Trần Tư Dao gật đầu.

Cho nên xảy ra chuyện ở hôn lễ kia, quả nhiên là nghiệt duyên.

Giang Nhân Ly lắc đầu: "Kỳ thực, những chuyện này đều đã là quá khứ. Không ai có thể vĩnh viễn sống ở quá khứ, khi anh ấy lựa chọn giữ lại đứa con,

chị hẳn là đã biết, anh ấy yêu chị. Anh ấy làm tổn thương người bạn tốt của chị, nhưng cũng đâu có tổn thương tổn chị, vậy mà chị đã dùng cách đó để làm tổn thương anh ấy. Lỗi lầm của anh ấy, theo thời gian cũng đã bị quên lãng, hơn nữa cũng đã bị nghiêm phạt.Tôi tin rằng chị nhất định là không phải không có tình cảm với anh ấy, nếu không thì chị đã không độc thân nhiều năm như vậy."

Trần Tư Dao thật lâu im lặng, sau đó nhìn Giang Nhân Ly: "Tôi thật muốn biết, trong lòng cô nghĩ gì, tôi cũng rất hiếu kỳ vì sao cô lại có thể dễ dàng buông xuôi."

"Tôi ích kỷ, cho nên tôi còn mang thù. Tả Dật Phi bỏ rơi tôi, cho dù là bằng cách nào, hay kết quả thế nào, tôi cũng sẽ không tha thứ cho anh ta. Cái tôi tha thứ không phải là anh ta, mà là tình cảm của bản thân, cho nên tình cảm đã biến chất, tôi và anh ấy chỉ có thể làm người xa lạ, làm bạn tốt, nhưng giữa chúng tôi mãi mãi không thể là người yêu."

Trần Tư Dao gật đầu: "Từ lúc này tôi cũng cảm thấy thích cái ích kỷ của cô."

Giang Nhân Ly cười: "Chị kể cho tôi một bí mật rồi, tôi cũng muốn nói với chị một bí mật! Nếu như Tả Dật Phi năm đó không rời bỏ tôi, e là chúng tôi đã thực sự đến với nhau. Tôi đã từng thực sự cho rằng, anh ấy là người tốt nhất với tôi trên thế giới này, sẽ không ai tốt với tôi như vậy. Nhưng bởi vì tin tưởng vậy cho nên tôi đã thất vọng vô cùng. Nhưng cuộc sống vẫn cứ là cuộc sống, cho nên chỉ có thể lựa chọn đi về phía trước, lựa chọn sống thật tốt. Hiện tại tôi đã kết hôn, có một người chồng, cũng giống như lựa chọn năm ấy của tôi vậy, chỉ cần Mạc Tu Lăng không rời bỏ tôi, thì tôi mãi mãi là vợ anh ấy."

Trần Tư Dao đã hiểu, nếu như năm đó Tả Dật Phi không rời bỏ Giang Nhân Ly, như vậy cô cũng sẽ mãi mãi là người phụ nữ của anh ta. Nhưng cuộc sống vĩnh viễn không có nếu như.

"Tôi thật rất vui được quen biết cô, cô khiến tôi cảm thấy mình rất nhỏ bé."

Giang Nhân Ly cũng không khách khí: "Như vậy thì lúc chị và anh Diệp kết hôn chỉ cần không nhận tiền biếu của tôi là được."

Trần Tư Dao chú ý tới từ ngữ Giang Nhân Ly dùng, hơi nhíu mày, nhưng cũng không nói gì, giữa con người với con người chỉ cách nhau có một bước chân mà thôi.

♥.•°*"˜˜"*°•.♥

[Ngoại truyện Trần Tư Dao]

Trần Tư Dao sau khi rời đi im lặng hồi lâu, đoạn quá khứ dường như một giấc mộng, cô mỗi lần nhớ tới đều hoài nghi hiện tại rốt cuộc là mộng hay thực.

Hẳn là cuối cùng cô đã làm điên rồ nhất, vì bạn thân của mình mà điên cuồng. Cô ngay cả tốt nghiệp cao trung cũng không thèm đợi mà bỏ đi ra ngoài làm. Cô không thích việc học, cũng không muốn làm đứa trẻ ngoan. Con người ta vì sao cứ phải thúc ép ràng buộc bản thân , tại sao không thể thích gì làm cái đó?

Đứa con ngoan cứ để cho Tây Thuần đảm nhận là được rồi. Dù sao bọn họ cũng đã có một cô con gái hoàn mỹ, không cần cô phải biểu hiện.

Cho nên cô vì người bạn thân của mình mà đưa ra một quyết định khiến cô suốt đời khó có thể buông xuôi. Cô đi học lại, rất nỗ lực học tập. Cô dùng một năm ôn tập, mỗi ngày đều học đến khuya, đơn giản là vì muốn đỗ đại học C để tiếp cận Diệp Húc Đình.

Cô đã biết lịch sử phong lưu của Diệp Húc Đình, vẫn cho rằng quyết định của mình là vô cùng chính xác. Người đàn ông đa tình như anh không đáng để cho một người phụ nữ phải thật tâm. Cho nên cô cứ theo kế hoạch mà tiến hành.

Cô cố gắng tiếp cận Diệp Húc Đình, trở thành một trong số vô số bạn gái của anh. Trong thời khắc nằm trên giường của anh, cô mắng mình đê tiện. Nhưng cô không hối hận.

Rốt cục, cô đã đạt được.

Trong lễ đính hôn anh quỳ xuống trước mặt cô, cô đã hung hăng mà ném chiếc nhẫn vào mặt anh.

Cô vĩnh viễn quên không được vẻ mặt của anh, kinh ngạc, khó tin, nhưng không có oán giận.

Cô dĩ nhiên cảm thấy đau lòng.

Rốt cục, cô đã đánh cắp trái tim anh, nhưng cũng tự đánh mất trái tim mình.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chuyện cũ như mộng

Trần Tư Dao đi rồi, Giang Nhân Ly vẫn còn ngồi lại một lúc lâu. Cô không nói sai, nếu như Tả Dật Phi không rời bỏ cô, cô thực sự sẽ ở bên anh, vĩnh viễn sánh cùng trời đất, chân chính thề non hẹn biển. Cô thậm chí muốn cùng anh sinh dưỡng con cái, cô cho rằng, anh sẽ là người tốt nhất với cô trên thế giới này. Chính bởi vì chờ mong như vậy, cho nên cô mới bị té ngã từ trên tầng mây cao xuống đất. Kết thúc năm thứ hai đại học, cô chủ động chia tay với Tả Dật Phi.

Không ai biết vì sao, tất cả tới quá đột nhiên. Những người quen biết hai người bọn họ không tin rằng bọn họ sẽ chia tay, cặp đôi trai tài gái sắc, môn đăng hậu đối như thế sao có thể chia ly? Bọn họ ở trường được coi là một đôi trời sinh, được rất nhiều chị em hâm mộ, nhưng bọn họ lại chia tay. Không quá ồn ào. Chỉ là một lời cô nói ra mà thôi.

Tả Dật Phi đương nhiên không đồng ý, Giang Nhân Ly không nói bất kỳ lí do nào để giải thích cho việc cô muốn chia tay. Cho nên anh không thể chấp nhận như vậy. Tình yêu của anh dành cho cô vô cùng sâu nặng.

Giang Nhân Ly không nói nguyên nhân, cho nên cô chỉ có thể trốn ở phòng ngủ không ra ngoài. Nhưng Tả Dật Phi lại cố chấp hơn cô tưởng. Anh chưa từng tranh cãi với cô điều gì, đương nhiên cũng không phải cô cố tình gây sự. Những anh cứ khăng khăng đứng chờ dưới cổng kí túc xá nữ, mỗi ngày đều đến đó từ sáng sớm, đến lúc tất cả khu nhà tắt đèn đi ngủ anh mới rời đi.

Cô xin nghỉ không đi học, anh cũng xin nghỉ.

Anh vẫn đứng ở đó, mưa gió đều không quản. Việc này khiến cho bạn học của cô giúp cô đi mua cơm cũng cảm thấy phiền phức, sau này bọn họ đều phản pháo, nói nếu cô không đi xuống gặp Tả Dật Phi thì sẽ bỏ đói cô.

Giang Nhân Ly bị mọi người bức mà phải xuống gặp Tả Dật Phi. Anh vẫn đang đứng đó, dáng vẻ khổ sở. Cô biết anh dù không chú ý quá nhiều đến trang phục nhưng tuyệt đối sẽ ăn mặc gọn gàng sạch sẽ, nhưng hiện giờ anh đang trước mặt cô vô cùng tang thương, ngay cả râu cũng dài hơn rất nhiều, thoạt nhìn như vậy thật là…

Cô cảm thấy đau lòng, nhưng cô cũng biết, vấn đề giữa bọn họ nhất định phải được giải quyết…

Bọn họ ngồi dưới hàng cây trong khuôn viên trường học.

Tả Dật Phi trong lòng rất sốt sắng muốn biết lý do, nhưng vẫn phải tự ép buộc bản thân cố gắng bình tĩnh, nghe cô chậm rãi nói.

Giang Nhân Ly trong lòng trăm mối ngổn ngang, nhưng không thể trốn tránh. Cô dũng cảm mở miệng: "Em có thai."

Chỉ là ba chữ, nhưng lại giống như sấm sét giữa trời quang vang lên trong đầu Tả Dật Phi. Anh đã nghĩ tới vô số nguyên nhân, thậm chí có gì chưa tốt anh đều sẽ nguyện ý sửa đổi, chỉ cần có thể cùng cô một chỗ. Nhưng hiện tại, cô lại nói với anh, cô mang thai.

Bọn họ đều không phải là những người quá cởi mở, chưa từng đi quá giới hạn.

Bàn tay anh run rẩy, trong đầu thoáng hiện lên các loại tình huống, anh không tin cô sẽ sau lưng anh mà làm chuyện đó với người khác: "Sao có thể?"

Giang Nhân Ly ngẩng đầu nhìn bầu trời: "Sao có thể? Em cũng muốn biết."

Cô đấm vào bụng mình, nước mắt không chịu thua kém mà trào ra: "Em không biết. Hắn là ai? Không biết hắn sao lại tới? Em cái gì cũng không biết."

Cô mãi mãi nhớ kỹ hắn ta ôm chặt lấy cô, hắn nói: "Không biết thì không biết, không cần suy nghĩ, không cần hỏi."

Ngay cả nguyên nhân Tả Dật Phi cũng không hỏi nữa, anh tin tưởng cô.

Cô gục đầu trong lòng anh khóc, sau đó nhìn anh: "Dật Phi, em sợ." Cô xoa bụng mình: "Ở đây đã có một sinh mệnh, nó mỗi ngày đều lớn lên trong bụng em, em sợ, em thật sự rất sợ."

Tả Dật Phi vỗ về cô, thấy tâm tình cô bình tĩnh rồi mới nói ra phương án giải quyết: "Đừng sợ, có anh ở đây. Nếu như em thích có con, như vậy thì cứ sinh nó ra thôi, chúng ta sẽ cùng nhau chăm sóc nó,con em sinh ra nó cũng là con anh. Được không?"

Cô chẳng bao giờ nghe qua những lời yêu thương như vậy, trong nháy mắt, cô biết, đây chính là người mà cô lựa chọn.

Cô vẫn quyết định không giữ lại đứa bé. Cô không muốn sinh con người khác. Cô muốn cùng anh trở thành người một nhà, cô muốn sinh con của hai người bọn họ.

Tả Dật Phi khuyên cô rất nhiều, anh nói anh thực sự không ngại, cũng là thực sự yêu đứa trẻ này. Cô tin anh, anh nói nhiều như vậy cũng chỉ là vì không muốn cô mạo hiểm mạng sống.

Nhưng cô vẫn kiên định đi bệnh viện, anh đi cùng cô. Cô rõ ràng còn chưa đi vào phòng phẫu thuật nhưng sắc mặt anh đã trắng bệch.

Nhưng cô không hối hận, cô muốn bọn họ sẽ có con của chính bọn họ.

Nhưng, hoá ra lúc ấy số phận của bọn họ đã sớm định đoạt. Bọn họ không có con, càng không có tương lai.

Giang Nhân Ly đứng dậy, chân có chút tê dại, cô xoa chân một chút, lúc này mới rời đi.

Mạc Tu Lăng trở về rất sơm, chí ít cũng tương đối sớm hơn mọi khi.

Giang Nhân Ly khá hài lòng, bởi vì trên người anh không có mùi thuốc lá, cũng không có mùi nước hoa. Cho nên cô biểu hiện rất cung kính mà cởi áo khoác cho anh, lấy dép cho anh, khiến anh hồi lâu chưa thể tin.

Mạc Tu Lăng hoài nghi cô phạm chuyện xấu gì nên vẫn chờ cô chủ động thẳng thắn, kết quả cô chẳng có gì muốn nói.

Ăn cơm xong, Mạc Tu Lăng như thường bật TV xem, kỳ thực cũng không có gì hay để xem, tiêu phí thời gian chính là công năng lớn nhất của TV.

Giang Nhân Ly ngày hôm nay rất chủ động, vô cùng chủ động, Mạc Tu Lăng sớm phát hiện cô ngày hôm nay có chút kỳ quái, thấy cô tới gần liền vẫy tay: "Nói đi! Em muốn làm gì?"

Cô nhìn thấy vẻ mặt anh hiện rõ mấy chữ: "Thẳng thắn còn được khoan hồng, chống cự ắt chịu trừng trị nghiêm", trong lòng cô phiền muộn, vẫn nên lấy lòng anh. Kỳ thực lấy người làm gối đầu thật không tồi, tóc của cô mất trật tự rơi trên đùi anh, cô nhìn anh, vươn tay lên chạm vào mặt anh, còn chưa chạm đến đã bị anh đẩy ra. Thật đúng là một người keo kiệt.

Cô lắc tay anh: "Này!"

"Anh không có tên à?"

"Mạc Tu Lăng?"

"Gì?"

Cô hai tay ôm lấy cổ anh: "Chúng ta có con đi!"

Không tốt như trong suy nghĩ, cô phát hiện sau khi cô nói câu đó ra, cơ thể anh có chút cứng nhắc.

Nhưng Mạc Tu Lăng vẫn phối hợp, bế cô đặt lên giường: "Ngoan, đi ngủ."

Anh không làm gì nhiều, chỉ nằm xuống bên cạnh cô.

Cô có chút không đành, cảm giác này, dù là anh nằm bên cạnh cô, nhưng lại vô cùng xa xôi, vô cùng lạ lẫm.

Lúc mới kết hôn, cô tuyệt đối không muốn có con, kỳ thực bản thân cô cũng không thích trẻ con, cho nên cô chống cự. Sau đó đều là cô uống thuốc tránh thai.

Có một lần anh nhìn thấy, anh cũng không ngăn cản, chỉ thấp giọng nói với cô: sau này không cần uống mấy thứ đó nữa.

Sau đó, đến mấy tháng trời anh không chạm vào người cô. Thật lâu sau đó cô quên không uống thuốc tránh thai nữa nhưng cũng không hề mang thai. Nhưng hiện tại, cô đã không uống, rõ ràng chính anh cũng không dùng biện pháp phòng tránh nhưng vì sao vẫn không có chút động tĩnh gì? (chết… mình cũng bắt đầu nghi ngờ anh Lăng)

Cô có nghe nói qua có vài người sẽ không thể mang thai, nhưng chưa từng nghĩ mình là một trong số đó.

Cô đẩy anh, anh không nhúc nhích.

Vừa mới nằm xuống như thế, chắc chắn anh còn chưa ngủ ngay, nhưng anh đã không thèm để ý cô, thật là hết cách.

Cô hung hăng véo anh một cái, lúc này mới nguôi giận.

Xem ra cô vẫn cứ muốn anh bị ngược đãi mới có thể ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Cảm giác quen thuộc

Chương Tâm Dật xin nghỉ sinh, giao công việc cho Bạch Hiểu Hiểu, Mạc Tu Lăng sợ Bạch Hiểu Hiểu không thể đảm nhiệm được liền để cho Diệp Tư Đình phụ giúp. Công việc của Diệp Tư Đình đích tăng thêm rất nhiều, cô phải phân thân ra mà giải quyết nhiều việc một lúc, nhắc Mạc Tu Lăng giờ hẹn khách hàng, thông báo giờ họp, tham gia dự tiệc. Thế này Diệp Tư Đình mới rốt cuộc hiểu được cái gì gọi là "mất nước", mỗi ngày cô đều bị công việc làm cho ngập đầu, nhưng vẫn phải trấn định, vì ông chủ mà suy nghĩ, không chỉ phải ứng phó với mấy chuyện yêu đương kia mà còn phải vì ông chủ mà từ chối những chuyện đó.

Ngày hôm nay tiệc tan khá sớm, nguyên nhân là vì chủ nhân bữa tiệc cực kỳ yêu thương vợ, sau bữa tiệc cũng không đi đâu chơi nữa, bọn họ cũng đã quen như vậy, cho nên bàn chuyện chính xong liền tan cuộc.

Mạc Tu Lăng uống không nhiều, anh rất tỉnh táo. Anh tự mình lái xe về, anh nhìn Diệp Tư Đình hỏi: "Em ở đâu, tôi đưa em về?"

Diệp Tư Đình nhìn nét mặt anh, dường như sau khi bữa tiệc kết thúc, trên mặt anh lập tức biểu tình lạnh lẽo: "Không cần, Mạc tổng cứ để em xuống đây là được rồi. Anh cũng nên về nhà đi."

Mạc Tu Lăng cười: "Không muốn về nhà."

Diệp Tư Đình sửng sốt, không biết lời này có ý tứ gì, còn chưa kịp đáp thì anh lại nói: "Em có ý gì hay hơn không?"

Cô lắc đầu.

Mạc Tu Lăng lái xe đến một quán rượu ngoài trời, có vẻ như nơi này là nơi mọi người đến để tiêu khiển, không khí cũng không quá lạnh.

Anh đứng bên ngoài quầy, trong tay cầm một ly rượu, nhưng không uống.

Diệp Tư Đình có chút hiếu kỳ, cô tiến lên: "Mạc tổng, anh có tâm sự?"

Mạc Tu Lăng đặt ly rượu trên bàn, không trả lời câu hỏi của Diệp Tư Đình: "Lúc ở cùng với em, tôi cảm thấy rất thân thiết."

Diệp Tư Đình chống lại ánh mắt anh, thân ảnh anh trong bóng đêm và ánh đèn mờ nhòa thật rất dễ đầu độc người khác. Cô ta cười: "Là bởi vì em rất giống người kia?"

Anh im lặng một chút rồi gật đầu: "Cô ấy là em gái tôi."

"Thế nhưng Mạc tổng đâu có… " Diệp Tư Đình ngừng lại, cô ta chỉ nghe nói qua anh có một chị gái, hiện tại đang làm giảng viên đại học.

"Cô ấy không phải em gái ruột của tôi." Anh gõ tay lên quầy rượu, trong giọng nói có phần sầu não: "Nhưng trong lòng tôi cô ấy là người thân, cô ấy dường như là người hiểu rõ tôi, cũng là người xuất hiện đúng lúc trong lòng tôi không vui. Cô ấy lương thiện, dịu dàng, chỉ đáng tiếc là…"

(hự! Không muốn edit tiếp nữa >_

Anh còn chưa nói xong, nhưng Diệp Tư Đình cũng có thể hiểu được một chút: "Trong lòng mỗi người đều có một chuyện cũ thuộc về riêng mình."

Mạc Tu Lăng nhìn qua mặt cô, thực sự rất giống, ánh mắt anh đảo qua bàn tay trái của cô ta, trên ngón áp út có một chiếc nhẫn.

Diệp Tư Đình nhận thấy cái nhìn của anh, giơ tay lên: "Đây là của vị hôn phu em tặng." Cô ta đưa tay vuốt lên chiếc nhẫn, "Đáng tiếc anh ấy đã mất, chỉ để lại cho em duy nhất thứ này."

"Xảy ra chuyện gì sao?"

"Anh ấy không cẩn thận bị ngã khi đi leo núi, nhưng trong tay vẫn nắm chặt cặp nhẫn đôi này. "

Mạc Tu Lăng vỗ vai cô ta: "Vậy chứng tỏ anh ấy rất yêu cô, chuyện xảy ra như vậy chỉ là ngoài ý muốn."

Diệp Tư Đình đẩy tay Mạc Tu Lăng ra. Cô ta vô cùng kiên cường, nước mắt đã quanh viền mắt nhưng lại không hề rơi xuống. Cô ta ngửa đầu: "Chuyện đã qua, rất xin lỗi khiến Mạc tổng phiền muộn."

Mạc Tu Lăng nhìn bàn tay mình: "Đã không còn trong giờ làm, không cần gọi như vậy, chúng ta là bạn."

Diệp Tư Đình dườn như không nghe được lời Mạc Tu Lăng nói, cô ta đưa tay lên lau nước mắt: "vậy Mạc…. Em gọi Mạc tổng như vậy tương đối ổn, cuộc sống của anh vẫn tốt chứ?"

Mạc Tu Lăng nhả ra một làn khói: "Khẳng định sẽ không, có điều chỉ là tôi may mắn hơn phần lớn mọi người mà thôi. Nhưng trên phương diện nào đó lại thiếu thốn nghiêm trọng."

"Là vì bà xã của anh sao?" Diệp Tư Đình thử mở miệng, "Bởi vì giọng điệu anh vừa rồi hình như… "

Mạc Tu Lăng không có do dự, anh gật đầu: "Đúng."

Hoá ra đây là hôn nhân vì gia đình.

"Hai người cãi nhau sao?"

"Không có."

"Vậy… "

"Tôi cũng không biết là vì nguyên nhân gì, có thể từ lúc kết hôn đã đình sẵn là cuộc hôn nhân này không viên mãn. Tôi cũng đã nỗ lực để thay đổi nhưng dường như bất lực."

"Tôi cũng không biết là vì nguyên nhân gì, có thể từ lúc kết hôn đã đình sẵn là cuộc hôn nhân này không viên mãn. Tôi cũng đã nỗ lực để thay đổi nhưng dường như bất lực."

"Hôn nhân là chuyện của hai người, cần cả hai đồng lòng nỗ lực." Diệp Tư Đình thở dài, "Em tin rằng nếu anh cùng cô ấy nói chuyện thẳng thắn thì sẽ tốt hơn rất nhiều."

"Nào có dễ dàng như vậy."

"Không thử sao biết?" Diệp Tư Đình cũng vịn tay vào quầy rượu: "Nếu như anh ấy còn sống, em nguyện đánh đổi mọi thứ. Chỉ có một cơ hội như vậy, tại sao lại không quý trọng? Lẽ nào phải đợi mất đi mới biết tầm quan trọng của cô ấy?"

"Không giống nhau. Chúng tôi thực sự không giống, không có đơn giản như vậy. Tôi đoán không ra suy nghĩ của cô ấy, có lẽ, trong lòng cô ấy tôi cũng không quan trọng." Anh cúi đầu hút một hơi thuốc: "Hơn nữa, giữa chúng tôi còn có rất nhiều vấn đề. Tôi cho đến giờ cũng không biết năm đó Đình Đình…"

Diệp Tư Đình nhìn anh: "Chính là cô em đó?"

Anh gật đầu.

Cô đã đoán được có thể bên trong có rất chuyện phức tạp: "Hay là mọi người năm đó có hiểu lầm."

"Tôi tận mắt nhìn thấy."

Chuyện này, Diệp Tư Đình không nói gì thêm nữa, cũng không biết nên khuyên anh cái gì.

Im lặng. Tuy rằng không quá lạnh, nhưng dù sao ở đây cuộc sống phải đến đêm mới chính thức bắt đầu. Anh mạnh mẽ thở ra một hơi thuốc: "Tôi cũng không biết vì sao lại nói nhiều với em như vậy, có lẽ là do em và cô ấy có điểm giống nhau cho nên khiến tôi cảm thấy gần gũi."

Diệp Tư Đình không nói gì, đưa tay lên sờ chiếc nhẫn.

"Đi thôi! Tôi đưa em về, tôi cũng nên về nhà rồi." Anh đi trước, Diệp Tư Đình theo sau, trong mắt có chút nghi hoặc.

Mạc Tu Lăng tựa hồ hiểu rõ: "Không muốn về nhà, cũng không có nghĩa là không trở về nhà. Nếu nơi đó đã gọi là nhà thì có nghĩa là cần phải về."

Diệp Tư Đình không có nói nữa, cũng không cự tuyệt, trời đã không còn sớm.

Mạc Tu Lăng trở về nhà, tiếng động anh gây ra khá lớn nhưng Giang Nhân Ly ngồi trên sô pha không có chút phản ứng. Tay cô cầm điều khiển liên tục bấm chuyển kệnh, tựa hồ không chú ý tới anh, cũng không quản việc anh trở về.

Mạc Tu Lăng nhìn thấy bộ dạng cô như vậy cũng cảm thấy phiền não, anh đi đến kéo đầu cô lại: "Chuẩn bị chút gì ăn đi, anh đói."

Giang Nhân Ly cười hì hì nhìn anh: "Hôm nay đi uống rượu lại không uống no sao?"

Cô ngửi ngửi, phớt lờ ánh mắt của anh: "Ngày hôm nay thay bạn gái sao?"

Anh nhíu mày: "Sao em biết?"

"Mùi nước hoa khác rồi." Cô không biểu hiện gì, chỉ mở miệng, "Mùi nước hoa này em rất ghét, xem ra chủ nhân của nó cũng đáng ghét."

"Ngay cả người ta em còn chưa thấy qua, sao đã bảo đáng ghét? Thật đúng là cảm tính."

"Ghét của nào trời trao của ấy, anh chưa nghe sao? Em chính là người như vậy đấy, chỉ cần ngửi mùi nước hoa này em cũng biết là em ghét người đó."

"Không nói với em nữa."

"Vậy anh chịu đói đi!" Giang Nhân Ly thản nhiên xem TV.

Mạc Tu Lăng đi lấy áo ngủ, không thèm nhìn cô mà tự mình đi tắm.

Giang Nhân Ly tiếp tục bấm điều khiển TV, trong lòng oán giận: anh chết đói đi!

Cô luôn cho rằng mấy chuyện nhàm chán này không nên làm, ví như điều tra xem chồng mình làm việc và nghỉ ngơi thế nào, điều tra chồng mình gặp gỡ với ai, gọi điện hỏi tới hỏi lui xem anh ở đâu với ai… Cô luôn nghĩ rằng, làm người cần phải tự giác.

Thực tế chứng minh, thế giới làm gì có người tự giác như vậy.

Mạc Tu Lăng tắm rửa xong đi ra, cô đã nằm ở trên giường. Anh nằm một bên, cách cô rất xa. Cô nghe được động tĩnh, liền quấn lấy tay anh.

Anh đã tắt đèn bàn, trong phòng thoáng cái tối như mực, chỉ có thể nghe đâu đó tiếng tim đập.

Cô đưa tay qua thân kéo áo anh, anh không để ý tới cô.

Cô ngồi dậy, nhìn anh, cô cắn môi, thử thăm dò ôm lấy anh.

Mạc Tu Lăng giật lại tay cô, vẫn không để ý tới cô. Cô dùng chân đạp anh, vẫn còn chưa hết giận. Lúc này anh nghiêng người quay lại, dán môi lên môi cô. Có vị thuốc lá, cô không đáp lại môi anh.

Mạc Tu Lăng tức giận cầm lấy tay cô, trong bóng tối nhìn cô. Anh thấy không rõ biểu cảm trên khuôn mặt cô, nhưng cảm thấy vừa rồi rõ ràng là cô cười, điều này thực khiến anh buồn bực.

Anh ôm lấy eo cô, kéo cô lại gần hơn, sau đó xoay người đặt cô dưới thân, trực tiếp hôn cô.

Giang Nhân Ly thở gấp, cảm thấy thoải mái hơn. Vẫn may, bọn họ có thể dùng cách khác để hòa hợp.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Phản diện giáo tài

Mạc Tu Lăng ngày hôm nay cũng không có đi làm, bị Giang Nhân Ly kéo đi làm chân lái xe. Đi tới bệnh viện Hồng Tâm, Giang Nhân Ly lên lầu, Mạc Tu Lăng chạy xe đến bãi đỗ xe.

Giang Nhân Ly ít nhất mỗi tháng qua đây một lần. Cô đến thăm Uông Tố Thu nằm bất động trên giường bệnh, trong lòng cô cũng không còn đau buồn như lúc đầu nữa. Uông Tố Thu bị phát bệnh trong lúc đang làm việc, bệnh tụ huyết não. Bà được đưa đến bệnh viện chữa trị nhưng cũng chỉ có thể trở thành một người sống thực vật. Bác sĩ còn nói như vậy đã là kết quả tốt nhất có thể rồi, cho dù đưa ra nước ngoài cũng không thể làm gì khác hơn, đành phải đưa bà trở về nước, điều trị lâu dài tại đây.

Địa điểm này là do Giang Nhân Ly tự mình lựa chọn. Nguyên nhân cũng chỉ là vì y tá trong bệnh viện này làm việc rất tốt. Trước khi bị bệnh, Uông Tố Thu yêu thương nhất Giang Nhân Ly, bởi vậy với lựa chọn của Giang Nhân Ly, Uông Túc Lỗi cũng hoàn toàn ủng hộ.

Sau khi Uông Tố Thu gặp chuyện không may, Giang Nhân Ly chỉ biết ôm mẹ khóc. Giang Nhân Mạn hung hăng giáo huấn cô một trận.

Mạc Tu Lăng đứng ở ngoài cửa phòng bệnh chờ Giang Nhân Ly. Cô chỉ đứng bên cạnh giường bệnh, không nói gì, cũng không như những người khác nhìn bệnh nhân bằng ánh mắt chờ mong.

Giang Nhân Ly liếc nhìn Mạc Tu Lăng: "Lúc mẹ mới bị bệnh, em thực sự rất mong mẹ tỉnh lại. Nhưng hiện tại em lại muốn mẹ cứ như vậy, vĩnh viễn đừng tỉnh lại."

"Vì sao?"

"Bởi vì mẹ tỉnh lại sẽ phải tiếp tục đối mặt với cuộc hôn nhân thất bại của mình, không bằng cứ như thế này thì hơn."

"Em suy nghĩ quá cực đoan rồi, như vậy cũng không có nghĩa là…"

Giang Nhân Ly cắt ngang lời anh: "Mẹ em không giống như những người phụ nữ khác. Nhưng người kia đều có nhu cầu về vật chất trong cuộc sống, nhưng mẹ em thì không. Những thứ đó mẹ đều đã có được. Cho nên nhưng tổn thương trong hôn nhân đối với mẹ sẽ mãi mãi là vô hạn. Anh không hiểu được đâu."

Mạc Tu Lăng không hề mở miệng, thực ra anh hiểu rất rõ.

Giang Nhân Ly đi đun nước nóng, sau đó lau người cho Uông Tố Thu. Cô hàng tháng đều đến đây lau người cho mẹ một lần. Dù không nhiều nhưng không vẫn rất kiên trì. Ở đây y tá làm hết phận sự của họ, mỗi ngày đều lau người cho bệnh nhân để phòng ngừa các bệnh ngoài da. Thực ra cô cũng hiểu, ngày nào cũng làm đi làm lại một việc như vậy sẽ rất nhàm chán, cho nên cô mỗi tháng đều đến thăm và lau người cho mẹ một lần, tận tâm tự mình làm hết.

Da Uông Tố Thu cũng không tốt, hơi khô, nhưng con mắt bà vẫn nhắm chặt. Nếu như không phải là bà còn thở thì Giang Nhân Ly sẽ thực sự tưởng rằng bà đã không còn.

Mạc Tu Lăng đứng bên ngoài hành lang một hồi lâu sau đó mới vào trong.

Giang Nhân Ly biểu tình rất kỳ lạ, khá nghiêm túc. Mạc Tu Lăng chẳng bao giờ thấy cô nghiêm túc như vậy.

"Mọi người đều nói, tính cách của chị giống với mẹ hơn, còn em, chỉ là mang vẻ bề ngoài giống mẹ mà thôi." Cô dừng một chút, hình như nhớ tới thời còn trẻ: "Nhưng chính mẹ lại nói, tính em giống mẹ nhất. Chỉ có điều, chị giống về mặt chính diện, còn em lại giống về mặt phản diện."

Mạc Tu Lăng hiểu: "Cho nên chị gái em học làm kinh doanh, còn em lại trốn tránh."

Giang Nhân Ly gật đầu: "Thực ra, trong một số chuyện, em và mẹ cũng có lựa chọn giống nhay. Ví dụ như, tuyệt đối sẽ không chấp nhận chia sẻ chồng mình với người khác. Đương nhiên, cũng tuyệt đối sẽ không để cho chồng mình suy nghĩ đến việc tề nhân chi phúc."

Mạc Tu Lăng nhíu mày: "Em đang cảnh cáo anh?"

"Em nào dám."

♥.•°*”˜˜”*°•.♥

Giang Nhân Ly ra khỏi phòng bệnh, sau đó gặp y tá nói chuyện một lúc rồi mới chuẩn bị đi về.

Mạc Tu Lăng suy nghĩ về những điều cô vừa nói. Cô tuyệt đối sẽ không bao giờ nói những lời vô ích như vậy, anh đều hiểu rõ ý cô.

Đi được vài bước, Giang Nhân Ly liền dừng lại, cô thật không ngờ ở đây lại gặp được Trần Tư Dao.

Mạc Tu Lăng nhìn ánh mắt Giang Nhân Ly, sau đó hỏi: "Em quen cô ấy?"

Giang Nhân Ly hỏi lại: "Lẽ nào anh cũng biết chị Trần?"

Mạc Tu Lăng từ chối cho ý kiến: "Không lâu sau chắc hẳn là sẽ là Diệp phu nhân."

Giang Nhân Ly cười: "Thật khó có dịp chúng ta cùng quen biết một người."

Trần Tư Dao dắt tay một đứa trẻ đi tới, sau đó ngồi xuống trước mặt đứa bé nói: "Lại đây, chào cô chú đi."

Đứa trẻ rất ngoan, rất mau mồm mau miệng mà cất tiếng chào.

Giang Nhân Ly ngồi xuống nói: "Thật đáng yêu."

Trần Tư Dao nói là có chuyện muốn nói với Giang Nhân Ly cho nên anh lên xe trước chờ cô.

Trần Tư Dao xoa đầu đứa trẻ: "Em thích trẻ con như vậy, sao không sinh lấy một đứa đi."

"Cũng đúng lúc em có ý nghĩ như vậy."

"Chị chỉ là chó ngáp phải ruồi thôi."

Giang Nhân Ly nhìn Trần Tư Dao: "Sao chị đến đây?"

"Nhớ chuyện cũ, đến thăm lại." Trần Tư Dao ôm lấy đứa bé, nhìn về hướng cầu thang.

Giang Nhân Ly có vẻ rất hiểu ý cô: "Chị đã buông xuôi rồi sao?"

Trần Tư Dao nghiêng đầu nhìn Giang Nhân Ly: "Thực ra cũng phải cảm ơn em. Mọi chuyện đã qua nhiều năm như vậy rồi, hà tất phải tính toán nhiều?"

Giang Nhân Ly gật đầu: "Ở đây đã xảy ra chuyện gì sao?"

Trần Tư Dao chỉ lên phía cầu thang: "Ở đây, chị phát hiện ra chị yêu anh ấy. Nhưng không chịu thừa nhận mà thôi."

Năm ấy, Trần Tư Dao nói với Diệp Húc Đình rằng cô chỉ trả thù anh, chỉ là lừa dối tình cảm anh mà thôi. Vậy mà, người đàn ông kiêu ngạo này lại không quan tâm mọi chuyện mà nguyện ý cùng cô nối lại tình xưa, không tính toán bất cứ điều gì. Trần Tư Dao nhớ rõ ngày ấy, cô đưa anh đến đây, muốn cho anh gặp Thánh Di. Cô nói cô vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho anh, sau đó cô xoay người bỏ đi. Người kiêu ngạo, quật cường như Diệp Húc Đình vậy mà lại quỳ gối trước mặt cô, cầu xin cô đừng ra đi.

Trong nháy mắt, cô phải thừa nhận, hoá ra cô thật sự đã động lòng với anh. Bởi vì cô quá yêu anh cho nên mới vội vã ra đi.

Giang Nhân Ly thở dài một hơi: "Diệp học trưởng thật đúng là si tình. Có điều, cũng đã vỡ mất mộng đẹp."

Trần Tư Dao hỏi lại: "Em nói, những chuyện bí mật vốn dĩ cần phải được giữ kín, nhưng cuối cùng chị cũng đã nói ra với em rồi. Em nói xem đó là vì sao?"

Giang Nhân Ly suy nghĩ một chút: "Có rất nhiều chuyện có thể giữ ở trong tim nhưng không thể nói ra, mà đã là chuyện không thể nói ra lời thì vĩnh viễn sẽ không quên đi được."

Đúng là một người phụ nữ thông minh, nói một chút lập tức hiểu.

Trần Tư Dao kéo tay đứa bé đứng lên, sau đó cáo từ Giang Nhân Ly: "Cô gái xinh đẹp, chúc em hạnh phúc mỹ mãn."

"Cảm ơn chị."

Trần Tư Dao bảo con cúi đầu chào từ biệt Giang Nhân Ly, Giang Nhân Ly cười đáp lại.

Cô vốn định mở miệng hỏi Trần Tư Dao, đứa trẻ này là con cô ấy phải không? Nhưng rất rõ ràng, cái câu "Mẹ" của thằng bé đã nói rõ tất cả. Đứa bé hẳn là đã được sáu tuổi, rất trùng khớp vời thời gian xảy ra sự việc kia. Trên thế giới này luôn luôn có rất nhiều chuyện như vậy.

Diệp Húc Đình không biết rằng Trần Tư Dao đã sinh cho anh một đứa con, nhưng anh vẫn kiên trì chờ cô, vẫn kiên trì yêu cô, những chuyện cũ trước đây cùng lắm cũng chỉ như mây gió thoáng qua. Diệp Húc Đình vẫn cứ chờ đợi cô ngày qua ngày, không hề xuất hiện người thứ ba bên cạnh anh, chỉ có duy nhất mình cô.

Giang Nhân Ly cảm thấy ghen tị với Trần Tư Dao. Cô nghĩ đến Mạc Tu Lăng vẫn đang ngồi trên xe chờ mình. So với Diệp Húc Đình, thực ra Mạc Tu Lăng còn kém xa.

Cô đứng dậy khỏi ghế, bây giờ mới đi ra bãi đỗ xe.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Hóa ra Mạc phu nhân cũng không hề nhàn rỗi

Giang Nhân Ly buồn chán ở nhà. Cô bắt đầu quan tâm tới tin tức giới giải trí. Bây giờ chất lượng phim ảnh cũng ngày càng thấp, chẳng có lấy một chút giá trị nào đáng để xem. Giới thể thao cũng không đến nỗi nào, chí ít sẽ có tin tức ai đó đoạt giải. Giang Nhân Ly nhớ hồi còn học cao trung, có một bạn học nam từng châm chọc: "Mấy loại báo chí này đều có thể bịa ra được, nhưng có một loại nhất định là sự thực."

Mọi người hoàn suy đoán không ngớt, bạn học đó ôm bụng cười lớn: "Ngày tháng năm."

Mọi người ồ lên. Tuy nhiên, đúng là chỉ có cái này là thật không thể thật hơn.

Đang trong lúc buồn chán, bỗng nhiên Giang Nhân Ly nhận được tin nhắn hẹn cô ra ngoài gặp.

Số điện thoại này không có trong danh bạ của cô. Nhưng đối phương đã gọi rõ họ tên cô, vậy thì chắc chắn không phải là gửi nhầm tin. Có điều Giang Nhân Ly cũng chỉ nghĩ là Tần Ngả Trữ nhàn rỗi không có việc gì làm nên mới đùa dai.

Giang Nhân Ly đứng dậy thay quần áo chuẩn bị ra ngoài.

Đến quán trà đã được hẹn, Giang Nhân Ly mới phát hiện ra suy đoán của mình hoàn toàn sai.

"Mạc phu nhân." Người phụ nữ cung kính chào Giang Nhân Ly.

Giang Nhân Ly hầu như đã đoán ra được cô gái này muốn làm gì. Cô ta chính là cô gái lần trước đem áo khoác đến nhà trả, xem ra quả đúng là gian xảo.

Giang Nhân Ly ngồi xuống, thư thái thong dong, trên mặt biểu tình có phần kiêu căng.

"Chào cô, tôi là nhân viên của Bắc Lâm, tên là Bạch Hiểu Hiểu."

Giang Nhân Ly bưng chén trà lên nhấp một ngụm nhỏ: "Cô Bạch, cô nên biết rằng tôi không có hứng thú với tên của cô."

Sắc mặt Bạch Hiểu Hiểu rất không tốt: "Tôi biết tôi đang lãng phí thời gian của cô, nhưng tôi nhất định phải tìm gặp cô một lần."

"Ồ?" Giang Nhân Ly kéo dài giọng: "Tôi rất muốn biết có chuyện gì mà cô không thể không gặp tôi?"

Bạch Hiểu Hiểu vân vê tay, ánh mắt mập mờ: "Tôi biết, những lời tôi nói có thể là không tôn trọng cô. Nhưng tôi vẫn phải nói, tôi muốn ở bên Tu Lăng."

Giang Nhân Ly bị hai tiếng "Tu Lăng" kia làm cho buồn nôn. Cho đến bây giờ cô cũng chỉ gọi cả tên họ Mạc Tu Lăng. Vậy mà đột nhiên cái tên thân mật kia lại từ trong miệng một người xa lạ nói ra, hóa ra cảm giác là như vậy.

"Ồ?" Giang Nhân Ly nở nụ cười: "Cô muốn được ở bên chồng tôi? Là ý này sao?"

Bạch Hiểu Hiểu đỏ mặt gật đầu.

"Vậy cô đi tìm anh ấy đi, cô tìm tôi làm gì?"

"Chúng tôi đã ở bên nhau rồi, cho nên muốn Mạc phu nhân giúp đỡ."

Giang Nhân Ly cười châm chọc: "Việc này thật đúng là hài hước. Cô gọi tôi là Mạc phu nhân, vậy mà còn muốn tôi giúp đỡ hai người?"

Bạch Hiểu Hiểu lập tức đổi giọng: "Xin Giang tiểu thư giúp đỡ."

Giang Nhân Ly gõ nhẹ ngón tay lên bàn, không hề căng thẳng, cũng không lo lắng, chỉ chậm rãi mở miệng: "Cho tôi biết lí do tôi nên giúp đỡ hai người!",

"Tu Lăng từng nói, có rất nhiều sở thích của anh ấy mà cô không biết. Anh ấy rõ ràng không thích cùng cô đi du lịch ở vùng ngoại ô nhưng cô vẫn lôi kéo anh ấy đi. Đồ uống anh ấy thích là nước khoáng, nhưng cô năm lần bảy lượt bắt anh ấy uống nước nho. Mỗi ngày sau khi tan ca anh ấy đều mệt mỏi mà cô lại còn quấn quít cãi vã với anh ấy. Cho nên…". Bạch Hiểu Hiểu mấp máy miệng, cô ta cảm thấy bản thân đã thể hiện rất rõ ràng.

"Anh ấy rõ ràng không thích đi du lịch ở nông thôn, nhưng vẫn cùng tôi đi; anh ấy thích uống nước khoáng, nhưng vẫn đồng ý uống nước nho tôi mang đến; anh ấy rõ ràng hết giờ làm về nhà mệt muốn chết lại còn bị tôi làm phiền, nhưng anh ấy vẫn về nhà hằng ngày, cũng không có chán ghét tôi. Cô nói xem, anh ấy làm nhiều chuyện như vậy, không phải là đã chứng minh anh ấy thích người vợ này rồi chứ? Đã vậy, cô còn ở đây nói mấy lời này làm gì?"

Bạch Hiểu Hiểu kinh hãi: "Thế nhưng hai người kết hôn lâu như vậy, cô vẫn chưa có con."

Giang Nhân Ly nhàn nhạt nhìn cô ta: "Tôi không có con, lẽ nào cô có?"

Bạch Hiểu Hiểu giật mình: "Đúng vậy. Cho nên tôi mới đến tìm cô."

Giang Nhân Ly cười rất hài lòng: "Tốt quá, vậy cô cứ sinh ra đi. Sinh xong rồi giao cho nhà họ Mạc nuôi, đương nhiên tôi sẽ không nuôi. Có điều như vậy cũng không tồi, nghe nói sinh con rất phiền phức, còn có thể không may mà chết, trời mới biết tôi sợ chết đến thế nào. Giờ có người giúp tôi sinh con cũng tốt. Nhưng trước hết tôi muốn hỏi, cô Bạch, cô xác định sau khi sinh hạ, đem đứa con đó đi xét nghiệm DNA sẽ có khả năng lớn tương thích với Mạc Tu Lăng chứ?"

Giang Nhân Ly cười rất hài lòng: "Tốt quá, vậy cô cứ sinh ra đi. Sinh xong rồi giao cho nhà họ Mạc nuôi, đương nhiên tôi sẽ không nuôi. Có điều như vậy cũng không tồi, nghe nói sinh con rất phiền phức, còn có thể không may mà chết, trời mới biết tôi sợ chết đến thế nào. Giờ có người giúp tôi sinh con cũng tốt. Nhưng trước hết tôi muốn hỏi, cô Bạch, cô xác định sau khi sinh hạ, đem đứa con đó đi xét nghiệm DNA sẽ có khả năng lớn tương thích với Mạc Tu Lăng chứ?"

Bạch Hiểu Hiểu biến sắc, tức giận: "Hai người vốn là kết hôn vì chuyện kinh doanh. Cô không mang lại hạnh phúc cho anh ấy, sao còn muốn chiếm hữu anh ấy?"

"Cô Bạch, cô thật là càng nói càng buồn cười. Mạc Tu Lăng đâu phải trẻ con, nếu như anh ấy không muốn ở cùng tôi, tự khắc anh ấy sẽ đi, không cần đến cô ra mặt."

Bạch Hiểu Hiểu tức giận nhìn Giang Nhân Ly: "Lẽ nào cô dung túng tôi và Tu Lăng lén lút ở cùng một chỗ?"

Giang Nhân Ly làm như bừng tỉnh đại ngộ: "Lẽ nào cô mong muốn tôi dùng thủ đoạn đối phó với hai người? Hay là để tôi nghĩ xem, cõ lẽ nên để anh họ tôi ra tay, anh ấy thân thủ bất phàm."

Bạch Hiểu Hiểu sắc mặt biến đổi: "Cô muốn làm gì?"

Giang Nhân Ly đứng dậy: "Rất cảm ơn cô đã giúp tôi lấy lại tinh thần trong lúc tôi đang rất buồn chán. Một trăm đồng này coi như là trả thù lao cho cô.

Hẹn gặp lại.”

Bạch Hiểu Hiểu lập tức đứng lên: “Cô không muốn nghe tôi nói nốt?”

“Nói một vừa hai phải còn vui, nhiều hơn sẽ khiến cho tôi buồn nôn đấy.” Giang Nhân Ly xoay người nhìn cô ta: “Cô Bạch, có phải cô cảm thấy công việc hiện tại không tốt không?”

Giang Nhân Ly ra khỏi quán trà, tâm tình cũng thoải mái hơn rất nhiều. Cô tất nhiên hiểu rõ, Bạch Hiểu Hiểu là ám chỉ cho cô một thứ gì đó. Cô đương nhiên không để cho người khác được như ý, một chút tiền cũng không nhiều lắm.

Mạc Tu Lăng trở về rất muộn nhưng Giang Nhân Ly vẫn đợi anh, cất áo khoác và lấy dép cho anh.

Mạc Tu Lăng đảo mắt qua cô mấy lần, rất bình thản mà xoa đầu cô. Giang Nhân Ly trong lòng thầm nghĩ, anh rõ ràng đã coi cô như thú cưng mất rồi, còn xoa cả đầu cô. Cô bĩu môi, đẩy anh vào trong phòng tắm, sau đó đi tìm áo ngủ mang đến cho anh.

Cô ngồi ở ghế sô pha, suy nghĩ rất không có chí tiến thủ, hóa ra cô đã không hề tự giác lo lắng cho chồng như một người vợ đúng nghĩa.

Mạc Tu Lăng vừa ra ngoài liền thấy cô lười biếng ngồi trên ghế. Anh phát hiện ánh mắt cô như đang mải mê suy nghĩ nghiền ngẫm điều gì. Anh cảm thấy buồn chán. Người ta đều nói “cách ba năm là một thế hệ”, mà anh chỉ hơn cô có hai tuổi, sao lại có cảm giác khác nhau nhiều đến vậy?”

Anh đi đến ngồi cạnh cô. Cô nhìn anh cười thành tiếng sau đó nheo mắt hỏi: “Công ty anh có một nhân viên tên Bạch Hiểu Hiểu?”

Anh gật đầu: “Làm sao?” Anh có dự cảm không tốt.

“Haizzzz.” Cô thở dài một hơi: “Sao trước đây em không phát hiện ra anh lại có mị lực đến vậy nhỉ? Có thể khiến em sa chân vào tiết mục phụ nữ tranh chồng cơ đấy.”

Mạc Tu Lăng hạ con ngươi, trong lòng khẽ động, lập tức hiểu cô ám chỉ điều gì. Anh đưa tay lên cầm lấy cằm của cô: “Anh thấy em có vẻ rất hài lòng!”

Anh có vẻ dùng sức khá mạnh, cô cảm thấy hơi đau: “Sao anh không nghĩ là em như vậy là vì rất tin tưởng anh?”

Anh buông cô ra, hừ lạnh một tiếng: “Trái lại, anh cảm thấy em rất thờ ơ không thèm quan tâm.”

Người này, thật đúng là khỉ vượt tường!

Cô vẻ mặt thành khẩn: “Oan uổng, em chỉ cảm thấy mắt nhìn người của anh không tệ đến mức như vậy thôi.”

“Anh không nhìn ra đây là em đang khen ngợi anh.”

Cô vẫn cười, tiến lại gần anh: “Đúng là em đang khen ngợi anh!”

Anh liếc xéo cô, đưa tay lên cù nách cô. Giang Nhân Ly cười liên tục: “Được rồi được rồi, đúng là quan báo tư thù.”

Lúc này anh mới bỏ tay ra, cô vẫn còn đang nghiêng ngả cười.

Anh bị cô cười đến không còn hứng thú nữa, lập tức muốn rời đi. Giang Nhân Ly lanh lẹ ôm lấy cổ anh, đôi mắt linh động nhìn anh.

Anh nheo mắt: “Em muốn làm gì?”

“Còn thiếu rõ ràng sao?” Giọng nói không hề có một chút xấu hổ nào.

Anh mạnh mẽ nuốt nước bọt, sau đó nhanh chóng đè lên người cô, những nụ hôn rơi xuống. Trong phòng không hề yên tĩnh, nam nữ trong TV đang tranh luận không ngớt, nhưng hai người bọn họ trên sô pha cũng không có hứng thú nghe.

Lúc anh đã động tình, cô tiến sát bên tai anh nói: “Kỳ thực anh cũng rất muốn! Nên mới tích cực như thế.”

Mạc Tu Lăng thật ra rất hiểu, anh nhìn cô nói: “Anh thích cái chữ “cũng” kia của em.”

(haizzz… anh chị này thông minh gớm, đấu khẩu cũng tốn nơ ron ^^ ý anh bảo “cũng” có nghĩa là chị cũng như vậy á!)

Cô lấy chân đạp anh, nhưng hai chân anh nhanh hơn đã cố định chân cô lại: “Thực ra, anh chỉ đáp lại sự chủ động của em mà thôi.”

“Hôm nay tâm tình anh không tồi. Chắc chắn là đã ăn bớt được tiền mồ hôi nước mắt của người lao động.”

“Có thể khiến người khác cam tâm tình nguyện đem tiền mồ hôi nước mắt của họ ra biến thành của anh, việc đó cũng cần dùng đến bản lĩnh.”

“Gian thương!”

Mạc Tu Lăng hung hăng hôn môi cô. Cô ngay cả hô hấp cũng quên. Anh tàn bạo mở miệng nói: "Bây giờ mời em im miệng cho anh."

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 35: Người quen

Sau khi Chương Tâm Dật thôi việc ở công ty, người tiếp quản công việc của cô là Bạch Hiểu Hiểu lại bị vô cớ khai trừ. Tuy rằng, bề ngoài cô ta tỏ ra là tự mình xin thôi việc, nhưng nội bộ bên trong mọi người đều hiểu rõ là Mạc Tu Lăng tự mình hạ mệnh lệnh đuổi việc cô ta. Không ai biết nguyên nhân vì sao, bọn họ đều đồn đại là Bạch Hiểu Hiểu lần này chắc chắn đã trộm gà không được còn mất cả gạo. Nhưng chuyện này vẫn chưa có gì to tát, người duy nhất bị ảnh hưởng bởi chuyện này chính là Diệp Tư Đình. Không còn Bạch Hiểu Hiểu thì công việc của Diệp Tư Đình lại tăng lên gấp đôi, chí ít cho đến khi Chương Tâm Dật quay lại công ty thì cô ta còn phải tiếp tục bận rộn như vậy. Nhưng năng lực của Diệp Tư Đình quả thực rất tốt, hoàn toàn có thể đuổi kịp tiến độ, hơn nữa còn phối hợp rất ăn ý với Mạc Tu Lăng, có thể làm được tất cả mọi việc anh yêu cầu.

Ngay cả Mạc Tu Lăng cũng cảm thấy kỳ quái, trước đây Chương Tâm Dật cũng theo anh hai tháng mới có thể ăn ý, vậy mà với Diệp Tư Đình hầu như không cần quá nhiều thời gian. Anh lắc đầu, không nghĩ tiếp nữa.

Diệp Tư Đình hầu như ôm đồm tất cả việc lớn nhỏ. Cô ta bưng một tách cà phê mang đến phòng làm việc của Mạc Tu Lăng: "Mạc tổng, uống một tách cà phê đi!"

Mạc Tu Lăng vẫn nhìn tài liệu, anh cầm lấy tách cà phê, không quên nói một câu: "Cảm ơn."

"Đây đều là công việc của em."

Mạc Tu Lăng đặt tách cà phê xuống bàn: "Khoảng thời gian này phải để cô vất vả rồi."

"Không có gì, vừa đúng lúc em cũng muốn biết tiềm năng của mình có được đến đâu." Diệp Tư Đình cười, "Nhưng em vẫn có chút tò mò, tại sao anh lại đuổi việc Bạch Hiểu Hiểu…"

"Bởi vì một việc riêng."

Diệp Tư Đình thấy anh không nói nhiều, lúc này mới gật đầu đi ra khỏi phòng làm việc.

Buổi tối Mạc Tu Lăng đưa Diệp Tư Đình tham gia tiệc rượu. Việc quan hệ xã hội của cô ta ngày càng thông thạo.

Lúc ấy, Giang Nhân Ly đang nằm ở nhà nghỉ ngơi, bỗng nhiên nhận được điện thoại Giang Nhân Mạn.

"Chị, có việc gì vậy?"

Giang Nhân Mạn vừa nghe thấy giọng điệu lười nhác của em gái liền tức giận: "Em thật đúng là nhàn rỗi?"

"Chị à, chị có ý gì vậy?"

"Nhàn rỗi đến nỗi cả chồng mình cũng không thèm quản."

Nghe thấy giọng điệu tức giận của chị, Giang Nhân Ly lúc này mới ngồi dậy, sắc mặt cũng nghiêm túc hơn: "Chị muốn nói gì vậy? Nói rõ cho em xem nào."

"Gần đây Mạc Tu Lăng tham gia tiệc lớn tiệc bé nào cũng đem theo một người."

"Chuyện này rất bình thường mà, không là trợ lý thì cũng là bạn gái!"

Giang Nhân Mạn càng tức giận hơn: "Em tốt nhất nên đến xem người phụ nữ kia giống ai."

"Cho dù cô ta giống ai cũng không liên quan đến em." Giang Nhân Ly hơi lên giọng: "Chị cũng nhàn rỗi quá, ngay cả chồng em cũng muốn quản. Lẽ nào chị chưa từng nghe qua nắm tay quá chặt thì cát sẽ càng rơi nhiều? Anh rể em đi đã lâu cũng chưa có về, chị vẫn không thèm quan tâm."

Đáp lại Giang Nhân Ly là một chuỗi dài tút tút.

Giang Nhân Ly lại nằm xuống, cô ngẩng đầu lên nhìn trần nhà. Lẽ nào cô chưa làm tròn phận sự của mình sao? Còn phải để người khác nhắc nhở mình trông coi chồng cẩn thận?

Đầu ngón tay cô di chuyển trên ga trải giường, người phụ nữ kia rốt cuộc diện mạo giống ai? Trên nét mặt Giang Nhân Ly xẹt qua một tia hiếu kỳ, cô vẫn muốn đi xem người đó giống ai.

Cô đứng dậy, đi thay quần áo.

Muốn biết Mạc Tu Lăng ở nơi nào, tuyệt đối không khó. Mấy tiệc rượu này không chỉ có một mình Mạc Tu Lăng tham gia.

Giang Nhân Ly đi vào khách sạn. Trong này so với thế giới bên ngoài thật khác xa. Nam thanh nữ tú nhiều vô kể, thân phận đều cao quý. Đối mặt với cuộc sống xa hoa truỵ lạc này, rất khó để nghĩ đến ở nhà vẫn còn một ngọn đèn lờ mờ. Nam nữ ở đây có thể chỉ mới vừa quen biết, có thể là tâm đầu ý hợp, nhưng trên sàn nhảy kia tất cả đều là mờ ám. Những người đàn ông ở đây đều có vợ chờ đợi ở nhà, nhưng bọn họ tuyệt đối sẽ không vì vậy mà trở về sớm, ai có thể chống đỡ nổi sự quyến rũ của tửu sắc?

Người ta đều nói, mỗi một người đàn ông giống như một ngọn đèn thắp sáng một gia đình. Những người nói mấy lời này tốt nhất nên đến nơi này tận mắt xem thực trạng thì hơn.

Giang Nhân Ly nhìn quanh tìm kiếm. Quả thực lúc này cô có chút căng thẳng. Nếu như như lúc này anh đang khiêu vũ hay đang nói chuyện cùng một người đẹp nào đó, cô lấy cái lý do gì để có thể thong dong đến trước mặt anh?

Thật là lựa chọn khó khăn.

Nhưng Giang Nhân Ly cũng không có lùi bước, cô vừa tìm kiếm bóng dáng Mạc Tu Lăng, vừa từ chối lời mời khiêu vũ của một người đàn ông.

Rốt cục, cô cũng đã thấy anh. Không giống như cô tưởng tượng, anh đang đứng nói chuyện với một người đàn ông lớn tuổi. Cô vừa định đi lên thì đôi chân bỗng khựng lại. Bởi vì bên cạnh Mạc Tu Lăng, một cô gái vừa từ WC trở về, đứng đối diện anh nói gì đó.

Giang Nhân Ly sắc mặt trắng bệch, chuyện này sao có thể?

Ánh mắt cô nhìn chằm chằm Diệp Tư Đình. Hoá ra người phụ nữ này giống Giang Nhân Đình .

Trước mắt cô có nhiều người như vậy nhưng thoáng cái đều trở nên vô hình. Tiếng ồn ào bên tai bỗng nhiên biến mất chỉ còn một khoảng tĩnh lặng. Trong con mắt cô chỉ còn hình ảnh Mạc Tu Lăng đang cười nói vui vẻ, không cần biết anh nói cái gì, nhưng rõ ràng là anh và cô gái kia phối hợp rất ăn ý.

Lúc này, Giang Nhân Ly có hai lựa chọn. Một là xoay người bỏ đi, cho rằng chưa từng tới đây, cái gì cũng chưa thấy, cái gì cũng không biết.

Nhưng, cô lựa chọn phương án hai.

Cô ung dung đi đến phía bọn họ. Bộ dạng cô vẫn như trước, là một người ưu tú nhất, nổi bật nhất trong đám đông, sẽ không có bất cứ thứ gì có thể đánh bại cô. Bước đi của cô rất bình tĩnh, cô không cho phép bản thân mình được sợ hãi, cũng không cho phép bản thân căng thẳng.

"Tu Lăng." Đây là lần đầu tiên cô gọi anh như vậy, không ngờ lại ở trong tình huống này.

Mạc Tu Lăng có vẻ kinh ngạc. Anh không ngờ lại gặp cô ở nơi này. Nhưng anh vẫn không biểu lộ quá thất thố, anh kéo tay cô lại giới thiệu: "Đây là vợ tôi, Giang Nhân Ly."

"Hóa ra là Mạc phu nhân, đúng là nghiêng nước nghiêng thành, Mạc tổng thực sự là có con mắt." Đối phương ca ngợi một phen, sau đó liền vội vã cáo từ.

Mạc Tu Lăng lúc này mới kéo tay cô: "Sao em lại tới đây?"

"Sao em không thể tới?" Giang Nhân Ly hứng thú nhìn anh.

"Anh chỉ nghĩ em không thích đến những nơi này."

"Em đột nhiên thích." Giang Nhân Ly không e dè nhìn sang Diệp Tư Đình.

Mạc Tu Lăng lúc này mới giới thiệu: "Trợ lý của anh, Diệp Tư Đình."

Giang Nhân Ly khóe miệng mỉm cười, có một chút kiêu căng nhìn Diệp Tư Đình.

"Mạc phu nhân, xin chào." Diệp Tư Đình chủ động giơ tay ra.

Giang Nhân Ly đưa tay ra: "Cô nhìn rất giống một người."

Diệp Tư Đình cũng rất thản nhiên: "Đã có một người không ngừng nói như vậy."

"Ồ?" Giang Nhân Ly nhìn Mạc Tu Lăng, "Anh chính là cái "người không ngừng nói" kia sao?"

Mạc Tu Lăng không rõ ý cười của Giang Nhân Ly hiện tại ẩn chứa điều gì, nhưng anh cảm thấy không hề đơn giản, anh chỉ còn cách cười, qua loa nói: "Cô Diệp rất có năng lực, có cô ấy giúp việc quả thực giảm không ít phiền toái."

Giang Nhân Ly nhìn Diệp Tư Đình: "Không biết cô Diệp am hiểu nhất điều gì?"

Diệp Tư Đình còn không có mở miệng, Mạc Tu Lăng liền giúp cô ta trả lời: "Cô ấy rất giỏi mảng giao tiếp, thông thạo năm ngoại ngữ, có thể lưu loát nói chuyện với khách ngoại quốc."

Giang Nhân Ly khóe miệng co rút một chút: "Cô Diệp là người ở đâu vậy?"

"Tôi mới từ Canada trở về, trước đây tôi định cư ở đó."

"Vậy vì sao cô trở về?"

"Đó là việc riêng của tôi, không tiện nói ra."

Giang Nhân Ly nở nụ cười: "Đương nhiên, mỗi người đều có một việc riêng cất giấu trong lòng. Có thể là trong lòng cất giấu một người, mà người đó đã kết hôn." Giang Nhân Ly thấy sắc mặt Diệp Tư Đình vẫn bình thường, vừa cười vừa tiếp tục: "Đương nhiên, với phần lớn mọi người thì không hẳn như vậy."

Cô đánh giá Diệp Tư Đình, khí chất của cô ta so với Giang Nhân Đình quả thực khác xa nhau, nhưng khuôn mặt rất giống. Diệp Tư Đình trong mắt có một tia kiêu ngạo và kiên nghị, không giống ánh mắt ôn nhu của Giang Nhân Đình.

"Mạc phu nhân thật là biết nói đùa."

Mạc Tu Lăng nhìn Giang Nhân Ly, kéo tay cô: "Mệt không? Chúng ta về nhà thôi!"

Giang Nhân Ly gạt tay anh: "Em vừa mới tới, để em từ từ tìm hiểu cuộc sống bình thường của anh như thế nào."

Mạc Tu Lăng trừng mắt nhìn cô, Giang Nhân Ly nhìn Diệp Tư Đình: "Xem ra thì Tu Lăng không đúng rồi, hết giờ làm còn bắt cô Diệp tới đây. Anh cần phải tăng tiền lương cho cô ấy mới được. Hiện tại đã muộn rồi, để tài xế đưa cô ấy về đi."

Diệp Tư Đình chỉ nhìn Mạc Tu Lăng, ánh mắt cô ta dường như muốn ám chỉ cho Giang Nhân Ly biết, chỉ có Mạc Tu Lăng là ông chủ của cô ta.

Giang Nhân Ly cũng không nói gì thêm, chỉ đứng đó, cô có rất nhiều, rất nhiều thời gian.

Mạc Tu Lăng liếc mắt nhìn Giang Nhân Ly, sau đó gọi điện thoại cho tài xế đưa Diệp Tư Đình về nhà.

(có bà xã ở đây rồi thì tất nhiên trợ lý phải cuốn gói thôi J)

Diệp Tư Đình vừa đi khỏi, Giang Nhân Ly cũng không nói gì, ngồi yên vị trên ghế. Mạc Tu Lăng nhìn cô, cũng không biết cô muốn làm gì.

Giang Nhân Ly lấy điện thoại ra nhìn giờ, hiện tại hẳn là lúc bắt đầu cuộc sống đêm của anh! Cô ưu nhã cầm lấy một ly rượu nhấp môi. Một người đàn ông mặc âu phục đi đến: "Tiểu thư, có thể mời cô một điệu nhảy được không?"

Giang Nhân Ly đặt ly rượu xuống bàn, giơ tay lên khoác tay của của anh ta.

Mạc Tu Lăng bước lên hai bước, một tay kéo Giang Nhân Ly lại. Người đàn ông kia kinh ngạc nhìn anh: "Tôi đã mời cô ấy rồi."

Người đàn ông kia còn muốn anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng vừa nhìn ánh mắt của Mạc Tu Lăng liền bị dọa đến mức ngượng ngùng rời đi.

Giang Nhân Ly cầm ly rượu lên. Mạc Tu Lăng ngăn cản tay cô: "Chưa đủ sao?"

Giang Nhân Ly thu hồi cánh tay: "Đi thôi!"

Dọc đường cô không nói gì, anh chăm chú lái xe. Cô đăm chiêu nhìn màn đêm bên ngoài cửa xe, nơi nào đó vẫn náo nhiệt.

Mạc Tu Lăng im lặng, chỉ bình tĩnh quan sát đèn giao thông.

Đột nhiên Giang Nhân Ly nhìn anh, nửa cười nửa không: "Ngày hôm nay em cuối cùng cũng tìm được chủ nhân của mùi nước hoa đáng ghét kia."

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Đã định trước

Mạc Tu Lăng không muốn giải thích gì, cũng không muốn nhiều lời. Thái độ của Giang Nhân Ly khiến anh hiểu được không có cái gì hay để mà nói. Cô cũng không ầm ĩ, chỉ ngồi yên lặng, thỉnh thoảng nhìn anh bằng ánh mắt khó hiểu. Trước khi đi ngủ, anh cuối cùng cũng phá vỡ bầu không khí im lặng: "Cô ấy không phải Đình Đình"

"Em biết."

Hai người đồng sàng cộng chẩm, lần thứ hai bởi vì một chuyện không rõ ràng mà lặng im nhìn đối phương.

Mạc Tu Lăng bề bộn nhiều việc, hôm nay còn phải bớt thời gian đi kiểm tra tiến độ công trình. Khách sạn này là công trình lớn nhất gần đây, anh muốn nó trở thành khách sạn tráng lệ nhất thành phố nhưng chỉ muốn nó làm khách sạn tư nhân, không muốn mở rộng ra bên ngoài.

Nhưng tiến độ công trình vẫn không được tốt lắm, Mạc Tu Lăng đành phải tự mình đi kiểm tra.

Công nhân ở công trường đang khẩn cấp đẩy nhanh tốc độ, làm việc từ sáng đến tối. Mạc Tu Lăng vừa đến, quản đốc liền mang cho anh một chiếc mũ bảo hộ.

Mạc Tu Lăng nhận lấy, sau đó đưa cho Diệp Tư Đình một cái.

"Cô có cảm thấy với tiến độ này thì sẽ hoàn thành trong vòng mười tháng không?"

"Không thể." Diệp Tư Đình trả lời.

"Tôi cũng nghĩ vậy." Mạc Tu Lăng nhặt dưới đất lên một hòn đá rồi ném ra xa.

"Nhưng như vậy cũng là bất đắc dĩ. Vì phó quản đốc Trương nghỉ việc, công nhân bãi công, cho nên mới bị trì trệ." Diệp Tư Đình suy nghĩ một chút nhìn Mạc Tu Lăng, "Có lẽ là sẽ muộn hơn dự tính một tháng."

Mạc Tu Lăng không nói gì, chỉ ngẩng đầu lên nhìn những công nhân ở trên cao đang làm việc.

Đột nhiên, từ phía trên cao rơi xuống một thứ gì đó, Mạc Tu Lăng kéo Diệp Tư Đình lại, Diệp Tư Đình thuận thế dựa đầu vào trong lòng anh. Là một khối thép rơi từ tầng bốn xuống, may là không cao lắm cho nên lực va chạm không quá mạnh, chỉ xẹt qua cánh tay Mạc Tu Lăng.

Quản độc lập tức kinh sợ: "Mạc tổng, anh không sao chứ?"

Diệp Tư Đình lúc này cũng nhìn Mạc Tu Lăng, lập tức bảo quản đốc tìm một căn phòng để cô băng bó cho anh.

"Không sao." Mạc Tu Lăng cũng không cảm thấy vết thương nghiêm trọng.

Quản đốc thấy Mạc Tu Lăng không có ý định truy cứu, lập tức theo lời Diệp Tư Đình đi sắp xếp.

Mạc Tu Lăng chỉ dặn bọn họ lần sau phải cẩn thận, anh không muốn xảy ra tình huống tương tự như vậy.

Mạc Tu Lăng vẫn bị Diệp Tư Đình lôi đi, cô ta xử lý vết thương cho anh. Ánh mắt cô ta kiên định, sắc mặt cũng rất bình tĩnh. Diệp Tư Đình đứng, Mạc Tu Lăng ngồi, anh vừa ngẩng đầu lên liền bắt gặp ánh mắt của cô ta.

Trong mắt cô ta hiện lên một tia lo lắng, Mạc Tu Lăng từ đáy lòng bỗng phát ra một tia kích động, anh thốt lên: "Đình?"

(*đập bàn*: không thể chấp nhận được tên Mạc Tu Lăng này!!!!!!!)

Diệp Tư Đình nhăn mặt, dừng tay lại: "Mạc tổng lại nghĩ tới người kia sao?"

Mạc Tu Lăng thở dài một hơi, sắc mặt có chút buồn vô cớ: "Cô ấy đã không còn."

Diệp Tư Đình tiếp tục băng bó: "Thực ra cô ấy rất hạnh phúc."

"Vì sao?"

"Bởi vì cho dù cô ấy đã không còn, nhưng anh vẫn nhớ kỹ cô ấy. Cho nên em mới nói cô ấy rất hạnh phúc."

Vẻ mặt anh rất phức tạp, anh hình như nhớ tới cái gì. Anh đột nhiên cúi đầu, "Cô không hiểu đâu, tôi có lỗi với cô ấy."

Diệp Tư Đình tay bỗng run lên, nghi hoặc nhìn Mạc Tu Lăng: "Vì sao anh nói như vậy?"

Mạc Tu Lăng lắc đầu cười: "Bởi vì tôi là một người ích kỷ, cho nên chỉ biết làm những chuyện ích kỷ."

"Em không hiểu."

"Cô cũng không cần hiểu."

Diệp Tư Đình không nói thêm nữa, trong lòng cảm thấy không hiểu suy nghĩ của Mạc Tu Lăng, rất muốn biết anh nói ích kỷ là vì cái gì?

Mạc Tu Lăng nhận được điện thoại của Bạch Sơ Tuấn, bảo anh đến ngay bar "Non-sleep city", anh ta có chuyện quan trọng muốn nói với Mạc Tu Lăng.

"Có chuyện gì không thể nói qua điện thoại?" Mạc Tu Lăng kết luận Bạch Sơ Tuấn chỉ là quá buồn chán.

"Cậu không đến chắc chắn sẽ hối hận." Bạch Sơ Tuấn giọng điệu vô cùng thoải mái.

"Cậu có nói hay không? Không nói thì mình tắt điện thoại." Mạc Tu Lăng không tức giận.

"Là chuyện về cô vợ yêu của cậu, cậu không đến thì quên đi." Bạch Sơ Tuấn tắt máy trước, sau đó bắt chân chéo ngồi ung dung trên ghế thưởng thức rượu ngon.

Mạc Tu Lăng sầu não nhìn điện thoại, anh cau mày, tựa hồ như đang suy nghĩ điều gì.

"Mạc tổng làm sao vậy?" Diệp Tư Đình lo lắng hỏi.

Mạc Tu Lăng đứng lên, cầm áo khoác chuẩn bị đi: "Cô tự gọi xe về công ty, tôi có việc gấp."

Diệp Tư Đình ngăn cản anh: "Mạc tổng, tay anh lái xe không tiện, chi bằng để em giúp anh lái xe đi!"

Mạc Tu Lăng suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Nhưng kỳ thực lúc Diệp Tư Đình mới vừa vào trong xe anh liền hối hận, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài.

Rất nhanh đã đến "Non-sleep city", Diệp Tư Đình nhìn nơi này, trong mắt hiện lên một tia hứng thú. Mạc Tu Lăng vội vàng đi vào, không quên bảo cô ta lái xe về. Lần này cô ta không từ chối.

"Tốt nhất cậu nên nói ra chuyện nào đáng giá một chút." Mạc Tu Lăng nhìn thấy Bạch Sơ Tuấn đã lập tức lên tiếng.

Bạch Sơ Tuấn phá lên cười. Người này, dù tức giận, nhưng vẫn lập tức chạy đến đây.

"Mình còn tưởng rằng cậu sẽ không đến!" Bạch Sơ Tuấn vẫn còn sợ sắc mặt Mạc Tu Lăng chưa đủ xấu nên cố tình bồi thêm một câu.

Mạc Tu Lăng cầm một chén rượu uống một hơi, sau đó mới ngồi xuống, ném áo khoác sang một bên.

Bạch Sơ Tuấn nheo mắt, nhìn thấy vết thương trên tay Mạc Tu Lăng: "Cậu làm sao vậy?"

"Cậu đừng quản lắm chuyện, nói cho mình chuyện đang nói dở dang kia là tốt rồi."

"Mình đã bảo mà Mạc Tu Lăng, mấy ngày nay xảy ra chuyện gì mà gọi cậu đi ra ngoài khó khăn đến vậy?" Bạch Sơ Tuấn khóe miệng nhếch lên, "Xem ra đàn ông sau khi kết hôn thực sự là thay đổi."

"Bớt nói nhảm đi."

Bạch Sơ Tuấn thấy ánh mắt Mạc Tu Lăng không hòa nhã, lúc này mới ngượng ngùng đặt ly rượu xuống, nét mắt cũng nghiêm túc hơn vài phần: "Ngày hôm qua mình đưa bạn gái đi bệnh viện, gặp được một người quen, còn không thể tin được."

"Có chuyện gì mau nói."

"Mình là một người bạn trượng nghĩa a, lập tức bỏ lại bạn gái một mình mà đi kiểm tra tình hình cụ thể. Thật đúng là Giang Nhân Ly." Bạch Sơ Tuấn lại quan sát Mạc Tu Lăng sau đó mới tiếp tục, "Mình rất tò mò cô ấy đi bệnh viện làm gì? Chờ cô ấy đi rồi, mình mới đi tìm bác sĩ hỏi nhưng bác sĩ cũng rất ngoan cố, hại mình phải tìm đến vài ba người quen. Lúc ấy anh ta mới nói, Giang Nhân Ly đến kiểm tra sức khỏe, muốn biết vì sao lâu như vậy mà chưa có con."

Mạc Tu Lăng không mở miệng cắt ngang lời Bạch Sơ Tuấn, chỉ châm một điếu thuốc.

"Đương nhiên, mình cũng có hỏi qua, vợ cậu không hề có vấn đề gì." Bạch Sơ Tuấn nghi hoặc nhìn Mạc Tu Lăng: "Nếu cô ấy đã đi kiểm tra, thì có nghĩa là hai người đã làm chuyện kia, hơn nữa cô ấy lại không có vấn đề, Mạc Tu Lăng, lẽ nào cậu… "

"Cậu bớt nói nhảm đi được không?" Mạc Tu Lăng trừng mắt.

Bạch Sơ Tuấn tự biết mình lỡ miệng, cũng ngượng ngùng không nói tiếp.

Mạc Tu Lăng thở ra một làn khói thuốc, lúc này mới phun ra một câu: "Hoá ra cô ấy muốn có con."

Bạch Sơ Tuấn cũng không biết sao Mạc Tu Lăng lại nói những lời này, chỉ kinh ngạc nhìn anh, trong lòng có vài phần hoài nghi.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Khác thường

Mạc Tu Lăng đêm đó không về nhà. Anh cảm thấy những chuyện anh vẫn luôn cố gắng kiềm chế, hình như đang từng chút từng chút bị vạch trần. Anh thậm chí bắt đầu hoài nghi quyết định năm xưa của mình. Nhưng, anh chỉ bất đắc dĩ cười, bởi vì anh rõ ràng hơn bất cứ ai khác, nếu như thời gian có quay lại, anh vẫn sẽ lựa chọn như vậy. Ngô Thúc Nguyên và mấy người này đều là cao thủ sống phóng túng. Mạc Tu Lăng chỉ nhìn bọn họ cười, uống rượu, dường như tất cả đều không liên quan đến mình.

Giang Nhân Ly buồn chán chờ ngoài cửa. Ngoại trừ trường hợp đi công tác bên ngoài, Mạc Tu Lăng tuyệt đối đêm nào cũng sẽ về nhà, cho dù khuya thế nào, nhưng không sẽ không quá một giờ đêm. Vậy mà hôm nay đã hai giờ sáng rồi. Cô không thích loại cảm giác này, phiền phức, bất an.

Cô thậm chí còn không thích ngủ một mình, cô thay quần áo xuống lầu. Cô có xe riêng nhưng rất hiếm khi lái ra ngoài, hôm nay lại phải dùng đến.

Tần Ngả Trữ mắt nhắm mắt mở ra mở cửa, cũng không có mắng Giang Nhân Ly đã quấy rầy giấc ngủ của mình. Dù sao cô cũng hiểu Giang Nhân Ly không phải là người hay cố tình gây sự.

"Thế nào? Bị bỏ quên sao?" Tần Ngả Trữ ngáp dài nhìn cô.

Tần Ngả Trữ vốn là tùy ý nói bừa, nào ngờ Giang Nhân Ly lại gật đầu. Con buồn ngủ của Tần Ngả Trữ hoàn toàn biến mất: "Xảy ra chuyện gì rồi?"

"Không có chuyện gì cả." Giang Nhân Ly chiếm lấy giường của Tần Ngả Trữ, ôm trong tay một con búp bê lớn.

Tần Ngả Trữ đẩy cô: "Vớ vẩn, không xảy ra chuyện gì sao cậu lại tới tìm mình giờ này?"

"Anh ta hôm nay không có về nhà."

"Vậy thì sao chứ, đàn ông không trở về nhà cũng bình thường."

"Đây là lần đầu tiên."

"Vậy thì không phải hiện tượng tốt rồi."

Giang Nhân Ly cười: "Thực ra, cũng không phải chuyện này làm phiền mình." Giang Nhân Ly buông con búp bê ra: "Có một người rất giống Giang Nhân Đình xuất hiện bên cạnh Mạc Tu Lăng. Cậu nói xem như vậy là ý gì?"

"Lẽ nào có người hám của, biết được quá khứ của Mạc Tu Lăng, sau đó thẩm mỹ cho giống Giang Nhân Đình để quyến rũ anh ấy?" Tần Ngả Trữ vẻ mặt giận dữ.

Giang Nhân Ly cười đến đau bụng, đẩy cô một cái: "Trời ạ, sức tưởng tượng của cậu thật là phong phú."

Tần Ngả Trữ lắc đầu: "Là do cậu gần đây không có xem phim rồi, có một bộ phim nói về người phụ nữ thẩm mỹ thành một người khác trở về trả thù chồng cũ. Phim hay như vậy mà chưa từng xem sao? Ngoài vẻ bề ngoài, cô ta còn thay đổi cả sở thích mà mọi thứ khác."

"Đó không phải chuyện quan trọng."

Tần Ngả Trữ gật đầu: "Vâng vâng vâng, Giang Nhân Đình đã chết, người chết sẽ không thể sống lại."

"Cũng không quan trọng."

"Sao cơ?"

"Quan trọng là… thái độ của mình đối với Mạc Tu Lăng. Nếu như mình quan tâm anh ta, mình sẽ nghĩ ra trăm phương nghìn kế giữ lấy anh ấy, không ai

có thể cướp đi được. Nhưng nếu như mình không thèm để ý, người đó xuất hiện cũng không có ý nghĩ gì."

"Vậy cậu có quan tâm không?"

Giang Nhân Ly vừa ngồi dậy lại nằm xuống: "Mình không biết."

Thực ra cô cũng hiểu một chút. Cô đối với Mạc Tu Lăng, không có cảm giác an toàn, cho nên cô muốn có một đứa con. Dù cho bản thân cô vốn không thích trẻ con nhưng cô vẫn muốn. Nếu như có một ngày Mạc Tu Lăng rời bỏ cô, cô cũng không phải sống cô đơn một mình, cô còn có một đứa con bên cạnh. Cái suy nghĩ này ngay cả chính cô cũng không thể tin được. Nhưng cô vẫn cố chấp muốn có con. Liệu có phải vì mục đích không tốt này mà cô mới cho đến giờ vẫn không có thai?

Tần Ngả Trữ không ép Giang Nhân Ly, chỉ cẩn thận mở miệng: "Hai người kết hôn cũng hơn hai năm rồi, mỗi ngày đều bên nhau như vậy, cũng phải có tình cảm hay sự ăn ý chứ?"

Cô nó còn chưa dứt lời, Giang Nhân Ly liền cười: "Để mình nghĩ xem nào. Đúng là có ăn ý, chính là lúc trên giường a!"

Tần Ngả Trữ đẩy cô: "Không đoan trang!"

"Sự thực a." Giang Nhân Ly không ngại, "Nghe nói đàn ông và phụ nữ không giống nhau, về chuyện này, phụ nữ sẽ lựa chọn người mình yêu, còn đàn ông sẽ không nghĩ nhiều đến vậy."

Tần Ngả Trữ không đồng ý liền lắc đầu. Nhưng cô lại không chú ý tới sắc mặt Giang Nhân Ly sau khi nói xong câu nói kia liền biến đổi. Không chỉ có sắc mặt biến đổi mà ngay cả tay cũng run lên. Nửa câu đầu kia, lời nói dường như giống như đang mắng chửi lòng mình. Vốn dĩ là vô ý nói ra, nhưng lại ngấm sâu vào tâm gan cô, trở thành một nút thắt không thể tháo gỡ.

"Vậy cậu lên nói chuyện với anh ấy nhiều hơn. Như vậy hẳn sẽ vợ chồng hòa hoãn." Tần Ngả Trữ đưa ra chủ ý, "Dù sao tu mười năm mới được chung thuyền, tu trăm năm mới được chung giường."

"Cậu có thể văn học hơn nữa được không?"

Tần Ngả Trữ ném con búp bê vào người Giang Nhân Ly.

Trên thực tế, giác quan thứ sáu của Giang Nhân Ly luôn rất chuẩn. Ví dụ như mấy ngày qua cô đều cảm thấy sẽ có chuyện gì xảy ra, liền có chuyện xảy ra thật.

Trên thực tế, giác quan thứ sáu của Giang Nhân Ly luôn rất chuẩn. Ví dụ như mấy ngày qua cô đều cảm thấy sẽ có chuyện gì xảy ra, liền có chuyện xảy ra thật.

Chí ít, cô không ngờ rằng lại thấy ảnh chụp Mạc Tu Lăng trên báo chí. Mà rõ ràng người trong ảnh cùng anh chính là Diệp Tư Đình.

Cuộc sống quả nhiên không hề khiến người ta lúc nào được bớt lo lắng. Trong lúc bạn tưởng là mọi chuyện đã chấm dứt thì thời gian lại nói với bạn rằng đó chỉ là ảo giác.

Điều then chốt chính là, liên tiếp mấy ngày nay giới truyền thông đều quan tâm tới người trong bức ảnh, rất muốn biết người phụ nữ bên cạnh anh là thần thánh phương nào.

Giang Nhân Ly cũng không có thiếu kiên nhẫn để đi tìm Mạc Tu Lăng, ngược lại anh họ cô là Uông Trạch Quân lúc gặp Mạc Tu Lăng ở yến tiệc này hùng hổ kéo anh lại.

Uông Trạch Quân hung dữ nhìn Mạc Tu Lăng, rồi lại nhìn thoáng qua Diệp Tư Đình bên cạnh.

"Mạc tổng, Uông tổng, tôi đi toilet một lát. Hai người nói chuyện." Diệp Tư Đình rất thức thời lựa chọn tránh đi.

Mạc Tu Lăng nhàn nhạt nhìn Uông Trạch Quân, coi như không thấy địch ý trong mắt anh ta.

"Trước đây tôi còn tưởng rằng cậu thực sự là một chính nhân quân tử." Uông Trạch Quân cười nhạt.

Mạc Tu Lăng vẫn thờ ơ: "Ý anh là hiện giờ em không phải?"

Uông Trạch Quân khoanh tay trước ngực: "Nhân Ly là em gái duy nhất của tôi, tôi nhất định không để kẻ nào khi dễ nó. Cậu là chồng nó, vậy mà cả ngày cũng người phụ nữ khác dây dưa là sao?"

"Anh cũng nói em là chồng của cô ấy. Vậy thì rõ ràng đó là chuyện vợ chồng em, đâu có liên quan đến người ngoài? Hơn nữa em cũng cảm thấy tò mò, tại sao giữa vợ chồng em không có chuyện gì mà anh là anh họ cô ấy lại kích động như vậy?" Mạc Tu Lăng cười lạnh xoay người.

"Cậu đứng lại, đó chỉ là vì em gái tôi không muốn cãi cọ."

Mạc Tu Lăng tóm được tay Uông Trạch Quân đặt trên vai mình: "Uông tổng dường như rất nhàn rỗi, nhưng rất xin lỗi, em tuyệt đối không nhàn."

Uông Trạch Quân rốt cuộc hiểu rõ, Mạc Tu Lăng thật đúng là không phải một kẻ lừa đảo giỏi.

“Tôi cảnh cáo cậu, nếu như tôi nghe được từ miệng Giang Nhân Ly nửa câu không tốt, cậu chắc chắn xong đời. Cậu đừng quên tôi là đặc công đấy.”

Mạc Tu Lăng thờ ơ: “Vậy Nhân Ly không có nói với anh rằng em là taekondo đai đen sao?”

Uông Trạch Quân tức chết tại chỗ, tức giận cũng không phát ra được.

Uông Trạch Vũ vừa lúc xuất hiện kịp thời ngăn cản anh trai mình: “Đã bảo anh đừng có chọc vào cậu ta, anh còn không nghe.”

“Anh không nuốt trôi cục giận này. Em nói xem, Nhân Ly nhà chúng ta thật tốt, lấy được nó là phúc phận của tên tiểu tử này, thế mà hắn ta còn dám không quý trọng nó.”

Uông Trạch Vũ lắc đầu: “Anh trai, anh rõ ràng là đang thiên vị rồi. Chuyện vợ chồng, đâu phải một bàn tay vỗ lên tiếng được? Em cho rằng, việc này chắc chắn Nhân Ly cũng muốn tự mình giải quyết. Anh nghĩ xem, hai người bọn họ kết hôn đã hai năm nay cũng chưa có xảy ra chuyện gì. Vì sao gần đây lại gặp nhiều chuyện như vậy?”

“Ý em là gì?”

Uông Trạch Vũ thở dài một hơi: “Tên tiểu tử nhà họ Tả đã trở về.”

Uông Trạch Quân nhíu mày: “Nhân Ly là người tuyệt đối không quay đầu lại. Hơn nữa nó rất thông minh, hiểu rõ năm đó Tả Dật Phi rời bỏ nó là vì Uông gia chúng ta và Mạc gia tạo áp lực. Nó sẽ không vì vậy mà làm ra chuyện gì nữa.”

“Được rồi, anh cứ nghĩ như vậy đi!”

Uông Trạch Quân trừng mắt nhìn em trai. Tuy vậy anh cũng hiểu được em trai mình nói cũng có lý.

Mạc Tu Lăng trở về nhà. Giang Nhân Ly đang nấu cơm. Đây là món cô mới học được, dùng chuối tiêu thát lát rồi trộn với bột mì, cho vào chảo dầu chiên vàng. Không nhìn ra hình dạng chuối nữa nhưng món ăn nhìn vàng óng rất ngon miệng.

(úi xòi, khỏi nói! Món này ta rất thích a~~~~ T__T)

Mạc Tu Lăng không biết vì sao thấy cô như vậy lại muốn sinh khí.

Giang Nhân Ly nhìn thấy anh, liếc qua rồi nở nụ cười: ”Anh đúng là có lộc ăn. Người ta đều nói tới sớm không bằng tới đúng lúc, anh ngồi chờ ăn đi!”

“Em có vẻ tâm tình rất tốt!”

Giang Nhân Ly nghiêng đầu nhìn anh cười: “Anh mong muốn em tâm tình không tốt sao?”

Mạc Tu Lăng vẫn nhìn cô, hồi lâu mới đi ra ngoài.

Anh vừa đi, Giang Nhân Ly cũng có chút phẫn nộ, có điều cô chỉ lẩm bẩm: “Thực sự là càng ngày càng khiến người ta phải suy nghĩ.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Cũng không ngoài ý muốn

Giang Nhân Ly vẫn rất ít khi bước chân về biệt thự Giang gia, cho nên lúc nhận được điện thoại từ nhà cô có chút giật mình. Dọc đường đi cô cũng không có giục Mạc Tu Lăng lái xe nhanh, cô ngồi im cắn móng tay, vẻ mặt nghiêm túc. Mạc Tu Lăng càng thấy vậy lại càng lái xe nhanh hơn.

Tới bệnh viện, Bạch Thanh Hà vẻ mặt thấp thỏm ngồi bên ngoài phòng phẫu thuật. Giang Nhân Ly đi lên trước, nhưng cũng không mở miệng hỏi Bạch Thanh Hà. Cô chỉ cau mày, sau đó dựa vào tường nhìn lên tấm bảng sáng đèn: “Đang Phẫu Thuật”, không rõ cô đang suy nghĩ cái gì. Mạc Tu Lăng đi đến hỏi Bạch Thanh Hà: “Dì, xảy ra chuyện gì vậy ạ?”

Bạch Thanh Hà tựa hồ có chút kích động: “Dì cũng không rõ, lúc đi vào thư phòng gọi ông ấy đã thấy ông ấy nằm trên mặt đất. Dì quá sợ hãi, liền gọi 120.”

Mạc Tu Lăng nhìn Giang Nhân Ly, cô tuy rằng biểu tình không có gì đặc biệt, nhưng lại rất nghiêm túc nghe bọn họ nói chuyện.

Mạc Tu Lăng an ủi Bạch Thanh Hà đang khóc, sau đó im lặng chờ.

Hồi lâu, cửa phòng phẫu thuật bị đẩy ra, bọn họ đều bước nhanh đến.

Bác sĩ tựa hồ đã nhìn quen cảnh này liền tháo khẩu trang ra nói: "Bệnh tim tái phát, may mà đưa đến kịp thời. Phẫu thuật thành công. Nhưng mọi người nên biết, bệnh này không thể điều trị tận gốc, nhất là đối với bệnh nhân trung niên. Không thể bảo đảm lần sau không tái phát. Người nhà nên cố gắng tránh làm ông ấy kích động."

Bạch Thanh Hà liên tục gật đầu, sau đó đi theo mấy người y tá đang gẩy giường bệnh của Giang Thánh Minh.

Giang Nhân Ly liếc nhìn Bạch Thanh Hà, cố gắng ngăn cản bước chân của mình. Mạc Tu Lăng nhìn cô: "Em đi làm thủ tục nhập viện đi."

Giang Nhân Ly gật đầu, lúc này mới xoay người rời đi.

Mạc Tu Lăng và Bạch Thanh Hà ngồi bên cạnh giường bệnh của Giang Thánh Minh, Giang Thánh Minh vẫn chưa tỉnh. Bạch Thanh Hà nói: "Thánh Minl ông có việc gì tôi biết làm sao bây giờ?"

"Dì, cha sẽ không sao."

Bạch Thanh Hà lập tức lau khô nước mắt: "Đúng đúng, ông ấy sẽ mau khỏe."

Một lát sau Giang Nhân Ly trở về. Cô nhìn về phía Giang Thánh Minh, hồi lâu mới đi ra ngoài.

Cô đứng ngoài hành lang, đáy lòng khẽ thở dài một hơi. Trong lòng cô vô cùng mâu thuẫn. Cô không quên hình ảnh năm đó cha cô đẩy cô ra, cùng Bạch Thanh Hà đi vào trong nhà, chuyện đó khiến cô bị tổn thương quá lớn. Cô đã trải qua rất nhiều ngày không yên bình, nhắm mắt lại là thấy mình bị cha đuổi khỏi nhà. Cô cho rằng đó là người thân thiết nhất của mình, nhưng trong lúc cô cần ông nhất thì chính ông lại đẩy cô ra. Lòng cô đau buốt.

Cô cũng biết, Giang Thánh Minh thương cô, yêu cô. Nhưng con người vốn rất kỳ lạ, cô rõ ràng rất hiểu và nhớ kỹ nhưng chuyện này nhưng vẫn khăng khăng để chúng làm tổn thương bản thân mình.

Mạc Tu Lăng đi đến bên cạnh cô. Ánh mắt anh dừng trên ngón tay cô, không biết vì sao mà ngón tay cô cứ vân vê quấn lấy nhau.

"Vào xem đi!"

Giang Nhân Ly không quay lại: "Tỉnh rồi?"

"Chưa."

"Vậy Bạch Thanh Hà không phải làm không công rồi sao?"

Mạc Tu Lăng cau mày: "Sao em có thể nói dì như thế?"

"Cũng không phải lần đầu tiên em nói bà ta như vậy." Giang Nhân Ly quay đầu lại, đứng đối diện với Mạc Tu Lăng: "Thực ra em rất tò mò, quan điểm của cả hai chúng ta về chuyện gì cũng rất cực đoan. Cực đoan như vậy mà chúng ta lại có thể trở thành vợ chồng, thật đúng là kỳ lạ."

Cô lướt qua người anh, sau đó đi vào phòng bệnh. Mạc Tu Lăng vẫn còn chết lặng tại chỗ. Hai chữ "cực đoan" khắc sâu vào trong lòng anh.

Giang Thánh Minh tỉnh lại, thấy Giang Nhân Ly ngồi một bên xa cách, trong ánh mắt cô có điều gì đó sâu xa. Ông vẫy tay gọi cô: "Nhân Ly, lại đây."

Bạch Thanh Hà mím chặt môi, nhưng vẫn phải đứng dậy sang một bên.

Giang Nhân Ly đi qua ngồi ở bên giường: "Cha."

Giang Thánh Minh vươn tay lên, tay ông vẫn còn cắm kim tiêm truyền nước, gầy yếu khô vàng hiện rõ cả gân cốt.

"Con gái, cha rất hối hận." Giang Thánh Minh kéo tay Giang Nhân Ly.

Bạch Thanh Hà ngừng khóc, sắc mặt biến đổi.

(người tinh ý sẽ nhận ra bà ta đang sợ hãi! Bộ mặt thật sắp lộ ra rồi nhóe các tình yêu)

Giang Nhân Ly nhìn sắc mặt còn tái nhợt của Giang Thánh Minh, cô cắn môi: "Cha, cha phải biết rằng, dù con có hận cha, nhưng còn lại càng yêu cha hơn."

Mạc Tu Lăng đứng ở cửa, lúc này rốt cuộc mới nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Giang Nhân Mạn và chồng cô đã đến, còn đang đứng ở phía sau Mạc Tu Lăng. Ánh mắt Giang Nhân Mạn không có phức tạp như Giang Nhân Ly. Cô nhìn thoáng qua Bạch Thanh Hà, .

”Cha, con đến rồi.”

Giang Thánh Minh gật đầu: “Nhân Mạn tới rồi đấy à.”

Giang Nhân Ly đứng dậy nhường chỗ cho Giang Nhân Mạn, cô nhìn cha và chị gái nói chuyện một lúc rồi thở dài đi ra ngoài phòng bệnh. Mạc Tu Lăng đang ngồi ở dãy ghế ngoài hành lang. Cô đi qua ngồi xuống bên cạnh anh.

Mạc Tu Lăng lên giọng mỉa mai: “Xem ra em không những quan hệ không tốt với em gái, mà ngay cả quan hệ với chị gái cũng không tốt.”

Giang Nhân Ly khóe miệng co rút một chút: “Sao anh không nói là em gái em tính cách không tốt đi? Chị gái em tính cách không tốt đi?”

“Vậy sao em không cảm thấy là chính mình có vấn đề?”

Giang Nhân Ly ngẩng đầu, sau đó nhìn anh: “Em chính là người như vậy. Em thà rằng tin tưởng toàn bộ thế giới này không tốt, cũng sẽ không bao giờ nghĩ mình có vấn đề.”

“Xem ra anh còn chưa hiểu rõ em.”

“Lẽ nào trước đây anh nghĩ là đã hiểu rõ em?”

“Chí ít không có nghĩ em lại bảo thủ như vậy.”

“Thành ngữ phải dùng cẩn thận, trước khi dùng cũng nên tra từ điển một chút. Hơn nữa, nếu anh không hiểu em, thì có tứ cách gì mà đánh giá em.”

Mạc Tu Lăng nhăn trán: “Bỏ đi, anh không muốn cùng em nói chuyện vô ích.”

Giang Nhân Ly khoanh tay trước ngực: “Vậy anh nghĩ chuyện gì mới có ích? Em rất muốn biết.”

Mạc Tu Lăng thực sự bị thái độ của của Giang Nhân Ly làm cho tức điên lên. Anh tức giận một chút nhưng vẫn nói: “Anh nhớ rõ, em vốn không thích trẻ con.”

Giang Nhân Ly buông thõng hai tay đang khoanh trước ngực.

Cô muốn ngược dòng thời gian trở về quá khứ xa xôi, khi đó anh học năm ba trung học phổ thông, còn cô học năm nhất.

Môt người họ hàng mang theo một đứa trẻ đến Mạc gia, đứa bẻ nhìn rất đáng yêu, Giang Nhân Đình và Mạc Tu Lăng đều chơi đùa vui vẻ với nó. Tiểu tử này có vẻ rất vui, còn chạy đến bên Giang Nhân Ly đòi cô bế. Thực ra cũng chẳng có gì, đứa nhỏ này còn rất bé, mọi người đều thích, nhưng Giang Nhân lại trái ngược. Cô không bế đứa bé, kết quả là Giang Nhân Ly chạy đến chỗ nào cũng bị nó đuổi theo. Nhưng cô vẫn khăng khăng không chịu bế nó.

Sau đó, cha mẹ thằng bé thấy vậy, sắc mặt không tốt lắm, họ nói: “Bế một chút cũng không sao.”

Giang Nhân Ly rất tự nhiên trả lời: “Xin lỗi, cháu rất sợ trẻ con. Trẻ con dưới sáu tuổi cháu đều không thích.” (ngại quá, nhưng mà mềnh cũng thế)

Đã là chuyện xa xôi như thế mà Mạc Tu Lăng vẫn còn nhớ. Giang Nhân Ly cảm thấy kinh ngạc.

“Vậy thì sao?”

Mạc Tu Lăng nắm chặt tay: “Em muốn có con?”

Cô vốn định phủ nhận, nhưng thấy anh dường như đã hiểu rõ, liền không giấu giếm nữa: “Đúng.”

“Vì sao?”

Giang Nhân Ly nở nụ cười: “Anh muốn nghe lời nói thật hay nói dối? Nói thật chắc chắn nghe sẽ không êm tai.”

“Dù vậy anh cũng thích chịu tội.”

“Em muốn có một đứa con, muốn có một người ở bên em hàng ngày. Có thể nói là cùng em trải qua quãng đời còn lại. Con và chồng không giống nhau. Chồng có thể thay đổi nhưng con cái tuyệt đối sẽ không thể thay được.”

Mạc Tu Lăng tay liên tục run rẩy. Anh phẫn nộ tới cực điểm nhưng vẫn nở nụ cười: “Anh hối hận rồi, biết vậy thà nghe em nói dối còn hơn.”

“Anh vẫn luôn không phải là người bịt tai trộm chuông (*).”

“Xem ra, giữa chúng ta, em vẫn là người hiểu anh hơn anh hiểu em.”

“Cảm tạ lời khen.”

“Không khách khí.”

~~~
~~~

Mạc Tu Lăng ký xong, đưa lại cho Diệp Tư Đình. Bạch Thanh Hà vốn đang dưỡng bệnh ở nhà nhưng lúc này lại mang theo bình nước nóng đến bệnh viện. Vừa nhìn thấy Diệp Tư Đình, ba ta liền kích động, bình nước rơi xuống đất, bà ta chạy tới ôm chặt lấy Diệp Tư Đình: "Đình, Đình, con rốt cục đã trở về, con rốt cục đã trở về. Mẹ rất nhớ con, mẹ mỗi ngày đều nhớ con."

Diệp Tư Đình tránh vài lần cũng không có tránh nổi: "Xin lỗi, cháu không phải Đình Đình mà bác nói. Cháu là Diệp Tư Đình."

"Con chính là Đình Đình, mẹ không có lầm." Bạch Thanh Hà kéo tay Diệp Tư Đình, sau đó nhìn Mạc Tu Lăng và Giang Nhân Ly: "Hai con nói xem, nó là Đình Đình, đúng là nó, đúng không?"

Mạc Tu Lăng thở dài một hơi: "Dì, dì buông cô ấy ra đã."

Bạch Thanh Hà lúc này mới buông tay Diệp Tư Đình ra.

"Cháu thực sự không phải người mà bác nhắc tên." Diệp Tư Đình luôn miệng giải thích.

Mạc Tu Lăng cũng lên tiếng: "Dì, cô ấy thực sự không phải Đình. Cô ấy là nhân viên công ty con, tên là Diệp Tư Đình."

Bạch Thanh Hà lắc đầu, một mực không tin. Bà ta gắt gao kéo Diệp Tư Đình vào phòng bệnh của Giang Thánh Minh: "Thánh Minh, ông xem, con gái chúng ta đã về, Đình Đình đã trở về."

Giang Thánh Minh vừa thấy Diệp Tư Đình, con ngươi liền trợn to: "Đình?"

Diệp Tư Đình vẫn đang giãy giụa: "Cháu thực sự không phải con gái hai bác. Thực sự không phải. Cháu biết hai bác là quá nhớ nhung con gái, nhưng cháu chỉ là diện mạo giống cô ấy chứ không phải cô ấy. Cháu là Diệp Tư Đình, từ nhỏ sống ở nước ngoài, cháu là cô nhi. Thật sự không phải con hai bác."

Giang Thánh Minh tỉnh táo hơn, ông nhìn Mạc Tu Lăng. Mạc Tu Lăng đi lên giải thích.

Giang Thánh Minh lúc này mới quay sang nhìn Bạch Thanh Hà: "Thanh Hà, buông tay ra. Đó không phải con gái chúng ta. Bà biết rõ, con gái chúng ta đã không còn. Chúng ta ngày mười tám tháng sáu hằng năm đều đi viếng mộ nó."

Mãi đến khi nghe câu nói đó, Bạch Thanh Hà mới buông tay ra khỏi người Diệp Tư Đình. Nhưng vừa mất đi điểm tựa, bà ta liền ngồi sụp xuống đất khóc lớn.

Giang Thánh Minh vừa nghĩ đến con gái đã mất, trong lòng cũng đau đớn, ông ngồi dậy, xuống giường ôm lấy Bạch Thanh Hà.

Giang Nhân Ly đứng ngoài cửa, vẻ mặt không biểu tình nhìn một màn trước mắt. Cuộc sống thật đúng là một vở hài kịch, cái gì cũng cần phải diễn.

Diệp Tư Đình tựa hồ cũng vì cảnh tượng trước mắt mà cảm động. Cô ta ngồi xuống bên cạnh hai người: "Hai bác đừng như vậy. Nếu như con gái hai bác thấy hai bác đau khổ như vậy, cô ấy nhất định sẽ rất khó chịu."

Bạch Thanh Hà vẫn khóc lớn: "Đình Đình của tôi, con gái tôi…"

Mạc Tu Lăng cũng đi lên trước: "Cha, dì, Tư Đình nói không sai. Thấy hai người như vậy Đình ĐÌnh nhất định sẽ buồn lòng. Cho nên hai người phải sống tốt, cô ấy mới yên tâm."

Bạch Thanh Hà rời khỏi Giang Thánh Minh. Bà ta đưa tay lên chạm vào Diệp Tư Đình: "Đây là lông mi, đây là con mắt, đây là mũi, đây là môi…. giống nhau như thế nhưng sao lại không phải con gái tôi?"

Diệp Tư Đình không gạt tay Bạch Thanh Hà ra, ngược lại cô rất thương cảm cho hai người lớn tuổi: "Bác, bác đừng như vậy."

Giang Thánh Minh cũng chật vật một bên thật lâu không có động đậy.

Hoá ra, Đình Đình đã trở thành vết thương chung trong lòng bọn họ.

Mạc Tu Lăng không đành lòng xem tiếp, liền quay người đi. Vừa thấy Giang Nhân Ly hờ hững đứng bên ngoài, vẻ mặt thờ ơ, thậm chí còn châm chọc, anh không hiểu vì sao trong tình huống này mà cô không hề cảm động lấy một chút.

Anh tức giận, sau đó đi lên kéo cô ra ngoài: "Em không có lấy nửa điểm cảm động sao?"

Giang Nhân Ly gạt tay anh: "Không có."

Mạc Tu Lăng không nói được câu nào.

Giang Nhân Ly nhìn Mạc Tu Lăng, rất nghiêm túc nói: "Mạc Tu Lăng, anh có tin tưởng em không?"

Anh cả kinh: "Cái gì?"

“Giang Nhân Đình tự sát, bọn họ đều nói là bởi vì những lời em nói. Anh tin em không?”

Cô nhìn anh, nhưng anh vẫn im lặng. Quả thực cô có thể hiểu được, cho dù là ai cũng sẽ không tin cô.

Trong lúc cô chuẩn bị bỏ đi, Mạc Tu Lăng đột nhiên kéo tay cô: “Chỉ cần em nói, anh sẽ tin.”

Giang Nhân Ly con mắt bất chợt sáng lên. Cô khó tin nhìn anh: “Nếu như em không nói thì sao? Anh có thể tin không?”

Mạc Tu Lăng nhìn cô, mày nhíu lại: “Vì sao không nói? Dù cho lời em nói ra là nói dối, anh cũng sẽ tin.”

Giang Nhân Ly gạt tay anh: “Anh căn bản là không tin.”

Mạc Tu Lăng không buông tay cô: “Em không cảm thấy em quá đáng lắm sao? Em muốn anh tin em nhưng cái gì em cũng không nói. Vì sao em một chút cũng không nỗ lực nhưng lại muốn người khác phải toàn tâm toàn ý với mình?”

“Đúng.” Giang Nhân Ly tronh ánh mắt toát ra đau buồn: “Là em tham lam.”

Nhưng cô vẫn quật cường ngẩng đầu: “Có điều, cho dù anh không tin, cũng không sao. Bởi vì, em sẽ không nói cho anh biết.”

Mạc Tu Lăng tức giận. Anh đã dùng hết toàn bộ sự nhẫn nại vì cô, nhưng cuối cùng cũng vẫn chỉ đánh đổi được thái độ này của cô.

“Không có gì.” Anh buông tay cô. Đúng vậy, đã không có gì, anh còn lôi kéo cô làm gì?

Giang Nhân Ly quay đi, từ trong mắt cô một giọt lệ rơi xuống, từng giọt từng giọt…

~~~~~~~~~~

“Anh đã dùng hết toàn bộ sự nhẫn nại vì cô, nhưng cuối cùng cũng vẫn chỉ đánh đổi được thái độ này của cô.” – Câu này làm mình nhớ đến một câu trong bài Si Tâm Tuyệt Đối của Lý Khánh Kiệt: “Vì em mà rơi giọt lệ đầu tiên, vì em mà nguyện thay đổi mọi thứ, nhưng không thể đánh đổi được sự kiên quyết của em với anh.” Bài này lời rất hay, chính là bài hát được Dương Lam Hàng (nam chính của Mãi Mãi Là Bao Xa (Trao Lầm Tình Yêu Cho Anh) – Diệp Lạc Vô Tâm) cài đặt làm nhạc chuông điện thoại, cũng là nhạc phim Nữ Luật Sư Xinh Đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Thật ra em đều biết rõ

Bạch Thanh Hà thấy Diệp Tư Đình xuất hiện mà tâm tình không bình tĩnh được. Giang Thánh Minh cũng bồn chồn. Biện pháp giải quyết cuối cùng dĩ nhiên là Bạch Thanh Hà quyết định nhận Diệp Tư Đình làm con gái nuôi, Giang Thánh Minh dường như cũng tán thành đề nghị này. Mất đi một người con gái, hiện tại lại có thêm một người con gái khác, đây thật là một chuyện may mắn. Bạch Thanh Hà hầu như chiếm toàn bộ thời gian của Diệp Tư Đình, sau khi cô đi làm về đều không muốn rời khỏi cô.

Giang Thánh Minh biết Bạch Thanh Hà vì quá mức nhớ thương Nhân Đình, cũng xuôi lòng theo bà.

Diệp Tư Đình là một cô nhi, vốn khao khát tình thương, hơn nữa đã từng thấy sự thương nhớ của hai người đối với con gái, nên cũng không đành lòng cự tuyệt. Vì vậy, Diệp Tư Đình liền trở thành con gái nuôi của Bạch Thanh Hà và Giang Thánh Minh.

Diệp Tư Đình rất có trách nhiệm làm con. Sau khi tan làm về cô sẽ tới chăm sóc Giang Thánh Minh, đun nước sôi để ông pha trà, từng việc nhỏ nhất cô đều làm đủ. Giang Nhân Ly khi thấy như vậy cũng chỉ cười.

Hôm nay Giang Nhân Ly và Mạc Tu Lăng đến thăm Giang Thánh Minh, thì thấy Diệp Tư Đình đang chăm sóc Giang Thánh Minh.

Lúc Diệp Tư Đình muốn đi lấy nước, Giang Nhân Ly cũng cùng đi theo.

Diệp Tư Đình cầm bình trà trên tay, Giang Nhân Ly đứng bên cạnh nhìn cô ta: “Giang Nhân Đình , đã lâu rồi không gặp.”

Diệp Tư Đình tay châm nước rót vào bình trà vẫn rất bình tĩnh, thậm chí không có một giọt nước nào chảy ra ngoài.

“Mạc phu nhân cũng quá nhớ thương em gái của mình rồi, em là Diệp Tư Đình, từ Canada trở về.”

Giang Nhân Ly nhíu nhíu mày: “Cô cứ tiếp tục, tôi đang lắng nghe đây!”
~~~~~~~~~~

“Em tốt nghiệp trường đại học nổi tiếng ở Canada, tuy em chỉ là một cô nhi, nhưng em rất cố gắng học tập, hơn nữa em đã có chồng sắp cưới, anh ấy rất yêu em…. “

Giang Nhân Ly lấy tay che miệng ngáp: “Giang Nhân Đình, hai năm qua những điều cô học được thật sự không ít nhỉ.” Cô đưa ra nhưng tư liệu về Diệp Tư Đình: “Cái này mới thật sự là bản lĩnh của cô! Trong hai năm mà đã hoàn thành chương trình học của năm năm, quả thật là có bản lĩnh.”

“Chị đã xem qua tất cả thông tin rồi, vì sao vẫn không tin em?”

“Bởi vì, cô có thay đổi như thế nào, bất luận khí chất hay dung mạo có khác đi chăng nữa. Cô vẫn chính là người đầu tiên tôi ghét nhất, Giang Nhân Đình, đây là điều không thể thay đổi được.” Giang Nhân Ly xé những tư liệu giả đó.

Diệp Tư Đình nở một nụ cười nhẹ, sau đó để bình trà bình xuống, cô ta cười: “Chúng ta thật giống nhau! Lần đầu tiên thấy cô tôi cũng rất ghét cô, Giang Nhân Ly.”

Giang Nhân Ly tựa hồ kinh ngạc một chút: “Cô dễ dàng thừa nhận như vậy, thật đúng là làm tôi không thể tưởng tượng nổi.”

Diệp Tư Đình cười nhạt: “Như vậy thì sao? Giang Nhân Ly, hai năm trước tôi không sợ cô, bây giờ tôi vẫn không sợ cô.”

“Vậy sao??” Giang Nhân Ly vẻ mặt giảo hoạt: “Cô sẽ không sợ tôi lập kế làm cho Mạc Tu Lăng đứng ở ngoài cửa nghe chúng ta nói chuyện sao, dù sao thì cô vẫn là Giang Nhân Đình thật nha?”

Diệp Tư Đình khẩn trương chạy đến cửa để xem, nhưng không có người. Cô xoay người oán hận nhìn Giang Nhân Ly.

Giang Nhân Ly nở nụ cười, “Thấy cô bộ dáng lo sợ như vậy, tôi thật rất vui. Tuy cô không sợ tôi, nhưng lại rất sợ Mạc Tu Lăng! Anh ta nếu biết những việc cô đã làm, kế hoạch của cô thật thất bại.”

“Cô sẽ không nói cho anh ấy đâu.” Diệp Tư Đình dường như rất khẳng định, “Vì sự kiêu ngạo của cô sao có thể nói ra được?

Giang Nhân Ly trầm giọng: “Cô đừng cho là tôi sẽ không có cách nào.”

Diệp Tư Đình cười đến điên cuồng: “Tôi sẽ cố gắng chờ xem. Mà tôi thật muốn biết hai chúng ta ai sẽ đi đến thắng lợi cuối cùng. Mạc Tu Lăng, vốn đã định là của tôi rồi, ở bên tôi từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ thay đổi suy nghĩ.”

Giang Nhân Ly dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cô ta: “Vì một người đàn ông mà sống như vậy không cảm thấy thật đáng thương sao?”

“Giang Nhân Ly, cô không đáng thương ư?” Diệp Tư Đình lấy trong túi ra một tệp tiền: ”Đừng quên chuyện tám vạn này. Mỗi khi tôi gặp phải khó khăn, vừa nhìn thấy chúng, tôi lại cảm thấy thật đáng thương.”

Giang Nhân Ly sắc mặt trắng bệch chăm chú nhìn cô ta.

Diệp Tư Đình cầm theo ấm trà: “Giang Nhân Ly, cô vẫn kiêu ngạo như vậy, vẫn tìm kiếm sự hoàn mỹ. Con người khi sinh ra vốn đã định trước sẽ không ai được hoàn hảo.”

Giang Nhân Ly vẫn đứng yên đó, cả người cô đều tựa trên tường. Cô cắn môi. Do cố sức quá mạnh khiến môi chảy máu. Mùi máu nhàn nhạt truyền đến, cô nhìn hai bàn tay của mình, lúc này đang liên tục run rẩy.

“Giang Nhân Ly! dù bất lực mày cũng không thể mềm yếu như vậy”.

Mạc Tu Lăng khi tìm được Giang Nhân Ly, đã thấy cô ngồi xổm dựa vào tường. Bộ dáng giống một đứa trẻ bị vứt bỏ. Anh đi đến bên cạnh cô, nhìn vào cặp mắt vô hồn kia, “Làm sao vậy?”

Cô tựa hồ lúc này mới thấy anh, bỏ hết lòng kiêu ngạo, cô kéo tay anh, “Em phải về nhà, em phải về nhà….”

Mạc Tu Lăng lại nhìn vào mắt cô, “Được, chúng ta về nhà.”

Mạc Tu Lăng ôm lấy cô, sau đó đưa cô vào trong xe rồi lập tức lái xe trở về nhà.

Khi về đến nhà, anh mới phát hiện cô dường như không bình thường. Anh chạm đến cái trán của cô, rất nóng, đúng là đã bị sốt cao. Anh tự tức giận chính bản thân mình, giờ này mới phát hiện, nếu biết sớm lúc nãy đã đưa cô đi bệnh viện.

Giang Nhân Ly cảm đầu rất nhức, nhưng ý thức vẫn còn, cô nhìn Mạc Tu Lăng vừa xoay người, vô thức nắm lấy tay anh: “Anh định đi đâu?”

Mạc Tu Lăng thở dài một hơi, “Không thể để mặc em thế này được.”

Giang Nhân Ly dường như bị kích động, nhanh chóng buông tay anh. Sau đó tự mình kéo chăn đắp lên.

Mạc Tu Lăng mời bác sĩ gần trong khu nhà, đã chuẩn bị xong xuôi dụng cụ truyền nước hết rồi nhưng Giang Nhân Ly nhất định không chịu phối hợp,

chết sống cũng không chịu truyền nước. Mạc Tu Lăng bất lực, tưởng tượng ra cảnh ở bệnh viện các bác sĩ tiêm cho bọn trẻ con. Sau đó anh trực tiếp nắm tay cô, để cho bác sĩ đâm kim tiêm vào. Nhưng anh lại nhìn thấy vẻ mặt đau khổ trên mặt cô nên bỏ đi ý nghĩ trong đầu.

Cô gắt gao nắm chặt chăn, bộ dạng chết cũng không chịu tiêm.

Bác sĩ nhìn cô, lại nhìn Mạc Tu Lăng, thật đúng là không dễ làm.

Giang Nhân Ly cũng hiểu được bản thân có chút quá đáng, cô nghĩ đến biện pháp khác: "Em uống thuốc."

Mạc Tu Lăng gật đầu nhìn bác sĩ, ý bảo cứ làm như vậy đi!

Mạc Tu Lăng đun nước sôi cho cô, sau đó đưa thuốc cho cô. Cô không do dự liền uống, thuốc đắng khi qua cổ họng thật khó chịu. Cô nhanh chóng uống hết thuốc, nhăn mày lại rồi đưa cốc cho Mạc Tu Lăng, muốn anh lấy thêm nước cho cô.

Anh liền đưa cô một ly nước nữa, cô uống một hơi hết.

Uống xong cô lại chui vào chăn, đắp chăn kín mít. Anh nhìn cô vài lần, rồi mới cầm ly nước rời đi.

Cô rất muốn ngủ, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo, thế nào cũng không ngủ được. Cô nghĩ hình như thiếu cái gì đó, thì ra là trong tay trống rỗng. Cô mơ mơ màng màng với lấy cái gối ôm, sau đó ôm lấy nó nằm trên giường.

Mạc Tu Lăng đi vào đã thấy cô khăng khăng ôm gối. Cô lúc nào cũng có thói quen như vậy, khi ngủ nhất định phải phải ôm một thứ gì đó. Bọn họ khi ngủ cùng nhau, cô cũng đều ôm anh. (úi chà ^^)

Anh từng nghe người ta nói, những người như vậy chính là do không có cảm giác an toàn.

Anh cau mày, lúc này mới ngồi ở trên giường, muốn lấy lại cái gối trong tay cô ra, nhưng không lấy lại được. Anh nằm bên cạnh cô, đưa tay lên gạt mấy sợi tóc đẫm mồ hôi trên trán cô. Cô nhột người nên cử động, anh nhân cơ hội này lấy cái gối trong tay cô ra. Trong tay không có thứ gì, Giang Nhân Ly cũng lười mở mắt, nhanh chóng ôm lấy anh.

Anh lúc này mới thở dài, lấy tay vỗ nhẹ sau lưng của cô.

Cả một đêm anh không ngủ, thỉnh thoảng lại sờ trán của cô. Đến khi cô đã hoàn toàn hạ sốt rồi, anh mới yên tâm nhắm mắt ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Hoa nở năm đó

Lúc Giang Nhân Ly thức dậy thì Mạc Tu Lăng đã rời khỏi. Điều này lại làm cô có cảm giác như quay lại tình cảnh quen thuộc mọi ngày. Cô thừa nhận, bản thân cô có chút ích kỷ, ngày hôm qua cô thực sự sợ sẽ bị anh bỏ mặc một mình. Hoá ra con người khi bị bệnh trở nên thật yếu đuối. Thực ra, cô từ nhỏ đến lớn cũng không có truyền nước biển, cô cảm thấy sinh bệnh cũng không cần phải quá khẩn trương. Có lẽ là do lúc nhỏ cô chưa từng tiêm thuốc nên đã bị miễn dịch với kim tiêm. Cô rất ít khi bị cảm, đã từng có một thời gian cô thường hay bị đau đầu. Chuyện đó xảy ra sau khi cô học xong đại học, lúc đó mỗi khi trong người cảm thấy không khỏe, cô sẽ áp dụng phương thức là ngủ, khi tỉnh lại cảm giác sẽ tốt lên nhiều. Cho nên, ngày hôm qua bị sốt lên như vậy thực là rất hiếm.

Cô không chỉ ghét bị tiêm, mà còn ghét luôn uống thuốc. Nhưng cô là người hiểu chuyện, nếu lúc đó cô không chịu uống thuốc, biết đâu Mạc Tu Lăng lại giữ cô cho bác sĩ tiêm thẳng vào mạch máu. Suy nghĩ đến trường hợp đó nên cô không chút do dự lựa chọn là uống thuốc.

Phòng ngủ lúc này có chút lạnh lẽo, thực ra lúc nào cũng lạnh lẽo như vậy. Nhưng ngày hôm nay cô đã rất cảm động, có lẽ bởi vì trong khoảng thời gian gần đây thái độ Mạc Tu Lăng có chút thay đổi. Bọn họ cũng không có cãi nhau, nhưng đôi khi không cãi nhau lại càng làm cho người ta khó chịu hơn. Chí ít khi cãi nhau còn có thể trút hết những khó chịu trong lòng, khi bọn họ nói chuyện thường phải châm chọc lẫn nhau, có lẽ không châm chọc đối phương sẽ rất khó chịu, thật là một sở thích bất thường. (biến thái ấy ^^)

Cô sẽ không quên những lời nói của Diệp Tư Đình, à không, có lẽ nên gọi là Giang Nhân Đình.

Cô đứng dậy, thay một bộ quần áo thật đẹp, chẳng qua cũng chỉ có một mình ngắm thôi. Theo một góc độ nào đó mà nói, cô thích tự cho mình là thanh cao. Cô rất ít khi trang điểm, kỳ thực con gái không cần phải trang điểm, đôi khi như thế chỉ làm tăng thêm sự tầm thường mà thôi. Nhưng dường như rất nhiều phụ nữ lại thích trang điểm và dùng nước hoa, cho rằng như vậy sẽ làm tăng sự quyến rũ. Nhưng thực ra đa số đàn ông đều ghét phụ nữ dùng nước hoa.

Giang Nhân Đình là người như thế nào có lẽ chỉ mình cô biết. Tương tự Giang Nhân Đình cũng là một trong số hiếm hoi những người có thể hiểu được Giang Nhân Ly.

Bọn họ đều hiểu rõ nhau, nhưng lại ôm mục đích theo hai hướng khác nhau.

So về nhan sắc thì Giang Nhân Ly luôn trội hơn, Giang Nhân Đình hiểu rõ điều đó nên lúc nào cũng cố gắng đóng vai là cô em gái ngoan ngoãn. Thành tích học tập của Giang Nhân Ly luôn là xuất sắc, kể cả thể thao hay âm nhạc cũng đều giỏi. Giang Nhân Đình cho dù cố gắng thế nào cũng không bằng, liền biến thành thật kém cỏi, việc học cũng ngày càng tệ hơn.

Mọi người đều chú ý đặc biệt đến những người giỏi nhất và những người kém nhất . Có Giang Nhân Đình làm nền nên Giang Nhân Ly càng trở nên xinh đẹp và nổi bật. Nhưng bởi vì Giang Nhân Ly như vậy càng làm cho Giang Nhân Đình trở nên yếu đuối, cô ta giống như chỉ là cái bóng của chị mình. Nhưng trái lại Giang Nhân Đình lại càng chiếm được sự thương cảm của mọi người hơn.

Đối với thầy cô, Giang Nhân Ly là học sinh có thành tích học tập xuất sắc. Nhưng Giang Nhân Đình lại khôn khéo hơn, mặt dù thành tích học không tốt nhưng trong mắt thầy cô lại là kiểu học sinh ngoan ngoãn và biết vâng lời.

Bọn họ có vẻ giống như là một căp chị em không ganh đua nhau, rất hoà thuận nhau nhưng thực ra trong lòng lại ganh ghét lẫn nhau. (chí lý!!!)

Có điều, họ đều là những người thông minh, sẽ không vạch trần bộ mặt thật của nhau, trái lại đều sống theo mục đích riêng của mình. Mặc dù họ đều hiểu rõ tất cả chỉ là diễn trò, để xem ai diễn đặc sắc nhất mà thôi.

Giang Nhân Ly hiểu được cái gì gọi là ra oai trước để áp chế đối phương, ngay lúc bước chân vào Giang gia liền khiến cho Giang Thánh Minh vì cô mà mở tiệc chiêu đãi mời những nhân vật nổi tiếng nhất đến tham dự. Cô muốn cho mọi người đều biết, cô-Giang Nhân Ly không phải tới đây để ở nhờ, cô cũng là chủ nhân nơi này. Cô luôn luôn biết cách để mình trở thành tiêu điểm trong đám đông, cô lại rất xinh đẹp, tự tin. Có lẽ là cô đã xem nhẹ Giang Nhân Đình.

Hai người họ tuy không cùng mục đích như nhau nhưng thực chất trong lòng vẫn ganh ghét lẫn nhau. Nhưng Giang Nhân Ly luôn luôn khinh thường sự giả tạo của Giang Nhân Đình, cho nên cũng chẳng muốn bận tâm vì điều đó.

Mãi đến sau này, Giang Nhân Ly mới hiểu được Giang Nhân Đình thật ra rất khôn ngoan, không bị ảnh hưởng bởi bất kì điều gì bởi vì Giang Nhân Đình luôn xác định rõ ràng mục đích của mình. Giang Nhân Ly không biết những năm đó mục đích tranh giành của mình là gì, cô chỉ biết một điều là không được để bản thân mình ngốc hơn bất kì kẻ nào khác, khiến cho Giang Nhân Đình tưởng rằng cô không hào hứng với cái vị trí kia, để cho dù cô ta có đạt được mục đích cũng không sẽ không hài lòng. Cho tới bây giờ cô cũng không phải là người tốt, cũng không muốn làm việc tốt nào, tuy rằng cô im lặng, nhưng không có nghĩa là sẽ để cho người khác muốn làm gì mình thì làm.

Cô không biết mục đích của bản thân mình là gì, chỉ có thể tiếp tục cố gắng để sống.

Ngược lại Giang Nhân Đình biết rất rõ thứ mà cô ta muốn, đó chính là Mạc Tu Lăng, từ lúc còn nhỏ cho đến bây giờ đều là như vậy.

Giang Nhân Ly không biết với những người khác thì họ sẽ tỏ thái độ thế nào nếu như bị tuyên chiến thẳng thừng như vậy. Nhưng cô cảm thấy mình thực sự là đã thất bại, cô gần như đã thua trong tay Giang Nhân Đình. Ngay cả việc cô tỏ ra thanh cao cũng chính là một thất bại.

Giang Nhân Ly đứng trên sân thượng, nhìn cảnh vật trong khu nhà mình, lòng của cô giờ phút này lại rất an tĩnh.

Khi Giang Nhân Đình xuất hiện, đã làm cô nhớ lại không ít hồi ức thời niên thiếu.

Khi đó Giang Nhân Đình luôn luôn đi theo phía sau Mạc Tu Lăng, chẳng phân biệt được thời gian hay địa điểm. Mạc Tu Lăng nói cái gì Giang Nhân Đình đều nghe theo tất cả, dường như những gì anh ta nói tất cả đều là chính xác, mà cô ta lại rất biết nghe lời.

Nhưng Giang Nhân Ly bản thân biểu hiện cũng không phải là dửng dưng, nếu Giang Nhân Đình đã biến mình trở thành người hiền lành như vậy thì cô tốt hơn nên hưởng thụ một chút tốt bụng đó. Cô cố tình đem nhiều việc giao cho Giang Nhân Đình làm, Bởi vì Giang Nhân Đình muốn là người hiền lành, nên cô chỉ giúp cô ta trở nên tốt bụng hơn một chút thôi.

Nhưng cuối cùng, lại chẳng có nghĩa gì. Cùng lắm đều là hư không mà thôi.

Mục tiêu của Giang Nhân Đình chỉ là Mạc Tu Lăng, nên cô ta một lòng canh chừng bên cạnh Mạc Tu Lăng, vì anh ta mà hi sinh để làm tất cả. Giang Nhân Ly để tay lên ngực mình tự hỏi, cô làm không được như Giang Nhân Đình, nếu là cô cũng sẽ không làm được như vậy đối người mình yêu. Bởi vì trong lòng cô chỉ quan trọng là bản thân mình, không cần phải quan trọng hoá vấn đề,cũng không cần làm nhiều chuyện tốt quá, đơn giản là tốt rồi.

Giang Nhân Ly nhớ đến lúc trước mình luôn nổi trội hơn Giang Nhân Đình. Mà hai người họ lại không có ân oán gì nhưng hết lần này đến lần khác lại luôn coi nhau là kẻ thù của nhau.

Hoá ra cuộc sống của cô từ khi sinh ra đã không được yên bình.

Cô bình tĩnh suy nghĩ đối phương đã xác định mục tiêu rồi, cô nên như thế nào bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chưa xong

Giang Thánh Minh điện thoại cho Giang Nhân Ly về ăn bữa cơm gia đình ở Giang gia, Giang Nhân Mạn cũng đang ở đây nhưng thật ra trong lòng cô chẳng muốn. Giang Nhân Ly đã hiểu hoá ra Bạch Thanh Hà rất muốn nhận Diệp Tư Đình làm con gái nuôi, còn muốn cho Diệp Tư Đình vào ở Giang gia, không chỉ vậy Bạch Thanh Hà lại còn muốn Giang Thánh Minh mở một buổi tiệc chiêu đãi dành cho Diệp Tư Đình, càng làm cho Giang Nhân Mạn tức giận hơn. Giang Thánh Minh lại cảm thấy có lỗi với Bạch Thanh Hà, bởi vậy cũng không lên tiếng. Cho nên Giang Nhân Mạn và Bạch Thanh Hà vì điều đó mà cãi nhau.

Giang gia kỳ thực đã do Giang Nhân Mạn làm chủ, tiệc gia đình tất nhiên cô phải có mặt.

Vợ chồng Mạc Chí Hạo cũng được mời đến.

Hoàng Tư Liên vừa thấy Diệp Tư Đình lại càng hoảng sợ, Mạc Chí Hạo ra sức giải thích mới khiến bà bình tâm lại một chút.

Giang Thánh Minh nhìn thấy chỗ trống liền hỏi Giang Nhân Ly, "Tu Lăng vẫn chưa đến sao?"

"Anh ấy đang rất bận." Giang Nhân Ly miễn cưỡng trả lời.

Hoàng Tư Liên cũng thở dài, "Đứa con này, quá coi trọng công việc. Một năm cũng không về nhà được mấy lần, bây giờ con cái vẫn chưa hiểu nỗi lòng của cha mẹ. Lúc còn nhỏ thì lo lắng chúng nó khôn lớn, đến khi trưởng thành lại lo lắng về gia đình của chúng…"

Diệp Tư Đình nhấn mạnh nói: "Cho nên mới nói trong mắt của người mẹ con cái lúc nào cũng còn nhỏ." Cô lại nói tiếp: "Hơn nữa, Mạc tổng thực sự bề bộn nhiều việc, ngày mai lại chuẩn bị đi công tác ở Hong Kong, bây giờ chắc đang sắp xếp công việc!"

Diệp Tư Đình thấy Hoàng Tư Liên đang quan sát mình liền giải thích, "Cháu hiện tại đang làm việc ở Bắc Lâm, Mạc tổng là ông chủ của cháu."

Giang Nhân Mạn trừng mắt nhìn Giang Nhân Ly, ánh mắt muốn nói chồng của mình lại để cho người khác giải thích dùm.

Giang Nhân Ly động động chiếc đũa, cô cũng không định điện thoại cho Mạc Tu Lăng. Bởi vì cô nghĩ chuyện này không quan trọng lắm.

Hoàng Tư Liên vì Giang Nhân Ly gắp thức ăn, gương mặt mang theo ý cười, "Nhân Ly dạo này nhìn hơi gầy, Tu Lăng bận nên không có thời gian chăm sóc con, con phải biết chăm sóc cho bản thân mình nhiều hơn!"

Giang Nhân Ly cũng mỉm cười, "Mẹ à là con sai, không có thông báo cho Tu Lăng đến đây." Trên mặt hơi hổ thẹn, "Đêm qua con đột nhiên bị sốt cao, Tu Lăng đã chăm sóc con cả đêm. Anh ấy thức cả đêm như vậy, lại không nghỉ ngơi đủ, cho nên con không gọi cho anh ấy đến hôm nay."

Hoàng Tư Liên gật đầu, "Chồng phải chăm sóc cho vợ của mình đó là điều dĩ nhiên."

"Nói vậy chắc hẳn ba cũng thường chăm sóc cho mẹ như thế."

"Con lại trêu mẹ rồi." Hoàng Tư Liên liên tục lắc đầu.

Giang Nhân Ly nhìn thoáng qua Diệp Tư Đình có chút sượng người, cô cũng không phải nói sai. Phát sốt là sự thật, Mạc Tu Lăng chăm sóc cô cũng là sự thực, có điều anh có thức cả đêm vì cô hay không cô cũng không rõ nữa.

Giang Nhân Mạn sắc mặt lúc này mới tốt hơn một chút.

Mạc Chí Hạo cũng có chút cảm thán, "Bây giờ nó đã có gia đình đâu còn nhớ gì đến cha mẹ. Không chỉ không về thăm nhà mà điện thoại cũng không có liên lạc nữa."

Giang Nhân Ly có chút hổ thẹn, "Ba mẹ, chờ Tu Lăng bớt bận rộn công việc, con nhất định sẽ cùng anh ấy thường xuyên về thăm nhà."

Hoàng Tư Liên liên tục gật đầu, "Khi nào về thì nhớ gọi điện thoại cho mẹ hay trước, để mẹ mua đồ ăn trước nấu thật nhiều món."

Giang Nhân Mạn đang gặm một cái đùi gà, chậm rãi mở miệng, "Nói không bằng thực hiện, em gái mau gọi điện thoại cho em rể đi! Nói là mọi người đều đang ở đây tranh thủ quá một chút đi."

Giang Nhân Ly dưới bàn kéo tay của Giang Nhân Mạn, Giang Nhân Mạn cố tình làm lơ.

Giang Nhân Ly trong lòng lại thở dài, nhưng sắc mặt vẫn cười, "Được."

Lời nàng vừa dứt, Diệp Tư Đình liền nói, "Mạc tổng tối nay có buổi tiệc rất quan trọng, chắc là không đến được."

Giang Nhân Ly trong lòng tức giận, liền cầm lấy điện thoại gọi cho Mạc Tu Lăng.

Diệp Tư Đình vẻ mặt đầy chờ mong, cô không tin Mạc Tu Lăng sẽ không phân biệt việc công và việc tư.

"Anh đang bận việc sao ?" Giang Nhân Ly giọng nói chán nản, "Vậy anh cứ từ từ mà làm!"

Mọi người đều biết rõ chuyện gì xảy ra, Bạch Thanh Hà cố tình gắp đồ ăn cho Giang Nhân Ly. Hành động đó giống như để giúp cô nguôi giận.

Giang Nhân Ly cũng hiểu rõ, bản thân mình không nên gọi điện thoại như vậy, cũng do mình bị kích động quá. Nhưng trước mặt Giang Nhân Đình, cô lại hay mắc sai lầm. Cô phải cố gắng tránh những tình huống này mới được.

Mạc Chí Hạo lên tiếng, "Là đàn ông thường coi trọng sự nghiệp."

Hoàng Tư Liên cũng nói phụ hoạ.

Ngay cả Giang Thánh Minh cũng vì Giang Nhân Ly gắp thức ăn làm cho cô ăn nhiều một chút.

Diệp Tư Đình cũng chậm rãi ăn, trong mắt cô nhanh chóng có một tia cảm giác mất mát, từ nhỏ cho đến bây giờ luôn luôn là như vậy. Chỉ cần Giang Nhân Ly mất hứng, mọi người đều cố gắng làm cho cô vui vẻ, cho nên cô mới luôn tự cho mình là thanh cao không quan tâm đến mọi người xung quanh như thế nào. Cho dù chính cô làm sai cũng sẽ không bao giờ thừa nhận.

Lúc còn đi học, không ít nam sinh vì thích Giang Nhân Ly mà bỏ vào hộc tủ của cô rất nhiều chocolate. Đó là món yêu thích nhất của Giang Nhân Đình, nhưng cô chỉ có thể đứng nhìn Giang Nhân Ly đem tất cả chocolate bỏ vào thùng rác. Tất cả bọn họ đều bị Giang Nhân Ly chán ghét nhưng vẫn bám theo cô.

Mọi người đều sẽ nói "Giang Nhân Đình rất dễ thương", nhưng sau đó họ sẽ lại nói "chỉ có điều chị cô ấy còn đẹp hơn".

Vì cú điện thoại vừa rồi đã làm cho không khí trong bàn ăn giảm xuống rất nhiều, Bạch Thanh Hà thu dọn bàn ăn, còn Diệp Tư Đình đang ngồi ở sô pha xem TV. Hoàng Tư Liên lại lôi kéo Giang Nhân Ly nói chuyện phiếm.Thì bỗng nghe tiếng chuông cửa.

Giang Thánh Minh đi ra mở cửa.

Mạc Tu Lăng cung kính gọi "Ba" sau đó hỏi về sức khoẻ của Giang Thánh Minh, xong rồi mới đi về phía của Giang Nhân Ly.

Giang Nhân Ly cũng rất ngạc nhiên, cô thật không nghĩ là Mạc Tu Lăng sẽ đến đây. Cô quên mất lúc này đang có người lớn ở đây, có chút đùa giỡn hỏi, "Anh không phải nói là đang bận sao?"

Mạc Tu Lăng ngạc nhiên vì lời nói của cô "Em đã gọi điện anh có thể không đến à?"

Nhưng cuộc đối thoại của họ trong mắt của Hoàng Tư Liên lại giống như cặp vợ chồng đang quan tâm nhau, bà liền trêu họ " Vừa tới trong mắt chỉ thấy vợ mình thôi, mọi người nói đi sinh con trai có được lợi ích gì chứ?"

Mạc Tu Lăng đỡ lời "Mẹ, sao có thể nói vậy. Đương nhiên con từ nhỏ đã rất hiếu kính cha mẹ rồi."

"Bóng còn chưa thấy chứ đừng nói tới gặp được người." Hoàng Tư Liên nhìn sang Giang Nhân Ly sau đó kéo cô qua "Xem ra ngày hôm nay nhờ phúc của Nhân Ly mà tôi mới thấy được con trai của mình."

Giang Nhân Ly ngượng ngùng cười, "Mẹ đừng nghĩ như vậy! Tu Lăng ở nhà luôn lo lắng suy nghĩ của mẹ! Anh ấy nói ba ở nhà rất là chăm sóc cho mẹ, chúng con trở về chắc chắn sẽ quấy rầy hai người, nên mới để cho ba mẹ hưởng thụ một chút thế giới của hai người."

"Mấy đứa này thật là…sao lại nghĩ như vậy chứ!" Hoàng Tư Liên đỏ mặt thật là hiếm thấy.

Diệp Tư Đình đang xem TV liền mở âm thanh lớn hơn một chút, tay nàng nắm chặt lại. Cô ngồi một hồi, lúc này mới đi vào bếp giúp Bạch Thanh Hà rửa chén, "Mẹ, để con rửa cho."

Bạch Thanh Hà nhìn ra phía quan sát xung quanh một chút, sau đó liền nhỏ giọng nói "Tình huống vừa rồi con cũng đã thấy, phải làm sao bây giờ?"

"Ai biết được sau này thế nào?"

Bạch Thanh Hà lắc đầu, "Mẹ cũng chỉ có một mình con thôi, con làm gì thì mẹ cũng sẽ giúp con. Nhưng mẹ thật không muốn con lại giẫm lên vết xe cũ. Con xem, cho dù là hiện tại Giang Thánh Minh cũng chưa cho mẹ danh phận chính thức nữa. Ông ấy đem công ty giao cho Giang Nhân Mạn, lại rất yêu thương Giang Nhân Ly. Con nói mẹ phải làm cái gì bây giờ?"

"Mẹ đừng lo lắng, mẹ theo ba nhiều năm như vậy, ba chắc chắn sẽ suy nghĩ cho mẹ mà."

“Chỉ mong là như vậy!”

Giang Thánh Minh thấy Mạc Tu Lăng đối Giang Nhân Ly như vậy, lo lắng cũng từ từ buông xuống. Đứa con gái này luôn luôn không hiểu được trong lòng nó nghĩ gì, mọi người nói Giang Nhân Mạn tính cách giống Uông Tố Thu, nhưng ông lại cho rằng nhìn Giang Nhân Ly lại thấy hình ảnh của Uông Tố Thu. Hoài niệm đó vẫn giấu kín trong lòng ông nhưng cố chấp lại làm ông quên đi sự không chung thủy của mình. Đã nhiều năm rồi, ai cũng đã già, cũng gần quên hết những quá khứ, bản thân mình đã làm chuyện không đúng, vẫn cảm thấy thật có lỗi nhất vẫn là Uông Tố Thu.

Ông không có mặt mũi nào đi gặp bà, vì vậy ông lại càng thương Giang Nhân Ly hơn.

Buổi trưa đang ăn thì lại bị gián đoạn, nên Hoàng Tư Liên lần này muốn đích thân xuống bếp, hiếm khi Mạc Tu Lăng mới về nhà nên bà rất muốn nấu ăn.Hoàng Tư Liên bận rộn trong nhà bếp, và Mạc Chí Hạo lại là trợ thủ đắc lực của bà.

Giang Nhân Ly nhìn hai người bận rộn như vậy “Trước đây không cảm thấy ba mẹ giống như vậy lại thật là hạnh phúc.”

Mạc Tu Lăng trong tay cầm một điếu thuốc, nhưng không có hút, anh thản nhiên nhìn cô, “Đó là bởi họ không có điều gì giấu diếm nhau, luôn tin tưởng nhau cho tới giờ, cho dù là ba anh có đi tìm…”

“Sao?” Cô chăm chú nhìn anh, “Tìm cái gì?”

“Em không thể đặt quan tâm đến nửa câu đầu được à?”

“Không thể.”

Mạc Tu Lăng cúi đầu im lặng hút thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Người lạ

Lúc Giang Nhân Ly gọi điện thoại đến, Mạc Tu Lăng chỉ suy nghĩ vài giây, rồi lập tức goi điện yêu cầu hủy lịch trình buổi chiều và buổi tối cùng ngày. Bây giờ là giai đoạn bận rộn, cho đến khi anh lên máy bay vẫn còn phải xử lý công việc. Thực sự là bận đến tối tăm mặt mũi, ai cũng không khiến anh nghỉ ngơi được. [Giang Nhân Đình]

Mạc Tu Lăng vừa lên máy bay đã ngủ thiếp đi. Giang Nhân Đình nhìn lông mày anh nhíu lại, thật muốn đưa tay lên chạm vào, nhưng tay vừa đưa ra giữa không trung liền thu lại.

Cô nhìn khuôn mặt anh tuấn của Mạc Tu Lăng, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác thỏa mãn. Cô đã từng vô số lần trong mơ nhìn thấy diện mạo ấy, anh quay đầu lại cười với cô. Sau đó, cô liền có dũng khí nỗ lực quên mình. Những ngày học ở trường, cô cố gắng đến nhường nào chỉ có bản thân cô biết. Cô căn bản không có năng khiếu trời cho, cho nên chỉ có thể nỗ lực hết mình để mang lại cho mình mọi thứ. Hàng ngày cô đều ôm từ điển tra từng từ một, ép buộc bản thân nói chuyện phiếm thật nhiều với người nước ngoài. Cô vẫn luôn kiên trì, chỉ vì muốn biến mình thành một con người mới.

Hai năm nay, cô liên tục thay đổi bản thân, hoàn thiện mình. Cô muốn trở thành một người ưu tú, có thể đứng bên cạnh anh, giờ đây cô đã đạt được mục tiêu của mình. Chỉ cần có thể ở bên cạnh anh, cô nguyện ý làm tất cả mọi việc.

Vẫn là gương mặt quen thuộc này, khiến cô kiên trì cho tới nay.

Hiện tại, gần như vậy, quen thuộc như vậy, thật như vậy. Trong lòng cô cảm thấy chua xót nhưng lại vui sướng vô hạn. Chỉ vì giờ khắc này, mà cô đã cố gắng không ngừng, trở thành một người có tư cách sánh vai bên cạnh anh.

Cô nhỡ kỹ năm mười tuổi, gia đình bọn họ tới sống ở khu nhà này. Hơn nữa quan hệ giữa Giang Thánh Minh và Mạc Chí Hạo lúc ấy cũng không bình thường, cho nên hai nhà thường xuyên qua lại với nhau. Mà Giang Nhân Mạn và con gái lớn là họ Mạc có quan hệ rất tốt, thường xuyên lui tới Mạc gia chơi. Bạch Thanh Hà muốn Giang Nhân Mạn đưa cô ra ngoài chơi cho nên Giang Nhân Mạn cũng mang theo cô đến nhà họ Mạc.

Năm ấy, Mạc Tu Lăng mười hai tuổi, khuôn mặt sáng sủa nho nhã. Giang Nhân Đình thấy anh, bất giác nở nụ cười.

Giang Nhân Mạn lên trên lầu hai vào phòng chị Mạc, còn Mạc Tu Lăng ở lại nhìn cô hỏi: “Em chính là Đình?”

Trước khi tới đây, cô không biết lại có một giọng nói có thể thấm vào ruột gan như vậy, khiến cho đáy lòng phát sinh một niềm vui sướng.

Cô gọi anh là anh Tu Lăng.

Giang Nhân Mạn không để ý tới cô cũng không sao, cô còn có anh Tu Lăng.

Mạc Tu Lăng sẽ đưa cô đi chơi, dạy cô rất nhiều điều cô không biết.

Mười một tuổi, rất nhiều người trong trường học đi xe đạp. Giang Nhân Đình cũng năn nỉ Mạc Tu Lăng dạy mình.

Mạc Tu Lăng nghe vậy thì sắc mặt có vẻ không tốt nhưng vẫn đồng ý.

Lúc ấy, Giang Nhân Đình mới biết được, anh Tu Lăng trong lòng cô là người có thể làm được mọi thứ hóa ra lại cũng có chuyện anh không làm được. Anh không biết đi xe đạp. Vì muốn dạy cho Giang Nhân Đình mà anh nỗ lực học. Anh ngã xe rất nhiều lần, nghiêm trọng nhất là một lần đâm vào tảng đá lớn, anh bị chảy rất nhiều máu.

Giang Nhân Đình vừa khóc vừa chạy tới: "Anh Tu Lăng, đừng tập nữa, em không thích đi xe đạp. Em không muốn học nữa, anh Tu Lăng cũng đừng tập nữa."

Đó là lần đầu tiên cô biết được bí mật của Mạc Tu Lăng, khả năng giữ thăng bằng của anh rất kém.

Nói đến thì thực lạ. Sau đó Giang Nhân Đình rất ghét xe đạp. Cho dù thấy ai đi xe đạp cũng phản cảm. Cô cho rằng cả đời này Mạc Tu Lăng sẽ không thể đi xe đạp nhưng sau đó anh vẫn kiên trì học.

Đó là ngày Mạc Tu Lăng kết thúc năm hai cao trung. Sau khi được nghỉ hè, anh liền ở nhà tập xe đạp.

Giang Nhân Đình rất lo lắng. Cô không hiểu vì sao Mạc Tu Lăng nhất định phải học cho bằng được. Cô chưa bao giờ thấy anh nghiêm túc như vậy, không học được anh nhất định không từ bỏ. Anh vốn rất thông minh, chuyện học tập tuy rằng không lười biếng nhưng cũng không quá cô gắng như vậy, thậm chí còn tự mình dành thời gian giải trí khá nhiều. Nhưng riêng chuyện xe đạp, anh lại tập rất nghiêm túc, trong ánh mắt lúc nào cũng tràn đầy nhiệt huyết.

Giang Nhân Đình không hiểu được vì sao anh lại làm như vậy.

Giang Nhân Ly nhìn thấy hai người bọn họ, nhưng trong ánh mắt của cô xẹt qua một tia mỉa mai.

Hay là chính trong lúc đó, cô lại càng thêm ghét Giang Nhân Ly. Đâu phải là ai sinh ra cũng được khả năng thiên phú? Giang Nhân Ly có thể một giờ đã học đi xe đạp được nhưng đâu phải ai cũng thế. Vì sao cô ta lại luôn dùng ánh mắt ấy nhìn người khác?

Giang Nhân Đình vì Mạc Tu Lăng mà càng hăng hái: "Anh Tu Lăng, tốt lắm."

Giang Nhân Ly thờ ơ nhìn chiếc quần đã bị rách của Mạc Tu Lăng: "Đáng tiếc cho bộ đồ thể thao Nick số lượng có hạn này."

Mạc Tu Lăng dường như không có nghe hai người họ nói. Lúc này đây anh đã có thể lái xe được, cũng không hề ngã xuống. Rốt cuộc anh đã thành công, rốt cuộc đã có thể khắc phục được khả năng giữ thăng bằng của mình.

Giang Nhân Đình chạy tới: "Anh Tu Lăng, em biết là anh khỏe nhất mà."

Mạc Tu Lăng đưa tay gạt tóc trên trán Giang Nhân Đình: "Thật tốt, sau này anh Tu Lăng có thể lái xe đưa Đình Đình đi học."

Giang Nhân Ly lại thong dong rời đi, hệt như lúc cô xuất hiện.

Từ đó về sau, Mạc Tu Lăng mỗi ngày đều đưa Giang Nhân Đình đi học. Bọn họ cùng nhau cảm nhận được gió thổi, cô ôm lấy lưng anh, ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng từ quần áo anh. Cô không đi xe đạp vì cô biết rằng Mạc Tu Lăng sẽ đưa cô đi đến nơi cô muốn.

♥.•°*”˜˜”*°•.♥

Mạc Tu Lăng dường như không muốn người khác biết thói quen của mình, cho nên lúc ở trên máy bay anh đều ngủ cho đến khi máy bay hạ cánh mới tỉnh.

"Mạc tổng, anh rốt cuộc cũng tỉnh rồi. Em còn đang nghĩ không biết đánh thức anh thế nào." Diệp Tư Đình nhìn anh cười.

Mạc Tu Lăng day trán: "Tôi lại ngủ." Anh lắc đầu, "Thật không biết bao giờ mới bỏ được thói quen này."

Diệp Tư Đình phản đối: "Chỉ cần Mạc tổng nghỉ ngơi tốt, tự nhiên sẽ bỏ được thói quen này thôi."

Ngày hôm nay anh phải dậy sớm lo công việc, giấc ngủ thật sự không được tốt.

"Lần sau tôi nhất định chú ý." Mạc Tu Lăng nói.

Diệp Tư Đình có thể nhìn ra tâm tình Mạc Tu Lăng không tồi.

Vừa đến Hồng Kông, họp hành kéo đến không ngừng. Trung Quốc lúc bấy giờ có một câu nói nổi tiếng đó là: ”Họp Đảng cộng sản, thuế Quốc dân đảng”. Bất luận là việc gì thì đầu tiên bao giờ cũng phải họp họp và họp. Mạc Tu Lăng chuẩn bị một ít tài liệu trước khi vào họp, đến lúc vào họp là có thể gãi đúng chỗ ngứa mà nói. Trước cuộc họp anh là một người đàn ông nho nhã lịch thiệp, nhưng đã vào họp rồi anh lại lột xác trở thành một bá chủ chỉ huy tất cả, lúc giáo huấn người khác thì tuyệt đối không nương tay.

Mạc Tu Lăng nói xong liền ngồi xuống, Diệp Tư Đình đứng lên bổ sung một vài chi tiết. Cô ta trình bày rõ ràng, làm nổi bật các vấn đề trọng tâm, rất ăn ý với những lời Mạc Tu Lăng vừa nói.

Cuộc họp rất nhanh kết thúc, sau đó mọi người đi liên hoan. Mạc Tu Lăng đi trước, Diệp Tư Đình thu dọn tài liệu.

Lúc cô ra chuẩn bị đi ra ngoài, đột nhiên thấy đi động của Mạc Tu Lăng vẫn còn ở trên bàn.

Cô ta giật mình. Cũng không phải muốn làm gì, cô ta chỉ muốn biết trong danh bạ, anh lưu tên Giang Nhân Ly thế nào? Là ghi tên thật, hay “Bà xã”, hay là hai chữ “Bảo bối” khiến cô ta khó chịu? Nhưng tất thảy khả năng cô ta nghĩ đều không phải, cô ta không nghĩ tới Mạc Tu Lăng căn bản không có lưu số điện thoại của Giang Nhân Ly trong máy.

Cô vừa mới chuẩn bị cầm biên bản và điện thoại lên, chợt nghe thấy tiếng bước chân. Cô ta tự nhiên cầm di động lên: “Mạc tổng, điện thoại của anh.”

Mạc Tu Lăng kinh ngạc một chút: “Thật là không chú ý để quên điện thoại. Chỉ thấy cô lâu chưa ra nên vào xem cô đang làm gì.”

“Đi ra thôi.” Diệp Tư Đình đặt điện thoại vào tay Mạc Tu Lăng.

“Được, đi ăn thôi.”

Lần này, người ta chúc rượu không ít. Diệp Tư Đình cũng vì uống thay Mạc Tu Lăng mà đã ngà ngà say.

Mạc Tu Lăng không đưa tài xế đi cùng nên đành phải lái xe đưa cô ta về khách sạn. Khuôn mặt cô ta ửng hồng vì men rượu.

Mạc Tu Lăng vừa nhìn thấy như vậy, ký ức bất chợt lại ùa về. Anh đưa tay lên chạm vào mặt Diệp Tư Đình, có chút buồn vô cớ.

Mạc Tu Lăng đưa Diệp Tư Đình về phòng của cô ta, lúc chuẩn bị rời đi, cô ta đột nhiên kéo tay anh: “Nghiệp Thành.”

Mạc Tu Lăng sửng sốt chốc lát, anh ngồi lại một lát, sau đó mới đi ra khỏi phòng. Anh nghĩ Nghiệp Thành chính là tên vị hôn phu của Diệp Tư Đình, thật khó thấy cô lúc nào nghĩ về người kia, chỉ là quá mức nhớ thương.

Mạc Tu Lăng lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 44: Được mất

Sau khi Mạc Tu Lăng đi công tác, Giang Nhân Ly cũng không cảm thấy có thay đổi gì lớn. Cô cũng không về nhà hai người, mà chuyển tới ở biệt thự nhà họ Giang. Nguyên nhân rất đơn giản, Giang Thánh Minh nhân cơ hội này muốn cô trở về Giang gia phần lớn thời gian. Thực ra Giang Nhân Ly không thích nơi này còn có một nguyên nhân rất quan trọng khác, phòng khách này là bóng ma vô cùng lớn trong lòng cô. Giang Nhân Mạn cũng khó mà từ chối Giang Thánh Minh. Giang Nhân Ly xưa nay đều hiểu người chị này, nhất định là vì chuyện kia.

Thái độ của Giang Nhân Mạn đối với Bạch Thanh Hà mãi mãi làm như không thấy. Giang Nhân Ly trước đây còn dửng dưng nhưng bây giờ thì hoàn toàn lạnh lùng. Hai chị em họ sẽ không bao giờ chủ động nói chuyện gì hay dây dưa việc gì với Bạch Thanh Hà.

Màn đêm vừa phủ xuống, Giang Nhân Mạn đã kéo Giang Nhân lên phòng. Giang Nhân Mạn tuy rằng sớm đã có gia đình, nhưng phòng của cô vẫn được giữ nguyên.

“Chị, có chuyện gì?”

Giang Nhân Mạn hít một hơi: “Lần trước cha phẫu thuật tim, hẳn đã cảm thấy thân thể không khỏe, đó cũng chính là nguyên nhân cha muốn em ở lại đây.”

“Chị muốn nói cái gì?”

“Cha đã biết mình không còn khỏe cho nên đã lo nghĩ đến chuyện di chúc rồi.”

Giang Nhân Ly đã đoán được suy nghĩ của chị gái. Tuy rằng công ty hiện tại là do Giang Nhân Mạn điều hành, nhưng cổ phần vẫn nằm trong tay Giang Thánh Minh. Nếu như Giang Thánh Minh không lập di chúc thì chuyện gì cũng có thể xảy ra. Nếu Giang Thánh Minh đem cổ phần giao cho Bạch Thanh Hà, thì hai chị em bọn họ làm sao còn mặt mũi nào đi gặp Uông Tố Thu vẫn còn đang nằm liệt ở bệnh viện.

"Chị muốn làm như thế nào?" Giang Nhân Ly cau mày, theo như cô hiểu, Giang Thánh Minh nhất định sẽ không để cho Bạch Thanh Hà nửa đời sau phải lo chuyện áo cơm.

Giang Nhân Mạn cũng không nhẹ nhàng: "Chúng ta là chị em, tất cả mọi thứ ở Giang gia nhất chỉ cần thuộc về chúng ta, cho dù là trong tay ai cũng đều tốt. Nhưng tuyệt đối không thể để lọt vào tay Bạch Thanh Hà."

"Em cũng nghĩ vậy. Có điều, không để cho bà ta cái gì, đó không phải là tác phong của cha."

"Vậy chúng ta phải làm sao."

"Chị nghĩ thế nào rồi?"

Giang Nhân Mạn lắc đầu: "Không biết, hiện tại bà ta lại đưa về một người giống Giang Nhân Đình như vậy. Cha thấy Diệp Tư Đình nhất định sẽ nhớ tới Giang Nhân Đình, như vậy khó mà tránh khỏi cha sẽ thương yêu cô ta."

Giang Nhân Ly rất đồng ý với quan điểm này, cô nhìn trần nhà: "Chị, chuyện này chị không cần lo. Từ nhỏ quan hệ giữa em và Giang Nhân Đình đã rất mơ hồ rồi, bây giờ lại có một Diệp Tư Đình nữa. Chuyện này, vẫn nên do em tự giải quyết."

"Em định làm thế nào?"

"Chị quan tâm tới công việc ở công ty là tốt rồi. Còn lại giao cho em. Em đảm bảo, Bạch Thanh Hà tuyệt đối sẽ không chiếm được tất cả những gì bà ta muốn. Bà ta bao năm nay chịu như vậy không phải chỉ là vì muốn bước chân vào nhà họ Giang chúng ta sao? Vậy thì để lại biệt thự lớn này bồi thường cho bà ta đi. Những thứ khác sẽ không có liên quan gì tới bà ta."

Giang Nhân Mạn tuy rằng rất nghi hoặc, nhưng dưới đáy lòng vẫn rất tin tưởng em gái. Cô mãi mãi không thể quên được Uông Tố Thu nằm ở bệnh viện, cô nhất định phải trả mối thù này. Chỉ cần cô còn sống, cô tuyệt đối sẽ không để Bạch Thanh Hà được như ý.

Giang Thánh Minh gọi hai cô con gái xuống uống trà. Đây là loại trà cực phẩm mang từ Long Tĩnh về.

Giang Nhân Mạn và Giang Nhân Ly vội vã xuống lầu, Bạch Thanh Hà đang pha trà, động tác chính xác như một người phục vụ ở quán trà. Giang Nhân Mạn khóe miệng nhếch lên mỉa mai, sau đó mới ngồi xuống.

"Nhân Mạn, Nhân Ly, trà này đều là loại thượng hạng. Sáng nay dì các con đã dậy sớm hứng sương sớm để pha đấy." Giang Thánh Minh nhìn hai cô con gái.

Giang Nhân Mạn cầm lấy chén trà, vừa đưa lên đến miệng liền làm rơi: "Trời ạ, nóng quá."

Giang Thánh Minh và Bạch Thanh Hà đưa mắt nhìn nhau. Bạch Thanh Hà vẻ mặt đáng thương, Giang Thánh Minh có chút bất đắc dĩ.

Giang Nhân Ly dưới đáy lòng thở dài một hơi: "Dì, trà này mùi rất thơm, đúng là nước sương sớm và nước giếng khác nhau một trời một vực."

Giang Thánh Minh lúc này sắc mặt tốt hơn một chút: "Nhân Ly thích thì mau uống nhiều một chút."

Giang Nhân Ly không nói tiếp. Sương sớm và nước trắng thì có gì khác nhau chứ, cô ghét nhất là nước trắng. Cô vừa quay đầu liền nhìn thấy cái chổi lông gà treo trên tường. Sắc mặt thoáng cái biến đổi, cô đặt chén trà xuống rồi im lặng.

Giang Nhân Mạn lúc này mới cảm thấy mình quá ngốc. Cô làm làm như vậy chỉ càng khiến cho Bạch Thanh Hà bày ra cái bộ dạng đáng thương, còn Giang Nhân Ly lại biết cách làm cho Giang Thánh Minh thấy được thua thiệt bao năm nay của cô. Quả nhiên, người đấu với người người, không thể làm như đá chọi với đá.

Bạch Thanh Hà thấy vậy liền cảm thấy không được như ý. Lúc bà ta bày ra bộ dạng đáng thương, Giang Thánh Minh tự nhiên cũng sẽ nhớ đến năm đó đã đuổi Giang Nhân Ly ra khỏi nhà như thế nào. Như vậy rõ ràng sự đáng thương của bà ta chẳng phải sẽ vô nghĩa sao.

Giang Nhân Mạn và Giang Nhân Ly đều rời khỏi biệt thự Giang gia trở về nhà riêng.

Bạch Thanh Hà nhìn Giang Thánh Minh: "Ông xem, cho dù tôi có làm gì thì hai đứa nó cũng không cảm kích."

Giang Thánh Minh thở dài: "Chúng nó đều đã trưởng thành, đều có suy nghĩ của riêng mình."

"Vẫn may, giờ tôi còn có Tư Đình."

Giang Thánh Minh lắc đầu: "Nó cũng chỉ là người ngoài mà thôi."

Bạch Thanh Hà đôi mắt tối sầm lại, như vậy thì sao mà tốt được. Nếu như Tư Đình chỉ có thể là người ngoài, thì Giang Thánh Minh tất nhiên sẽ không chia cho cô ta nửa hào. (ồ hơ hơ ^^)

***

Giang Nhân Ly vẫn chưa quay về nhà luôn, cô đi đến chỗ Tần Ngả Trữ. Vốn nghĩ rằng Tần Ngả Trữ sẽ rất vui, ai ngờ cô ta đang thất thần.

"Cậu làm sao vậy?" Giang Nhân Ly cảm thấy lại, nhiều năm như vậy, Tần Ngả Trữ gần như chưa bao giờ có bộ dạng này.

Tần Ngả Trữ lắc đầu: "Không sao, cho dù có chuyện, mình cũng không biết nên mở miệng thế nào."

Giang Nhân Ly suy nghĩ một chút, cảm thấy là có liên quan đến Ngô Vĩnh Diễn. Quan hệ giữa Tần Ngả Trữ và Ngô Vĩnh Diễn khá phức tạp, nhưng cũng có thể nói là rất đơn giản. Bọn họ quen biết nhau từ khi năm tuổi, học tiểu học và trung học đều chung một lớp. Duyên phận như vậy đều không như người bình thường. Lên cao trung, quan hệ của bọn họ gia đình hai bên đều biết, cho tới bây giờ chỉ còn thiếu một tờ giấy đăng ký kết hôn nữa thôi.

"Cậu đừng có nói là…"

Tần Ngả Trữ nhìn Giang Nhân Ly: "Có lúc mình ước được như cậu, cho dù có chuyện gì cũng thông suốt, không bao giờ phải phiền não."

Giang Nhân Ly lắc đầu: "Không phải, chỉ là mình đi đường tắt mà thôi, hiểu rõ bản chất mọi việc.."

"Cho nên mình mới ước được như vậy, cậu vĩnh viễn biết nên làm gì không nên làm gì."

"Rốt cuộc làm sao vậy?" Giang Nhân Ly nhìn Tần Ngả Trữ, cô cảm thấy chuyện lần này không hề đơn giản.

Tần Ngả Trữ thở dài một hơi: "Ngô Vĩnh Diễn xảy ra tai nạn xe, hiện tại đang ở bệnh viện."

Giang Nhân Ly kinh hãi: "Vậy sao cậu còn ở đây, sao không đến bệnh viện chăm sóc cậu ấy?" Giang Nhân Ly hỏi xong liền cảm thấy có gì lạ. Bởi vì vừa rồi Tần Ngả Trữ gọi tên đầy đủ của Ngô Vĩnh Diễn, chuyện này tuyệt đốik phù hợp với quan hệ của bọn họ.

Tần Ngả Trữ lắc đầu: "Mình không đi."

"Vậy cậu ấy bị thương nghiêm trọng không?" Giang Nhân Ly có chút lo lắng.

Tần Ngả Trữ gật đầu, rất nghiêm trọng, rất nghiêm trọng, nhưng bởi vì quá nghiêm trọng, cho nên anh tuyệt đối không muốn đi bệnh viện.

Giang Nhân Ly còn tưởng rằng là vì chuyện tiền thuốc men, nhưng hiện tại xem ra bên trong có ẩn tình.

Tần Ngả Trữ như mất hồn mất vía, cô chăm chú kéo tay Giang Nhân Ly: "Nếu có một ngày, người mà cậu vốn cho rằng là của cậu, nháy mắt đã là của người khác. Cậu cảm thấy thế nào?"

Giang Nhân Ly không trả lời, từ nhỏ đến lớn, cô tựa hồ cũng không đặc biệt yêu tha thiết cái gì, cho nên cũng không lo lắng có người cướp đi. Cho dù là Tả Dật Phi, cũng không phải là do người khác cướp đi. Cô suy nghĩ thật lâu, cuối cùng lại dùng câu có duyên nhưng không có phận để tự an ủi mình.

Bây giờ, thấy Tần Ngả Trữ như vậy, cô cảm thấy rất xót xa nhưng lại không biết nói gì.

Thực ra, một tháng trước, cô có thấy Ngô Vĩnh Diễn và một người phụ nữ khác ở cùng với nhau. Bọn họ biểu hiện cũng không có gì ám muội, chỉ là rất ăn ý. Nhưng cô không nói cho Tần Ngả Trữ biết, cô tin tưởng tình cảm của Ngô Vĩnh Diễn đối với Tần Ngả Trữ. Hơn nữa là bởi vì người phụ nữ kia bị tàn tật ở chân, cô không tin Ngô Vĩnh Diễn sẽ vì một người đó mà rời bỏ Tần Ngả Trữ, có lẽ nhìn từ một khía cạnh khác, suy nghĩ của cô có chút tầm thường.

Cả đêm cô thức cùng Tần Ngả Trữ, tuy rằng Tần Ngả Trữ không nói gì, nhưng cô cũng hiểu không ít..

May ra, Tần Ngả Trữ và Ngô Vĩnh Diễn vẫn sẽ đi tới tận cùng con đường.

Đã từng thề non hẹn biển, chỉ có điều giờ khắc ấy cũng chỉ là một lời nói mà thôi. Cùng giống như giới truyền thông mỗi ngày đều nói về một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ nào đó, sau đó tin tức bọn họ ly hôn tung ra, rất nhiều người không tin, rất nhiều người mắng chửi, người hâm mộ hai bên đấu đá, công kích nhau.

Giang Nhân Ly lúc đầu cũng nghĩ đó chỉ là tin tức truyền thông, sau đó sự thật rốt cuộc được chứng minh. Cô nhớ rõ lời hứa của chàng trai kia, cho dù bạn gái anh ta có làm gì sai, có làm chuyện gì quá sức chịu đựng, anh ta cũng sẽ nguyện ý thực hiện ý muốn của cô ấy. Nhưng sự thực chứng minh, đó chỉ là lời nói mà thôi. Thử nghĩ một chút, nếu xuất hiện một người đàn ông khác nguyện ý dùng cuộc sống của mình để quan tâm tới vợ của anh ta, anh ta sẽ không bận tâm sao, sẽ làm như không thấy quan hệ giữa vợ mình và người đàn ông kia sao? Thề thốt những lời tốt cũng chỉ là ở lúc tình yêu còn đẹp, một khi tình yêu đã suy tàn thì những lời hứa hẹn ấy cũng bị mất đi.

Giang Nhân Ly không cảm thấy người đàn ông kia có gì sai. Hôn nhân giữa hai người không có chỗ cho người thứ ba giảng đạo lý. Có điều cô không hề thích nam ca sĩ kia, mặc dù cô đã từng tin tưởng cuộc hộn nhân của hắn, tình yêu của hắn.

Cho nên, đúng hay sai, ai có thể làm rõ ràng?

Giang Nhân Ly ôm lấy Tần Ngả Trữ, cô biết cô ta không ngủ. Cô vỗ tay lên lưng Tần Ngả Trữ: "Ngày mai sẽ ổn thôi, chúng ta đều phải tin tưởng."

Bởi vì phải tiếp tục sống, cho nên sẽ phải nỗ lực, giá trị cuộc sống cũng chỉ là một cái chớp mắt lúc bình minh mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Nếu không cách xa

Mạc Tu Lăng và Giang Nhân Đình ở Hồng Kông một tuần. Lúc sắp về cô ta lôi Mạc Tu Lăng đi dạo phố mua đồ, còn hỏi Giang Thánh Minh và Bạch Thanh Hà thích cái gì. Mấy vấn đề này Mạc Tu Lăng đều không trả lời được, đành phải tùy tiện mua vài thứ. Vừa xuống phố hai người bọn họ đã thấy rất nhiều cửa hàng. Hồng Kông không hổ danh là mảnh đất thời thượng, cửa hàng cửa hiệu to nhỏ mọc lên san sát nhau. Mạc Tu Lăng bây giờ mới được lĩnh hội cái gì gọi là phụ nữ, vừa xuống phố trông thấy những cửa hàng này ánh mắt bọn họ đã sáng rực lên.

Cuối cùng, Diệp Tư Đình thu hoạch xong, trong tay xách theo bọc to bọc nhỏ.

Mạc Tu Lăng cũng hai tay dùng cả bốn.

Anh cảm thấy mình may mắn, vì Giang Nhân Ly không ham trò này. Có lẽ là có, nhưng anh tuyệt đối sẽ không phải là người bị hại thế này. Thực ra, cảm giác này cũng không đến nỗi khó chịu như anh tưởng, anh nhìn những thứ cầm trên tay, đột nhiên cảm thấy mình không được chủ động cho lắm.

Giang Nhân Ly mấy ngày nay đều ở chỗ của Tần Ngả Trữ nơi nào, ăn ngủ chuyện trò, cô nói rất nhiều chuyện, nói xong lại quên luôn, cũng chẳng biết mình nói cái gì. Thời gian đó cũng coi như là dễ chịu.

Tần Ngả Trữ cũng không phải là người quá bi thương, cho nên cô cũng không nghĩ quá nhiều đến chuyện đau lòng này. Cô và Giang Nhân Ly thực đúng là đôi bạn trời sinh, đều thích tự do tự tại nói chuyện phiếm. Hai người bọn họ có thể chấp nhận lôi thôi, nhưng tuyệt đốik chấp nhận dơ bẩn.

Tần Ngả Trữ chịu đựng Giang Nhân Ly làm bảo mẫu mấy ngày lúc này mới chợt nhớ ra chuyện quan trọng: "Ông xã cậu lúc nào thì về?"

"Cũng phải hai ba ngày nữa!"

Tần Ngả Trữ đẩy cô: "Vậy mà cậu còn nhàn nhã đi chơi thế này sao?"

"Lẽ nào cậu muốn mình ngồi nhà hoan nghênh sao?"

"Cậu thật chẳng có điểm nào giống người làm vợ cả."

"Ai bảo mình còn có khí chất tuổi trẻ chứ!"

"Giang Nhân Ly, lúc nào cậu mới thôi khiến mình mắc ói nữa hả?"

Có điều nói tới nói lui, Giang Nhân Ly vẫn trở về nhà. Cũng may, nhà cửa không bụi bặm, cũng không đến nỗi một chút hơi người cũng không có. Chỉ có một chiếc áo bẩn của Mạc Tu Lăng trên sô pha. Cô tự hỏi sao lại quên mất không giặt chiếc áo này, suy nghĩ một lát, cô quyết định mang đến tiệm giặt là.

Vừa mang đến tiệm giặt, cô liền trông thấy xe của Mạc Tu Lăng đang chạy đến. Cô vẫy tay, làm như đang gọi taxi.

Mạc Tu Lăng dừng xe trước mặt cô, đợi cô lên xe mới mở miệng: "Từ đây về nhà chỉ mất hai phút. Từ khi nào em đã tiết kiệm cả hai phút đồng hồ thế?"

"Chẳng phải anh nói thời gian cũng là tiền bạc sao?"

"Chẳng phải em thích nhất là lãng phí tiền bạc sao?"

"Mạc Tu Lăng, đừng có ra vẻ anh rất hiểu rõ em như thế." Giang Nhân Ly bĩu môi, "Không phải chỉ là đi nhờ xe thôi sao, anh sao phải đến mức như vậy?"

"Không đến mức, chỉ là mỗi lần dừng xe ở mấy chỗ dốc thế này, cũng phải mất năm hào tiền dầu mỡ."

Giang Nhân Ly tức giận, cô đưa tay ra xòe trước mặt anh: "Vừa rồi đi giặt áo cho anh, hết một trăm đồng, anh đưa trả em 99 đồng 5 hào. Lộ phí thì thôi

đi, em không tính toán với anh."

Mạc Tu Lăng dường như nghe được truyện cười. Anh đút tay vào túi áo rút ra một vật đưa cho cô: "Nhân tiện trả em lộ phí luôn."

Giang Nhân Ly bĩu môi. Là một chiếc vòng tay, kiểu dáng không cầu kỳ, nhưng lại có ý nghĩa đặc biệt, có nhiều hình lá phong xếp chồng lên nhau, nhìn không đến nỗi quá đơn điệu. Cô thích đồ trang sức có trong lượng, vòng tay thì thích kết cấu nhiều tầng. Cô tin chắc là Mạc Tu Lăng không biết sở thích của cô, những lại có thể mua thứ rất hợp ý cô. Cô bĩu môi: "Đây là tiền trả của anh sao? Thật là không có thành ý."

Mạc Tu Lăng nhìn cô, "Em không thích?" Dường như có chút mất mặt, anh phẫn nộ: "Sớm biết vậy đã không mua, thật là mất thời gian tìm."

Giang Nhân Ly bật cười: "Được rồi được rồi, miễn cưỡng chấp nhận."

Xuống xe, đi vào trong thang máy trong lòng cô vẫn còn đang mải mê suy nghĩ chuyện chiếc vòng tay, mãi cho đến khi ra khỏi thang máy, cô mở miệng: "Vì sao đột nhiên mua vòng tay cho em?" Trong ánh mắt cô hiện lên vẻ tò mò, càng giống như hoài nghi.

"Lại gì nữa?"

"Vô duyên tặng quà, không gian thì cũng là trộm. Anh đã làm gì có lỗi với em, nếu thành khẩn khai báo em sẽ khoan hồng."

Mạc Tu Lăng cướp lại chiếc vòng: "Đưa anh."

"A! Không được." Giang Nhân Ly cười: "Trên này có đính bảy hột xoàn đó. Rất quý."

"Giang Nhân Ly, em từ bao giờ lại trở nên tầm thường như vậy?"

"Hoá ra anh trước đây vẫn nghĩ em rất tao nhã?"

Mạc Tu Lăng không để ý tới cô. Được rồi, cô thừa nhận, là cô cố ý. Hơn nữa, cái cố ý này hiệu quả cũng không tệ lắm. Chí ít có thể khiến cho tâm tình thoải mái. Thật hiếm có cơ hội như thế này!

Anh tắm rửa xong, cô cho hết quần áo của anh vào máy giặt.

Lúc anh đi ra tóc còn rất ướt và rối, giống như con nhím vậy. Cô cứ như vậy nhìn anh.Thực ra, ngày ngày nhìn thấy người đẹp trai như vậy cũng chẳng khác nào nhìn một người qua đường. Cô nghĩ nếu như Giang Nhân Đình say đắm anh như vậy, thì trên người anh chắc hẳn là phải có mị lực phi thường mới đúng, nhưng vì sao cô chẳng hề phát hiện lấy một chút?

"Đừng có nhìn anh như thế, giống như là nghiên cứu động vật quý hiếm sắp tuyệt chủng vậy." Mạc Tu Lăng cầm khăn lau đầu.

Cô đi lên trước, ánh mắt hiếu kỳ, "Bạn gái trước của anh diện mạo thế nào?"

Anh khó hiểu nhìn cô: "Muốn tìm người để tự làm nổi bật mình sao?"

"Em chỉ tò mò không biết anh thích kiểu người nào thôi."

Mạc Tu Lăng ngồi ở sô pha cười: "Anh còn tưởng rằng em sẽ nói chính là kiểu người như em chứ? Em từ bao giờ lại khiêm tốn như thế?"

Cô đá chân anh: "Nói một chút đi. Anh ở trong nước hình như không có dính dáng gì mấy chuyện nam nữ này, lúc ở nước ngoài thì sao? Nghe nói phụ nữ nước ngoài vóc dáng vô cùng nóng bỏng, vô cùng bốc lửa?"

Anh nheo mắt: "Những người anh giao lưu toàn là du học sinh."

"Hoá ra anh đúng là có bạn gái, hơn nữa lại không chỉ có một người." Cô cười, ngồi xuống bên cạnh anh: "Mẹ anh nói con trai bà làm gì cũng chỉ nhất nhất một điều, đã thích ai là thích cả đời. Thật đúng là nên ghi âm lời anh lại cho mẹ nghe một chút."

Mạc Tu Lăng ném chiếc khăn trong tay, sau đó nhìn cô: "Sao giờ em lại quan tâm tới chuyện tình cảm của anh thế?"

"Cũng chỉ là em hiếu kỳ thôi!"

"Anh thấy là em đang buồn chán cực độ thì có."

"Bọn họ hình dáng thế nào? Tính tình làm sao" Cô vẫn hỏi.

"Chính là như vậy!"

"Như vậy là thế nào?"

Mạc Tu Lăng bị hỏi đến phiền não: "Sớm quên mất hình dáng bọn họ gọi tên thế nào rồi. Em rốt cuộc có chịu đi ngủ hay không?"

Giang Nhân Ly nhìn anh nửa ngày, "Anh cũng không ngủ?"

Anh nhìn cô: "Mấy ngày anh không có ở nhà xem ra em rất thoải mái. Ngay cả thịt trên mặt cũng phúng phính hơn ra." Anh vừa nói vừa dùng tay véo lên má cô, làm như chứng minh lời mình nói là thật.

Cô lập tức đứng dậy đi soi gương. Đều là do Tần Ngả Trữ, lôi kéo cô ăn quá nhiều.

Anh nhìn bộ dạng cô, khóe miệng khẽ cười, sau đó đi tới ôm cô: "Thực ra như vậy cũng tốt."

"Ví dụ?"

Anh ôm lấy cô, bế vào trong phòng. Mãi đến khi cô bị đặt ở trên giường, cô mới hiểu được, anh đang ám chỉ cái gì. Cô phiền muộn, tạo phúc cho người khác, rõ ràng là làm tổn hại bản thân.

Giang Nhân Ly nghĩ đến một câu nói: thà rằng để người vì mình mà phục vụ, còn hơn mình phải vì người mà phục vụ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Được thôi!

Giang Nhân Ly đúng là một người rảnh rỗi. Cho nên bây giờ cô lại bị Giang Thánh Minh gọi về nhà. Có lẽ toàn bộ thế giới này đều đã biết cô chính là một người nhàn nhã. Diệp Tư Đình đã trở về, mua rất nhiều quà. Đương nhiên có cả phần cho Giang Nhân Ly.

Cô ta đưa cho Giang Nhân Ly một sợi dây chuyền: "Thích không?"

Giang Nhân Ly nhìn sợi dây chuyền không nói gì, nhưng Diệp Tư Đình chau mày: "Mạc phu nhân không vui sao? Đây là do em và Mạc tổng cùng nhau chọn đấy. Anh ấy không phải cũng mua cho chị một chiếc vòng tay sao? Sợi dây chuyền này phối hợp cũng chiếc vòng tay kia rất đẹp đấy."

Giang Nhân Ly đã hiểu. Tặng quà là giả, chọc giận cô mới là thật.

Bạch Thanh Hà kéo tay Diệp Tư Đình, "Tư Đình sao cứ gọi Mạc phu nhân thế? Nghe rất xa lạ. Con gọi chị đi."

Giang Thánh Minh cũng gật đầu.

Diệp Tư Đình liên tục lắc đầu, "Mẹ nuôi, ba nuôi, con mỗi ngày đều phải đối mặt Mạc tổng, nên đã quen như vậy rồi."

Giang Nhân Ly đánh giá sợi dây chuyền, trong lòng thầm nghĩ, Diệp Tư Đình cô ta đâu phải là quen. Chỉ là nếu như gọi cô là chị, thì chẳng phải Mạc Tu Lăng nghiễm nhiên sẽ là anh rể cô ta hay sao? Như vậy đâu phải là ý muốn của cô ta.

Bạch Thanh Hà yêu thương nhìn Diệp Tư Đình, "Đi công tác mới vài ngày, mà đã gầy nhiều như vậy, ở lại đây vài ngày để mẹ tẩm bổ cho con." Bà ta đảo mắt nhìn Giang Nhân Ly, "Phụ nữ muốn tốt không những không được để bản thân mình khổ cực, hơn nữa còn phải biết hưởng thụ cuộc sống. Nhân Ly, con hình như gần đây béo lên đấy."

Việc này càng khiến Giang Nhân Ly có thêm quyết tâm giảm béo.

Giang Thánh Minh ho khan một chút: "Ba thấy Nhân Ly so với trước đây tốt hơn rất nhiều, có điều vẫn là gầy, vẫn phải ăn nhiều một chút."

Giang Nhân Ly không đáp lại câu nào. Thực ra hiện tại cô cũng không béo, chỉ là do mọi người nhìn quen mắt cô không da thịt như trước đây cho nên bây giờ mới có cảm giác cô béo lên. Chính cô cũng cảm thấy phiền muộn.

Diệp Tư Đình kéo Bạch Thanh Hà, "Mẹ nuôi, có cơ hội chúng ta cũng đi Hồng Kông chơi đi, ở đó có rất nhiều thứ hay. Con ở đó mấy ngày đều họp hành, buồn muốn chết. May mà sau đó Mạc tổng đưa con ra ngoài dạo phố. Buồn chán mấy hôm tiêu tan hết cả. Ở đó hàng hóa đều là hàng công ty, mà lại còn rất re. Chúng con ăn rất nhiều đồ ăn vặt, mua rất nhiều thứ. Đến cuối cùng lúc quay về hay tay đều mang rất nhiều đồ, mọi người đi trên đường đều kỳ quái nhìn chúng con."

Nói xong, Diệp Tư Đình còn cười rộ lên.

Bạch Thanh Hà dường như rất hứng thú, "Tốt vậy sao, nếu có cơ hội đúng là nên đi."

Diệp Tư Đình gật đầu, "Sau này con có thể làm hướng dẫn viên cho cha mẹ, cha nuôi thấy sao?"

“Không tồi.” Giang Thánh Minh phụ họa.

Giang Nhân Ly nhìn bọn họ dáng vẻ tươi cười, thật đúng là một nhà hoàn thuận vui vẻ.

Cô bị giữ lại ăn trưa, mà Diệp Tư Đình cũng ăn xong sau đó mới về công ty. Diệp Tư Đình lái xe, liên tục bấm còi: “Cần tôi tiễn cô một đoạn đường không?”

“Cảm ơn, không cần.”

Diệp Tư Đình nhìn bên ngoài trời nắng: “Cũng đúng, ánh nắng như vậy thì dù có phơi nắng cũng không ảnh hưởng đến làn da.”

Giang Nhân Ly vào trong xe cô ta: “Giang Nhân Đình, rốt cuộc cô muốn gì?”

Diệp Tư Đình lái xe, vẻ mặt đạm nhiên: “Giang Nhân Ly, đúng là tôi đã đánh giá thấp tính nhẫn nại của cô. Như vậy rồi mà cô vẫn bình tĩnh được.”

“Bằng không cô cho là phải thế nào? Trước mặt cha tôi nháo lên nói cô chính là Giang Nhân Đình sao? Nói với ông tất cả đều là âm mưu của cô sao?” Giang Nhân Ly ánh mắt lạnh lẽo: “Nếu như cha tôi không tin tôi, thì từ nay về sau ông sẽ không nghe tôi nói bất cứ điều gì. Nếu như ông tin tôi thì sao chứ, cô dù sao cũng vẫn là con ông, ông sẽ làm gì cô chứ? Cũng chỉ khiến cho di chúc của ông xuất hiện thêm một cái tên nữa mà thôi. Cho dù là thế nào, cũng đều là có ích cho cô, sao tôi phải làm vậy chứ?”

“Mấy ngày ung dung tự tại vừa rồi cũng không biến cô trở thành kẻ ngốc!”

“Rất xin lỗi, đã không giúp cô được như ý.”

“Giang Nhân Ly, tương lai như thế nào, cả tôi và cô đều không biết trước được. E rằng đến một ngày nào đó cũng sẽ không thấy cô như bây giờ.” Diệp Tư Đình nửa cười nửa không.

Giang Nhân Ly dáng vẻ tự tin trên nét mặt cô ta: “Diệp Tư Đình, Tư Đình – nhớ mong Mạc Tu Lăng? Cô cho rằng cô làm những việc này có thể khiến tôi phát giận bừa bãi, sau đó khiến cho Mạc Tu Lăng chán ghét tôi sao?”

“Đừng nghĩ như vậy. Chúng tôi cùng đi Hồng Kông là thật, cùng nhau đi dạo phố là thật, anh ấy mua cho cô chiếc vòng tay kia cũng là thật. Cô nói xem, tôi đâu có nói dối?” Diệp Tư Đình cười lạnh mở miệng, “Quên nói với cô, chiếc vòng tay kia chính là do tôi chọn đấy. Cô xem, có phải tôi rất hiểu sở thích của cô không, tôi nghĩ cô nhất định sẽ thích.”

Giang Nhân Ly mím môi nhìn cô ta.

“Giang Nhân Ly, tới nhà cô rồi, cô không xuống sao?”

Giang Nhân Ly xuống xe, thật muốn đá vào xe cô ta một cái. Nhưng cô cảm thấy không thể mất bình tĩnh trước mặt Giang Nhân Đình được. Nhìn Giang Nhân Đình lái xe nghênh ngang đi, trong lòng cô tràn đầy bất bình.

Chưa bao giờ cô cảm thấy khinh bỉ bản thân mình như thế. Có thể Mạc Tu Lăng mắng cô không hề sai, cô chính là mong muốn có một người có thể ơ bên cô, tin tưởng cô, yêu thương cô vô điều kiện. Ích kỷ như vậy làm sao có thể khiến cho người khác hiểu được suy nghĩ trong lòng cô.

Đã bao nhiêu lần xem phim, cô thấy được nam chính vì tin lời nữ phụ mà hiểu lầm nữ chính, đến cuối cùng nam chính mới thấy rõ được sự xấu xa của nữ phụ, rồi sau đó anh ta mới bắt đầu có một cuộc sống tốt đẹp bên nữ chính.

Giang Nhân Ly rất nhiều lần nghĩ, vì sao cứ phải đến lúc nam chính biết nữ phụ làm rất nhiều chuyện ác, lúc bộ mặt cô ta bị vạch trần, thì anh ta mới tin tưởng nữ chính? Sao cứ lúc đó anh ta mới nói một câu anh ta đối với nữ phụ chỉ là thương hại và trách nhiệm? Thứ tình cảm đó, nếu là Giang Nhân Ly cô thì cô sẽ không cần. Nếu như người đàn ông này yêu cô, thì cho dù cô có làm bất cứ chuyện gì anh cũng sẽ vẫn lựa chọn cô. Dù cho anh không tin cô, nhưng anh cũng sẽ lựa chọn tuyệt đối đứng về phía cô, đó mới là tình yêu thực sự, không có kẻ thứ ba, không có “hắn ta”, cũng không có “cô ta”.

Cô biết suy nghĩ ấy của mình mang theo một chút màu sắc đồng thoại. Hiện thực tìm đâu ra được một người toàn tâm toàn ý như vậy? Nhưng cô biết, cô đã từng có được.

Năm đó Tả Dật Phi nói với cô: “Đừng sợ, có anh ở đây. Nếu như em thích trẻ con vậy thì cứ sinh nó ra, chúng ta sẽ cùng nhau chăm sóc nó. Con em sinh ra cũng chính là con của anh. Có được không?” Cô chỉ cảm thấy mình đã tìm được người lý tưởng nhất để bầu bạn. Chỉ là cuộc đời này, ai có thể hiểu hết được?

Cô đã từng có được một tình yêu như vậy, nhưng rồi lại mất đi.

Có người nói, nếu sẽ mất đi, vậy thì thà rằng chưa từng chiếm được còn hơn. Nhưng Giang Nhân Ly thì khác, đánh mất rồi cô cũng không hối hận. Trong thế giới của cô, mỗi một thứ xuất hiện đều sẽ là một tiền đề, sẽ không có gì là xấu hết, mà với cô, nếu có lần thứ hai chuyện tương tự xuất hiện thì cô sẽ có được lựa chọn chính xác hơn.

Cũng có người nói, người yêu mà dễ dàng mất đi thì đó không phải là người yêu của mình. Hay là, người ta chỉ nói những lời này để tự an ủi bản thân? Chí ít thì cô cũng sẽ viện một cái cớ lý tưởng nhất, để khiến cho bản thân mình có thể chân chính từ bỏ.

Cô nhớ tới vẻ mặt kiêu ngạo của Giang Nhân Đình. Cô tự hỏi Giang Nhân Đình dựa vào cái gì mà lại kiêu ngạo như vậy. Hay là, gần đây Mạc Tu Lăng đối xử với cô ta rất giống thời còn trẻ?

Có ai không mong muốn thời thiếu nữ của mình xuất hiện một người con trai như vậy, để sau này có thể được nắm tay nhau đến già?

Giang Nhân Ly day day trán, nếu còn tiếp tục như vậy, cô hẳn sẽ phát điên lên mất.

Cô nằm ở sô pha, lại thêm một buổi chiều "tiền tài" bị cô lãng phí. Nghe thấy ngoài cửa có tiếng động, ngay cả nghiêng đầu ra nhìn cô cũng lười. Cô nhếch miệng: "Ngày hôm qua trở về còn chưa kịp hỏi anh. Chuyến đi Hồng Kông lần này có phải là đi chơi thích lắm không?"

"Ngày nào cũng phải họp, có cái gì chơi mà vui?" Mạc Tu Lăng miệng khô, cầm chiếc cốc đi lấy nước.

Giang Nhân Ly nhìn lên trần nhà, sau đó lấy ra chiếc dây chuyền: "Nghe nói cái này là do anh và người nào đó đi mua."

Mạc Tu Lăng uống một ngụm nước lớn, sau đó đến gần cô: "Cái gì mà người nào đó? Diệp Tư Đình đó cũng coi như là em gái em."

"Em không có phúc như vậy." Cô hạ thấp giọng, sau đó nói vào vấn đề chính: "Anh nói như vậy là thừa nhận rồi sao?"

Mạc Tu Lăng liếc nhìn cô một cái, trong ánh mắt phảng phất ý như không thèm tính toán với cô, ngay cả mở miệng cũng lười. Anh ưu nhã ngồi ở bên cạnh cô, chăm chú lắng nghe cô.

"Mạc Tu Lăng, anh dùng trí nhớ và sự thông minh nghĩ một chút đi, số lần anh cùng em đi dạo phố mua đồ có bao nhiêu?"

Mạc Tu Lăng nhìn cô cả nửa ngày cũng không thèm mở miệng.

Giang Nhân Ly dường như không thể nhìn được cái bộ dạng này của anh: "Em trả lời giúp anh nhé, không có, một lần cũng chưa từng."

Mạc Tu Lăng rốt cục không hề im lặng nữa: "Mạc phu nhân, sao anh nghe như là em đang ghen?"

Cô cắn răng, đứng dậy lấy áo ngủ đi tắm. Cô không ngờ nói chuyện một hồi lại đi đến cái dạng này. Lẽ nào anh không nên tỏ ra hổ thẹn một chút hay tự kiểm điểm bản thân sao? Vậy mà trái lại chính là cô phải chạy trốn khỏi hiện trường.

Thế giới này, thật quá bất công.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Mây đen che khuất mặt trời

Trong lúc Mạc Tu Lăng và Diệp Tư Đình đi khảo sát công trình, Diệp Tư Đình không cẩn thận bị trẹo chân. Công trình này nằm ở nơi hẻo lánh, vùng này lại toàn đất đá, Mạc Tu Lăng phải vừa đi vừa dìu cô ta. "Thật xin lỗi, lại gây phiền phức cho anh." Giang Nhân Đình ngại ngùng nói.

Mạc Tu Lăng lắc đầu: "Có gì đâu, chính tôi là ông chủ mà không quan tâm tốt tới nhân viên."

"Chuyện đó và Mạc tổng đâu có quan hệ gì chứ. Đều là do em không cẩn thận."

"Nếu là bởi vì không cẩn thận thì không cần phải hổ thẹn như vậy!" Mạc Tu Lăng cười, đỡ cô ta ngồi xuống một bên nghỉ ngơi.

Diệp Tư Đình tuy rằng vẫn mỉm cười, nhưng không che giấu được sắc mặt trắng bệch vì quá đau. Cô ta ngồi trên một tảng đá, Mạc Tu Lăng cảm thấy có chút gì đó không bình thường. Bộ dạng này của Diệp Tư Đình thật khiến anh cảm thấy có chút yêu thương. Anh dường như thấy được hình ảnh bọn họ năm đó đi dã ngoại ở ngoại ô, Giang Nhân Đình rõ ràng bị trật chân rất đau nhưng vẫn chịu đựng tiếp tục đi, thật sự là rất quật cường. Anh thở dài, lúc này mới ngồi xuống, kéo ống quần Diệp Tư Đình lên xem vết thương cho cô ta.

Diệp Tư Đình vốn định ngăn cản anh nhưng lúc này anh ở gần mình như vậy, trong ngực cô ta tim đập thình thịch. Cô ta đưa tay ra nhưng lập tức rút về, muốn ngăn cản cũng không nói lên lời.

Mạc Tu Lăng vừa chạm tay đến cổ chân Diệp Tư Đình, cô ta liền cảm nhận được sự ấm áp từ bàn tay anh, trên người anh mang theo hơi ấm mê luyến quen thuộc. Trong lòng cô ta khẽ kích động, cứ nhìn chằm chằm anh, chỉ vậy thôi cô ta đã cảm thấy thỏa mãn.

Mạc Tu Lăng dùng tay ấn vào cổ chân Diệp Tư Đình, hỏi: "Đau không?"

Cô ta lắc đầu.

Mạc Tu Lăng thở dài: "Phụ nữ không cần phải tỏ ra mạnh mẽ như vậy. Nếu như đau thì nên nói ra. Đã bị thành cái dạng này rồi còn bảo không đau."

Diệp Tư Đình cúi đầu, điệu bộ mang theo một chút xấu hổ.

Mạc Tu Lăng đứng lên: "Tôi đưa cô đi bệnh viện."

"Không cần, chỉ là vết thương nhẹ, không cần phiền như vậy…"

"Hầu hết những vết thương lớn đều là từ vết thương nhỏ ma fra, Sở hữu đích đại thương đều là do tiểu thương khiến cho đích, không nên qua loa." Mạc Tu Lăng kiên trì.

"Thế nhưng…" Diệp Tư Đình còn muốn giằng co.

"Tôi là ông chủ của cô, hẳn là cô nên nghe lời tôi chứ?"

Diệp Tư Đình gật đầu: "Tuân mệnh." Nói xong, cô ta cũng không nhịn được cười. Bất ngờ, Mạc Tu Lăng vô tư đưa tay lên xoa đầu Diệp Tư Đình.

Cả hai người bọn họ đều sửng sốt.

Hồi lâu, Diệp Tư Đình mới ngượng ngùng hỏi: "Anh lại nghĩ em là cô ấy sao?"

Mạc Tu Lăng thở dài: "Tôi đỡ cô lên xe."

Diệp Tư Đình gật đầu.

Mạc Tu Lăng kiên trì ngồi đợi Diệp Tư Đình kiểm tra trong bệnh viện. Cũng may, không có vấn đề gì lớn, chỉ cần nghỉ ngơi hai ngày là khỏi. Điều nay với Diệp Tư Đình mà nói thì chẳng có gì tốt, chỉ khiến cô ta vài ngày không thể được gặp Mạc Tu Lăng.

Mạc Tu Lăng đang cầm gói thuốc trên tay, anh suy nghĩ một lát rồi đưa thuốc cho Diệp Tư Đình nói: "Tôi đột nhiên nhớ tới ở đây có một người quen, tôi đi nói chuyện với anh ta một chút, cô đợi tôi ở đây."

Diệp Tư Đình gật đầu, cầm lấy gói thuốc dược. Cũng không phải là cô ta hoài nghi gì Mạc Tu Lăng, mà là vẻ mặt của anh có chút đặc biệt cho nên cô ta không kìm lòng được liền đi theo anh. Mặc dù chân rất đau nhưng cô ta vẫn muốn biết anh rốt cuộc là đi gặp ai.

Mạc Tu Lăng đưa Diệp Tư Đình ra khỏi bệnh viện. Cô ta rõ ràng cảm nhận được tâm tình của anh rất tốt. Nhưng trong lòng cô ta còn đang mải suy nghĩ, những câu nói ngắt quãng cô ta nghe được vừa nãy rõ ràng không nhiều nhưng như vậy cũng đủ.

Diệp Tư Đình ngồi trên ghế phụ nhìn Mạc Tu Lăng đang lái xe. Ngón tay thon dài cầm lái, ánh mắt hàm chứa ý cười. Diệp Tư Đình thấy vậy trong lòng dường như cũng cảm thấy dễ chịu hẳn lên. Hoàng hôn đã buông, cô ta nhìn bầu trời, mở miệng thăm dò: "Hôm nay đã phiền Mạc tổng nhiều rồi, có thể để em mời anh đi ăn một bữa được không?"

à vâng, cái tên chap đã nói lên nhiều điều rồi, xin nhắc trước mọi người là cố gắng kiềm chế khi đọc chap này

Cô ta nhớ là lịch trình hôm nay của anh không còn gì nữa. Anh không từ chối, chỉ là đến cuối cùng chính là anh trả tiền. Anh mỉm cười nói, tuy rằng thương nhân khá kéo kiệt nhưng cũng vẫn phải bảo vệ hình ảnh của bản thân, không thể để phụ nữ trả tiền ăn được.

Bên cạnh nhà hàng có một khuôn viên rất rộng. Giờ này đã có rất nhiều người tụ tập ở đây. Có những người trung tuổi đang khiêu vũ, có người đi đường vội vã nhìn lên xem màn hình lớn, cũng có những cặp tình nhân ngồi trên ghế đá nói chuyện. Diệp Tư Đình rất hứng thú: "Chúng ta qua đó xem đi!"

Mạc Tu Lăng nở nụ cười: "Bình thường không phát hiện ra trong con người cô lại mang một nét trẻ con như vậy."

"Như vậy rõ ràng nàng bản thân em còn nhiều điều cần khám phá."

Mạc Tu Lăng cẩn thận đỡ Diệp Tư Đình. Anh thì lo lắng cho chân cô ta nhưng chính cô ta lại hồn nhiên không để tâm, một mực muốn đi đến bên đài phun nước ở giữa khoảng sân. Bởi vì hôm nay là cuối tuần cho nên vòi phun nước vẫn chưa được mở, nhưng xung quanh bể đã sáng đèn, ngũ sắc lung linh.

"Thật đẹp!"

Mạc Tu Lăng lắc đầu, có thể là đến một lúc nào đó trong cuộc đời người ta sẽ mất đi hứng thú thưởng thức mấy thứ này rồi. Ví dụ như cái lông bông của thời trẻ, cái suy nghĩ bốc đồng,… đều sẽ theo thời gian mà tiêu biến trở thành hư vô. [...]

"Cẩn thận." Mạc Tu Lăng đỡ lấy Diệp Tư Đình, anh vừa cúi đầu xuống liền chạm đến ánh mắt cô ta. Cảm giác quen thuộc ùa vây lấy anh.

Diệp Tư Đình chỉ vào một chiếc ghế cách đó không xa: "Chúng ta đến đó ngồi đi!"

Mạc Tu Lăng lại dìu Diệp Tư Đình đến đó.

Cô ta ngẩng mặt lên nhìn bầu trời đã tối sầm, dường như nhớ lại chuyện gì vui, con ngươi sáng lên: "Trước đây, em và anh ấy buổi tối hay đến nhưng nơi thế này ngồi nói chuyện phiếm, nói rất nhiều điều bí mật. Chúng em đã có rất nhiều lần nhe vậy, cũng nhau tâm sự, đứng ở một góc độ nào đó mà nói, giữa chúng em cũng rất giống người thân."

Mạc Tu Lăng khựng lại, anh muốn hút một điếu thuốc nhưng tay đút trong túi áo vẫn nằm yên không rút bao thuốc ra.

Diệp Tư Đình nhìn anh: "Anh có thể nói một chút về người con gái kia không? Người ta đều nói, nếu như hai người không quen biết mà có diện mạo giống nhau thì kiếp trước nhất định là người thân."

"Tôi không muốn nói chuyện về cô ấy." Mạc Tu Lăng cúi đầu, thực sự rất muốn rút điếu thuốc ra hút.

Diệp Tư Đình chỉ cười, không hề miễn cưỡng anh. Cô ta sầu não nói: "Ngày này năm ngoái chính là ngày anh ấy xảy ra tai nạn."

Mạc Tu Lăng cả kinh, nhìn Diệp Tư Đình khó xử.

Cô ta thấp cúi đầu, khí chất thường ngày bỗng nhiên biến mất, trái lại mang theo chút dịu dàng của con gái: "Mạc tổng, em có thể…"

"Cái gì?"

"Có thể ôm anh một cái được không?" Giọng nói của cô ta rất nhỏ, trong mắt ngấn lệ.

Anh vươn tay ra: "Tất nhiên có thể."

Diệp Tư Đình ngã vào trong lòng anh, nước mắt cuối cùng cũng trào ra. Thân thể cô ta run lên. Không biết đã bao đêm cô nghĩ về anh, tự hỏi không biết giờ này anh đang làm gì, suy nghĩ điều gì, có nhớ tới cô ta hay không, có nhỡ kỹ tên cô ta hay không? Cô ta cúi đầu trong lòng Mạc Tu Lăng, giống như những đôi tình nhân vẫn thường làm, cảm nhận hơi thở ấm áp của anh, nghe tiếng trái tim của anh. Giờ phút này ở trong lòng anh, chính là hình ảnh trong vô vàn giấc mộng của cô ta.

Mạc Tu Lăng có thể cảm nhận được sự kích động của Diệp Tư Đình. Anh đưa tay lên vỗ nhẹ vào lưng cô ta.

Nếu như thời gian có thể dừng lại ở thời khắc này thì cho dù có phải đánh đổi bao nhiêu thứ cô ta cũng nguyện ý.

Cuối cùng cô ta cũng phải ra khỏi lòng anh, giống như khi chuông đồng hồ điểm mười hai giờ đêm thì cô bé lọ lem phải trở về hiện thực. Giấc mộng tan biến, chỉ còn lại nỗi buồn và ham muốn ấm áp.

"Tôi đưa cô về."

Diệp Tư Đình gật đầu, mang dáng dấp của một đứa trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Ngoài dự tính

Giang Nhân Ly không ngờ sẽ gặp lại Tả Dật Phi lần thứ hai. Khó xử, bối rối… Lúc Mạc Tu Lăng đưa Diệp Tư Đình về nhà của cô ta, Tả Dật Phi đã nhìn thấy. Giang Nhân Ly ngay cả một cơ hội nói dối cũng không có.

Chiều đó, Giang Nhân Ly nhận được một tin nhắn, nói nếu cô đến sẽ thấy được một màn kịch hay. Cô không phải là người hay nghe tin đồn nhảm nhưng có điều cô lại rất tò mò, hơn nữa tin nhắn kia còn chỉ đích danh Mạc Tu Lăng.

Tả Dật Phi vô tình thấy Giang Nhân Ly, liền lái xe chậm rãi đi theo cô. Anh không ngờ lại bị cô phát hiện. Anh không quá hiếu kỳ cô đi đâu làm gì, chỉ là muốn đi theo cô, nhìn thấy cô, chỉ đơn giản như vậy.

Anh lại càng không ngờ lại trông thấy cảnh kia.

Anh ra khỏi xe, đi đến trước mặt Giang Nhân Ly: "Mạc tổng chỉ là đưa cô gái kia về, như vậy cũng không có nghĩa gì…"

"Em biết." Giọng nói của cô cứng nhắc.

Anh nhìn vẻ phức tạp trên mặt cô, rất khó mà nghĩ được hai chữ "Em biết" kia có bao nhiêu phần sức lực.

“Có muốn lên trên đó xem không?” Anh nhìn cô.

Cô đứng tại chỗ. Mọi chuyện như vậy, cô làm sao có thể ra mặt đây? Xuất hiện với vẻ mặt ấm ức, hay vẫn thản thiên thanh cao? Những cái này cô không nghĩ được…

Cô lắc đầu, “Sao anh lại ở đây?” Cô không tin chuyện này là trùng hợp, thế giới này đâu có nhiều chuyện ngẫu nhiên như vậy.

Tả Dật Phi xoa mũi: “Vì em ở đây.”

Cô cả kinh. Giọng điệu ấy, ánh mắt ấy, khiến cô giật mình, cảm giác như hồi còn học đại học. Nhưng không phải, tất cả đều đã là quá khứ, nếu bọn họ bây giờ có đứng cùng một chỗ cũng không thể có được cái cảm giác như xưa được nữa, người bạn học này, theo năm tháng trôi đi cũng trở nên mờ nhạt dần.

Cô lên xe anh. Ánh mắt anh nghi hoặc nhìn quanh khu nhà: “Em không chờ một chút sao? Có thể anh ta sẽ xuống ngay thôi.”

Cô khẽ rùng mình, lẽ nào ở đây lạnh như vậy? Thành phố C tuy mùa đông không có tuyết nhưng không có nghĩa là không lạnh. Sao cô phải ở đây chờ đôi tình nhân kia ở trong phòng ấm áp trò chuyện hay làm chuyện gì khác chứ?

“Nếu như em muốn thì có thể ở đây chờ, anh sẽ không chú ý.”

Tả Dật Phi nói xong, sau đó ngồi vào ghế lái xe, cô cũng ngồi vào. Cô vẫn cảm thấy rất lạ, nếu như đi cùng Mạc Tu Lăng, cô tuyệt đối sẽ không ngồi ghế phụ mà ngồi ghế sau, tuyệt đối không tự nhiên như thế này.

Tả Dật Phi quan sát sắc mặt cô. Tuy rằng rất bình thường nhưng rõ ràng anh nhận ra điểm khác biệt.

Cô không nói lời nào, giống như đang suy nghĩ về chuyện gì.

Anh nắm tay cô: “Nhân Ly…”

Giọng anh mang một chút cảm thán, cô quay sang nhìn anh.

“Em yêu anh ta.”

Không phải câu hỏi, rõ ràng là một câu trần thuật sự thật. Anh rất hiểu cô. Nếu như cô không có tình cảm, cô tuyệt đối sẽ không đến đây chứng kiến cảnh này, tuyệt đối không thèm để ý chuyện giữ khoảng cách, cô thà ở nhà ngủ còn hơn lãng phí thời gian vào chuyện này.

Ánh mắt của cô sáng lên: “Anh nói bậy bạ gì đó!” Cô có chút hoảng loạn thu hồi ánh mắt: “Anh đang rất rảnh rỗi sao? Còn có thời gian đi quản chuyện người khác.”

Tả Dật Phi cũng không nói nữa, dường như anh vẫn như trước đây vậy, cô không thích, anh cho tới giờ cũng chưa bao giờ ép buộc cô điều gì.

“Đưa em đi đâu?”

“Chỉ cần không trở về nhà, đâu cũng được.” Giọng nói có chút dỗi, có chút phiền não, có chút khó chịu.

Nếu như cô biết anh đưa cô về nhà anh thì có đánh chết cô cũng không nói những lời kia. Cô vốn định ra về nhưng Tả Dật Phi nói rất có lý: giờ này ở khách sạn hay đi dạo lang thang chắc chắn không an toàn bằng ở đây.

Cô đồng ý không phải vì nguyên nhân ấy, mà là vì chuyện khác…

Cô vừa vào căn hộ của anh đã nhìn chung quanh đánh giá. Anh nhìn cô, dường như hiểu cô nghĩ gì liền giải thích: “Anh ở một mình.”

Cô nhớ tới lần họp lớp trước anh đưa theo một cô gái, không biết tình cảm đã phát triển tới mức độ nào.

Khu nhà này khá thuận tiện, dưới lầu có một vài cửa hàng bách hóa. Cô đi mua một vài thứ cần thiết, lúc trở về Tả Dật Phi đã tắm rửa xong đi ra. Anh cầm khăn mặt lau đầu. Hình ảnh này làm cô sững sờ đứng ngây tại tại chỗ.

“Em làm sao vậy?”

Cô lắc đầu, bây giờ mới phát hiện, hoá ra khí chất trên bọn họ thật giống nhau. Cô nắm chặt tay, không cho phép mình tiếp tục suy nghĩ miên man, không cho phép bản thân nghĩ đến ba chữ Mạc Tu Lăng. Ba chữ này giống như là lời nguyền rủa vậy, lúc nào cũng ở trong đầu cô, bất cứ khi nào cũng có thể xuất hiện.

Cô hoàn toàn tin tưởng Tả Dật Phi, có thể cô cho tới bây giờ đều tin vào con mắt của mình, dù cho cuối cùng chỉ còn lại tiếc nuối.

“Đi ngủ sớm đi, mai anh đưa em về.”

Cô gật đầu, trong lòng có suy nghĩ quái lạ, có chút bất an, có chút bất bình.

Một đêm đó cô mất ngủ, trong đầu tất cả đều là hình ảnh Diệp Tư Đình ngã vào lòng Mạc Tu Lăng. Cô nhiều lần cố gắng xóa bỏ hình ảnh ấy trong đầu nhưng đều không thành công. Cô lật qua lật lại, rốt cục có ngủ được một chút nhưng lại nằm mộng mị. Trong mơ, cô thấy Mạc Tu Lăng kiên trì giảng bài cho Giang Nhân Đình, thấy anh bóc vải đưa cho cô ta ăn, thấy anh trên sân bóng rổ liên tục vẫy tay với cô ta trên khán đài, thấy hai người bọn họ đạp xe đi hóng gió, Giang Nhân Đình ngồi sau ôm lấy lưng anh, cô còn thấy bọn họ ngồi ở cái chòi nhỏ trong khu nhà, cùng nhau ngắm sao…

(ồ, hóa ra Giang Nhân Ly biết hết, chứng kiến hết…)

Những sự kiện chân thực ấy lại một lần nữa quay về trong đầu cô, cô cuối cùng cũng đã hiểu được lý do năm ấy cô buông tay. Bởi vì không có cách nào chiếm được, cho nên đành phải buông tay…

Tả Dật Phi suốt đêm cũng không ngủ ngon, anh rất lo lắng cho cô. Tính khí của cô nhiều khi có lợi nhưng đôi lúc lại không tốt. Những người kiêu ngạo luôn muốn giữ dáng vẻ hoàn mỹ, chỉ là dáng vẻ ấy cần rất nhiều nỗ lực.

Anh đưa cô về nhà, cô vẫn không nói lời nào, cô đang suy nghĩ nên mở miệng với Mạc Tu Lăng như thế nào. Cô không thể chỉ trích anh, nhưng cô cũng không thể làm như chưa thấy gì.

Tả Dật Phi lo lắng cho cô, nhưng anh biết mình không thể nhúng tay, bằng không sẽ càng phức tạp.

"Cảm ơn anh."

Tả Dật Phi chỉ nhìn cô, "Nhớ kỹ, có chuyện gì cũng có thể gọi điện cho anh, anh mãi mãi sẽ giúp em vô điều kiện."

(hê, anh Phi lại ghi điểm nữa rồi ^^)

Cô không quay đầu lại, khóe miệng nở một nụ cười buồn vô cớ. Đánh mất chỉ có thể là đánh mất.

Tất cả bao nhiêu tưởng tượng của cô cũng không đúng, bởi vì vốn dĩ Mạc Tu Lăng không có ở nhà. Thậm chí cả nhà vệ sinh cô cũng tìm, anh rõ ràng không hề có ở nhà. Lúc này cô mới cảm thấy mình nghĩ sai, giờ này chắc hẳn anh đã ở công ty rồi, cô còn ở đây tìm cái gì.

Ngày hôm nay dường như là trôi qua một cách khó nhất trong cuộc sống của cô. Sống một ngày bằng một năm, câu thành ngữ thật đúng với cô hiện tại. Cô nhìn đồng hồ lớn trên tường, mỗi phút lại nhìn một lần, đến nỗi thật ngốc nghếch, rất lâu mới hết một giờ. Cả một đêm qua cô đã chật vật mãi mới vượt qua, lúc này cũng vậy.

Cô muốn đi ngủ, không phải muốn, mà cảm giác tỉnh lại dường như đã qua rất lâu rồi.

Cô chẳng bao giờ như lúc này, vô cùng mong muốn trái đất quay nhanh một chút, lập tức đến tối.

Cho nên, cô tự làm mình bận rộn ở chỗ này một việc, chỗ kia một việc, rốt cuộc cũng chạng vạng. Nhưng lúc ấy cô lại muốn thời gian trôi chậm lại một chút. Mâu thuẫn trong lòng khiến cô cảm thấy khó thở.

Cửa phòng khách bị đẩy ra. Cô nhìn thẳng về phía đó.

Mạc Tu Lăng liếc nhìn cô một cái, sau đó bình thản cởi giày, còn đem xếp lại mấy đôi giày để lung tung.

Cô đột nhiên tức nghẹn. Cô ở đây thần hồn nát thần tính mà anh vẫn còn thong dong tự đắc như vậy.

Cô tưởng mở miệng định nói, nhưng cổ họng khô rát. Cô mở tủ lạnh lấy một chai nước nho. Cô không quen uống nước trắng, không có vị gì rất khó nuốt xuống. Thói quen này từng bị Mạc Tu Lăng gọi là thói quen tiểu thư.

Cô thấy anh đang đi về hướng phòng ngủ, cô nhịn được cô lên tiếng: "Chờ chút, hôm qua anh đi đâu?"

Mạc Tu Lăng dừng lại, quay người nhìn cô: "Trước khi hỏi anh, em có thể tự hỏi mình được không?"

Thái độ này?! Cô khẽ cắn môi: "Anh có ý gì?"

"Anh trước giờ luôn nghĩ con người ta lúc nào cũng nghiêm khắc với người khác và dễ dãi với chính mình. Chỉ có điều không nghĩ Giang Nhân Ly em lại đặc biệt hơn."

"Anh nói rõ ra xem." Cô cầm chiếc cốc trong tay, nắm tay dùng lực bóp mạnh.

Anh ngồi xuống ghế bên cạnh, nét mặt ung dung: "Xin hỏi Mạc phu nhân một đêm không về đã ở đâu?"

("Mạc phu nhân", haizzz, có cần thiết phải nhắc thế không anh?)

Vẻ mặt anh hàm chứa ý cười, tay phải cầm điện thoại di động khẽ di chuyển.

“Mọi chuyện đều phải có trình tự, chí ít anh cũng phải trả lời câu hỏi của em trước.”

Anh xoay tròn chiếc điện thoại, miệng khẽ cười: “Em thật đúng là đã được nuông chiều quá rồi, mất hứng là tùy tiện làm ầm lên với người khác. Bao năm như vậy mà vẫn giữ cái tính tiểu thư đó, em không cảm thấy mình rất quá đáng sao?”

Cô trừng mắt nhìn anh, nói không ra lời. Trong mắt anh, cô là người cố tình gây sự, được nuông chiều đến sinh hư. Cô hít một hơi sâu, chiếc cốc rơi xuống đất, vỡ tan thành vô số mảnh vụn. Cô nén xuống ngấn nước trong mắt, ngồi sụp xuống nhặt mảnh vỡ. Tay vừa đụng phải liền bị chảy máu. Cô khẽ kêu lên một tiếng, ngây ngốc nhìn máu chậm rãi chảy ra từ đầu ngón tay.

Anh đứng dậy đi đến nhưng giữa chừng thì dừng lại, anh nhíu mày.

Cô ngẩng đầu, nhìn anh đứng tại chỗ bất động, trong lòng tức: “Anh không biết sẽ đau sao, còn không mau đi lấy băng gạc.”

Anh cười, vẻ mặt thản nhiên: “Dù sao cũng không phải anh đau.”

Cô ngồi bất động, trong ngực vô cùng khó chịu, càng nghĩ càng khó chịu. Cô đưa tay ra vơ toàn bộ vụn thủy tin vào tay. Cô gắng sức nắm chặt chúng. Mảnh thủy tin đam vào tay, vô số vết thương trên tay cô chảy máu. Nhưng cô không đau nhức, chỉ có nước mắt liên tục rơi.

Anh cấp tốc chạy tới, kéo cô đứng dậy, sau đó mở tay cô ra xem. Thủy tinh chói mắt, còn ánh lên màu hồng chói mắt, nhìn rất đẹp mắt.

Rất nhiều mảnh vụn ghim vào lòng bàn tay cô, anh cẩn thận lấy ra từng mảnh từng mảnh một. Rất đau, thực sự rất đau. Cô ngoảnh đầu đi không nhìn anh. Nước mắt vẫn rơi, nhưng cô không hề phát ra tiếng nức nở.

Anh nhìn cô. Không biết từ đâu anh lấy ra một cái chai. Anh trực tiếp đổ chất lỏng trong đó lên tay cô.

“Anh là đồ đểu.” Cô đau đến toàn thân đều run lên, hóa ra là rượu.

“Tự tạo nghiệp chướng, đáng chết.” Anh trừng mắt liếc cô.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 49: Nụ cười cuối cùng

“Ồ, chúng ta thật đúng là chị em. Chị bị thương ở tay, còn em bị thương ở chân.” Giang Nhân Đình nhìn bàn tay băng bó của Giang Nhân Ly thì than ngắn thở dài. “Thật đúng là nhàn rỗi, sao còn không mau chóng thực hiện kế hoạch tán tỉnh anh rể của cô đi.” Giang Nhân Ly ngồi đối diện Giang Nhân Đình, ngay cả một chút vẻ mặt hòa nhã cũng lười bày ra.

“Không phải tôi vừa nói sao? Chân tôi bị thương đó.” Giang Nhân Đình dừng lại nhìn Giang Nhân Ly đang cười: “Sao chị không hỏi vì sao em lại bị thương? Tốt xấu gì chúng ta cũng là chị em mà.”

Giang Nhân Ly không nói lời nào, cô thực sự không rõ Giang Nhân Đình muốn làm gì. Nhưng cô biết cô ta tuyệt đối không có ý tốt.

Giang Nhân Đình không hề tỏ ra e ngại thái độ của Giang Nhân Ly: “Haizz… Hôm qua em và anh Tu Lăng đi ra ngoại ô, lúc em bị thương, anh ấy vô cùng cẩn thận chăm sóc em, đưa em đi bệnh viện, sau đó còn đưa em đi ăn, cuối cùng còn đến công viên ngồi chơi một lát.”, Giang Nhân Đình kể lể: “Cái ôm của anh ấy thật ấm áp, ở trong lòng anh ấy thật sự là một chút cũng không muốn rời ra.”

Giang Nhân Ly khẽ cắn môi: “Nếu như cô chỉ là muốn có người đến nghe cô nói về tâm tình đi chơi một ngày của cô thì thứ lỗi cho tôi không thể chia dẻ cùng cô được rồi.”

Diệp Tư Đình ưu nhã khuấy tách cà phê, nhìn Giang Nhân Ly đứng dậy, cô ta nói: “Cô đi đi, tôi đảm bảo cả đời này cô sẽ không biết được sự thật.”

Giang Nhân Ly vẫn không có ý ở lại, cô không cần ý tốt của Giang Nhân Đình.

Giang Nhân Đình mạnh mẽ ném xuống một gói thuốc: “Giang Nhân Ly, không phải cô muốn có một đứa con sao? Cô không muốn biết nguyên nhân vì sao cho đến giờ cô vẫn không thể có con ư?”

Đây là chuyện Giang Nhân Ly vẫn luôn cảm thấy khó hiểu. Cô dừng lại, ngồi xuống ghế: “Đơn giản là cô chỉ muốn tôi và Mạc Tu Lăng xuất hiện khoảng cách, sau đó mọi chuyện sẽ theo ý cô.”

Giang Nhân Đình cũng không kiêng kỵ: “Khoảng cách đó đã xuất hiện rồi.” Cô ta vui vẻ tươi cười: “Cô nên cảm ơn vì tôi đã bị thương ở chân, nếu

không thì bí mật này người bình thường sao có thể phát hiện ra."

"Cô có thể nói ngay vào vấn đề chính được rồi."

"Vấn đề chính là Giang Nhân Ly – cô đã quá si tâm ảo tưởng rồi. Anh Tu Lăng căn bản là không muốn để cô mang thai, nói cách khác, chính là anh ấy không muốn cô sinh con cho anh ấy."

"Cô nói láo."

Giang Nhân Đình cầm tập bệnh án đặt lên bàn: "Cô tự mình xem đi, đây cũng không phải do tôi làm giả. Anh Tu Lăng sau khi kết hôn với cô nửa tháng đã đến bệnh viện làm tiểu phẫu thắt ống dẫn tinh. Cô nói xem, đây không phải là anh ấy không muốn có con với cô thì là cái gì?"

Giang Nhân Ly sắc mặt trắng bệch, nói không ra lời. Cái gì cô cũng không nhìn được, nhưng trực giác nói cho cô biết những lời Giang Nhân Đình nói là thật. Cô nhớ tới phản ứng của Mạc Tu Lăng khi cô nói ra cái mong muốn có con của mình. Anh rõ ràng là không muốn, tuy rằng không mở miệng cự tuyệt nhưng phản ứng của anh rõ ràng đã chứng minh rõ.

Giang Nhân Ly ngăn chặn tâm tình mình hoảng loạn. Thật buồn cười, chuyện hèn mọn như vậy lại từ chính miệng Giang Nhân Đình nói ra cô mới biết được.

Nhưng cô vẫn chưa đến nỗi không khống chế được bản thân, cô cầm tệp bệnh án ném sang một bên: "Những chuyện này cùng lắm cũng chỉ là cô suy đoán. Chuyện vợ chồng chúng tôi không cần đến một người ngoài như cô quản. Cho dù cô có nỗ lực thế nào cùng chỉ là bên thứ ba. Muốn tôi giải thích thế nào là bên thứ ba không? Chính là cái người không được yêu mới gọi là bên thứ ba đấy."

Trong mắt Giang Nhân Đình lóe lên một tia quang mang, cô ta thật muốn vỗ tay khen ngợi: "Giang Nhân Ly! Cô hai mươi mấy năm nay đều không hiểu rõ sao? Vĩnh viễn bố thí cho tôi một vẻ mặt kiêu căng như vậy. Kiêu ngạo, không coi ai ra gì. Thật đúng là cái kẻ đáng ghét luôn đối đầu với tôi."

"Vừa lúc, tôi cũng ghét cô. Rất công bằng."

"Vẫn là cái bộ dạng thanh cao đó. Rõ ràng sinh ra đã có điều kiện tốt hơn người khác, lại còn có tài năng thiên phú khiến người khác phải ước ao. Vậy mà cô mãi mãi không biết quý trọng, thậm chí còn cho rằng mình có lợi thế, muốn người khác phải coi mình như nữ hoàng." Giang Nhân Đình không che giấu vẻ mặt căm ghét: "Mỗi khi cô đứng trên bục giảng trả lời bài, cô đều tỏ ra vẻ mặt thản nhiên này, thật khiến cho người khác buồn nôn. Tôi nằm mơ cũng muốn thấy cô từ trên cao ngã xuống."

"Những người thua kém người khác lúc nào trong đầu cũng nghĩ như vậy. Nhiều năm qua tôi cũng đã quen rồi." Giang Nhân Ly ngẩng đầu: "Cô nên tin tôi. Tôi cũng không hy vọng mình có tài năng thiên phú như vậy để khiến người khác phải đố kỵ đâu. Tôi thật vô cùng ngại."

Trên mặt Giang Nhân Đình đã có chút hồng: "Cô cứ tiếp tục sống dưới đáy giếng đi, cứ tiếp tục huyễn tưởng thế giới hoàn mỹ của cô đi."

"Cô không cần kích tôi, vô dụng."

Giang Nhân Đình cười to: "Cô thật nên hiểu rõ vì sao anh Tu Lăng lại kết hôn với cô!"

"Cô biết cái gì?"

"Anh Tu Lăng ngay từ đầu đã cự tuyệt cuộc hôn nhân này, lẽ nào cô không tò mò lý do vì sao anh ấy đột nhiên đồng ý? Cô thật sự cho rằng bố mẹ anh ấy thích cô? Đừng có nực cười như vậy Giang Nhân Ly! Nếu như cô không phải là con gái Uông Tố Thu, tôi dám cam đoan, anh Tu Lăng ngay cả liếc mắt cũng không để ý đến cô. Cô có tất cảm cũng không phải là do cô nỗ lực làm nên, mà tất cả chỉ là do thân phận của cô mà thôi. Cô có bao nhiêu thứ tốt để kiêu ngạo nhưng lại chưa từng dùng đến thì có tư cách gì mà hưởng thụ? Cô không cố gắng giành lấy thì sao có thể biết quý trọng."

Giang Nhân Ly không hề tỏ yếu kém: "Cho dù là vì lý do gì, Mạc Tu Lăng cuối cùng vẫn kết hôn với tôi. Cũng còn hơn cô quỳ gối trước cửa nhà người khác mà cũng không được."

Giang Nhân Đình tức giận đứng lên, động đến cái chân bị thương. Cô ta chỉ vào Giang Nhân Ly: "Tôi sẽ xem cô còn có thể kiêu ngạo được bao lâu."

Giang Nhân Ly nhìn Giang Nhân Đình bước nhanh ra ngoài quán. Thật tốt, như vậy rất công bằng, cô không để tôi hài lòng, tôi cũng không để cô thỏa mãn, chúng ta đều là người ích kỷ, dựa vào cái gì dễ dàng để cho người khác được như ý.

Cô ngồi lại hồi lâu.

Năm đó cô phản đối cuộc hôn nhân này, Mạc Tu Lăng cũng vậy. Cô thờ ơ, anh phản đối như vậy cũng tốt. Nhưng lúc cô thoa rhieejp anh vậy mà cũng chấp nhận. Lúc đó đã xảy ra chuyện gì, trong đó có bí mật gì không muốn cho người khác biết?

Mạc Tu Lăng vì sao đột ngột đồng ý kết hôn với cô?

Cô vẫn cho rằng Mạc Tu Lăng cự hôn là bởi vì Giang Nhân Đình, kết hôn cũng là vì Giang Nhân Đình. Dù sao lúc ấy Giang Nhân Đình giả chết rời đi, anh có cố gắng cũng không có ý nghĩa gì nữa. Nhưng hình như sự thật không phải đơn giản như vậy.

Người thứ nhất cô tìm gặp chính là cậu cô, Uông Túc Lỗi.

Uông Túc Lỗi thấy Giang Nhân Ly đến công ty tìm mình đã đoán được chuyện gì, vì cô chưa bao giờ đến tận công ty tìm ông.

Cô không hề vòng vo: "Cháu muốn biết, năm đó vì sao Mạc Tu Lăng đồng ý kết hôn với cháu?"

Uông Túc Lỗi lơ đễnh nhìn cô: "Chuyện này cháu nên đi hỏi chồng cháu, sao lại đến tìm cậu?"

"Cậu, cậu rõ ràng hiểu ý của cháu."

"Nhưng cậu cũng hiểu là cậu không biết." Uông Túc Lỗi lắc đầu: "Cậu còn tưởng rằng là cháu gái tới thăm cậu, hóa ra là đến kết tội cậu, cậu thật là đáng thương."

Giang Nhân Ly cảm thấy nhức đầu: "Cậu, năm đó thực sự là không có chuyện gì trao đổi lợi ích?"

"Không có." Uông Túc Lỗi dứt khoát: "Hai anh cháu sắp về, chúng ta cùng nhau đi ăn nhé."

Giang Nhân Ly gật đầu.

Đều không phải cô hoài nghi cậu mình, mà là cô nghĩ sự thật không hề giản đơn như vậy.

Lúc ăn cơ xong cô liền hỏi Uông Trạch Quân. Lựa chọn này của cô là có chủ ý. Anh hai Uông Trạch Vũ khá tinh tế, tính tình lại khá già dặn, không như anh cả. Cô cảm thấy Uông Trạch Quân có thể dùng hai từ "thẳng thắn" để hình dung.

Nhưng với những người thẳng thắn cũng không thể dùng cách hỏi trực diện được.

Uông Trạch Quân thấy vẻ mặt phiền muộn của Giang Nhân Ly thì lo lắng hỏi: "Nhân Ly có chuyện gì cứ nói với anh. Cần anh giúp gì anh nhất định sẽ dốc sức."

"Gần đây công ty của Tu Lăng xảy ra chút vấn đề."

"Sao có thể, công ty của nó chẳng phải vẫn hoạt động tốt sao?" Uông Trạch Quân có chút không tin.

"Đó đều là những điều người ngoài nhìn vào tưởng thế. Anh ấy đâu phải người ồn ào. Cũng không phải vấn đề gì quá lớn, nhưng vòng quay tài chính không tốt lắm. Cho nên em đang rất lo lắng."

"Chuyện đó có gì đáng lo, em giúp cậu ta là được rồi."

"Em giúp thế nào được?"

"Trực tiếp dùng nguồn tài chính của tập đoàn Nhân Á là được. Cũng không có gì, sau này có thể hoàn trả."

Tập đoàn Nhân Á từ sau khi Uông Tố Thu bị bệnh đều do Uông Túc Lỗi điều hành, cô làm sao có quyền gì.

"Em làm sao làm thế được, em không hiểu?"

"Đúng là ngốc." Uông Trạch Quân lắc đầu: "Đi tìm luật sư mà xem, năm đó bác Tố Thu trao quyền thừa kế cho em, toàn bộ cổ phần của công ty đều lấy tên trên danh nghĩa là tên em. Hơn nữa trong tương lai chồng em cũng sẽ nhận được một nửa số cổ phần công ty mà mẹ em để lại cho em."

Giang Nhân Ly nắm chặt tay, cô lắc đầu: "Quên đi, Tu Lăng rất sĩ diện, rất nhiều việc đều muốn tự mình giải quyết. Em cũng tin tưởng anh ấy. Cho nên anh đừng nói với người khác chuyện này, em cũng chỉ là quá lo lắng mới tìm anh nói chuyện."

"Đương nhiên rồi, anh tuyệt đối sẽ kín miệng."

(ẹc. Anh mà kín miệng được á? Đúng là dễ bị lừa ^^)

Giang Nhân Ly ngẩng đầu nhìn bầu trời. Giang Nhân Đình nói không hề sai. Nếu như cô không phải con gái Uông Tố Thu, có thể tất cả mọi thứ đều không thuộc về cô.

Hoá ra đây mới là nguyên nhân Mạc Tu Lăng đồng ý kết hôn với cô.

Anh chấp nhận cưới cô, nhưng không muốn có con với cô.

Anh thật là tàn nhẫn. Tự chuẩn bị một đường lui cho mình. Cho dù sau này anh có dứt ra cũng không có chuyện gì. Anh vẫn có thể có cổ phần trong công ty, có thể phát triển Bắc Lâm vững mạnh hơn. Cô hóa ra chỉ là một quân cờ, nhưng lại tưởng rằng mình có thể sống tự do, thật là nực cười.

Lòng cô hoảng loạn, nhưng không tìm được ai chia sẻ.

Cô nên làm gì bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Nước lửa dung hòa

Ăn cơm xong, dù Uông Túc Lỗi kiên quyết giữ Giang Nhân Ly ở lại cô cũng không chịu. Cô không phải một người lựa chọn trốn tránh mọi chuyện. Một khi đã biết sự thật này, cô không thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì. Sớm muộn gì cũng phải đối mặt, vậy thì giờ không cần lãng phí thời gian nữa. Uông Trạch Vũ chủ động xin đi giết giặc, anh muốn đưa cô về nhà.

Mười lăm năm trước, cô và Uông Trạch Quân, Uông Trạch Vũlớn lên bên nhau. Uông Trạch Vũ lớn hơn cô hai tuổi, Uông Trạch Quân hơn cô bốn tuổi. Nhưng thực ra Uông Trạch Vũ ra dáng anh cả hơn, chơi trò gì cũng đều do anh chỉ huy. Mỗi khi cô làm chuyện gì Uông Trạch Quân cũng không hỏi lý do liền chiều theo cô, còn Uông Trạch Vũ lại khác, anh luôn hỏi rõ nguyên nhân rồi mới quyết định.

Giang Nhân Ly thậm chí có đôi khi nghĩ, anh hai rất hiểu cô. Bởi vì cô thật sự không phải đứa trẻ ngoan như người lớn vẫn nghĩ.

"Có chuyện gì với Mạc Tu Lăng sao?" Uông Trạch Vũ nhàn nhạt mở miệng, tay trái đặt trên vô lăng, tay phải tùy ý cầm lấy điếu thuốc, nhưng không hút.

Cô cũng ghét đàn ông hút thuốc nhưng cô không thích trong không gian chật chội bí bách này ngửi thấy mùi khói thuốc.

"Không có, sao anh lại hỏi vậy."

Uông Trạch Vũ không biết là có nghe câu trả lời của cô hay không nhưng vẫn không nhìn thẳng cô: "Lúc đầu anh tuyệt đối không xem trọng hai đứa."

Giang Nhân Ly biết sau câu nói này còn có vế sau nên tiếp tục yên lặng nghe.

"Nhưng hiện tại, anh cảm thấy hai đứa kết hôn quả thật không tồi."

"Cái gì khiến anh thay đổi suy nghĩ?" Cô rất hứng thú.

"Cả hai đứa đều là người thích đặt suy nghĩ và cảm nhận của mình lên hàng đầu. Những người giống nhau đều sẽ khó mà bù đắp cho nhau được, bởi vì không ai chịu nhường ai." Uông Trạch Vũ giọng điệu lười nhác: "Nhưng gặp qua Mạc Tu Lăng vài lần, anh lại cảm thấy cậu ta chín chắn hơn em, biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, hơn nữa cậu ra có chủ kiến của mình, một khi đã quyết định thì sẽ rất khó thay đổi."

Giang Nhân Ly nhìn anh: "Vậy thì sao?"

"Anh chỉ mong em làm chuyện gì cũng suy nghĩ kĩ ba lần, đừng có nóng vội."

"Em còn tưởng em đã rất bình tĩnh rồi."

"Chỉ là bình tĩnh ở mức sơ cấp mà thôi." Anh không do dự đả kích.

Cô cũng thừa nhận, sự thật là như vậy.

"Lái xe nhanh như vậy làm gì." Cô bĩu môi.

Uông Trạch Vũ cười: "Nếu như không muốn về nhà, sao vừa rồi mọi người giữ lại em còn không nghe?"

"Ai nói em không muốn về nhà?"

Cô vừa dứt lời, anh liền tăng tốc độ: "Em đã muốn về nhà như vậy, đương nhiên anh phải đi nhanh một chút rồi."

Giang Nhân Ly nghiến răng nghiến lợi, cô vốn muốn anh lái chậm lại để muộn mới về nhà. Rõ ràng cô biết mình không nên như vậy nhưng trong lòng cô rất mâu. Uông Trạch Vũ thực sự là đáng ghét, hiểu rõ suy nghĩ trong lòng cô mà còn làm như vậy…

Xe rất nhanh đã đến khu nhà của cô, Uông Trạch Vũ nói: "Rất nhanh đúng không? Biết người nhà sốt ruột…"

Giang Nhân Ly miễn cưỡng nhìn anh trai: "Sao anh lại hiểu rõ em như vậy chứ? Nếu như không phải anh là anh trai em, em nhất định sẽ lấy anh."

Điếu thuốc trong tay anh rơi xuống. Anh liếc cô một cái, cúi xuống nhặt điếu thuốc lên. Cô trừng mắt lườm anh, làm mặt quỷ, sau đó mới lên nhà.

Trận ồn ào vừa rồi quả thực giúp cô bớt sầu não hơn rất nhiều. Đương nhiên cô cũng biết, đó cũng là chủ ý Uông Trạch Vũ. Từ nhỏ đến lớn, anh tuy rằng không nói nhiều nhưng lại là người hiểu rõ cô nhất.

Cô khẽ thở dài, đi vào thang máy.

Chỉ có một mình cô trong thang máy. Cô bỗng cảm thấy quỷ dị. Lúc này mong muốn của cô rất đơn giản, chỉ cần thang máy đừng có đột ngột xảy ra vấn đề gì là tốt lắm rồi. Cho nên lúc cô bình an ra khỏi thang máy, mở cửa vào phòng thì cô cảm thấy vô cùng may mắn. Thế nhưng vừa trông thấy bóng dáng ai kia ngồi trên sô pha, cô liền hối hận, lẽ ra nên cầu cho thang máy gặp trục trặc để cô bị nhốt luôn trong đó không phải về nhà nhìn thấy Mạc Tu Lăng.

Cô đứng ở cửa, không động đậy mà chỉ nhìn chằm chằm anh.

"Anh đâu có bị biến dạng!" Anh rõ ràng không quay đầu, khẩu khí không hề thấy có gì không tốt.

Cô quan sát anh nửa ngày mới đi đến bên cạnh anh: "Hôm nay em đến nhà cậy ăn cơm."

"Em không cần nói với anh em đã làm những gì, anh cũng không cần điều tra." Giọng anh vô cùng bình tĩnh.

Cô vốn định làm như bình thường, đi tắm rửa rồi đi ngủ, nhưng mới đi được hai bước, cô liền phủ định ý nghĩ của mình. Cuộc sống ngày qua ngày này là mong muốn của cô sao?

Cô ngồi đối diện anh, thuận tiện tắt TV đi: "Mạc Tu Lăng, chúng ta nói chuyện."

Vẻ mặt của anh nghiêm túc lại: "Nói chuyện gì?"

"Năm đó tại sao kết hôn với em?"

Anh cười, dường như cười cô không biết gì: "Vậy sao em không hỏi chính mình tại sao lại đồng ý kết hôn?"

Cái loại phản vấn này cô đã bị anh làm hàng chục lần rồi.

Cô nuốt nước miếng: "Em chỉ không muốn ầm ĩ, quá mất mặt."

"Lẽ nào em nghĩ anh muốn ầm ĩ sao?" Anh cầm lấy một điếu thuốc, không kiếng kị gì mà châm lửa, "Em cứ nói thẳng suy nghĩ của em ra là tốt rồi. Anh đang nghe."

Thái độ này của anh có phần kích cô, những cô vẫn khiến mình bình tĩnh: "Năm đó anh rõ ràng cự tuyệt vậy tại sao đột nhiên lại đổi ý?"

"Lúc đó là em nguyện ý kết hôn." Anh nhìn cô: "Nhưng anh biết vì sao, nếu như câu hỏi không thể thay câu hỏi thì vì sao anh phải trả lời em? Lúc đó em thất tình, bị bạn trai vứt bỏ rồi đi Mỹ, em cảm thấy mình không thể đi theo. Giang gia em không thể trở về, Uông gia lại càng không muốn mọi người biết chuyện, cho nên em buộc phải lấy anh. Như vậy có thể khôi phục tâm tình thất tình của em, lại có thể có một nơi tránh sóng gió, em nói xem, có đúng hay không?"

Lòng của cô lạnh lẽo, anh biết hết.

"Vậy vì sao anh…"

"Vì sao kết hôn với em?" Anh hút một hơi thuốc, "Em thông minh lắm cơ mà, lẽ nào không biết nguyên nhân?"

Tay cô run lên một chút, nhưng cô biết, hiện tại đã không thể chạy thoát: "Là bởi vì Giang Nhân Đình? Anh không muốn kết hôn với em là vì cô ta, nhưng vì cô ta gặp chuyện không may, cho nên anh không còn lựa chọn nào khác mà chấp nhận phương án thứ hai là cưới em?"

"Nếu như suy đoán như vậy có thể khiến em vui vẻ, thì cứ coi là như vậy đi!" Anh thở ra một làn khói.

"Suy đoán?" Cô nhíu mày: "Em còn phải cảm kích anh, cho dù anh chưa từng cho em một cuộc sống vợ chồng bình thường nhưng cũng không vì chuyện này mà dằn vặt em. Em cũng coi như có đủ tự do." Cô dừng một chút: "Thực ra, anh sớm đã định sẵn thời điểm để kết thúc cuộc hôn nhân này đúng không?"

"Sao?" Anh cau mày: "Nói cao kiến của em đi!"

"Bởi vì anh đã sớm nghĩ sẽ buông tay, cho nên anh đã lên kế hoạch tất cả. Anh không muốn để em có con, đúng hay không?"

Cô đột nhiên phát hiện, thực ra bản thân mình rất quan tâm, thực sự rất quan tâm.

Anh mạnh mẽ nhìn cô: "Em biết cái gì?"

"Cũng không có gì, em tiếp thu tin tức quá muộn. Nhưng như vậy cũng đủ rồi. Sau khi kết hôn anh đã đến bệnh viện thắt ống dẫn tinh đúng không?" Cô khẽ cắn răng cố gắng cười: "Trong lúc em rất muốn có một đứa con, anh có phải cảm thấy em rất ngu xuẩn hay không? Tất cả đều được định sẵn trong

kế hoạch của anh, làm sao em có thể có con. Anh hẳn là đang cười thầm trong bụng đúng không? Cả đời này, em đúng là rất hiếm bị người ta lừa gạt như vậy."

Anh cười, không rõ có phải là nụ cười ngụy trang hay không: "Em có thể tiếp tục."

Anh không hề có một chút phản bác.

Cô nhắm mắt, cô hối hận rồi. Vì sao cô lại lựa chọn ngả bài? Nếu không nói ra, biết đâu còn có thể bình yên?

"Anh chưa từ bỏ cuộc hôn nhân này là vì chưa tìm được người nào khác. Có điều, rất may mắn là lúc này người đó đã xuất hiện, diện mạo còn rất giống Giang Nhân Đình." Cô quan sát anh, "Anh bây giờ có thể kết thúc được rồi. Còn có được trong tay cổ phần của Nhân Á, chúc mừng anh, tất cả đều thuận theo kế hoạch của anh."

"Nói xong rồi?"

Cô gật đầu: "Nhiều quá, nhất thời không nghĩ ra hết."

"Giờ đến lượt anh rồi chứ? Thật đúng là phải khen ngợi bản lĩnh của em, vừa ăn cướp vừa la làng mà vẫn rất ung dung, bình tĩnh. Cái gì mà kết thúc hôn nhân? Cái gì mà mục đích kết hôn? Cái gì mà người kia xuất hiện?" Anh cười nhạt: "Những thứ này đều là từ miệng em nói ra. Xin hỏi từ đầu tới cuối, anh đã nói với em chũng ta sẽ ly hôn chưa?"

(haha, xin lỗi mọi người chứ, thực sự là đọc cái câu "vừa ăn cướp vừa la làng" của anh Lăng mà mình buồn cười quá đi!!!)

"Đúng vậy! Anh không cần phải nói, nhưng vẫn có thể buộc em phải nói ra."

Anh lắc đầu: "Anh vẫn còn thua kém em. Em tìm nhiều lý do như vậy cùng chỉ là muốn nói cuộc hôn nhân này đều là vết thương của em. Em cần gì phải phiền phức như vậy. Trực tiếp nói với anh một câu là được rồi. Đâu cần phải suy nghĩ nhiều lý do như vậy."

"Anh… sao anh có thể nói như vậy."

"Vậy anh nên nói cái gì? Nói những gì em nói đều đúng, nói em thực rất thông minh ư, đoán gì cũng trúng?." Anh dụi điếu thuốc vào gạc tàn, thuận tay ném cái gạc tàn ra. Một tiếng va chạm trên tường vang lên.

Cô không mở miệng.

"Thế nào, không nói nữa sao?" Anh đang cười, nụ cười quỷ dị: "Gần đây em điều tra anh, hỏi anh nhiều vấn đề, đã ra được gì rồi? Anh nhẫn nhịn em đủ rồi. Em chỉ cần nói thẳng ra cho anh biết, bạn trai cũ của em đã về, hai người như gió thu ngọc lộ nhất tương phùng, em muốn ở trong vòng tay anh ta, cho nên cuộc hôn nhân này bị tình chàng ý thiếp của hai người cản trở. Anh không phải người không hiểu đạo lý, chỉ cần em thành thật nói, anh cũng sẽ buông tha để em đi."

"Mạc Tu Lăng, anh quá đáng."

"Tôi quá đáng? Là ai trắng bệch mặt ở ngày họp lớp? Là ai một đêm không về đã ở lại nhà bạn trai? Tất cả là tôi sắp đặt sao? Nếu như vậy, tôi xin lỗi."

Cả người cô run rẩy, cô nhìn anh: "Anh đúng là lật ngược trắng đen."

"Từ này hình dung về em không sai lắm. Nói chuyện con cái đi! Giang Nhân Ly tiểu thư, em mới hai tư tuổi, đâu phải ba tư tuổi, em muốn vội vã có con làm gì?" Anh mỉm cười: "Có điều, như vậy cũng không tồi, bởi vì nếu có con, nó sẽ mang đến không ít điều có lợi."

"Anh có ý gì?"

"Nói trắng ra thật vô nghĩa." Anh nằm xuống sô pha dáng vẻ mệt mỏi: "Em cảm thấy mệt mỏi muốn chết, cho nên đang tìm một đường giải thoát. Có điều, nhìn em như vậy, tôi cũng mệt mỏi muốn chết."

Cô lắc đầu: "Anh không cần phải nói những lời này. Anh không muốn tôi có con, đó là sự thật. Anh thích Giang Nhân Đình, đó cũng là sự thật. Mạc Tu Lăng, anh dám phủ nhận không?"

Sắc mặt anh trắng bệch: "Thật không ngờ trí nhớ của em tốt như vậy."

Cô hơi ngẩng đầu, không muốn để nước mắt rơi xuống. Cô không muốn đau khổ như vậy: "Đúng vậy, trí nhớ tôi tốt, bằng không làm sao nhớ rõ những lời anh đã thổ lộ với Giang Nhân Đình."

Anh gắt gao nắm chặt tay: "Chúng ta không có gì hay để nói."

"Đương nhiên còn. Em phải chúc mừng anh. Một Diệp Tư Đình xuất hiện, hẳn là có thể bù đắp thiếu hụt tình cảm của anh với thanh mai trúc mã. Một chút cũng không sai." Cô tự dừng lại, cực kỳ cố sức.

"Tôi cũng phải chúc mừng em. Hai năm trước Tả Dật Phi không đưa em đi, nhưng hôm nay anh ta có thể."

Nói đến thế này hình như đã không còn gì nói được nữa.

Cô nhớ tới một chuyện rất buồn cười. Một đôi vợ chồng cãi nhau nhưng sống với nhau cả đời, một đôi khác tương kính như tân nhưng lại ly hôn sau một lần cãi cọ. Mà cô và anh, hình như chính là đôi thứ hai. Bọn họ sống với nhau dù không thoải mái nhưng cũng không cãi nhau, chỉ cần một lần như vậy liền chia tay. Cuộc hôn nhân này thật bấp bênh.

"Mạc Tu Lăng, chúng ta ly hôn!"

"Em vội vàng như vậy sao?"

"Anh có thể yên tâm được rồi, cho dù chúng ta ly hôn, mẹ tôi cũng sẽ không thiếu anh một phần cổ phần nào."

Mạc Tu Lăng cười: "Giang Nhân Ly, em thật đúng là nên đi làm diễn viên, mới có thể diễn như thật vậy."

Cô không để ý tới lời châm chọc: "Tôi ghét Giang Nhân Đình, ghét Diệp Tư Đình, nhưng anh luôn mang theo mùi vị của bọn họ trở về. Tôi thực sự rất chán ghét. Có điều, thật tốt, sau này sẽ không phải thấy nữa."

Anh nhìn cô, im lặng, cũng không biết suy nghĩ cái gì: "Em đi đi! Nói nhiều như vậy, tìm nhiều lý do như vậy, không phải là để bỏ đi sao?"

"Đúng." Cô thừa nhận, đây là những điều cô dự liệu, nhưng còn có một dự liệu khác, cô mong muốn anh giải thích, nhưng đã không có cơ hội như vậy.

"Vậy em đi mau cho tôi!"

Giọng nói của anh rất lớn, cô lại càng hoảng sợ, thực sự đứng dậy bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Ước ao ư ?

Cô không thể trở về biệt thự Giang gia vì Diệp Tư Đình có thể đang ở đó. Cô cũng không về Uông gia, chắc chắn cậu cô sẽ nghi ngờ. Trời đã khuya, cô cầm điện thoại gọi cho Tần Ngả Trữ. Lúc cô đến nhà Tần Ngả Trữ, hai người lớn tuổi đi ra. Cô biết, đó là cha mẹ của Ngô Vĩnh Diễn. Hai người bọn họ vừa nhìn thấy Giang Nhân Ly, liền nhỏ nhẹ nói với cô: "Cháu giúp ta khuyên nhủ Ngả Trữ, Vĩnh Diễn bị con yêu nữ kia làm cho mê muội mất rồi. Nó không tỉnh táo ra. Nhà họ Ngô chúng ta mãi mãi chỉ chấp nhận Ngả Trữ là con dâu. Con yêu nữ kia, cửa vào cũng đừng mong."

Giang Nhân Ly đáy lòng đã biết xảy ra chuyện gì, cô chỉ gật đầu: "Hai bác yên tâm, cháu sẽ khuyên nhủ cô ấy."

Hai người bọn họ đi rồi, trong ngực cô đã cảm thấy đau. Chuyện cô sợ nhất đã xảy ra, Ngô Vĩnh Diễn đã bỏ rơi Ngả Trữ.

Tình cảm nhiều năm như vậy hóa ra cũng bị phá vỡ bởi một người khác.

Thế giới này thực sự có thiên trường địa cửu sao?

Cô đẩy cửa vào, can phòng trống trải. Cô nhìn xung quanh, đi vào phòng ngủ của Tần Ngả Trữ.

Tần Ngả Trữ nằm ở trên giường, không hề khóc lóc đau thương, chỉ nhìn trần nhà.

Cô đi vào: "Ngả trữ…"

Tất cả đều không nói gì, Tần Ngả Trữ nhìn cô, không khóc, rất bình tĩnh nói: "Anh ấy không yêu mình."

Thiên ngôn vạn ngữ cũng chỉ có một câu, anh ta không yêu, hay là đã từng có yêu, nhưng cũng chỉ là "từng", hôm nay đã không còn yêu nữa.

Giang Nhân Ly không biết nên nói cái gì an ủi, chỉ có thể tiến lên ôm chặt lấy Tần Ngả Trữ: "Ngả trữ…"

Tần Ngả Trữ khóe miệng run rẩy: "Khi anh ấy gặp tai nạn, mình biết anh ấy không yêu mình. Thực sự không yêu mình." Tần Ngả Trữ gắt gao nắm chặt ga giường, ga giường xuất hiện vô số nếp uốn, giống như lòng của cô.

"Ngả trữ…" Giang Nhân Ly thực sự không biết nên nói cái gì, nhưng cô nghĩ, không yêu nữa, ba chữ này so với "chưa từng yêu" thực sự tốt hơn nhiều. Có lẽ, Mạc Tu Lăng chưa từng bao giờ yêu cô. Cô thật đáng buồn đúng không?

Tần Ngả Trữ đẩy Giang Nhân Ly, nhìn chằm chằm vào cô, lúc này trong ánh mắt rốt cục có một tia trong suốt: "Mình quen biết cậu nhiều năm như vậy, chưa bao giờ đố kỵ với cậu. Cậu biết vì sao không?"

Giang Nhân Ly lắc đầu, chỉ nhìn Tần Ngả Trữ.

"Cậu có điểm ưu tú của cậu, có cái đặc biệt của cậu. Nhưng mình nghĩ thế giới này luôn công bằng, người này có cái này thì người kia sẽ được cái khác. Cậu dường như có tất cả, nhưng thực ra cũng không phải. Sau khi cậu và Tả Dật Phi chia tay, mình cảm thấy đó là điều tất nhiên, ông trời đương nhiên sẽ không đem tất cả moit thứ tốt đẹp cho một người, đó chính là công bằng." Cô không ngẩng đầu: "Hạnh phúc lớn nhất của mình chính là Ngô Vĩnh Diễn, nhiều năm như vậy, mình chưa bao giờ oán giận, chưa bao giờ sầu não, bởi vì mình nghĩ đó là lễ vật trời ban. Mình và anh ta quen biết từ nhỏ, nhiều năm duyên phận như vậy, dường như đã được đính sẵn. Cho nên, mình không hề đố kỵ với cậu, vì về chuyện này cậu không được bằng mình."

Giang Nhân Ly nhắm mắt lại quay đầu đi, cô nói không ra lời.

Tần Ngả Trữ nước mắt rốt cục rơi xuống: "Nhưng lúc này, mình lại ước ao được như cậu. Cho dù cậu không có Tả Dật Phi, cậu vẫn có thể kiêu ngạo như chim công, còn có thể tiếp tục giữ gìn điệu bộ hoàn mỹ. Sau đó cùng Mạc Tu Lăng kết hôn, cuộc sống mỹ mãn. Còn mình, không còn anh ấy, thực sự đã mất tất cả, cái gì cũng không có."

Giang Nhân Ly cả đêm kfm nén nước mắt cũng nhịn không được nữa, cô nhớ tới năm đó sau khi Tả Dật Phi bỏ đi, cô đã nản lòng thoái chí, cô nhớ tới lúc cô đi tìm anh mà anh vẫn nhất quyết ra đi, cô nhớ tới hình ảnh thống khổ của mình ở bệnh viện lúc anh rời đi, cô nhớ tới lúc bản thân thỏa hiệp kết hôn với Mạc Tu Lăng, những điều này, đều đáng ao ước sao?

Giang Nhân Ly lau nước mắt, sau đó kéo Tần Ngả Trữ: "Ngô Vĩnh Diễn anh ta…"

"Mình không trách anh ấy, chỉ có thể hận số phận." Tần Ngả Trữ vẻ mặt kiên quyết: "Mình hận số phận của mình quá trầm luân, hận số phận của mình khiến cho mình tỉnh ngộ."

Giang Nhân Ly nhìn cô, tay cô run lên.

Giang Nhân Ly lập tức cầm tay Tần Ngả Trữ, rất lạnh. Cô cố sức xoa tay Tần Ngả Trữ, mong tay cô có thể ấm lên.

"Thực ra mình còn hận bản thân mình hơn. Nếu như mình không quá nhu nhược như vậy, mình sẽ không mất đi anh ấy."

Giang Nhân Ly thân thể cứng đờ, nhu nhược? Cô thương xót nở nụ cười.

Tần Ngả Trữ im lặng một hồi: "Đã trễ thế này, cậu tìm mình có chuyện gì?"

Cô vốn dĩ muốn ở lại đây một đêm nhưng không thể nữa rồi: "Không có gì."

"Cãi nhau với chồng ư?" Tần Ngả Trữ nhìn cô: "Còn có thể cãi nhau, thật tốt."

Giang Nhân Ly khóe miệng giật giật nhưng không có mở miệng.

"Về sớm một chút đi, anh ta cũng lo lắng."

Giang Nhân Ly gật đầu, cô không biết Mạc Tu Lăng có lo lắng hay không, nhưng cô biết, cô không trở về được.

Cô đi vài bước, nghe được Tần Ngả Trữ nói: "Đừng lo lắng, mình sẽ không sao."

Giang Nhân Ly dừng lại một chút, nước mắt từ trên mặt chảy xuống. Cô biết, lúc này cô không thể ở lại nhà Tần Ngả Trữ, vì Tần Ngả Trữ cần một mình yên tĩnh.

Đây có đúng đây là cảm giác người thân hay không? Cả hai người bọn họ cũng lúc gặp chuyện không tốt.

Cô biết, nếu như vừa cô nói cho Tần Ngả Trữ biết chuyện của mình, Tần Ngả Trữ nhất định sẽ cảm thấy áy náy vì đã nói những lời kia, cô không muốn Tần Ngả Trữ thêm phiền não.

Đi ra khỏi nhà Tần Ngả Trữ, cô mới biết là cảm giác không thể cảm nhận được.

Gió lạnh thổi tới khiến cho tóc cô bay loạn.

Trái, phải, cô nên đi hướng nào?

Ngoại trừ một chiếc di động bên người, cô không còn gì cả. Nhân duyên của cô thật không gì bằng, ngoại trừ Tần Ngả Trữ, cô cũng không còn ai có thể giúp mình.

Cô rốt cục bấm số điện thoại không muốn gọi nhất.

“Em ở đó, anh lập tức sẽ đến.” Tả Dật Phi nhận được điện thoại liền lập tức lái xe ra ngoài.

(ôi không…)

Giang Nhân Ly đứng chờ. Cô chính là cái người mà người khác nói kêu ngạo ư? Vì sao cô không cảm thấy vậy, cô chỉ cảm thấy mình rất hèn mọn.

Lần thứ hai đến nhà Tả Dật Phi, cô có chút buồn cười, rõ ràng lần trước lúc rời đi cô đã tự nói với bản thân nhất định không quay lại nơi này. Vậy mà…

“Anh không hỏi vì sao ư?” Cô nhìn anh.

Anh lắc đầu: “Không cần hỏi.”

Cô có thể gọi điện thoại cho anh, khẳng định đã cùng đường rồi. Anh hiểu rõ cô, rõ ràng là cô không còn cách nào khác.

Giang Nhân Ly trong lòng bỗng rùng mình, hoá ra trên thế giới này người hiểu rõ cô nhất là anh.

“Anh đi mua áo ngủ, em ngồi nghỉ đi.”

“Em đi cùng anh.” Cô không muốn chờ đợi.

Bọn họ cùng nhau mua rất nhiều đồ, còn mua rất nhiều nho.

Cô trong lòng càng sầu não, Mạc Tu Lăng chưa bao giờ đưa cô ra ngoài, lại càng không có mua đồ về. Giữa bọn họ thiếu tình cảm.

Tả Dật Phi đã nhìn ra tâm tình của cô không tốt, nhưng anh cũng không hỏi nhiều.

Giang Nhân Ly ăn nho, từng quả từng quả, rõ ràng là ngọt như vậy nhưng lại khiến trong lòng cô lại cảm thấy đắng ngắt.

“Em sẽ ly hôn.”

Giọng của cô không lớn, nhưng lại vô cùng vang.

“Vì sao?” Tả Dật Phi hiểu ánh mắt của cô, anh đoán được hai người bọn họ cãi nhau nhưng tuyệt đối không nghĩ lại nghiêm trọng như vậy.

“Không hợp.”

“Giang Nhân Ly, em không còn nhỏ nữa, không thể coi chuyện này như trò đùa được.”

“Đúng vậy, em không còn nhỏ.” Cô tựa vào sô pha: “Cho nên sẽ không muốn níu kéo nữa, sau này vĩnh viễn sẽ không thỏa hiệp.”

“Có chuyện gì?” Anh luôn cảm thấy cô không phải là một người dễ xúc động như vậy.

“Có thể, ngay từ đầu em không nên kết hôn với anh ta. Độc thân là tốt nhất, hà tất phải dùng hôn nhân để trói chặt mình.”

“Em nghĩ đây là chuyện chỉ bằng một câu nói là xong sao?” Tả Dật Phi lắc đầu: “Mạc gia và Giang gia tuy rằng không hợp tác rõ ràng, nhưng không phải là không có liên quan. Đám cưới thương trường, hợp thì dễ, tan thì khó.”

“Cái gì với em cũng không quan trọng.” Giang Nhân Ly tức giận.

Tả Dật Phi cười: “Vì sao em không nghĩ có thể bù đắp.”

“Vì sao còn muốn bù đắp?” Cô xoay người đi không nhìn anh.

Tả Dật Phi cũng không để ý thái độ của cô: “Được rồi! Thực ra anh cảm thấy rất vinh hạnh, em có thể tìm anh lúc cùng đường bất đắc dĩ.”

“Đó là bởi vì anh đã từng khiến em phải lâm vào đường cùng, bây giờ cho anh một cơ hội bù đắp cho em.”

Tả Dật Phi sửng sốt, thì ra cô có bản lĩnh như vậy, thà khiến cho người khác hận đến nghiến răng nghiến lợi chứ không hề cho người ta được một điểm có lợi. Nếu ai đó khiến cô bị tổn thương, cho dù cô không thể gây tổn thương lại, cô cũng sẽ khiến cho người đó phải khó chịu. Nói chung cô tuyệt đối sẽ không để cho người đó sống tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Cho anh ba quân!

Tâm tình Mạc Tu Lăng không tốt, đội ngũ nhân viên chủ quan đi ra từ phòng của anh ai cũng nhận thấy. Sau đó, nhân viên quản lý tài vụ cầm tập tài liệu quan trọng đi vào trong phòng, anh ta chuẩn bị tâm lý mới dám đi vào. Mạc Tu Lăng đối với nhân viên không quá khắt khe, chỉ cần lỗi không lớn thì sẽ bỏ qua. Bởi vậy cho nên chuyện đuổi việc Bạch Hiểu Hiểu khiến mọi người rất tòm mò. Nhưng bây giờ biểu hiện của anh khiến tất cả mọi người đều phải giữ khoảng cách.

Chương Tâm Dật vô cùng hối hận vì đã quay về công ty vào lúc này. Đây là lần đầu tiên cô chứng kiến mạc tu lăng tức giận. Mấu chốt chính là anh không thèm cảm kích chút nào, cô sau khi sinh còn đã lập tức quay lại công ty, hiện tại là cuối năm, coont y vô cùng bận rộn, cô tuyệt đối không muốn thiếu người vào lúc này.

Diệp Tư Đình ngồi ở bàn làm việc dáng vẻ suy tư. Cô ta cũng không nghĩ tới Mạc Tu Lăng sẽ phản ứng mạnh như vậy.

Chương Tâm Dật vốn có cảm tình với Diệp Tư Đình, xinh đẹp lại không kiêu ngạo, làm việc rất tốt. Cô tìm Diệp Tư Đình thương lượng một chút, sau đó quyết định hủy bữa tiệc ngày hôm nay.

Hầu như suốt buổi sáng, toàn bộ nhân viên đã xốc lại tinh thần hoàn toàn, không dám để sai phạm một chút.

Mạc Tu Lăng đi tới, anh nhìn thoáng qua Chương Tâm Dật, anh đã định bảo cô đi nhưng nghĩ cô mới làm mẹ nên lại chuyển hướng nhìn Diệp Tư Đình, "Cô theo tôi đến đại học C dự hoạt động."

Diệp Tư Đình lập tức gật đầu, Chương Tâm Dật thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Mạc Tu Lăng tự mình lái xe, Diệp Tư Đình chú ý tới sắc mặt anh cực kỳ xấu, viền mắt thâm quầng, hẳn là đêm qua anh nghỉ ngơi không tốt. Thực ra, suốt đêm qua anh chưa hề chợp mắt. Anh ngồi ở sô phan cho đến sáng.

Suốt dọc đường anh không hề mở miệng nói một câu, Diệp Tư Đình cũng im lặng. Sắc mặt anh trầm ngưng, ánh mắt lạnh lùng.

Hiệu trưởng đại học C đích thân tới đón Mạc Tu Lăng. Anh cười bắt chuyện với hiệu trưởng. Diệp Tư Đình nhìn anh, trong ngực bớt vài phần lo lắng, chí ít anh không đến mức không khống chế được bản thân.

Hóa ra Mạc Tu Lăng đã tặng cho trường đại học này không ít trang thiết bị giảng dạy. Hiệu trưởng rất cảm kích nên mời anh làm khách quý trong buổi tiệc tối. Anh cũng không tránh được yêu cầu của hiệu trưởng muốn anh có một bài diễn thuyết với sinh viên. Chuyện này cũng phải trách Diệp Húc Đình, lần trước anh ta tới đây diễn thuyết, sau đó sinh viên liền có nhiệt tình học tập chưa từng thấy. Cho nên hiệu trưởng kiên quyết mời Mạc Tu Lăng đến đây diễn thuyết để cho bọn họ có tích cực mà học tập.

Đến lúc nước tới chân mới nhảy, anh cũng không cảm thấy quá lo lắng. Từng hành động nhấc chân dưa tay của anh cũng hết sức thong dong. Diệp Tư Đình ở dưới cũng phải bội phục anh, dáng vẻ hoàn mỹ, biểu hiện không chê vào đâu được. Trong lòng cô ta có một tia kiêu hãnh, nhưng cũng có một chút buồn. Anh ưu tú như vậy nhưng cũng khiến cô ta cảm thấy xa lạ.

Mạc Tu Lăng xuống đài liền thấy Diệp Tư Đình đang nhìn mình đánh giá, anh không mở miệng, thực ra là anh không muốn nói.

Diệp Tư Đình đi sau anh, anh không muốn bị người khác quấy rầy thì cô ta cũng sẽ im lặng đứng sau, chỉ cần anh quay đầu là có thể nhìn thấy cô ta.

Đột nhiên anh dừng bước chân, Diệp Tư Đình nhìn theo ánh mắt anh. Trong gian phòng tự học, một đôi nam nữ đang chơi cờ vậy. Mạc Tu Lăng đứng ngoài cửa sổ, anh nhìn rất rõ bàn cờ vây.

Nam sinh kia có phần luống cuống, còn nữ sinh lại tương phản, vô cùng bình tĩnh thong dong, dáng vẻ rất tự tin.

Mạc Tu Lăng khoanh tay trước ngực, dường như rất khó thấy được cảm xúc của anh.

Nhìn biểu hiện của đôi nam nữ kia có thể thấy rõ ràng nam sinh tài nghệ không cao, còn cô gái kia thì rõ ràng rất giỏi.

"Nếu như cậu có thể hạ mình một ván, mình sẽ đồng ý làm bạn gái của cậu." Cô gái nhìn cậu bạn đối diện nói.

Người con trai mặt hơi đỏ: "Như vậy không công bằng, mình làm sao có thể đánh thắng được cậu."

Cô gái bất mãn: "Còn chưa đánh, sao đã biết nhất định sẽ thua?"

Cô gái không thèm để tâm đến thái độ của chàng trai, trực tiếp hạ quân cờ. Chàng trai không còn cách nào khác đành phải chơi.

Chỉ chốc lát sau, trên bàn cờ đã chật kín. Sắc mặt hai người bọn họ biến đổi. Cô gái mặt ửng đỏ, còn chàng trai vẻ mặt vô cùng chăm chú, cẩn thận nhìn đi từng nước cờ.

Rốt cục, anh ta hưng phấn kêu to lên, "Cậu thua, cậu là bạn gái tôi."

Cô gái cúi đầu: "Ngốc."

Tài năng đánh cờ của cô gái không hề kém, nhưng không nhất định là cô sẽ thắng, bởi vì, cô có thể để cho anh ta thắng.

Mạc Tu Lăng mỉm cười, hiện giờ tài nghệ đánh cờ của anh đã rất giỏi. Anh đương nhiên nhìn ra cô gái kia đã nhường chàng trai, còn là nhường ba bước!

Mạc Tu Lăng tâm tình tốt lên rất nhiều, trong đầu anh hiện lên một đoạn ký ức rất ngắn, rất lộn xộn, nhưng anh nhớ rõ ràng.

(mỉm cười mãn nguyện ^^)

Diệp Tư Đình đuổi kịp anh, có thể cảm nhận được tâm tình anh đã biến đổi: "Mạc tổng, anh có chuyện gì không thoải mái sao."

Mạc Tu Lăng quay lại nhìn: "Có thể đi theo tôi một lát được không?"

Bọn họ đi đến sân vận động. Tầm này chạng vạng đã bắt đầu có những đôi nam nữ ra đậy hẹn hò, ngồi nói chuyện, tay nắm tay.

Diệp Tư Đình suy nghĩ, "Nhìn bọn họ, mới biết được, mình là bắt đầu già rồi."

"Cuối cùng ai cũng già." Chỉ là tâm tình có thể sẽ già nhanh hơn.

"Khi còn bé luôn khát vọng có thể lớn nhanh lên một chút, trưởng thành rồi lại mong muốn có thể bé lại không phải lo nghĩ chuyện gì. Nhưng mà điều thứ nhất có thể thực hiện, chứ điều thư hai thì hoàn toàn không."

"Có thể, con người luôn ước ao những điều không thuộc về mình." Anh dừng một chút, sắc mặt hơi tái. Câu nói này, là anh tự nói cho bản thân mình. Không thuộc về mình, ước ao đến mấy cũng không được.

Diệp Tư Đình nghiêng đầu, "Rất khó tưởng tượng Mạc tổng sẽ không chiếm được cái gì." Bởi vì không chiếm được, cho nên mới ước ao!

"Đương nhiên là có." Anh thong dong, "Tuy rằng rất ít, nhưng có, có điều chỉ là mong muốn."

"Bởi vì không chiếm được cho nên mới là tốt nhất."

Anh lắc đầu, "Không phải vậy. Đều không phải vì không chiếm được mới là tốt nhất, mới càng muốn đạt được. Chỉ đơn giải là muốn đạt được, không có nguyên nhân khác."

Diệp Tư Đình nói không ra lời, cô ta hít một hơi sâu: "Vậy có thể mạo muội hỏi Mạc tổng vì sao hôm nay lại không khống chế được bản thân không?"

Anh không đáp, cô ta có chút bất an, càng ngày khoảng cách càng xa.

Cô ta ngượng ngùng mở miệng, "Xin lỗi."

"Phải là tôi cảm ơn cô, đã theo tôi đến đây. Hiện tại tâm tình tôi rất tốt."

Cô gật đầu, "Buông tay được thì buông, như vậy sẽ sống tốt hơn."

"Có lẽ vậy!"

Mạc Tu Lăng tuy rằng tâm tình không tốt, nhưng đưa Diệp Tư Đình về nhà cô ta sau đó mới về.

Diệp Tư Đình nhìn chiếc xe xa dần, trong ngực đột nhiên có chút buồn, phía trước là ánh rạng đông, vì sao một điểm cô ta cũng không thấy?

Mạc Tu Lăng có chút kích động, anh nhanh chóng lái xe về nhà. Khi anh trở về đến nhà, anh cảm thấy mình thật nực cười. Đã ở cái tuổi này rồi, anh còn có thời khắc kích động như vậy.

Anh đi đến bên cạnh TV, ngồi xổm xuống kéo ngăn tủ lấy ra một bàn cờ vây.

Đã qua nhiều năm như vậy, lâu như vậy, nhưng anh vẫn chưa từng quên màn thua thảm hại kia.

Anh đặt bàn cở lên bàn trà, dựa vào ký ức năm đó đem xếp từng quân cờ lên. Lúc này, anh không còn là cái người đi học đánh cờ năm xưa nữa. Anh cẩn thận đặt từng quân cờ, cuối cùng cũng đã y nguyên như bàn cờ năm xưa.

Anh ngã vào sô pha.

Chính là thế này, năm ấy, anh đã thua bởi Giang Nhân Ly. Khi đó, anh chỉ là ảo não, còn có xấu hổ không nói nên lời.

Nhưng hiện tại, anh rõ ràng hiểu ra, anh tuy rằng thua, nhưng cô cũng đã nhường anh vài nước.

Hơn nữa. Không nhiều không ít, vừa lúc ba bước.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 53: Không dễ dàng như vậy

Thành phố C mùa đông càng giáp tết càng lạnh. Giang Nhân Ly nằm ở sô pha vừa ném vào miệng thứ gì đó vừa nhìn giá vẽ, vẽ người là việc cô thích gần đây. Theo như Tả Dật Phi nói, cô chính là một trạch nữ chính hiệu, có thể yên tĩnh trong phòng là sẽ không chịu rời đi. Đương nhiên, không tính những lúc không yên tĩnh. Tả Dật Phi nhìn cô nửa ngày, rốt cục ho khan quấy rối, "Em không sợ mốc meo lên sao?"

"Anh không thấy em rất vui vẻ sao?"

Anh thở dài một hơi, "Em nên đi mua quần áo, không thể mặc đồ ngủ như vậy."

Cô nhu thuận gật đầu, "Được. Em vay tiền anh"

Anh đáp ứng, "Không thành vấn đề."

"Quả nhiên đại gia." Cô chế nhạo.

Anh từ chối cho ý kiến, nhưng anh thích như vậy, bọn họ giống như trước đây, chưa từng rời xa. Tất cả vẫn như xưa. Chỉ đáng tiếc, đó chỉ là hy vọng xa vời của anh.

"Nhanh đi thay quần áo, anh đi cùng em."

Cô bỏ miếng khoai cũng cùng vào trong miệng, sau đó với đi vào trong phòng. Anh nhìn cô đi chân trần, khóe miệng lơ đễnh cười.

Thay quần áo xong liền đi ra, cô vừa muốn mở miệng, liền cấp tóc chạy vào trong toilet nôn mửa.

Tả Dật Phi lo lắng chạy tới, thấy cô nôn thốc nôn tháo. Sắc mặt anh nghi hoặc rồi trở nên trắng bệch. Anh nhìn cô, chìm trong suy nghĩ tư lự.

Cô súc miệng, sau đó rửa mặt. Xong xuôi, cô mới nhìn Tả Dật Phi đang hoài nghi: "Anh làm gì vậy?"

"Em mang thai ư?"

Cô một trận, sắc mặt biến đổi rất khó nhìn, gần như nghiến răng nghiến lợi, "Em không có vụng trộm, sao có thai chứ."

Cô vừa dứt lời, hai người liền xấu hổ.

Hồi lâu, anh đánh vỡ im lặng, "Đi thôi!"

Mới ra khỏi cửa cô liền cảm thấy lạnh, thật đúng do trong phòng điều hòa đã quen, không ngờ bên ngoài lạnh vậy

Cô có chút buồn chán, "Không phải công ty đều bề bộn nhiều việc sao? Anh không đi làm à?"

"Anh là kẻ hàn môn tất nhiên cứ thong thả" Anh hời hợt. Thế nhưng, rõ ràng là nói xạo.

Cô bĩu môi, sau đó mở cửa xe ngồi vào: "Giờ này chắc chắn rất nhiều người ra khỏi cửa, cậu ấm nhà nghèo như anh nên lái xe cẩn thận một chút."

"Đương nhiên."

Kết quả đúng như lời cô, nhiều người, xe cũng nhiều, kẹt xe rất nghiêm trọng. Hai người bọn họ đến siêu thị thì đã mất mấy tiếng, lại còn chẳng dễ dàng gì.

Hiển nhiên, những người có suy nghĩ giống bọn họ rất nhiều. Siêu thị rất đông người, người đi tới đi lui. Rất ít người đi một mình, phần lớn đều là đi theo tốp vài ba người.

Tả Dật Phi đi theo sau Giang Nhân Ly, bọn họ giống như một đôi tình nhân thân mật. Bọn họ nổi bật giữa rất đám đông, không ít người dừng lại nhìn mà cảm thán. Con người thật kì lạ, nếu như xuất hiện ở đây là một đôi nam bình thường nữ không đặc biệt thì chắc chắn sẽ bị nhìn với ánh mắt khinh bỉ, nếu như nữ xinh đẹp mà nam không ưa nhìn thì lập tức sẽ bị nhìn với ánh mắt dành cho người đẹp và quái vật, nhưng mà nếu là một đôi vừa mắt chắc chắn

trong lòng bọn họ sẽ cảm thấy xứng đôi.

Đương nhiên là người quan sát thỉnh thoảng cũng có những ánh mắt hỗn tạp như vậy, hèn mọn và khinh miệt. Như lúc này, Ngô Thúc Nguyên đang ở trong đám đông cùng bạn gái anh ta quan sát Tả Dật Phi và Giang Nhân Ly. Miệng anh ta nhếch lên, cảm tình đối với Giang Nhân Ly trực tiếp tụt xuống con số không.

Cô thích màu trắng nhưng mùa đông mặc quần áo màu trắng rất thiếu độ sáng, cho nên cô lấy một chiếc áo khoác màu vàng: "Anh thấy sao?"

Tả Dật Phi gật đầu, cầm lấy túi xách trong tay cô: "Đi thử đi."

Cô gật đầu, cầm áo vào phòng thử đồ.

Tả Dật Phi đứng bên ngoài đợi.

Lúc Giang Nhân Ly đi tới, Tả Dật Phi vừa nhìn liền giật mình. Anh biết cô dù là ở chỗ nào cũng đều nổi bật. Năm đó cũng chính vì ý nghĩ như vậy mà anh muốn sau khi tốt nghiệp kết hôn với cô, anh sẽ đi làm kiếm tiền, để cô ở nhà không phải đi đâu cả. Tốt nhất vẫn là cô cứ ở nhà, mỗi ngày chờ anh trở về. Anh đã nghĩ như vậy, đã mong muốn đem cô cất giữ chỉ thuộc về riêng mình. Mỗi lần anh rảnh rỗi sẽ cùng cô ra ngoài mua sắm, đi siêu thị, sau đó cùng nhau làm cơm.

Nguyện vọng đơn giản như vậy, nhưng hôm nay đã biến thành mơ ước xa xỉ.

Vì quá hiểu rõ cô cho nên anh biết mình không còn cơ hội.

Giang Nhân Ly đứng trước gương quay người ngắm mình trong gương. Nhân viên bán hàng liên tục khen cô mặc rất đẹp. Cô trong lòng nghĩ, chỉ cần mua đồ ở đây thì ai cũng thành có khí chất hết.

"Thế nào?"

Anh gật đầu, "Không tồi."

"Vậy trả tiền đi!"

Cô hôm nay đã thu hoạch được tương đối, cái gì cũng mua rồi. Tâm tình đã tốt lên rất nhiều: "Chúng ta leo núi Đông Á đi!"

Anh gật đầu.

Núi Đông Á tuyết dày một mảnh, vẫn giống như năm xưa.

Cô nhìn tuyết trắng cành cây, trắng cả núi, mọi thứ dường như vẫn y nguyên, nhưng con người thì không thể.

Anh đem áo khoác khoác lên người cô: "Cẩn thận cảm lạnh."

Tay cô lạnh đến ửng hồng, nhưng cô lại rất hưng phấn. Cô cúi người bốc một nắm tuyết ném lên cổ anh. Anh không kịp phản ứng, hoàn toàn bị ném trúng. Qua một hồi lâu, anh mới bắt đầu ném trả, có điều không còn như xưa. Giang Nhân Ly không quan tâm cứ bốc tuyết lên ném anh, nhưng mà anh thì lại chỉ nhằm vào chỗ quần áo dày bao bọc cô mà ném, rất cẩn thận.

Rốt cục bọn họ đều chạy mệt, liền tìm một chỗ ngồi nghỉ.

Bởi vì chạy quá mệt mà hơi thở ra ngoài không khí liền biến thành hơi nước, giống như mưa lất phất.

Tay cô lạnh cứng. Anh vươn tay ra muốn nắm lấy nhưng cuối cùng lại thu về.

Đột nhiên, cô đứng lên, hai tay đặt ở bên miệng, cô hô to, đem bao nhiêu ấm ức trong lòng cho ra ngoài hết. Một hồi âm thanh vang lên, cô thở mạnh, không chú ý đến ánh mắt khó hiểu của người khác.

Có cái gì đáng ngại chứ. Cô đi nhanh lên trước, cô nhớ tới những lời này đột nhiên nở nụ cười: "Chúng ta đi bộ về đi?"

Rõ ràng là câu nghi vấn nhưng anh biết cô sớm đã quyết định. Anh mà không đồng ý không chừng cô sẽ không để anh lái xe lại.

"Được rồi!" Câu trả lời vô nghĩa.

Đi bộ trong tuyết, rõ ràng gần mà lại thành xa. Bọn họ là bọn họ, nhưng thực ra đã sớm không còn là bọn họ.

Hai người cùng nhau đi, vẫn theo con đường đó, cũng không lên xe công cộng. Thực ra nơi này đến đường lớn cũng không xa, chỉ mất một giờ đồng hồ. Nhưng cô kiên trì muosn đi bộ.

"Tả Dật Phi, cho anh đoán một chuyện." Cô đột nhiên nói.

Anh gật đầu.

“Anh nói xem nếu chọn một phương tiện để về nhà em sẽ chọn cái gì? A là phương tiện công cộng, B là xe máy, C là ô tô.”

Tả Dật Phi suy nghĩ sâu xa một chút, “C!” Bởi vì anh cảm thấy phương tiện này thuận tiện nhất.

Giang Nhân Ly cười: “Anh sai rồi.” Cô vẫn cười, có chút cô đơn, “Em sẽ lựa chọn đi bộ về nhà. Từng bước một thong dong.”

Tả Dật Phi trong ngực đau xót, cô căn bản là không muốn cho anh lựa chọn. Cho dù anh chọn đáp án nào cũng vĩnh viễn không có được đáp án chính xác. Có thể cô cho tới bây giờ cũng không anh được lựa chọn quyền lợi, cô cũng sẽ không cho anh cơ hội trả lời.

Anh hiểu ý tứ của cô, thậm chí anh tự hận mình đã quá hiểu cô như vậy.

Rốt cục cũng đi tới đường lớn. Ở đây có rất nhiều phương tiện cong cộng. Không giống như ở dưới chân núi chỉ có một chiếc xe duy nhất.

Cô lên xe, anh cũng đuổi kịp. Hình ảnh vô cùng quen thuộc, anh nhớ kỹ, anh vẫn luôn giữ chặt cô bên người, không cho cô lại gần người khác. Rõ ràng như vậy, xa lạ như vậy…

Trên xe không có quá nhiều người, có thể là vì đây là trạm đầu, bọn họ đều có chỗ ngồi. Trên mặt cô còn mang theo nụ cười, còn anh, thế nào anh cũng không cười nổi.

Hoá ra, cảm giác mất đi chính là hoang vắng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Mạc Tu Lăng và Bạch Sơ Tuấn cùng một đám người bước vào “Non-sleep City”, vẫn là nơi tụ tập quen thuộc. Mạc Tu Lăng rất không muốn đi, nhưng bị Ngô Thúc Nguyên liên tục oanh tạc điện thoại cho nên cuối cùng cũng phải đầu hàng. Lần này tụ hội, chủ yếu là bởi vì kẻ luôn luôn không màng đến hôn nhân – Lý Khánh Anh tiên sinh sắp cáo biệt cuộc sống độc thân, chuẩn bị bước vào “nấm mồ hôn nhân”. Đối với bọn họ, giá trị thật của hôn nhân quá ít, chỉ là vì gia tộc mà kết hôn với một người môn đăng hậu đối, nếu may mắn thì cưới được một người hiểu lý lẽ, còn nếu không may thì cả đời này chịu ai oán.

Tân lang Lý Khánh Anh không bi quan như vậy, vẻ mặt như giáo viên chủ nhiệm mà nói: “Các cậu cũng nên thay đổi cái nhìn về hôn nhân đi. Dù sao cũng vẫn phải lấy vợ, không bằng tự tìm cho mình một người tính cách hợp mà sớm hạ thủ. Trước tiên phải biết rõ ràng gia thế đối phương, đến lúc đó hai nhà biết nhau cũng sẽ vui vẻ. Như vậy rất tốt, vừa được tránh được mâu thuẫn, mà trong lòng cũng dễ chịu không ít.”

Bạch Sơ Tuấn yếu ớt cười: “Hoá ra là cậu chủ động tấn công tiểu thư nhà họ Trương.”

Lý Khánh Anh vẻ mặt khinh bỉ: “Chúng mình là tự do yêu đương.”

“Khoác lác!” Ngô Thúc Nguyên cũng lắc đầu, thứ hôn nhân này, có thể không đi gặp mặt thì tốt nhất đừng đi.

Bọn họ không hẹn mà cùng nhìn về phía người duy nhất đã có gia đình: “Phát biểu cảm nhận một chút đi chứ! Cậu là người duy nhất có tư cách lên tiếng đấy.”

Mạc Tu Lăng sờ cằm: “Uống rượu đi!”

Lý Khánh Anh hèn mọn nhìn hắn: “Thật không nể tình. Không thể cho mình một chút ý kiến sao?”

Mạc Tu Lăng uống một ngụm rượu lớn: “Mình có ý kiến thất bại, cậu muốn nghe không?”

Lý Khánh Anh đã nhận ra điểm không tốt, nhìn Bạch Sơ Tuấn và Ngô Thúc Nguyên: “Cậu ta có ý gì thế?”

Bạch Sơ Tuấn tỏ ra không liên quan: “Sao mình biết được.”

Ngô Thúc Nguyên nhìn Mạc Tu Lăng, lúc này mới ngồi vào bên cạnh Mạc Tu Lăng: “Không phải phụ nữ duy nhất, đáng không?”

Bạch Sơ Tuấn cảm thấy hứng thú, nhưng không dám mở miệng. Lý Khánh Anh không giống, cảm thấy hứng thú đương nhiên sẽ mở miệng: “Đang nói ai vậy? Ai có thể khiến cho thiếu gia của chúng ta phải mượt rượu tiêu sầu?”

Mạc Tu Lăng cũng không để ý tới bọn họ: "Các cậu thế nào đều vây bắt mình? Uống đi!"

Ngô Thúc Nguyên nhìn không được: "Thật không biết cậu nghĩ gì nữa. Năm đó sao lại cưới Giang Nhân Ly chứ? Diện mạo xinh đẹp thì làm được cái quái quỷ gì. Trái tim vẫn đặt lên người khác. Hôm qua mình trông thấy cô ta và Tả Dật Phi đi dạo phố, không khác gì một đôi tình nhân. Mình còn đi theo bọn họ, thấy bọn họ vào một căn hộ, hình như là chung cư. Người ta ở đó vui vẻ còn cậu ở đây uống rượu. Mạc Tu Lăng, cậu còn tiếp tục như vậy mình thực không dám nhận là quen biết cậu. Thật không có tiền đồ."

Lý Khánh Anh vừa nghe, nhất thời tá hỏa: "Là tên tiểu từ nào không muốn sống vậy? Bà xã của Mạc Tu Lăng cũng dám mơ tưởng. Chúng ta phải cho hắn biết tay mới được, cho hắn biết trời cao đất dày là gì. Chúng ta không làm thì thôi, đã làm thi fphari làm đến nơi đến chốn, khiến hắn phá sản là được rồi, khiến hắn khóc cũng không tìm ra được nguyên nhân."

"Vậy là quá dễ dàng cho hắn rồi." Bạch Sơ Tuấn lắc đầu: "Tìm một người đưa hắn đi giải quyết, đỡ phiền phức."

Ba người bọn họ suy nghĩ nửa ngày, đột nhiên phát hiện mình đúng là đang hát kịch. Ngược lại, Mạc Tu Lăng vẫn ngồi thong dong uống rượu: "Các cậu tiếp tục đi."

Ngô Thúc Nguyên bao nhiêu hào hứng đều bị một câu của Mạc Tu Lăng lau khô: "Cậu rốt cuộc muốn như thế nào, để mấy anh trai này còn nghĩ cách chứ?"

"Mình muốn gì?" Mạc Tu Lăng đột nhiên có chút cô đơn, anh cười: "Cô ấy hai năm trước không được như ý muốn, bây giờ sẽ thành toàn cho ấy! Để cô ấy đi, để cô ấy đi tìm cuộc sống cô ấy muốn."

Ngô Thúc Nguyên và Lý Khánh Anh đều cảm thấy khó tin.

Bạch Sơ Tuấn nhìn phản ứng của Mạc Tu Lăng, thoáng ra vài phần lý trí: "Chắc chắn giữa hai người có chuyện nên mới như vậy?" Anh lại suy nghĩ một chút: "Thật đúng là kỳ lạ, bên này xuất hiện một Diệp Tư Đình chẳng biết từ đâu ra, bên kia cũng lại xuất hiện Tả Dật Phi. Ông trời dường như rất muốn hai người đối địch nhau."

Ngô Thúc Nguyên cũng cảm thấy Bạch Sơ Tuấn nói có lý, anh ghé sát vào Mạc Tu Lăng: "Em Đình đó tôi cũng rất thích, không yếu ớt, không kiêu ngạo, vẻ đẹp rất đáng yêu. Thật đáng tiếc. Có điều hiện tại có một Diệp Tư Đình cũng không tồi."

(Đúng là sở thích của những kẻ tầm thường! Mờ mắt vì cái vẻ nhu mì giả tạo của con gái mà không biết!)

Mạc Tu Lăng trừng mắt: "Đừng nói lung tung, Đình là Đình, Diệp Tư Đình là Diệp Tư Đình, bọn họ không giống nhau."

"Không giống, không giống." Bạch Sơ Tuấn lập tức phụ họa.

Mạc Tu Lăng cảm thấy mất hứng: "Các cậu toàn vây bắt chuyện mình. Bỏ đi, tâm tình muốn uống rượu cũng bị các cậu làm biến mất sạch rồi." Anh đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Ngô Thúc Nguyên còn muốn ngăn, nhưng bị Bạch Sơ Tuấn kéo lại.

Mạc Tu Lăng đi hai bước liền xoay người nhìn bọn họ: "Chuyện của mình, các cậu không cần lo."

Đây là anh tỏ thái độ để bọn họ không ra tay với Tả Dật Phi.

Mạc Tu Lăng đi rồi, Ngô Thúc Nguyên mới nhìn Bạch Sơ Tuấn: "Cậu vừa rồi sao lại ngăn mình chứ?"

Ngay cả Lý Khánh Anh đều đã nhìn ra, anh lắc đầu: "Cậu không thấy tâm tình không cậu ta không tốt sao? Cậu đề cập đến Diệp Tư Đình làm cái gì chứ, còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn sao?"

"Tu Lăng không phải luôn đối xử với Đình rất đặc biệt sao?"

Lý Khánh Anh vẻ mặt hiểu rõ, anh lắc đầu: "Đặc biệt cũng không phải là tình yêu."

(yeah! Em thích anh Khánh Anh rồi à nha :X)

"Có ý gì?"

"Mình nghĩ Tu Lăng không hẳn thích Đình, cậu ấy đối tốt với cô ta là một chuyện, nhưng thích thì không phải. Cậu ấy không bao giờ giữ khoảng cách với Đình, giống như em gái vậy. Nhưng các cậu xem, vừa rồi cậu ta như vậy, Giang Nhân Ly và Tả Dật Phi ở cùng một chỗ, cậu ta còn có thể thong dong không sợ hãi, một là vì không bận tâm, hai là vì quá yêu. Mình nghĩ, cậu ấy là loại thứ hai."Lý Khánh Anh phân tích một hồi. (Oa, anh Lý Khánh Anh, wo ai ni a~~~)

Bạch Sơ Tuấn rất tán thành: "Đúng vậy. Nếu như là người khác, trước mặt mọi người bị nói ra chuyện vợ hắn đi cùng một người đàn ông khác chắc chắn sẽ nổi giận. Đó là tôn nghiêm tối thiểu. Nhưng Tu Lăng thái độ như vậy là sao chứ? Ý của cậu ta là Giang Nhân Ly hai năm trước không thể cùng Tả Dật Phi, nếu bây giờ cô muốn đi, cậu ta sẽ thành toàn giúp bọn họ. Làm được việc này, chứng tỏ tình cảm cất giữ trong lòng cậu ta cũng đủ sâu lắm rồi."

Ngô Thúc Nguyên vẫn còn không hiểu: "Vẫn không hiểu, chẳng lẽ là sau khi kết hôn tình cảm nảy sinh?"

Cái này, Bạch Sơ Tuấn nở nụ cười: "Không hẳn. Các cậu còn nhớ rõ bộ dạng Tu Lăng trước đây không? Chính là bộ dạng ngây ngô dễ xấu hổ. Rõ ràng không giống hiện tại. Cậu ta trước đây luôn không dám nói chuyện về Giang Nhân Ly, sợ bị người khác phát hiện tình cảm này. Nếu cậu không thích người kia thì tốt rồi, tùy tiện nói cái gì cũng sẽ không đỏ mặt, cảm thấy đương nhiên."

"Tên này cậu đúng là hiểu chuyện." Ngô Thúc Nguyên cười nhạt nhưng hoàn toàn đồng ý: "Cũng đúng, cậu nói làm mình nhớ tới Tu Lăng vì Giang Nhân Ly mà còn chơi mộ trận bóng rổ, lúc đó thật không hiểu nổi cậu ta. Giờ thì hiểu rồi."

Lý Khánh Anh cũng gật đầu: "Ba người chúng ta hình như thành chuyên gia phân tích tình cảm Tu Lăng mất rồi, vậy mới nói, hôn nhân đều không đáng sợ như vậy. Tìm một người phụ nữ phù hợp rồi kết hôn thôi."

"Chính một mình cậu là đủ rồi, đừng lôi bọn mình vào."

Lý Khánh Anh khinh bỉ: "Luật hôn nhân mới bổ sung thêm điều lệ, các cậu không động tâm sao?"

"Đâu phải mới chứ? Cũng phải để cho cậu tiên phong thử nghiệm mới được…"

Lý Khánh Anh uống rượu, tìm bọn họ ra đây đúng là sai lầm.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Lý do hoàn hảo

Giang Nhân Ly lất toàn bộ quần áo ra, xếp từng bộ từng bộ vào trong va ly. Mấy ngày nay cô sống rất thoải mái, tuy rằng trong lòng luôn có những con sóng nhỏ, nhưng cô rất cảm kích Tả Dật Phi, cho dù anh có mục đích gì khi giúp cô đi chăng nữa. Người khác đối tốt với cô, bọn họ sẽ nhớ kỹ. Ai đối với cô không tốt, cô sẽ nhớ ký. Đó chính là con người của cô.

Tả Dật Phi vẫn chưa đi làm, anh đứng trong phòng khách, trong tay cầm một điếu thuốc. Giang Nhân Ly nhìn anh, bừng tỉnh, cô chưa bao giờ biết, hoá ra anh cũng học hút thuốc. Hồi còn học đại học, bởi vì cô không thích khói thuốc cho nên anh trở thanh nam sinh duy nhất không hút thuốc.

Cũng đúng, bọn họ sớm không còn như trước, anh học hút thuốc cũng có thể hiểu.

"Em muốn đi?" Tả Dật Phi vẻ mặt không nhìn ra có gì xấu.

Cô gật đầu: "Đã quấy rầy anh lâu rồi."

Bọn họ đã giống như là bạn tốt nhiều năm, trong mắt không có một chút xấu hổ, chỉ thản nhiên nhìn đối phương.

Anh liếc nhìn va ly trong tay cô, anh hỏi: "Em thực sự muốn rời bỏ Mạc Tu Lăng?"

Giang Nhân Ly dừng một chút: "Đúng vậy."

Tả Dật Phi nở nụ cười: "Vậy ở lại đây đi."

"Hứ". Cô không lên tiếng.

"Bởi vì, anh sẽ là lý do hoàn hảo cho em."

Cô giật mình, cô biết anh nói đúng. Nếu như cô muốn rời bỏ Mạc Tu Lăng, thì Tả Dật Ph chính là lý do. Tin tưởng lý do này không chỉ có Uông Túc Lỗi, mà ngay cả Giang Thánh Minh cũng tin. Cho dù trước đây bọn họ đã từng chia ly.

Giang Nhân Ly dừng lại nhìn anh: "Vậy sẽ mang lại phiền phức rất lớn cho anh."

"Không sao." Anh nheo mi: "Cho dù chúng ta không thể ở cùng một chỗ, anh cũng muốn giúp em một lần."

"Được, em giúp anh thành toàn."

Giang Nhân Ly ở lại nhà Tả Dật Phi. Cô căn bản không cần cố ý ra hiệu. Cô tin nghĩ, không lâu sau Uông Túc Lỗi sẽ chủ động tìm cô nói chuyện, sau đó

là cha cô, có lẽ còn có rất nhiều, rất nhiều người. Mới nghĩ tới đó là cô đã cảm thấy đau đầu. Có điều muốn làm được thì cần phải cố gắng.

Suy đoán một lát cô biết ngay Giang Nhân Mạn gọi điện thoại tới là vì cái gì. Cô trực tiếp tháo pin ra, cô không muốn cả vú lấp miệng em nói qua loa một câu.

Cuộc sống bình thản, coi như là buồn chán đi! Tả Dật Phi kỳ thực bề bộn nhiều việc, ban ngày căn bản không có thời gian rảnh. Giang Nhân Ly cũng không quấn quít lấy anh, cô tự mình tìm việc mà làm, một mình chơi cờ vây. Đến lúc cô cảm thấy thật sụ buồn chán, cô mới tìm Tả Dật Phi nói muốn đi ra ngoài chơi.

Tả Dật Phi thấy cô như vậy, cũng không có suy nghĩ nhiều liền đồng ý.

Cô một mình đi đến vùng ngoại ô trước đây, hoá ra tâm tình thay đổi, ngay cả cảnh vật cũng khác lạ. Hai bên đường cây cối đủ loại, có loại trơ trụi, lại có loại sum xuê xanh biếc, không khí trong lành, nhưng lại lạnh lẽo.

Vẫn may, mọi người ở đây rất hiếu khách, cũng có người còn nhớ cô, mời cô vào nhà chơi. Cô cũng không có khách khí, cùng ngồi quanh bếp sưởi với mọi người. Ở đây không có lò sưởi mà chỉ dùng chậu than, chính là bỏ than vào trong chậu, rất nhiều người ngồi quanh sưởi ấm. Có cảm giác nguyên thủy nhng cô rất thích.

"Vì sao cô đi một mình? Lần trước cô có đi cùng chồng mà?"

Giang Nhân Ly cười cười: "Anh ấy bề bộn nhiều việc."

Bác nông dân này lập tức vào trong nhà lấy ra một quả bưởi dùng dao bổ. Loại quả này thật phiền phức, vỏ thì dày, ruột thì ít. Nếu là cô, có lẽ cô đã lười bổ mà không ăn nữa.

Bọn họ đưa cho cô nếm thử.

Cô nhận lấy, tách từng múi ra, giống như là xe bì thịt lợn vậy, chính là ruột quả.

(hự. Bó tay chị Ly! Đúng là tiểu thư >_

Loại quả cũng không ngọt lắm, nhưng có mùi vị đặc biệt: "Cảm ơn, rất ngon."

Tất cả mọi người vui vẻ cười nói, cùng nhau nói rất nhiều chuyện. Giang Nhân Ly phát hiện nói chuyện rất thẳng thắn, thích kể chuyện người khác, sau đó phát biểu nhận xét của mình, có chính xác, cũng có lệch lạc, dù sao cũng không ai truy cứu. Cô cũng rất nhẫn nại nghe bọn họ nói chuyện, người này ly hôn, người kia bỏ con, người nào đó bị tống giam… Bọn họ dường như rất thích nói chuyện phiếm như vậy.

Giang Nhân Ly nghe hết một tiếng đồng hồ, lúc này yếu ớt cầm một cái chậu đi ra ngoài.

Dựa vào trí nhớ, cô có thể nhận ra cái chậu năm đó cô và Mạc Tu Lăng đã dùng.

Nước rất lạnh, rất buốt. Thậm chí buốt đến xương. Tay vô vừa chạm xuống liền giật mình thu lại.

Nhưng cô nhìn một lúc lâu sau đó liền tự mình xắn quần lên cao, run run chạm vào nước. Thực sự là rất lạnh, cô không khỏi cảm thán. Một tay cô bám vào cây cỏ, một tay cô thả cái chậu xuống.

Chân cô rất trắng, trắng đến nỗi chạm vào nước lạnh liền đỏ ửng lên. Áo khoác cô đã cởi ra, tay áo cũng đã tùy tiện xắn lên. Cô khuấy tay trong nước, tảng đá quanh năm chìm trong nước, rêu xanh mỏn, sờ tay vào rất thích.

Hình như ốc nước ngọt đã biến đi mất tiêu rồi, có điều vẫn còn một ít. Cô mò được vài con mà thấy vô cùng hài lòng. Sau đó cô tiến lên từng bước, vừa đi vừa vớt ốc, cô rất chú tâm, chí ít cũng đã quên mất nước rất lạnh. Trán cô thậm chí đổ mồ hôi.

Đột nhiên, cô nhìn thấy một con cua. Cô dự một chút, mùa đông cua không ngủ đông sao? Cô suy nghĩ một chút, hẳn là vậy rồi! Sau đó cô liền bắt đầu tập kích: "Con cua ngoan ngoãn, đừng nhúc nhích."

(sặc sụa!!!!!)

Hiển nhiên con cua không chịu nghe lời của cô, tay cô vừa đụng vào liền bị kẹp lấy.

Thực sự là đau.

Con cua rớt xuống nước, nhưng ngón tay cô đã bị thương, máu hồng chảy ra.

Cô muốn khóc, không rõ vì sao. Bởi vì cũng không phải quá đau, nhưng cô lại rất muốn khóc. Không có ai nhắc cô cua có thể kẹp đến bị thương, cho nên cô mới bị như vậy. Cô không cam tâm, gắng sức bỏ qua vết thương, tiếp tục vớt ốc, không trêu vào con cua kia nữa!

Cô sờ soạng được hơn phân nửa chậu thì cuối cũng hồi phủ!

Muốn ăn ốc luộc lại phải đợi vài này. Cô lại phải ở lại đây. Thậm chí vài ngày này sẽ không được tắm, cô khó chịu.

Toàn bộ công việc cô làm hết. Trước tiên ngâm ốc vào nước để chúng nhả hết cát, sau đó dùng kìm đập vào vỏ ốc. Thực sự rất tanh, cô sợ mình sẽ nôn mửa nhưng cuối cùng vẫn tốt, cô khắc phục được hết. Lúc luộc có một dì hướng dẫn cô, hòa nước chấm với hạt tiêu, ớt, tỏi, hành tây… Cô đột nhiên có cảm giác đạt được thành tựu, dường như đến đây nghỉ ngơi mấy ngày là để ăn bọn ốc kia.

Một đám người lại quây quần ngồi ăn, đúng là hơi loạn, sau đó cùng nhau quét tước dọn dẹp. Cô ăn rất nhiều, cảm thấy rất ngon, cảm thấy rất sảng khoái,

Có điều, đúng như dự liệu, đến đêm cô lại đau dạ dày, nhưng không ai lo cho cô cả.

Thật buồn bực chính là, cô lại đúng thời kì nguyệt sự. Ở đây ngay cả một quầy bán đồ vặt cũng không có, lại đang đêm, cô phải dùng khăn quấn thành nhiều lớp sau đó mới rời giường đi WC, cô không muốn làm bẩn giường của họ.

(ơ, thế là chị không có thai rồi! Huhu)

Buổi tối đó dường như là buổi tối chật vật nhất trong suốt hai mấy năm qua. Cô nhớ đến bàn tay ấy, cô vươn tay ra muốn chạm vào, nhưng lại trống trơn.

Cô mỉm cười, cười chính mình. Kỳ thực cô biết rõ bên cạnh không có ai, nhưng cô vẫn muốn giơ tay ra tìm kiếm.

Nếu như không đi tìm, cô sẽ không hiểu được, hoá ra thực sự đã mất đi.

Trống trơn, lạnh lẽo, đêm dường như trở nên rất lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Một tập phim

Thời gian là vô cùng bận rộn. Chuyện này Chương Tâm Dật rất rõ ràng. Nhưng Mạc Tu Lăng dường như gầy không đi ít, không biết là bởi vì công việc hay là vì chuyện gì khác. Chương Tâm Dật tin tưởng nguyên khác hơn, mấy năm nay, cho dù có bận rộn thế nào Mạc Tu Lăng cũng cho mình thời gian. Chương Tâm Dật làm việc càng nghiêm túc hơn, bởi vì do cô mới sinh con cho nên Mạc Tu Lăng giao cho cô rất ít việc để cô có nhiều thời gian về nhà chăm sóc con. Tuy rằng Mạc Tu Lăng không nói gì nhưng có ông chủ như vậy, cô một chút cũng không dám lười biếng.

Chương Tâm Dật vừa định vào phòng làm việc của Mạc Tu Lăng thì thấy phó tổng giám đốc Vu Phong vội vã đi qua trước mặt cô, ngay cả chào hỏi cô một câu cũng không có. Có điều, Chương Tâm Dật nghĩ rằng anh ta không nhìn thấy mình.

Từ khi Diệp Tư Đình vào Bắc Lâm, không ít đàn ông con trai trong công ty sôi trào hẳn lên. Đương nhiên, Vu Phong là tiêu biểu nhất, cũng là người duy nhất dũng cảm xuất kích.

"Tư Đình, tối nay cô có rảnh không?" Vu Phong dịu dàng hỏi, ánh mắt cũng dịu dàng.

Diệp Tư Đình thu dọn tư liệu trên bàn: "Vu tổng, hiện tại đang là giờ làm việc."

Diệp Tư Đình là đang nhắc nhở anh ta không muốn công tư lẫn lộn.

Đây chẳng phải là lần đầu tiên Vu Phong gặp trắc trở, cho nên anh ta cũng rất ung dung, chỉnh lại trang phục trên người một chút rồi nói: "Gần đây tất cả mọi người đều bận rộn, hay là tan sở mọi người cũng đi chơi bóng rổ."

Trong công ty, nhân viên nam chiếm hơn nửa, bọn họ nhàn rỗi lại tổ chức chơi hai đội bóng rổ, thỉnh thoảng sẽ cùng nhau chơi. Đương nhiên sẽ có hình phạt, đội nào thua sẽ trả tiền ăn sau khi đấu.

"Được." Không ít người tán thành, dù sao gần đây thật là bề bộn nhiều việc.

Vu Phong nhìn Diệp Tư Đình: "Cô có đi không?" Ánh mắt anh ta tràn đầy sự cầu khẩn.

Diệp Tư Đình suy nghĩ một chút, lựa chọn gật đầu, có điều đây là lần đầu tiên cô ta tham gia, không biết anh có đi hay không. Cô ta nhìn về phía phòng làm việc của Mạc Tu Lăng.

Bởi vì Chương Tâm Dật trở về cho nên công việc của Diệp Tư Đình giảm không ít, hiện tại cô ta chỉ có thể tự mình tạo cơ hội.

Gần hết giờ, tất cả mọi người đều hưng phấn, xem ra đều đã kìm nén khá lâu.

Diệp Tư Đình đi tới bên cạnh Chương Tâm Dật: "Chị Chương, chị có đi xem không?"

Kỳ thực, nữ nhân viên trong công ty không lưu tâm đến bóng rổ mà chỉ quan tâm đến một bữa ăn miễn phí.

Chương Tâm Dật lắc đầu: "Chị phải về nhà với con, tiểu quỷ này chỉ cần vài giờ không thấy mặt chị là sẽ quấy khóc."

"Làm mẹ rồi quả nhiên thay đổi."

Chương Tâm Dật cười mà không nói, cô nhìn phòng làm việc của Mạc Tu Lăng, sau đó đi vào: "Mạc tổng, anh em chuẩn bị đi đánh bóng rổ, anh muốn đi cùng không?"

Kỳ thực, làm thư ký, giác quan thứ sáu của cô luôn phải rất chuẩn, cô biết vợ chồng Mạc Tu Lăng có chuyện cho nên Mạc Tu Lăng mới tâm tình không tốt. Lúc này bảo anh tham gia hoạt động của nhân viên kỳ thực không tồi, tuy rằng trước đây anh cũng không tham gia.

"Không được." Mạc Tu Lăng lắc đầu: "Tôi mà đi sẽ phá hủy nhã hứng của bọn họ."

"Sao có thể?" Chương Tâm Dật cười: "Vu tổng mới đến nói cho em biết, bọn họ vừa lúc cần người là trọng tài, chỉ có Mạc tổng mới đảm nhận được. Hơn nữa, anh làm trọng tài nhất định mọi người sẽ phục."

Mạc Tu Lăng hiểu ý của Chương Tâm Dật, dù sao anh cũng không còn việc gì cho nên đồng ý.

Vì vậy một đám người đi tới câu lạc bộ.

Nhân viên nữ phụ trách đưa nước, còn Mạc Tu Lăng đúng làm đảm nhận trọng tài.

Vu Phong nhìn Mạc Tu Lăng: "Kỳ quái, anh ta không phải luôn không tham gia sao?"

Diệp Tư Đình có chút kỳ quái hỏi: "Vì sao?"

Vu Phong lắc đầu: "Năm đó thành lập hai đội bóng này chính Mạc tổng nói anh ta sẽ không đánh bóng rổ."

Diệp Tư Đình cả kinh, nhưng cũng không có mở miệng, suốt trận đấu đều nhìn Mạc Tu Lăng.

Mạc Tu Lăng không hứng thú, tới đây cũng là vì muốn đốt thời gian. Diệp Tư Đình nhìn ra tâm tư của anh, lúc nghỉ giữa trận liền đi đến: "Mạc tổng, có thể đáp ứng em một chuyện được hay không?"

"Hử?"

Bọn họ rời khỏi đây, giống như hai đứa trẻ vụng trộm trốn đi.

Tâm tình anh khá hơn: "Nói đi! Muốn tôi đồng ý cái gì?"

"Chỉ cần em nói anh sẽ đáp ứng?"

"Để tôi suy nghĩ đã!" Mạc Tu Lăng cố ý tỏ ra suy nghĩ sâu xa.

Diệp Tư Đình không để cho anh cơ hội: "Ngày hôm nay em là thọ tinh, em lớn nhất."

Mạc Tu Lăng cười: "Tốt lắm, tôi liều mình làm quân tử."

Diệp Tư Đình rất thích cảm giác này: "Mạc tổng có thể đi xem phim cùng em không?"

"Thọ tinh lớn nhất."

Bọn họ cùng nhau đi vào rạp chiếu phim, Diệp Tư Đình cầm trong tay bỏng ngô, sắc mặt của cô ta ửng hồng, Mạc Tu Lăng vẫn nhìn lên màn hình lớn.

Bọn họ chọn xem một bộ phim về thời thanh xuân. Không nổi tiếng lắm nhưng mà hai chữ "thanh xuân" đã đả động đến bọn họ, cho nên không hẹn mà cũng chọn.

Ca khúc dạo đầu rất êm tai, giai điệu nhẹ nhàng, khiến người ta phải suy nghĩ sâu xa về ca từ.

Chuyện xảy ra trong một thành phố giữa hai người bình thương. Đây là một mối tình thời thanh xuân. Khi nữ chính mười tuổi, nam chính cùng gia đình chuyển tới cạnh nhà nữ chính, từ đó hai người quen biết.

Mạc Tu Lăng chăm chú nhìn màn hình.

Bộ phim chợt xuất hiện một cảnh. Lúc đó nam chính không thích nữ chính mà lại có tình cảm bạn học cùng lớp. Lúc nam chính đứng ở cầu thang đợi cô bạn kia thì cả nữ chính và nữ phụ đều đi xuống.

Lúc nữ chính vừa thấy nam chính, cô không chút do dự mà quyết định. Cô cố ý từ trên cầu thang ngã xuống, vì nam chính có quen nữ chính cho nên anh ta đưa cô đến bệnh viện. Cô gái trên lưng chàng trai khẽ mỉm cười, đầu ngón tay viết lên lưng anh ta một chữ.

Mạc Tu Lăng đột nhiên toàn thân trở nên cứng ngắc, anh nhìn tên bộ phim: "Không kịp hứa hẹn", nhưng còn có một tên khác là "Người trong lòng". Mà lúc ấy, nữ chính viết lên lưng chàng trai chính là một chữ "Anh".

Mọi chuyện tiếp tục phát sinh. Năm đó nam chính không hiểu được ý nghĩa của chữ này, chỉ là anh không thể hẹn hò với bạn nữ kia được nữa. Nữ chính vì bị thương đã xuất hiện một vết sẹo, cô thực không vui,

Chàng trai tốt bụng, ở bên cạnh cô gái.

Cô hỏi anh, nếu như chân cô vẫn khó coi như vậy thì biết làm sao.

Anh liền cho cô một lời hứa hẹn sẽ lấy cô.

Nhưng nhiều năm sau đó, bên người anh đã có một giai nhân. Anh sống một cuộc sống hoàn hảo còn cô vẫn sống trong quá khứ. Một đám cưới thương nghiệp đã khiến họ được ở bên nhau, nhưng anh không yêu cô, mà chỉ một mực lên kế hoạch đào khoét gia sản nhà cô, giúp người yêu mình lấy lại được gia nghiệp. Anh và cô gái kia vẫn ở cùng nhau bí mật, chờ khi gia đình nữ chính điêu đứng, anh liền ly hôn.

Rốt cục, nam chính đã từng bước một lừa nữ chính, khiến cha cô làm ăn thất bại, cuộc sống của cô như rơi từ tầng mây xuống.

Cuối cùng, anh ngả bài: "Chúng ta ly hôn đi!"

Cô không đau lòng, chỉ nhìn anh nói: "Đây là mục đích cuối cùng của anh, do anh từng bước một lên kế hoạch và thực hiện. Anh muốn mang lại hạnh phúc cho người con gái kia."

Ánh mắt cô trống rỗng, cô nhìn đơn ly hôn, mỉm cười.

Nam chính bắt đầu bất an, trong suốt thời gian qua, anh đã từng dao động, chỉ là cuối cùng vẫn lựa chọn trả thù giúp người yêu.

Cô cầm tờ đơn lên, run run tay ký xuống. Cô hỏi anh: "Anh còn nhớ nhiều năm trước đã từng hứa hẹn với một người con gái, nếu như chân của cô ấy vẫn còn sẹo xấu xí, anh sẽ cưới cô ấy?"

Cô gái chậm rãi xắn ống quần, để lộ ra một vết sẹo.

Sắc mặt anh phức tạp, anh dường như nhớ dường như không.

Giọng nói của cô cũng dường như trống rỗng: "Tôi giúp anh trả lời, anh không hề nhớ."

Giống như một lời nói có độc, "anh không hề nhớ", "anh không hề nhớ".

Bộ phim kết thúc ở đây, cuối cùng cả nữ chính và nữ phụ đều rời khỏi căn phòng, chỉ còn lại một mình nam chính ngây ngốc ngồi ở sô pha. Cuối cùng trên màn ảnh chỉ còn lại khuôn mặt anh, yêu thương xen lẫn đau khổ, một giọt nước mắt lăn xuống.

Bộ phim kết thúc, nhưng đại đa số người xem không hài lòng với kết cục này, một vài người còn si ngốc nhìn màn hình.

Diệp Tư Đình cũng phiền muộn, câu cuối cùng của nữ chính vẫn còn vương vấn trong ngực người xem: "Để tôi giúp anh trả lời, anh không hề nhớ."

Cuộc sống bi thương nhất chính là điều này, bạn còn nhớ kỹ, nhưng người ta thì đã quên.

Diệp Tư Đình lúc này nhìn Mạc Tu Lăng, ánh mắt anh rất lạ, nhìn không ra anh suy nghĩ cái gì.

"Mạc tổng, anh làm sao vậy?"

Mạc Tu Lăng hồi phục tinh thần lại: "Không."

Bọn họ và một đám người đi ra khỏi rạp chiếu phim, Diệp Tư Đình không nghĩ đến anh đột nhiên thay đổi.

Mạc Tu Lăng nhìn cô ta nói: "Tôi có chuyện quan trọng, tôi đi trước."

Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên anh không muốn để cô rời khỏi anh.

Diệp Tư Đình đứng ở đó, tựa hồ nhất thời không thể chấp nhận, lòng cô ta đau đớn.

Mạc Tu Lăng không làm gì, chỉ là về nhà, anh nằm trên sô pha.

Anh nhớ, nhớ kỹ.

Năm ấy, Giang Nhân Ly và Giang Nhân Đình cùng đi học múa ba lê.

Anh đến đó chờ Giang Nhân Đình, nhưng ngẫu nhiên thấy Giang Nhân Ly ngã từ cầu thang xuống. Anh không kịp nghĩ gì vội vàng đến đỡ cô.

Lúc cô ở trên lưng anh viết chữ kia, anh vẫn cho rằng cô viết hai chữ "Bạn", "tim (lòng)". Anh còn tưởng cô chưa viết xong, còn tưởng cô chỉ nghịch ngợm.

Không ngờ, không ngờ đó lại là chữ "Anh".

Anh thật quá ngu xuẩn.

Tay anh nắm gắt gao, tuyệt đối cũng không làm tiêu tan đi một chút khó chịu trong lòng.

Hoá ra, chính là anh tự mình đẩy cô ra xa, khiến cô ngã vào lòng một người con trai khác.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Hóa ra là anh

Giang Nhân Ly sau khi từ nông trang trở về liền trở nên tĩnh tâm hơn, nhưng trong mắt lại có rất nhiều buồn bã. Tả Dật Phi không rõ cô đi đâu nhưng cô thay đổi anh đều nhận ra.

Cô cho tới bây giờ đều không nguyện ý trốn tránh. Con người luôn luôn ích kỷ, giống như một người thầm yêu vậy. Ngay từ đầu, bạn muốn yên lặng mà thích người kia; sau đó bạn sẽ muốn cho người đó biết, sau đó còn muốn tìm cho mình một cơ hội để thổ lộ, kết quả không quan trọng; lúc ấy, bạn sẽ khát khao anh ta phát hiện ra điểm tốt của bạn, rồi có cảm tình với bạn, cuối cùng sẽ ở bên cạnh bạn.

Mọi việc đều có một quá trình, từ ngay từ đầu không quan tâm nhưng cuối cùng lại tính toán chi li kết quả.

Không quan tâm, chỉ là vì không thèm để ý.

Tính toán chi li là bởi đã để ý, sau đó quan tâm, cho nên mới càng tính toán chi li.

Giữa hai người có cảm tình, sẽ không đơn giản chỉ như vậy.

Giang Nhân Ly dường như mới phát hiện ra Tả Dật Phi đứng cách cô không xa, cô nói: "Em phải tìm Mạc Tu Lăng nói chuyện."

Tả Dật Phi gật đầu, như vậy mới có thể giải quyết vấn đề.

Một đêm nay, cô ngủ rất ngon. Cho dù cô và Mạc Tu Lăng kết quả cuối cùng làm sao, đều sẽ kết thúc chuyện này, tốt hay xấu cũng vậy, có khác cũng chỉ là tâm tình của cô sẽ không còn lạnh lẽo.

Nhưng Tả Dật Phi lại mất ngủ, cũng không phải mất ngủ, chỉ là nguyên một đêm anh không ngủ. (hic. Thương anh…)

Anh muốn hút thuốc, chính anh cũng không biết rốt cuộc anh đã hút bao nhiêu thuốc, chỉ cảm thấy miệng mình đã sưng lên.

Anh nghĩ rất nhiều, nhưng không thể không thừa nhận, hoá ra anh rất ích kỷ. Rõ ràng đã biết giữa anh và cô không còn khả năng nữa nhưng vì sao anh không thấy cô hạnh phúc? Cứ như vậy đi! Anh rõ ràng thấy được kết cục giữa anh và cô, sẽ phải rời xa nhau, phải tự sống cuộc sống riêng.

Giang Nhân Ly hôm sau thấy sắc mặt Tả Dật Phi thì lại càng hoảng sợ: "Anh hôm qua làm gì vậy?"

Tả Dật Phi cười khổ, cô làm như cái gì cũng không liên quan đến mình, tất cả đều chỉ là chuyện người khác.

"Thật sự chuẩn bị đi tìm anh ta?" Anh cúi đầu, có một chút cô đơn.

"Đúng." Cô rất kiên định, sau đó nhìn anh: "Không cần luyến tiếc em, tuy rằng em sẽ không trở về nữa."

Anh cười rộ lên: "Trước khi đi, ngồi nói chuyện với anh được không?"

“Thời gian của bản tiểu thư rất quý giá, anh xác định có thể gánh vác?”

“Không sao, dù sao em vẫn còn nợ anh tiền, trừ đi là tốt rồi.”

Giang Nhân Ly buông hành lý trong tay, sau đó ngồi xuống bên cạnh anh: “Tốt, bắt đầu tính thời gian.”

“Em biết vì sao năm đó anh ra đi không?” Ánh mắt anh rất cô đơn, kỳ thực anh đã định trở về, lúc trên máy bay anh đã muốn đổi ý.

Giang Nhân Ly không cười nữa, im lặng nhìn anh

Cô nghe anh kể lại chuyện năm đó, cuối cùng cũng chỉ có thể cảm thán số phận. Mà cô lúc này không muốn làm trái tâm ý của lòng mình, cô muốn Mạc Tu Lăng.

Dường như rất linh nghiêm, điện thoại của cô vang lên, là điện thoại của Mạc Tu Lăng.

Cô nhanh chóng chạy tới bệnh viện, bệnh tim của Giang Thánh Minh lại tái phát.

Đây là lần đầu tiên sau một thời gian dài Giang Nhân Ly trông thấy Mạc Tu Lăng, anh gầy rất nhiều, viền mắt thâm quầng. Cũng may, bệnh tình Giang Thánh Minh không quá nghiêm trọng, chỉ là dạ dày ông cảm thấy đau nên Bạch Thanh Hà đưa ông vào viện, sau đó làm một loạt kiểm tra, không có gì nguy hiểm đến tính mạng.

Giang Thánh Minh muốn ra viện, nhưng bệnh viện có quy định riêng, trước khi huyết áp ông trở lại bình thường thì không thể ra viện.

Giang Thánh Minh thấy hành lý trong tay Giang Nhân Ly thì nhíu mày.

Mạc Tu Lăng ôm lấy tay Giang Nhân Ly đi đến: “Ba, Nhân Ly vốn đang ở bên ngoài du ngoạn, vừa nghe ba bị bệnh liền vội vã trở về.”

Lời này của anh đúng lúc, khiến Giang Thánh Minh bớt lo lắng.

Giang Nhân Ly ngồi vào trên giường: “Ba, hiện tại cảm thấy thế nào?”

“Vốn không có gì, là do mọi người làm quá thôi.” Giang Thánh Minh lơ đễnh.

Bạch Thanh Hà tức giận: “Bằng ngần này tuổi rồi còn làm như trẻ con. Ông khó chịu ở đâu thì phải nói chứ, cứ cố chịu.”

“Tôi tự biết bệnh mình.” Giang Thánh Minh cũng không nói nhiều.

Bạch Thanh Hà trong mắt hiện lên một chút ghen tuông, Diệp Tư Đình cũng chạy đến, cô ta cũng không nhìn mọi người, trực tiếp đi tới giường bệnh của Giang Thánh Minh: “Ba, ba đỡ hơn chưa?”

“Cả đám đều muốn thấy ta thành ma ốm sao?” Giang Thánh Minh nở nụ cười.

Diệp Tư Đình cũng cười, cầm lấy quả táo gọt.

Bạch Thanh Hà nhìn thấy thái độ của Giang Thánh Minh đối với Diệp Tư Đình rất tốt, mặt mày rạng rỡ hẳn lên.

Ánh mắt Mạc Tu Lăng chỉ dừng trên người Giang Nhân Ly, cô rất bình tĩnh, cũng không biết nghĩ tới cái gì. Giang Thánh Minh thấy cảnh vợ chồng son của hai người thì vội vàng đuổi về. Mạc Tu Lăng mang hành lý của cô xuống lầu.

“Em đi đâu?” Anh nhìn cô hồi lâu mới mở miệng.

Cô nhìn anh, trong mắt lóe lên tia cười: “Em đi đâu anh cũng đưa đi chứ?”

Mạc Tu Lăng không hề mở miệng.

Bọn họ quay về nhà, Giang Nhân Ly vẻ mặt rất tùy ý, dường như quên mất chuyện bọn họ cãi nhau. Cần làm cái gì thì làm cái đó. Ngược lại với dáng vẻ thong dong của cô, Mạc Tu Lăng lại có vẻ lúng túng.

Tâm tình kích động sau khi xem xong phim lúc này cũng đã bình thường trở lại. Bởi vì anh đột nhiên phát hiện, như vậy căn bản cũng không được gì. Cùng lắm nhiều nhất thì nói rõ ràng, rằng năm xưa cô cũng đã rung động trước anh, sau đó, kỳ thực không có sau đó. Bởi vì, bọn họ đã bỏ lỡ. Mọi chuyện đã trôi qua trong đời cô, cũng đã trôi qua trọn đời anh. Đơn giản như vậy, cho dù giờ anh biết được thì cũng chẳng thể làm gì.

Trong mắt anh tràn đầy sầu não, Giang Nhân Ly nhìn anh kỳ quái. Cô cảm thấy mình cũng kì quái, ung dung như vậy, buổi tối không biết sẽ phải ứng phó thế nào.

Cô thu dọn quần áo, có ý định kéo dài thời gian, nhưng anh từ đầu tới cứ nhìn động tác của cô, cái nhìn không nói rõ điều gì.

Cô suy nghĩ một chút, vẫn nên chủ động: "Anh không có gì cần hỏi?"

Mạc Tu Lăng gõ ngón tay lên sô pha, kỳ thực, anh hơi căng thẳng: "Dạo này em vẫn khỏe chứ?"

Giang Nhân Ly cứng lại: "Khẳng định khỏe hơn anh, em lên một cân."

Anh thế mà quan sát toàn thân cô một lượt: "Quả nhiên là dù ở đâu cũng đều có thể ăn no mặc ấm."

"Không còn cách nào, tính mạng là quan trọng."

Mạc Tu Lăng lỡ một nhịp tim, anh đã nghĩ tới quyết định tồi tệ nhất, nhưng lúc này, dường như trong bóng đêm đột nhiên xuất hiện một ngọn đèn chiếu sáng phía trước. Giọng điệu của cô tuy không nói rõ là tốt nhưng rõ ràng tâm tình chuyển biến rất lớn. Biết vậy, tâm tình anh cũng tốt hơn lên: "Em cũng không phải cỏ dại."

Cô trừng mắt nhìn anh, nhưng lại thấy miệng anh tràn ngập tiếu ý.

Cô cảm thấy mình thật giống một đứa trẻ hư bỏ nhà đi mới về.

Ý nghĩ như vậy khiến cô rất là oán thán.

Trong lòng cô buồn khổ khó chịu nhưng vẫn mở miệng: Năm đó vì sao anh kết hôn với em?"

Mạc Tu Lăng ho khan một chút, thong dong bình tĩnh mở miệng: "Công ty có việc, anh quay lại đó đã."

(hự! Muốn đâm chết anh quá anh Lăng ạ, chị Ly đã chịu được bước trước mà anh không chịu bước đến là sao???)

Cô cứ như nhìn thân ảnh anh biến mất khỏi tầm mắt.

Cô ngồi một hồi lâu, lúc này mới cảm thấy mình đáng thương, hóa ra cô cũng chỉ là một người bình thường. Mọi người đều ích kỷ, nếu ai đó đối tốt với bạn, làm cho bận rất nhiều chuyện cảm động, nhưng chỉ cần một lần có lỗi với bạn là bạn sẽ oán giận mãi không quên, thậm chí còn nhớ rõ lúc xảy ra chuyện ấy. Cô suy nghĩ một chút, hai năm nay, anh tuy rằng chưa làm cho cô chuyện gì lớn lao nhưng tuyệt đối rất tốt với cô. Lần đầu tiên anh đưa cô ra ngoài dự tiệc, thấy cảnh tượng xa hoa kia, cô tỏ ra không thích, sau đó anh không bao giờ miễn cưỡng cô ra ngoài nữa. Cho dù là ngày lễ nào anh cũng sẽ ở bên cạnh cô mặc dù chẳng bao giờ mua quà gì quý giá tặng cô. Giống như sinh nhật trước của cô, anh tặng cô một cái vỏ sò. Cô xem kỹ cái vỏ sò kia, phát hiện nó đã được mạ lên một lớp, bề ngoài trơn truột. Cô thích người khác vì cô mà tự tay làm quà tặng, tuy rằng không quý, nhưng ý nghĩa rất lớn.

Thế nhưng, anh có yêu cô không?

Anh chưa bao giờ nói qua.

Cô lo lắng, đột nhiên nhớ tới chuyện gì. Cô nhớ, có lần cô thấy quyển sách kia, anh đã nổi giận, sau đó anh có mang về nhà, anh cũng quá tin tưởng cô, cho nên để trong thư phòng, nhưng đâu phải cô sẽ không vào chứ!

Cô đi vào thư phòng, tất cả đều là sách, không có quyển nào cô thích. Cô thích đọc tiểu thuyết, mà lại là tiểu thuyết kinh dị. Khi còn đi học đại học, buổi tối cứ tắt đèn là cô lại cùng bạn cùng phòng mở máy tính xem "Tiếng chuông lúc nửa đêm". Xem những bộ phim này cần phải có bầu không khí phù hợp, chuẩn bị tinh thần tốt. Dù sao cô cũng thích xem phim kinh dị, đọc tiểu thuyết kinh dị. Cô nhớ rõ hồi còn nhỏ cô một mình ngủ trogn căn phòng lớn. Lúc nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài cô cũng sợ, nhưng vài giay sau cố liền bật đèn, mở cửa phòng đi ra ngoài thăm dò xem âm thanh từ đâu đến. Cuối cùng cô phát hiện ra một chiếc đồng hồ không biết mẹ cô mang ở đâu về, nhịp điệu chiếc đồng hồ này đổ chuông rất giống với tiếng bước chân. Sợ bóng sợ gió một hồi, cô trở lại phòng tiếp tục ngủ.

Cô tìm kiếm quanh một hồi, sau đó phát hiện ra ở ngăn kéo thứ ba trên bàn làm việc của Mạc Tu Lăng có một cuốn "Hoàng hôn pha lê", cô mở ra một trang, liền nở nụ cười.

Cô nghĩ đến cơn thịnh nộ của anh lần đó, kỳ thực có nhiều xấu hổ hơn.

Bởi vì … quyển sách này là của cô!

Cô có sở thích đọc sách thì lưu lại bút ký, viết lên ý nghĩ của chính mình. Trong quyển sách này, cô viết lên trang đầu tiên:

"Thông minh như Hạ Xuyên, dũng cảm như Hạ Xuyên, tuyệt tình như Hạ Xuyên; có lẽ ở trong lòng Lâm Trạch, cô cái gì cũng tốt, cho dù là bình thường cô có nhiều điểm không tốt. Tôi ước ao Hạ Xuyên gặp Thẩm Giai Kỳ ngay từ thời thanh xuân, cho dù anh không thích cô, nhưng tuyệt không gây trở ngại đoạn yêu say đắm này, trở thành đôi đẹp nhất. Nhưng, tôi không muốn làm người con gái như Hạ Xuyên, quá mức cố chấp. Tôi vẫn tin tưởng rằng kết cục ấy của Hạ Xuyên đã định trước cả rồi. Tính cách của cô đã định sẵn bi kịch của cô. Cho nên, tôi không muốn làm một người như cô ấy, có thể quật cường, có thể kiên trì, nhưng tuyệt đối không ngoan cố, bởi vì tôi vẫn tin tưởng tình yêu sẽ hoàn hảo, nhưng tuyệt đối sẽ không phải sinh tính mệnh duy nhất của mình. Có nó, cuộc sống nhạt nhẽo này sẽ có thêm màu sắc, không có nó, thì vẫn có thể sống tốt. Tình yêu cùng lắm cũng chỉ là thứ gia vị, có thì tốt, không có vẫn có thể nuốt xuống. Bởi vì, cuộc sống chỉ có tình yêu cho tới bây giờ đều là thật đáng buồn."

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: không có ý tốt

Giang Nhân Ly mấy ngày nay cũng không nhàn rỗi, cô đi tìm luật sư của Uông Tố Thu, cô muốn xem di chúc của Uông Tố Thu. Giang Nhân Ly đã sớm biết mẹ mình mỗi năm đều sửa di chúc một lần, đề phòng bất trắc xảy ra Luật sư Tần co chút khó xử nhưng vẫn đồng ý cho cô xem. Bởi vì trong di chúc này, người được hưởng quyền lợi chỉ có mình Giang Nhân Ly, không mảy may tồn tại bất cứ cái gì đáng tranh cãi. Tuy rằng luật sư Tần cũng cảm thấy kỳ quái, vì sao Uông Tố Thu chỉ trao tất cả cho con gái út mà con gái cả lại không hề đề cập tới. Nhưng đây không phải là điều một luật sư như ông ta nên hỏi.

Giang Nhân Ly chỉ là vì lần trước cãi nhau với Mạc Tu Lăng, anh nói ra rất nhiều điều khiến cô nghi. Mạc Tu Lăng nói, tất cả những lý do cô nói đều chỉ là viện cớ để rời đi, cho dù cả chuyện di chúc. Cô nghĩ trong chuyện này nhất định có ẩn dụ điều gì.

Cô không quan tâm tới số tài sản này, nhưng khi thấy cái hiệp nghị kèm theo kia cô mới bừng tỉnh vì sao Mạc Tu Lăng phản ứng như vậy.

Toàn bộ di chúc này không có hiệu lực, cũng không được quyết định bởi chính Uông Tố Thu, mà người quyết định là Giang Nhân Ly.

Bởi vì Uông Tố Thu nói rất rõ ràng, chỉ khi Giang Nhân Ly mang thai và sinh con, di chúc này mới có hiệu lực.

Sau khi cáo từ luật sư Tần, cô suy nghĩ rất nhiều. Nếu như Mạc Tu Lăng là vì số tiền này, anh sẽ chẳng cần làm phẫu thuật thắt ống dẫn tinh, sớm khiến cô có con là tốt rồi có phải không? Lúc anh làm phẫu thuật là sau khi kết hôn nửa tháng, mà cô nhớ rõ đó là sau khi anh phát hiện cô uống thuốc tránh thai. Anh không nói nhiều chỉ bảo cô không cần uống nữa. Có một số chuyện, hóa ra nghĩ từ một góc độ khác lại khác biệt lớn như vậy.

Cô tin anh, sau khi tâm tư này bị phát hiện, hóa ra chính là do cô không có quý trọng.

Cô hiểu rõ, năm ấy do hai nhà cưỡng ép mà cô và anh mới kết hôn. Vợ chồng Mạc Chí Hạo tuyệt đối là vì chuyện di chúc này mới ép anh kết hôn với cô. Nhưng Mạc Tu Lăng nhất định không phải vì vậy, cô khẳng định.

Cô cắn môi, xảy ra quá nhiều chuyện, cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Lúc Tả Dật Phi nói ra câu nói cuối cùng kia, cô cũng đã xao động. Cho dù Tả Dật Phi không nói rõ chân tướng, cô cũng không định ly hôn với Mạc Tu Lăng. Vì sao cô muốn thành toàn cho Giang Nhân Đình? Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu là vì nằm một bên giường mà bên kia lạnh ngắt như băng, hoàn toàn không dễ chịu gì.

Giang Nhân Ly trở về nhà thì đã thấy vẻ lo lắng trên mặt Mạc Tu Lăng. Nhìn thấy cô, sắc mặt anh mới tươi tỉnh lên một chút. (hí hí :X)

Cô ngượng ngùng mở miệng, "Em chỉ đi ra ngoài một chút."

Anh gật đầu, hình như thở dài một hơi.

Cả buổi chiều, tâm tình của anh dường như tốt lên rất nhiều. Ngay cả Chương Tâm Dật cũng nói đùa với anh là không khí công ty đã bớt căng thẳng hơn rồi.

"Anh ăn cơm chưa?" Cô cảm thấy mình vẫn nên làm một người vợ tự giác thì hơn.

Anh rõ ràng là không ngờ cô lại hỏi câu này, ngây người một chút mới lắc đầu.

"Em đi nấu mì." Cô mở tủ lạnh tìm đồ ăn, cô luôn chuẩn bị rất nhiều đồ ăn tươi trong tủ lạnh.

Anh đi theo cô vào trong bếp, nhìn dáng vẻ cô bận rộn, cái gì anh cũng không quan tâm nữa, chỉ cần có phút giây này là tốt rồi. (ôi anh chị đáng iu quá đi à :X)

Tối nay, cô rõ ràng là đã quen với việc thời gian gần đây ngủ một mình, cho nên tay cô lại sờ soạng như mọi khi. Thật không may, tay cô chạm đúng vào mặt anh. Anh tỉnh lại: "Em làm gì vậy?"

Bị người khác phá hoại giấc ngủ, tâm tình vẫn luôn không tốt như vậy.

Cô tất nhiên là không thể nói ra đấy là thói quen gần đây của mình: "Chúng ta tâm sự một chút đi!" (ôi chị Ly… đáng iu chết mất ^^)

Anh hiển nhiên tỉnh hẳn lại, xê người ra xa cô: "Ngủ." (eo!)

Giang Nhân Ly bị đả kích, có điều biết anh thực sự mệt mỏi cho nên cũng không quấy rầy nữa. Nhưng không vẫn không ngủ được.

Cô nhớ lại những điều Tả Dật Phi nói.

Cô nhớ lại những điều Tả Dật Phi nói.

Mẹ của Tả Dật Phi sớm đã bị mua chuộc, bắt anh đi Mỹ. Anh đến sân bay, nhưng lúc ngồi trên máy bay anh đã hối hận. Anh đã quay về tìm cô.

Ngày hôm đó mưa lớn, Tả Dật Phi lái xe nhanh về muốn thấy cô..

Anh nghĩ, chỉ cần anh đưa cô đi cùng, chân trời góc biển nào cũng có thể. Vậy mà, anh không ngờ được rằng, mẹ anh lại uy hiếp anh đến như vậy.

Nhưng lúc ấy Tả Dật Phi đến biệt thự nhà họ Giang, anh lại thấy được một cảnh kia.

Giang Nhân Ly quỳ trên mặt đất, anh chưa bao giờ thấy cô bất lực như vậy, mềm yếu như vậy. Anh muốn tiến lên nhưng một người khác đã nhanh chân hơn anh.

Mạc Tu Lăng ôm chặt lấy Giang Nhân Ly sắp ngã xuống, tay anh gắt gao bị cô nắm lấy.

Tả Dật Phi ngừng lại, phút giây đó, anh phát hiện mình dư thừa. Cùng là đàn ông cho nên anh rất hiểu Mạc Tu Lăng, ánh mắt Mạc Tu Lăng nhìn Giang Nhân Ly rõ ràng đã chứng minh anh là thuộc về cô.

Tả Dật Phi dao động, điều anh lo sợ nhất chính là cô không hạnh phúc. Nhưng giờ khắc ấy, lo lắng của anh đã bị Mạc Tu Lăng làm tan biến rồi.

Anh đi theo sau Mạc Tu Lăng, chăm chú nhìn Mạc Tu Lăng cẩn thận bế cô vào xe đưa đến bệnh viện.

Trên giường bệnh, Mạc Tu Lăng vẫn nắm tay Giang Nhân Ly. Anh thổi vào đôi tay lạnh cóng của cô, dường như muốn dùng cách này để khiến cô ấm áp hơn.

Tả Dật Phi đứng ngoài phòng bệnh đột nhiên anh muốn buông tay, anh cảm thấy đây là quyết định chính xác nhất. Anh vốn dĩ chỉ muốn ích kỷ một lần, không để ý tới áp lực của Mạc gia và Uông gia, chỉ muốn mang cô rời đi. Nhưng bây giờ, anh biết, anh ra đi một mình là lựa chọn chính xác nhất.

Cho nên, Tả Dật Phi đã buông tay.

Mạc Tu Lăng ra khỏi phòng bệnh liền nhìn thấy Tả Dật Phi. Tả Dật Phi cũng nhìn anh nói: “Tôi muốn nhìn cô ấy một chút.”

Mạc Tu Lăng không nói cái gì, chỉ xoay người đi.

Tả Dật Phi nhìn theo Mạc Tu Lăng: “Tôi hy vọng cho dù anh làm bất cứ việc gì trước tiên hãy nghĩ đến cô ấy. Bởi vì cô ấy là một người không bao giờ nghe giải thích lý do, cô ấy chỉ nhìn vào kết quả.”

Cũng giống như quyết định năm ấy của anh, cho dù là vì sao, trong mắt Giang Nhân Ly, anh cũng đã lựa chọn rời bỏ cô, tất cả lý do cô đều không quan tâm.

Giang Nhân Ly phục hồi tinh thần, cô nghĩ người hiểu mình nhất là Tả Dật Phi, nhưng như vậy thì có gì tốt? Cô nhìn thân ảnh nằm trên giường. Trong mắt đàn ông, thứ mà phụ nữ muốn luôn rất khó kiếm, nhưng thực ra rất đơn giản. Chỉ cần anh đối tốt với cô, lúc nào cũng ở bên cạnh cô, thì tất cả mọi thứ đều không quan trọng.

Cô nằm sát vào anh, đưa tay ra ôm lấy anh.

Anh giật tay cô lại: “Ngủ đi!”

“Không.”

Anh có chút ảo não, “Này, em ôm vậy anh không ngủ được.”

Cô không để ý: “Không như vậy kết hôn làm gì?”

“Em kết hôn để có người ngủ cùng à?”

Giang Nhân Ly suy nghĩ một chút, “Lẽ nào anh không cảm thấy kết hôn cũng chỉ để ngủ?”

Mạc Tu Lăng bị cô làm cho phiền nao, “Nằm xa ra một chút.”

Cô ngồi dậy, đáng ghét!

”Không tình nguyện như vậy thì anh đi ra chỗ khác mà ngủ.”

Mạc Tu Lăng giống như được đại xá, anh cầm lấy gối đi ra ngoài phòng khách.

Cô ngồi ở trên giường, thật đáng ghét, đi thật! Anh từ lúc nào lại biết nghe lời như thế?

Cô phiền muộn. (hự. Tưởng có màn hot

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Cô muốn làm việc

Giang Nhân Ly dậy rất sớm, sau đó còn chuẩn bị bữa sáng cho anh, quần áo đi làm cũng đã sắp sẵn. Cô đã quyết định, phải làm người vợ tốt. Nhưng có điều cô cũng sẽ giúp anh trong sự nghiệp, không thể ở nhà ăn không mãi được. Mạc Tu Lăng sớm đã phát hiện ra ánh mắt cô mang theo điều gì lạ: "Em có chuyện gì mau nói, không cần kìm nén!" (ặc!!!)

Cô nịnh nọt nhìn anh: "Em cùng anh đi làm nha!"

"Em không cần lo lắng người khác nói em ăn không ngồi rồi, anh còn nuôi được em." Mạc Tu Lăng nhàn nhạt mở miệng.

"Em phải tự lập a!" Cô nhìn anh: "Nếu không anh thử ở nhà mỗi ngày không làm gì xem."

"Không phải mấy năm nay em sống rất tốt sao?"

"Sống tốt thì tốt, nhưng tinh thần và thân thể rất chán chường, biết đâu vài năm nữa anh chán ghét em thì sao?"

"Anh đồng ý với em sẽ không vứt bỏ em, yên tâm được chưa?"

"Lời hứa hẹn của đàn ông sao mà tin được."

Mạc Tu Lăng bị sặc.

Mạc Tu Lăng không chịu được cô nhõng nhẽo nên phải đưa cô tới công ty, cô thật đúng là không biết sợ ai: "Mạc tổng, chiếc xe này của anh phải đổi."

"Vì sao?" Mới mua được một năm.

"Em không thích."

"Cũng đâu phải do em mua."

Giang Nhân Ly không vui: "Thay xe khó hơn hay thay bà xã khó hơn?"

Mạc Tu Lăng không trả lời.

Đây không phải lần đầu tiên Giang Nhân Ly đến công ty, nhưng tần suất rất ít. Mạc Tu Lăng không để ý tới cô, mặc kệ cô mà đi làm việc. Cô cũng không ngại, tùy ý xem xét, sau đó nhìn Diệp Tư Đình đang kinh ngạc: "Rất giật mình vì thấy tôi ở chỗ này sao?"

Diệp Tư Đình đang cầm tài liệu trong tay, trong lòng bất bình: "Sao cô lại đến đây?"

Diệp Tư Đình vốn đã sai người điều tra, Giang Nhân Ly đã rời khỏi biệt thự của Mạc Tu Lăng, còn đến ở nhà Tả Dật Phi.

"Bởi vì… cuối cùng tôi cũng không để cho cô dễ chịu." Giang Nhân Ly mỉm cười nhìn cô ta: "Giống như năm xưa cô nói với tôi vậy, dù thế nào cô cũng không để tôi sống dễ chịu."

Diệp Tư Đình cũng cười: "Tôi thật đúng vinh hạnh, hoá ra cô và Mạc tổng hòa giải cũng chỉ là vì muốn trả thù tôi, thực sự là thụ sủng nhược kinh."

Giang Nhân Ly hiểu rõ, nếu như lời này bị Mạc Tu Lăng nghe được, chắc chắn sẽ khó chịu! Cô ta thật đúng là lúc nào cũng muốn kích động cô: "Tôi chỉ là tới nhắc nhở cô, thứ không thuộc về mình thì không nên cố gắng làm gì."

Diệp Tư Đình châm chọc: "Đúng vậy, toàn bộ đồ tốt trên thế giới này đều thuộc về Giang Nhân Ly cô, người khác đâu có tư cách hưởng thụ."

Giang Nhân Ly khẽ cắn môi: "Cô không cần châm chọc tôi, chúng ta cùng chờ xem quyết định của Mạc Tu Lăng."

Diệp Tư Đình vẫn thong dong: "Tôi càng tin tưởng Mạc tổng rất tốt với Đình."

Giang Nhân Ly khó chịu.

Chương Tâm Dật từ xa đã nhìn thấy Giang Nhân Ly và Diệp Tư Đình nói chuyện, cô đi qua chào hỏi: "Phu nhân." Giang Nhân Ly xuất hiện ở chỗ này, thật là không thiếu phiền phức, có điều tâm tình Mạc Tu Lăng chuyển biến tốt đẹp cũng không tồi.

Giang Nhân Ly liên tục vấp phải trắc trở, cô muốn giúp người khác làm gì cũng đều bị chối từ. Ai dám phiền phức cô chứ! Cô không thể làm gì khác hơn là ngồi nhàn rỗi, sau đó nhờ một cô thư ký mang cho mình một tách cà phê.

Mỗi người đều bận rộn, chỉ có mình cô ngồi một chỗ nhàn hạ. Có điều da mặt cô cũng đủ dày, nhàn nhã thì nhàn nhã!

(em cũng muốn được như chị a~~)

Giờ cơm trưa, cô và Mạc Tu Lăng đi xuống nhà ăn. Người khác thấy bọn họ đi cùng nhau thì cũng tự giác tránh xa. Chương Tâm Dật cầm đĩa cơm nhìn Diệp Tư Đình. Bình thường bọn họ sẽ ăn cơm cùng Mạc Tu Lăng nhưng hôm nay thì không thể.

Diệp Tư Đình nhìn Chương Tâm Dật: "Chúng ta cũng qua đó đi." (chuyên gia phá đám!!!!)

"Thế nhưng…"

"Mạc phu nhân không khó khăn đến như vậy đâu."

Chương Tâm Dật mơ hồ cảm thấy gì không đúng nhưng vẫn theo Diệp Tư Đình đi đến.

Giang Nhân Ly nhìn bọn họ: "Cùng nhau ăn đi!"

Chương Tâm Dật xấu hổ ngồi xuống.

Giang Nhân Ly liếc nhìn Diệp Tư Đình, sau đó gắp hết những món mình không thích ăn vào đĩa Mạc Tu Lăng.

Mạc Tu Lăng mặt nhăn nhíu: "Em không thích ăn có thể không lấy mấy thứ này."

Giang Nhân Ly vẻ mặt thản nhiên: "Chẳng phải là thấy anh gần đây rất gầy nên muốn tẩm bổ cho anh sao."

Mạc Tu Lăng cũng không thích ăn thịt, anh ăn hết cơm, bỏ lại thịt.

Giang Nhân Ly lấy món thịt này là vì tuy là thịt nhưng bên trong lại có ớt, cô rất thích ăn. Chương Tâm Dật nhìn Diệp Tư Đình, lại nhìn Giang Nhân Ly, cuối cùng nghĩ quan hệ giữa bọn họ có phần kỳ quái. Được rồi, Chương Tâm Dật thừa nhận, cô cũng là cảm thấy vô cùng hứng thú.

Giang Nhân Ly tốt bụng đề nghị: "Anh đi làm đi! Em giúp anh rửa bát."

"Không cần." Mạc Tu Lăng đứng lên đi về phía bồn rửa còn không quên quay người nhìn cô nói: "Cảm ơn."

Chương Tâm Dật càng thêm hiếu kỳ với đôi vợ chồng này, cô nhìn Giang Nhân Ly. Giang Nhân Ly lại rất thờ ơ: "Thư ký Chương, cơm không ngon sao? Nếu vậy đổi đầu bếp là được rồi."

"Không phải không phải." Chương Tâm Dật liên tục lắc đầu.

Diệp Tư Đình nhìn phản ứng của Mạc Tu Lăng, cô ta bắt đầu cảm thấy lạnh sống lưng. Tất cả chuyện này dường như hoàn toàn không giống trong tưởng tượng của cô ta.

Giang Nhân Ly thực sự là đã chịu đựng đủ rồi. Cô đi vào phòng trà lấy nước, dù sao cô cũng phải biết ý không muốn nhờ tới cô thư ký kia được nữa. Cô vừa lấy được nửa cốc nước nóng thì Giang Nhân Đình đi vào. Cô ta cũng cầm cốc vào lấy nước, đột nhiên tay cô ta run lên. Giang Nhân Ly liếc nhìn cô ta, sau đó Giang Nhân Đình thực sự đem chiếc cốc đổ lên tay mình. (điên!)

Giang Nhân Đình hô lên một tiếng, cốc nước rơi xuống.

Mạc Tu Lăng lập tức chạy đến, thấy tay Diệp Tư Đình đỏ lên và nét mặt thống khổ.

Giang Nhân Ly lập tức tìm người xử lý vết thương cho Diệp Tư Đình, lúc này mới nhìn về phía Mạc Tu Lăng: "Vừa em lấy nước không cẩn thận làm đổ lên tay cô ấy."

Mạc Tu Lăng kỳ quái nhìn cô.

Giang Nhân Ly đi lên phía trước khẽ nói nhỏ vào tai anh: "Lẽ nào Mạc tổng hoài nghi chính cô ta tự làm mình bỏng rồi đổ oan cho em?" (yeah! Em phục chị Ly! Thông minh! Cực kỳ thông minh!)

Anh liếc mắt nhìn cô, sau đó quay lại xem vết bỏng của Diệp Tư Đình.

Giang Nhân Ly khóe miệng cong lên, cô biết "ý tốt" của Giang Nhân Đình. Nếu như cô ta đã muốn đổ oan cho cô thì cô sẽ giúp cô ta được như ý nguyện. Nếu không chẳng phải cô ta bị thương sẽ uổng công sao? Cùng lắm là cô phải chịu ấm ức một chút, nhưng hiện tại cô cũng chẳng cảm thấy ấm ức như vậy.

Giang Nhân Đình thật đúng là đã có tính toán, vì thấy Mạc Tu Lăng ở bên ngoài cho nên cô ta mới cố tình đi vào trong này gây chuyện. (đáng không hả Đình???)

Giang Nhân Ly hiểu rõ điều đó. Mạc Tu Lăng đưa Giang Nhân Đình vào phòng y tế. Giang Nhân Ly cũng đi theo, cố gắng bày ra bộ dạng mình là kẻ gây chuyện. Giang Nhân Đình bị thương không quá nặng, bác sĩ chỉ bảo cô ta chú ý hơn mà thôi.

Giang Nhân Ly vẻ mặt hổ thẹn nhìn Giang Nhân Đình: "Thật xin lỗi đã khiến cô bị thương, hay là cô nghỉ ngơi nửa ngày đi, mai lại đi làm" (chị Ly quá cao tay, tương kế tựu kế! ^^)

Giang Nhân Đình trong ánh mắt có chút tức giận, nhưng không có biểu hiện ra ngoài. (cái này gọi là gậy ông đập lưng ông nha cưng :X)

Mạc Tu Lăng chỉ im lặng khi nghe Giang Nhân Ly nói, đại khái cũng là ngầm đồng ý.

Anh lái xe đưa Diệp Tư Đình về nhà rồi mới quay lại công ty. Anh tức giận nhìn Giang Nhân Ly: "Em cũng về nhà."

"Không."

"Em nói xem em có thể làm được việc gì có ích."

Lời này thực sự là đã kích động cô, có điều cô biết tự mình sai cho nên thái độ rất tốt: "Để em thay cô ta làm việc."

Anh cười, không nói gì.

"Em không đòi anh tiền lương đâu."

Giang Nhân Ly đã có phần đánh giá cao năng lực của mình. Cho dù cô học hỏi rất nhanh nhưng những số liệu này cũng không dễ dàng xử lý như vậy. Nhưng miễn cưỡng cô vẫn có thể ứng phó được, tuy rằng rất vất vả. Lúc này cô thực sự cảm thấy mình đúng là có phúc hưởng thụ, chẳng phải khổ sở kiếm tiền.

Xưa nay cô vẫn là người không thích ràng buộc bản thân. Hồi còn đi học cô ghét nhất là thầy giáo giảng quá giờ, cô cho rằng mọi chuyện đều phải sắp xếp thời gian hợp lý.

Rất rõ ràng, cô đã bị đả kích rồi. Việc này không thể qua loa đại khái được, một con số lẻ cũng vô cùng quan trọng.

Ba ngày nay cô đều cùng Mạc Tu Lăng đi làm, cùng anh tan ca về nhà. Mặc dù mệt, nhưng cô chưa từng thỏa mãn như thế bao giờ. Cuộc sống như vậy thật không đến nỗi buồn tẻ.

Về đến nhà cô như nhớ tới cái gì: "Hoá ra anh có tiền như vậy."

Anh nâng cằm cô: "Hoá ra em tham tiền!"

"Ai không thích tiền chứ?"

Anh chỉ cười, không phản bác.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Phạm sai lầm

Diệp Tư Đình ba ngày sau đi làm lại biết được tất cả mọi việc của mình đều do Giang Nhân Ly đảm nhiệm thì vô cùng phẫn nộ. Cô ta cũng không biểu lộ ra ngoài chỉ rất bình tĩnh nhìn Giang Nhân Ly đang xử lý tài liệu. Giang Nhân Ly cô ta đến cũng không thèm chú ý.

Đột nhiên Diệp Tư Đình cười: "Mạc phu nhân, chỗ này có chút vấn đề."

Giang Nhân Ly sửng sốt, đề phòng Giang Nhân Đình tìm ra sai sót cho nên cô đã rất cẩn thận rồi.

“Đâu?” Cô tỏ ra khách khí.

“Cái này định giá quá cao, nếu như dựa theo giá này công ty sẽ lỗ vốn mất.” Giang Nhân Đình lộ ra một tia cười cợt.

Giang Nhân Ly không hiểu: “Tôi dựa theo giá nguyên vật liệu và nhân công mà tính ra.”

Diệp Tư Đình không ngại: “Có thể là Mạc phu nhân ở nhà nhiều quá không hiểu rõ thị trường.” Cô ta đưa ra một tập tài liệu: “Dựa theo cái này để tính toán mới chính xác.”

Giang Nhân Ly nhìn tập tài liệu mới hiểu được, hóa ra là tập tài liệu cô sử dụng là cũ, giá nguyên vật liệu sớm đã thay đổi, cho nên Giang Nhân Đình mới bắt được lỗ thủng này.

Giang Nhân Ly có chút phẫn nộ: “Diệp tiểu thư thật đúng là nhân viên đắc lực của Bắc Lâm, có cô ở đây Tu Lăng đúng là đã nhẹ nhàng rất nhiều.”

“Đây đều là công việc của tôi.” Giang Nhân Đình cười: “Công việc này cần có chuyên môn, Mạc phu nhân không phải chuyên về lĩnh vực này tất nhiên khó tránh khỏi sai phạm. Dù sao Mạc phu nhân cũng đã làm rất tốt rồi, trong thời gian ngắn vậy đã xử lý tốt những việc này.”

Giang Nhân Ly nhìn cô ta: “Có cô rồi tôi cũng không cần phải lo những sai phạm này nữa. Dù sao cô cũng sẽ dọn dẹp. Tiền lương Bắc Lâm cũng đã trả đủ cho cô.”

“Đây là tất nhiên.”

Giang Nhân Ly lúc này mới yếu ớt rời đi, nhưng cô phải thừa nhận, Giang Nhân Đình đã giỏi hơn cô nghĩ. Xem ra cần phải nhìn cô ta với ánh mắt khác xưa.

Bắc Lâm bận rộn nhất vào lúc này là vì sẽ hợp tác với nhà họ Cố. Trước năm mới sẽ có một tiệc rượu long trọng, đến lúc ấy Cố Diễn Trạch cũng tới tham gia bàn bạc về kế hoạch hợp tác với Bắc Lâm. Đây là dự án mà Bắc Lâm rất tâm huyết.

Mạc Tu Lăng bận rộn nhất từ trước tới giờ, mỗi khi về đến nhà đều leo lên giường ngủ. Giang Nhân Ly thời gian này cũng không đến công ty làm loạn.

Giang Nhân Ly đột nhiên cảm thấy mình đúng là kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Mới vài ngày đã bị trở về nguyên hình. Cô cũng biết anh rất vất vả, nhưng cô cũng rất buồn chán, anh trở về nhà cũng chả buồn nói chuyện với cô. Được rồi, hiểu nhau là một chuyện, nhưng cũng cần phải nói chuyện.

Anh vừa mới nằm xuống, cô cũng không tin anh đã ngủ.

Cô kéo áo anh: “Chúng ta nói chuyện phiếm đi!”

Anh không nhúc nhích.

Cô chu miệng: “Em không ngủ được.”

Mạc Tu Lăng bất đắc dĩ: “Vậy em cũng muốn anh mất ngủ cùng em à?”

“Em biết anh chưa ngủ.”

Mạc Tu Lăng ngậm chặt miệng.

“Tiệc rượu thu xếp thế nào rồi?”

Anh không nói lời nào.

“Đến lúc đó em cũng muốn đi. Nghe nói vị tổng giám đốc họ Cố này không kết hôn với một cô gái môn đăng hậu đối mà cưới một cô bé lọ lem, em muốn đi xem cô ta như thế nào.”

Anh vẫn không nói.

“Mạc Tu Lăng, anh nói một câu sẽ chết sao!”

Mạc Tu Lăng liên tiếp tức giận, hai tay anh tóm được đôi tay nhỏ bé không ngừng lộn xộn của cô. Anh nuốt nước miếng, sau đó kéo cô lại gần mình, tinh tế hôn cô.

Cô hơi sửng sốt, tay anh luồn vào trong áo ngủ của cô.

Cô nghe thấy hơi thở của anh, sau đó mới đáp lại.

Tay anh lần mò quần áo trên người cô cởi ra, thân thể anh có chút cứng. Cô ôm lấy anh. Bỗng nhiên anh thở dốc, từ trên người cô lăn xuống giường.

Cô ngạc nhiên: “Anh làm sao vậy?”

“Em đừng cử động!”

“Em không cử động.”

Anh ôm cô chặt như vậy sao mà cử động được?

“Đừng nói nữa.”

Cô thở một hơi, cũng không thể nói là: “Em không nói nữa”, vì vậy không thể làm gì khác hơn là im lặng.

Ngày diễn ra tiệc rượu, Giang Nhân Ly ăn mặc rất xinh đẹp và nổi bật. Đây là lần đầu tiên cô cùng Mạc Tu Lăng công khai tham gia hoạt động. Cô cảm thấy tò mò, có một chút kích động.

Hầu như tất cả những nhân vật nổi tiếng đều được mời đến, cho nên tiệc này cũng có thể coi là long trọng nhất. Khách khứa ai lấy cũng rất hoành tráng, điều này đủ cho thấy tầm ảnh hưởng của Bắc Lâm lớn như thế nào. Hơn nữa nơi này chính là khách sạn tư nhân của Mạc Tu Lăng, trang hoàng phải nói là vào hạng nhất trong toàn quốc.

Đương nhiên, điều này càng cho thấy địa vị của Mạc Tu Lăng hôm nay, hơn nữa còn phô trương thế lực của mình ở toàn miền Bắc.

Giang Nhân Ly khoác tay Mạc Tu Lăng, hai người bọn họ vừa ra đại sảnh liền thu hút ánh mắt của mọi người ở đây. Mạc Tu Lăng cũng nhìn lướt qua mọi người, vẻ mặt thản nhiên, hơn nữa còn tỏ rõ sự quyết đoán trong ánh mắt. Giang Nhân Ly liếc mắt liền trông thấy Tả Dật Phi. Cô mở miệng: “Bà xã của anh nợ tiền người ngoài đấy.”

Mạc Tu Lăng nhìn thoáng qua Tả Dật Phi, sau đó khẽ ừ hứ một tiếng: “Vẫn may là em được gả cho một người có tiền.”

Giang Nhân Ly cười: “Ý của anh là sẽ giúp em trả nợ a!”

Mạc Tu Lăng trừng mắt nhìn cô không nói g. Trước đó không lâu còn mới tặng cho Tả Dật Phi công trình kia, còn chưa biết thu được bao nhiêu lời, vậy mà cô còn không biết xấu hổ mà mở miệng.

Cố Diễn Trạch đi vào thu hút toàn bộ sự chú ý. Tuy rằng lần này mở tiệc rượu là vì anh ta nhưng rõ ràng là anh ta cố ý đến muộn. Còn chưa hợp tác mà đã ra oai.

Giang Nhân Ly đánh giá Cố Diễn Trạch, trẻ hơn so với cô tưởng tượng. Người phụ nữ bên cạnh chính là vợ anh ta.

Cố Diễn Trạch đi đến: “Mạc tổng thứ lỗi, tắc đường quá lâu cho nên đến muộn. Tôi xin chịu phạt ba chén.”

Lời này đúng là nghe không ra một kẽ hở. Giang Nhân Ly cười nhìn về phía Mạc Tu Lăng, anh không nói gì.

Cố Diễn Trạch uống hết ba ly rượu sau đó hứng thú nhìn Giang Nhân Ly: “Đã được nghe qua Mạc tổng cưới được một mỹ nhân đẹp nghiêng nước nghiêng thành, hôm nay mới biết lời đồn không hề giả. Từ lâu đã muốn chiêm ngưỡng dung nhan Mạc phu nhân tiếc là mãi vẫn chưa có cơ hội.”

Biết rõ phụ nữ cũng chỉ là để chưng diện mà nói như vậy. Có điều Giang Nhân Ly lại rất hứng thú nhìn Bùi Sơ Ảnh đang đứng sau Cố Diễn Trạch: “Người ta nói con gái miền Nam đều xinh đẹp thông minh, tổng giám đốc Cố mới đúng là con mắt tinh tường.”

Cố Diễn Trạch lúc này mới kéo Bùi Sơ Ảnh đến bên cạnh: “Nào, đây là Mạc tổng, mời anh ấy một ly đi.”

Bùi Sơ Ảnh thoạt nhìn dường như có chút không muốn, nhưng vẫn uống.

Giang Nhân Ly nghi hoặc, sao cô lại cảm thấy hình như Cố Diễn Trạch là cố ý.

Giang Nhân Ly lấy tư cách là chủ nhà mời Bùi Sơ Ảnh đi nói chuyện, để hai người đàn ông ở lại. Cô cảm thấy Bùi Sơ Ảnh rõ ràng tâm trạng không tốt, có chút sợ hãi, có vẻ không thích ở nơi này. Bản thân cô cũng không thích nhưng đã tới đây rồi cô vẫn phải tỏ ra tự nhiên,vậy mà Bùi Sơ Ảnh lại không làm được.

Dù sao thì đi giao tiếp xã hội cũng nên tỏ ra khách khí một chút, Bùi Sơ Ảnh không thể nào không biết điều đó. Giang Nhân Ly cũng không bận tâm, cô rất tự nhiên giới thiệu cho Bùi Sơ Ảnh những người cô ta không biết. Giang Nhân Ly đưa Bùi Sơ Ảnh lên sân thượng, sau đó mới tỉ mỉ quan sát cô ta. Rất dịu dàng, càng nhìn càng cảm thấy có khí chất. Có điều cô không thích kiểu phụ nữ này, đều chỉ là Quỳnh Dao mà thôi. Tiểu tam ấy à, ai cũng xinh đẹp như ai, đã vậy lại còn được cả điểm nhu nhược!

Nghe nói bọn họ mới kết hôn không lâu, Giang Nhân Ly cười: “Cố phu nhân bình thường thích làm gì?”

Bùi Sơ Ảnh suy nghĩ một chút: “Không nhiều lắm, hiện tại tôi đang làm việc ở một bệnh viện.”

Theo lý mà nói cô ta không cần đi làm nữa, chỉ với thân phận hiện tại, cho dù muốn làm việc cũng sẽ tìm được một chỗ rất tốt. Giang Nhân Ly tựa hồ đã hiểu ra: “Cố tổng hẳn là không biết?”

“Cô rất thông minh.”

“Chỉ là suy đoán.”

“Vậy Mạc phu nhân thích làm gì?”

“Tôi cái gì cũng thích, và có lẽ cái gì cũng không thích.” Giang Nhân Ly cười cười: “Nghe nói Cố phu nhân vẽ tranh rất đẹp.”

Bùi Sơ Ảnh sắc mặt thay đổi một chút.

Giang Nhân Ly lập tức đã nhận ra: “Cô đừng hiểu lầm, chỉ là tôi thỉnh thoảng đi xem triển lãm, có lần đã từng xem được bức tranh “Trời thu bi thương”. Có điều vẫn chưa được vinh hạnh thấy những tác phẩm lớn của cô.”

“Chỉ là vẽ chơi mà thôi.”

Giang Nhân Ly lắc đầu, cô cũng hiểu hội họa, tất nhiên sẽ hiểu được Bùi Sơ Ảnh là đang khiêm tốn. Nhưng có vẻ như cô ta không muốn đề cập tới chuyện này.

Giang Nhân Ly đưa cô ta ra ngoài này, phát hiện cô ta dường như không muốn có người bên cạnh mình, cho nên cô mượn cớ rời đi. Làm người, cũng nên thức thời một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Cảm giác phiền toái

Cố Diễn Trạch và Mạc Tu Lăng dường như trò chuyện với nhau rất vui vẻ. Có điều ai cũng biết người Trung Quốc đều giỏi ngụy trang, sẽ hết sức cố gắng mà đem tầng tầng lớp lớp tiếng Trung ra để phát huy. Hơn nữa, sau khi nói chuyện xong, chuyện đầu tiên Cố Diễn Trạch làm không phải là đi xem vợ mình. Giang Nhân Ly nhìn Bùi Sơ Ảnh đứng một bên. Người ta nói nhìn người đã có thể nhìn ra tính cách, Bùi Sơ Ảnh này lúc đầu chính là dịu dàng nhu nhược, không tranh không đoạt, nhưng dường như lại khiến người ta buông không được. Người như thế chỉ còn chờ thời cơ tốt là sẽ tìm được một người đàn ông sẵn sàng yêu thương cô ta. Cô lại nhìn Cố Diễn Trạch, anh ta đang một mình đi ra ban công.

Ban công ở đây rất ít, hơn nữa phong cảnh trên mỗi ban công lại không giống nhau. Những chỗ này đều được chuyên gia thiết kế, tuy rằng có chút không được tự nhiên.

Giang Nhân Ly đi ra phía trước: “Cố tổng sao lại ở đây một mình ngắm cảnh, lẽ nào ở ngoài này ngắm cảnh tốt hơn rượu ngon món ngon trong kia?”

Cố Diễn Trạch cười. Anh biết nếu như trả lời là đúng vậy thì chắc chắn người phụ nữ này sẽ nói là do Mạc Tu Lăng sắp xếp không tốt khiến anh cảm thấy không thoải mái, nếu anh nói không phải thì cô sẽ lại hỏi vì sao anh còn đứng đây. Tốt nhất là nên im lặng. (ẹc, hại não quá, ở đâu ra mà toàn siêu nhân thế này hả trời????)

“Vậy Mạc phu nhân sao lại ra đây?”

“Cố tổng là khách quý của chúng tôi, tôi đương nhiên không thể để Cố tổng đơn độc ở đây rồi.”

Cố Diễn Trạch trong mắt xẹt qua một ý cười: “Vậy cô không sợ Mạc tổng một mình ở trong kia cũng đơn độc sao?”

“Khách lớn hơn chủ.”

Bốn chữ đã nói lên thân phận của bọn họ. Cố Diễn Trạch chính là khách quý của bọn họ, cho nên cô có nghĩa vụ phải quan tâm đến anh ta, còn Mạc Tu Lăng, ạnh chính là chủ nhân nơi này.

Cố Diễn Trạch lắc đầu. Người với người sao lại khác nhau đến vậy? Có điều anh sẽ không mong muốn người phụ nữ của mình xuất đầu lộ diện, giữ ở nhà thật tốt.

“Tôi hẳn nên cảm thấy vinh hạnh?” Hắn nhíu mắt.

“Tất nhiên.”

Thật là có người như vậy, Cố Diễn Trạch cười.

Giang Nhân Ly cố ý nhìn thoáng qua Bùi Sơ Ảnh đứng phía xa: "Hai người thật không giống vợ chồng mới cưới. Một chút cũng không giống."

"Vậy như thế nào mới đúng?" Cố Diễn Trạch chăm chú lắng nghe.

"Chính là cho dù nội tình có thế nào thì bên ngoài vẫn biểu hiện tương kính như tân. Có điều cả hai loại này, một loại là vốn dĩ không có cảm tình, chỉ biểu diễn trước mặt người ngoài mà thôi. Loại còn lại chính là thực sự yêu. Đơn giản là như vậy."

"Vậy cô nghĩ tôi thuộc loại nào?"

"Anh không thuộc loại nào hết." Giang Nhân Ly khẳng định, lúc này cô cố ý đến gần Cố Diễn Trạch, giơ tay lên hướng về mặt anh ta. Cố Diễn Trạch cấp tốc né tránh, trên mặt còn có phần buồn bực. Giang Nhân Ly cười, vì vừa rồi Bùi Sơ Ảnh vừa quay lại nhìn bọn họ. Người đàn ông này thật đúng là…

Cố Diễn Trạch vốn định cho cô biết mùi vị nhưng cuối cùng vẫn bỏ qua.

Mạc Tu Lăng nghiêm nghị đi đến.

Cố Diễn Trạch lại hàn huyên với Mạc Tu Lăng một lúc sau đó Mạc Tu Lăng mới đưa cô đi.

Cố Diễn Trạch lắc đầu, xem ra hai người đó thuộc loại thứ hai. Anh lại nhìn Bùi Sơ Ảnh, vậy anh và cô bao giờ mới có thể tốt đẹp như trước?

Diệp Tư Đình và Chương Tâm Dật cũng bận rộn ở đây, Giang Nhân Ly có chút không đành, hai người bọn họ đúng là nhân viên tốt của Bắc Lâm!

Mạc Tu Lăng căn bản là không để ý tới cô, cô cũng không thú.

Diệp Tư Đình đi theo Mạc Tu Lăng, giúp anh uống khá nhiều rượu.

Giang Nhân Ly nhìn bọn họ, cảm giác có chút khó chịu. Cô cầm lấy một ly rượu, rồi lại nhìn Giang Nhân Đình. Cô rốt cục hiểu vì sao mình Giang Nhân Đình. Dù la cô ta không làm bất cứ chuyện gì, dù Mạc Tu Lăng cũng không dây dưa gì với cô ta, nhưng chính là thái độ của cô ta, cô ta hình như vĩnh viễn xuất hiện trong thế giới của cô, giống như một cái rễ cây ăn sâu. Dù chẳng nguy hại gì, nhưng lai rất chướng mắt.

Diệp Tư Đình uống rất nhiều khiến cho Mạc Tu Lăng cũng có chút áy náy. Mặc dù chính anh uống cũng không hề ít, nhưng tửu lượng của anh nhất định hơn cô ta. Giang Nhân Ly nhìn ra vẻ áy náy trên mặt Mạc Tu Lăng, cô nâng Giang Nhân Đình dậy: "Đi toilet hay vào phòng nghỉ ngơi?"

Giang Nhân Đình đúng là rất khó chịu, Giang Nhân Ly đưa cô ta vào WC, cô ta lập tức nôn ra.

Cô nhìn bộ dạng Giang Nhân Đình lúc này, trong lòng có phần chua xót, đó là vì sao?

Đợi Giang Nhân Đình đỡ hơn, Giang Nhân Ly mới đưa cô ta ra ngoài.

"Cô ấy thế nào?" Mạc Tu Lăng thoạt nhìn có chút lo lắng.

"Vừa nôn ra rồi, em đưa cô ta đi nghỉ ngơi."

Mạc Tu Lăng gật đầu, vừa mới chuẩn bị đi cùng thì lại bị một vị khách giữ lại.

Giang Nhân Ly lúc này mới đỡ Giang Nhân Đình lên lầu hai nghỉ ngơi. Cô vừa dìu cô ta, vừa mở cửa. Trán cô đã đẫm mồ hôi, cô cẩn thận đỡ Giang Nhân Đình vào.

Ngay lúc ấy, Giang Nhân Đình đột nhiên giãy giụa. Trên tay Giang Nhân Ly đều là mồ hôi, nhất thời không giữ yên được Giang Nhân Đình. Cô ta ngã xuống đất, phát ra tiếng vang.

Mạc Tu Lăng đi vào.

Giang Nhân Đình thống khổ kêu lên: "Sao cô lại buông tay?"

(bạn Sah miễn cho ý kiến!)

Giang Nhân Ly vẫn còn trừng mắt nhìn cô ta, vết sưng trên trán cô ta khá lớn, nhưng cô cười không nổi, bởi vì Mạc Tu Lăng đã nhanh chóng nâng cô ta lên, cẩn thận hỏi: "Đau không?"

Giang Nhân Đình bị ngã đau, cảm giác say cũng voi đi không ít: "Sao không đau được."

Mạc Tu Lăng nhìn Giang Nhân Ly đang đứng một bên: "Còn không đi lấy thuốc."

(thứ lỗi cho mình, mình thực sự muốn nguyền rủa cái tên chết tiệt này!)

Giang Nhân Ly trợn mắt há mồm nhưng cô không nói gì, vẫn đi ra ngoài.

Cô càng chạy càng tức giận, điên mới đi lấy thuốc. Bực mình nhất là gặp Cố Diễn Trạch, Cố Diễn Trạch nhìn cô cười: "Thế nào? Có phải cảm thấy nên chăm sóc chồng mình thật tốt, không nên rảnh rỗi đi lo chuyện nhà người khác không?"

Giang Nhân Ly trừng mắt nhìn anh ta, mới vậy đã mang thù.

"Tôi tương đối đặc biệt, cho nên đừng dùng ánh mắt bình thường nhìn tôi."

"Ồ."

Giang Nhân Ly ngồi xuống, vừa vặn nghĩ ra chuyện để làm: "À, tôi xem tướng cho anh nhé!"

"Cô còn làm được cái này à?" Cố Diễn Trạch tuy rằng không tin, nhưng vẫn vươn tay ra.

"Anh đời này quá mức thuận buồm xuôi gió, cho nên ông trời sẽ khiến cho anh gặp trắc trở trên đường tình cảm. Anh phải nỗ lực khắc phục."

Cố Diễn Trạch cô, rõ ràng là biết cô nói lung tung, nhưng vẫn rất phối hợp: "Vậy cô nói xem, tôi khắc phục thế nào?"

"Vậy anh thấy anh với đối phương tình cảm sâu đậm thế nào?"

"Có liên quan sao?"

"Đương nhiên là có. Nếu như anh không quan tâm đối phương thì rất đơn giản, chắc chắn sẽ không phải chịu tổn thương. Nhưng nếu anh rất quan tâm đối phương, khẳng định sẽ có rất nhiều vấn đề, sẽ rất phiền phức."

"Nếu như là người đến sau thì phải làm sao?"

Giang Nhân Ly nhìn anh ta: "Nếu như anh thực sự yêu một người, như vậy dù cô ấy làm cái gì, sai hay đúng, anh đều phải tha thứ, phải khoan dung, đối xử tốt với cô ấy. Nếu có gì bất an, đau khổ, tốt nhất coi như cái gì cũng không biết, cái gì cũng chưa xảy ra. Tất cả tùy duyên, không cần phải tự gây thêm phiền phức. Không phải có câu người không biết thì không khổ hay sao?"

"Cô đang dạy tôi làm một người đàn ông tốt đấy à?" Cố Diễn Trạch vẻ mặt lơ đễnh.

Giang Nhân Ly lắc đầu, ánh mắt có chút cô đơn: "Thế giới này đâu có cái gì là tuyệt đối, có điều cứ sống ngày qua ngày, tốt hơn nên cố gắng để mình không phải tiếc nuối. Anh nói xem, người ta hà tất sao phải suy nghĩ nhiều như vậy. Trong TV đầy rẫy cái gì mà trả thù cho cha rồi cuối cùng lại yêu kẻ thù của mình. Tôi ghét nhất mấy cái chuyện đó, nếu sợ đối phương mang lại phiền phức như vậy thì đừng nên yêu, nếu đã yêu rồi thì đừng nghĩ nhiều, cố gắng ắt sẽ được."

"Suy nghĩ của cô thật đúng là giản đơn." Cố Diễn Trạch thở dài một hơi, lại cảm thấy suy nghĩ của cô không đơn giản. Nếu đã yêu, vậy nỗ lực yêu đi, chỉ cần còn sống, làm gì có chuyện gì không thể giải quyết? Quá khứ đã qua đi, người ta không nên dùng nguyên nhân này làm mình khó chịu, nỗ lực sống, nỗ lực đi yêu, nỗ lực hạnh phúc.

"Giản đơn sao?" Giang Nhân Ly lắc đầu: "Cảm giác rất khó tin!"

Cố Diễn Trạch nhìn cô: "Vậy cô làm được sao?"

Cô im lặng một hồi: "Tôi hẳn sẽ nỗ lực."

Chẳng phải chính là còn chưa có làm được sao? Có điều đây đúng là một người thuần thục.

Cố Diễn Trạch lắc đầu: "Tôi muốn thử một chút xem"

Cô nhìn vào mắt anh ta, sáng tựa sao. Anh ta đứng lên đi tới bên Bùi Sơ Ảnh. Lúc này, Giang Nhân Ly đột nhiên cảm thấy chua xót. Cô phát hiện, bọn họ đứng chung một chỗ thật đúng là đẹp đôi.

Giang Nhân Ly xoay người, thấy Mạc Tu Lăng từ trên cầu thang đi xuống:"Thuốc đâu?"

Cô than: "Quên mất rồi!"

Mạc Tu Lăng liếc nhìn cô một cái, trong mắt có chút khó hiểu. Giang Nhân Ly đi theo sau: "Em đưa anh đi!"

"Không cần." Mạc Tu Lăng đi vài bước, sau đó quay đầu lại nhìn cô: "Anh biết em không thích Đình, nhưng cô ấy không phải Đình."

Giang Nhân Ly xiết chặt tay, móng tay đâm vào da khiến cô đau đớn. Nhưng rõ ràng không chảy máu. Đúng vậy, không phải tất cả vết thương đều sẽ chảy máu, cũng không phải chỉ có chảy máu mới đau.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Là ai nợ ai

Lòng cô đau nhói. Cô vẫn cho rằng mình là mặt trái của Uông Tố Thu. Nhưng lúc này cô mới phát hiện, hóa ra cô chính là đóng khung của mẹ. Không bao giờ giải thích, không bao giờ muốn biến bản thân thành hèn mọn. Lúc cô còn học cấp ba, cô từng đọc được một câu chuyện.

Có một cô gái từ nhỏ đã bị bố mẹ coi như là con trai, họ nói với cô con gái không phải lúc nào cũng ngốc hơn con trai. Trong hoàn cảnh sống như vậy, cô từ nhỏ đến lớn làm việc gì cũng không chịu tỏ ra thua kém hay yếu kém ai. Cho nên lúc nào cô cũng có tên trong danh sách tăng ca, đồng nghiệp nam cũng sẽ không giúp đỡ cô. Nguy hiểm hơn chính là lúc cô uống rượu, không bao giờ chịu thua kém đối phương, mỗi lần đều bị chuốc đến say.

Nhưng mà có một ngày, cô gái ấy cùng một nữ đồng nghiệp đi ra ngoài kiểm tra sổ sách. Ngay từ đầu cô đã tỏ ra không chịu thua kém, uống rất nhiều rượu. Nhưng cô gái đi cùng cô lại tỏ ra ôn nhu nói: "Tôi là phụ nữ, các anh nên nhường tôi mới đúng." Chỉ một câu nói của cô ta, mấy đồng nghiệp nam kia không hề trút rượu hai người nữa. Hơn nữa bọn họ còn thanh toán toàn bộ tiền cơm.

Từ đó, cô gái kia hiểu được một điều, tỏ ra mềm yếu cũng chính là một loại vũ khí của con gái. Vậy mà nhiều năm nay cô đã sống uổng phí!

Nhưng Giang Nhân Ly sau khi nghe xong câu chuyện lại im lặng rất lâu. Lẽ nào chỉ có tỏ ra mềm yếu mới có thể đạt được thứ mình muốn? Người kiên cường đáng bị người ta bỏ quên, không được ai bảo vệ?

Giang Nhân Ly nhìn bức ảnh của Trương Bá Chi lúc phỏng vấn, cô đã khóc, bởi vì Trương Bá Chi đã nói một câu: "Lúc tôi gặp chuyện không may sẽ không có ai gọi điện cho tôi, bởi vì bọn họ đều biết tôi rất kiên cường."

Giang Nhân Ly không muốn suy nghĩ ánh mắt Mạc Tu Lăng nhìn cô là có ý gì. Giống như năm đó trong phòng bệnh, cô tát Giang Nhân Đình một cái cũng thấy được ánh mắt ấy của anh. Trong ánh mắt có chán ghét, có căm hận.

***

Mạc Tu Lăng rất quan tâm tới Diệp Tư Đình, vừa đưa đi bệnh viện, vừa đưa về nhà. Giang Nhân Ly lạnh lùng nhìn anh, chưa bao giờ thấy anh làm việc gì tích cực như vậy.

Tiệc rượu rất thành công, Mạc Tu Lăng và Cố Diễn Trạch bàn bạc chuyện hợp tác cũng rất thuận lợi, chỉ chờ sang năm bắt tay khởi động dự án. Trong mắt Mạc Tu Lăng không thấy vẻ vui mừng, ánh mắt Giang Nhân Ly cũng lạnh lùng.

Mãi đến khi về đến nhà, Giang Nhân Ly cũng không nói một câu với Mạc Tu Lăng.

Mạc Tu Lăng cũng không để ý tới cô, vào nhà liền đi lấy một cốc nước uống. Thực sự anh có chút choáng váng, anh đã uống không ít rượu. Uống xong cốc nước anh phát hiện Giang Nhân Ly vẫn đang nhìn mình.

"Em cũng muốn uống nước sao?"

"Thứ anh đã uống qua dựa vào cái gì muốn em uống?" Cô nhìn anh, sau đó xoay người.

Thực ra, cô vốn không thích uống nước trắng.

Mạc Tu Lăng sửng sốt, buông cốc nước xuống, từng bước một đến gần cô: "Chịu không nổi rồi à?"

"Cái gì?"

"Anh nói, em ngay cả một chút ấm ức như vậy đã không chịu nổi rồi à?"

Cô kỳ quái nhìn anh: "Anh có ý gì?"

Anh tùy tiện bỏ lại một câu: "Chúng ta đã đối mặt với rất nhiều ấm ức, nghĩ lại thì hình như anh cũng làm chuyện gì quá vô dụng."

Cô ngồi tại chỗ, nhìn anh đi vào phòng tắm.

Đêm đó, hai người bọn họ không hề để ý đến đối phương. Cô chỉ im lặng, thông thường người ta vẫn bảo chỉ cần người mà ta quan tâm tin tưởng mình, thì cho dù cả thế giới không tin cũng không quan trọng. Nhưng, hình như ý nghĩ ấy sai rồi?

Hôm sau cô dậy rất muộn, cầm vào điện thoại mới phát hiện Tần Ngả Trữ đã gọi cho cô không dưới năm lần.

Nhất định là xảy ra chuyện gì. Ngay cả bữa sáng cô cũng không ăn mà vội vàng chạy đến nhà Tần Ngả Trữ. Cũng may, Tần Ngả Trữ còn ở nhà.

"Mình còn tưởng cậu bề bộn nhiều việc." Giọng điệu Tần Ngả Trữ nghe không ra vui buồn.

"Có chuyện gì vậy?"

Tần Ngả Trữ cười cười: "Không có chuyện gì. Mình chỉ muốn cậu cùng mình đến bệnh viện thăm anh ấy."

Giang Nhân Ly nhìn ánh mắt thản nhiên của Tần Ngả Trữ, không biết cô hiện tại có suy nghĩ gì.

"Cậu đừng lo lắng, mình chỉ đi thăm anh ấy thôi."

Dọc đường đi, Giang Nhân Ly nghe Tần Ngả Trữ nói lại, Ngô Vĩnh Diễn lần này bị thương rất nặng, có thể sẽ phải ở lại trong bệnh viện rất lâu. Bởi vì Ngô Vĩnh Diễn kiên trì muốn kết hôn với người con gái kia cho nên quan hệ giữa anh ta và cha mẹ cũng rất căng thẳng. Sau khi biết không có gì ảnh hưởng đến tính mạng con trai, cha mẹ anh ta cũng không đến bệnh viện thăm anh ta nữa.

Suốt dọc được Tần Ngả Trữ không có gì bất thường nhưng lúc đến bệnh viện rồi cô lại run lên. Giang Nhân Ly đỡ lấy cô, sắc mặt cô tái nhợt: "Mình không sao."

Giang Nhân Ly gật đầu, cô tin Tần Ngả Trữ, không cần bất cứ lý do nào,cô vẫn tin Tần Ngả Trữ.

Đến trước cửa phòng bệnh của Ngô Vĩnh Diễn, nơi này đã khắc sâu vào trong ký ức của Tần Ngả Trữ, cô chậm chạp không dám tới gần.

Trong phòng, Ngô Vĩnh Diễn nằm ở trên giường, ánh mắt dịu dàng mà thâm tình nhìn Lâm Tiểu Ưu đang cho anh ăn cháo. Lâm Tiểu Ưu vừa xúc cháo, vừa cầm khăn lau khóe miệng cho anh ta.

Tần Ngả Trữ ngực đau xót, ánh mắt ấy đã từng thuộc về cô, thâm tình ấy cũng đã từng chỉ dành cho cô. Nhưng hiện tại, những thứ này toàn bộ đều thuộc về một người phụ nữ khác. Không còn quan hệ gì với cô.

Hồi lâu, Ngô Vĩnh Diễn mới phát hiện ra bọn họ, anh mỉm cười.

Ngô Vĩnh Diễn nhìn Lâm Tiểu Ưu: "Tiểu Ưu, em ra ngoài một chút đi, bạn anh đến thăm."

Lâm Tiểu Ưu gật đầu, sau đó thu dọn đi ra ngoài, cô nhìn Giang Nhân Ly và Tần Ngả Trữ mỉm cười.

Ngô Vĩnh Diễn có chút lo lắng: "Tiểu Ưu, cẩn thận."

Lâm Tiểu Ưu mỉm cười gật đầu.

Giang Nhân Ly và Tần Ngả Trữ cùng nhìn Lâm Tiểu Ưu rời đi, chân trái cô ta khập khiễng, có vẻ như trước đây đã thực sự bị tai nạn nghiêm trọng.

Tần Ngả Trữ đi vào nhìn Ngô Vĩnh Diễn, anh ta cũng nhìn cô. Giang Nhân Ly thấy vậy liền lui ra ngoài phòng bệnh.

"Anh thế nào rồi?" Tần Ngả Trữ nhìn thạch cao bó trên người anh.

"Vẫn tốt." Ngô Vĩnh Diễn nhìn thấy trong ánh mắt Tần Ngả Trữ không hề có thua thiệt, mà chỉ có thoải mái: "Ngả Trữ, anh không nợ em."

Tần Ngả Trữ nhắm mắt lại: "Em biết."

Ngô Vĩnh Diễn tinh tế đánh giá Tần Ngả Trữ, cô đã từng là người con gái mà anh coi trọng hơn cả tính mạng mình, anh nguyện ý chấp nhận tất cả mọi thứ thuộc về cô, có hồ đồ, có tùy hứng… tất cả những thứ ấy trong mắt anh đã từng là hoàn hảo. Anh muốn kiếm thật nhiều tiền, mua cho cô những chiếc váy mà cô rất thích. Anh đã từng huyễn tưởng bọn họ sinh hai đứa con, con trai giống anh, con gái giống cô.

Nhưng, ai biết, bọn họ lại có ngày hôm nay?

Ngô Vĩnh Diễn chẳng bao giờ nghĩ tới, có một ngày chính mình lại lựa chọn rời bỏ Tần Ngả Trữ.

Là thật rời bỏ, hay chính là buông xuôi. Buông tay tất cả quá khứ, từ lúc bảy tuổi cho đến giờ, bọn họ đã cùng nhau cười, cùng nhau khóc, bọn họ đã từng lén lút nắm tayu nhau trên lớp, cũng đã từng ở sau vườn hoa hôn môi, từng trốn học bỏ ra ngoài đi chơi. Tất cả những điều này đã thành quá khứ, đều trở thành "đã từng."

Tần Ngả Trữ nhìn anh: "Hai người lúc nào kết hôn?"

Ngô Vĩnh Diễn lắc đầu, trong ngực chua xót. Đây là người con gái anh từng yêu say đắm, anh đã hứa hẹn cả đời này sẽ chỉ có một người vợ suy nhất chính là cô.

Nhưng hiện tại, cô đang hỏi anh, khi nào anh kết hôn?

Ánh mắt anh có chút ẩm ướt: "Nếu em không thích, đời này anh cũng không kết hôn."

Tần Ngả Trữ lắc đầu: "Anh làm vậy đâu có công bằng với cô ấy. Anh yêu cô ấy, không phải sao? Hãy đối xử tốt với cô ấy."

"Thế nhưng…"

"Không có thế nhưng, anh đã thu hồi tình yêu của anh, vậy cũng nên thu hồi lời hứa của anh đi!"

Ngô Vĩnh Diễn nói không ra lời.

Tần Ngả Trữ cười: "Em hy vọng anh hạnh phúc, cũng giống như anh hy vọng em được hạnh phúc thôi."

Ngô Vĩnh Diễn thật lâu vẫn nhìn trần nhà, anh một câu cũng không nói nên lời.

Tần Ngả Trữ đi ra khỏi phòng bệnh, rốt cục nhịn không được. Giang Nhân Ly lập tức đỡ cô: "Quá khứ, tất cả đều là quá khứ."

"Chúng ta đi thôi!"

Giang Nhân Ly im lặng đưa Tần Ngả Trữ rời đi.

Tần Ngả Trữ toàn thân không còn run, nhưng nước mắt vẫn tuôn ra. Giang Nhân Ly ôm Tần Ngả Trữ vào trong lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

"Nhân Ly, bây giờ mình không còn gì hết."

Giang Nhân Ly nhẹ nhàng thở dài: "Mình biết."

Không phải cô không có gì, mà là mọi thứ trong tình yêu cô đều không có. Cô đã mất đi niềm tin, từ nay về sau sẽ không còn ai như Ngô Vĩnh Diễn có thể đi vào trong tim cô được nữa.

Tình là mê luyến, nếu gặp được chân tình thì sẽ là thiên đường, tình là bi ai, nếu không gặp đúng người thì đau đến xương tủy.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Ai có thể nhìn thấu

Giang Nhân Ly vẫn ở cùng Tần Ngả Trữ, cô cũng biết, kỳ thực cô nói cái gì cũng vô ích, không có ý nghĩa gì cả. Nhưng cô vẫn muốn ở bên Tần Ngả Trữ, muốn Tần Ngả Trữ biết hiện tại cô ấy không chỉ có một mình, vẫn còn có người bên cạnh. Giang Nhân Ly nắm chặt tay Tần Ngả Trữ, không nói gì. Tần Ngả Trữ rất bình tĩnh, nhưng Giang Nhân Ly muốn cô có thể khóc lớn lên. Nhìn thấy Tần Ngả Trữ yên tĩnh ngủ trên giường, cô mới ra khỏi phòng, cầm điện thoại gọi Mạc Tu Lăng: "Hôm nay em không về nhà."

Giọng điệu Mạc Tu Lăng nghe không ra có ý gì: "Trời mưa sao? Em gọi điện chỉ để nói với anh một chuyện nhỏ như vậy."

Giang Nhân Ly mặc kệ lời Mạc Tu Lăng: "Sao anh không hỏi nguyên nhân?"

"Dù sao em cũng không phải chạy trốn."

Giang Nhân Ly hít sâu: "Được rồi, em cúp máy."

"Khoan đã."

"Gì nữa?"

"Dự báo thời tiết nói tối nay có mưa, đi ngủ nhớ kéo rèm cửa, mặc nhiều một chút không cảm lạnh."

Giang Nhân Ly lúc này mới lộ ra tiếu ý: "Em không phải trẻ con, biết tự chăm sóc mình."

Giang Nhân Ly tắt điện thoại, tâm tình thoải mái hơn rất nhiều. Cô xoay người liền trông thấy Tần Ngả Trữ, đột nhiên không biết nên nói gì. Tần Ngả Trữ trái lại vừa cười vừa đi tới.

"Nhân Ly."

"Ừ?"

"Cho mình xin lỗi vì những lời lần trước, cậu đừng để bụng."

Giang Nhân Ly kéo Tần Ngả Trữ ngồi xuống: "Mình không để bụng đâu, lúc ấy tâm tình cậu không tốt mà."

Tần Ngả Trữ cũng không nói thêm, cô mở TV. Lại một bộ phim theo khuôn sáo cũ, toàn những diễn viên nổi tiếng nhưng cũng không khiến hai người bọn họ cảm thấy hứng thú. Không biết vì sao, Giang Nhân Ly thích những diễn viên mới xuất đạo hơn, vì không quen biết cho nên cảm thấy chân thực.

Giang Nhân Ly nghĩ tự mình chính là tục nhân một người, cô truy đích đệ nhất bộ kịch truyền hình thị "Tiêu Thập Nhất Lang", nói về một hiệp sĩ cướp của người giàu chia cho người nghèo, gặp được con gái đã xuất giá của Liên Thành Bích, Thẩm Bích Quân, sau đó nảy sinh tình cảm. Cô ấn tượng sâu sắc nhất chính là hai cảnh, cảnh thứ nhất là lúc Liên Thành Bích gặp nàn, Thẩm Bích Quân cầu xin Tiêu Thập Nhất Lang mang cô chạy vào mật thất. Tiêu Thập Nhất Lang muốn cự tuyệt, nhưng nhìn vẻ mặt của nàng lại không cự tuyệt nổi. Cô ở trong vòng tay Tiêu Thập Nhất Lang, hắn rõ ràng muốn vươn tay ra ôm cô nhưng lại thu hồi. Giữa bọn họ có muôn vàn cách trở, hắn không dám vượt qua, tuy rằng hắn có thể liều mình bảo vệ nàng. Cảnh thứ hai là cảnh vài năm sau Tiêu Thập Nhất Lang trở về, nhưng mang theo một người phụ nữ có thai, hơn nữa trước mặt Thẩm Bích Quân còn tỏ ra ân ái. Giang Nhân Ly đến đây liền cười. Một người đàn ông cố ý tỏ ra ân ái với người phụ nữ trước mặt một người phụ nữ khác, đây là vì cái gì?

Càng thêm tầm thường nữa là cô lại thích xem "Bắt đầu bằng một nụ hôn" (Thơ ngây), bộ phim này diễn xuất của Lâm Y Thần thu hút rất nhiều người. Giang Nhân Ly cũng không biết mình đã xem bao nhiêu bộ phim nhưng mỗi lần đều có chút cảm động.

Những bộ phim này đều không có nam phụ nữ phụ, mà cho dù có thì cũng không làm ảnh hưởng đến nam nữ chính. Có lẽ vì chính điều thuần túy này mà Giang Nhân Ly thích những bộ phim có sự xuất hiện của Tiểu Bạch.

Năm cô học năm thứ hai cao trung, Bắt đầu từ một nụ hôn 2 công chiếu. Hơn nữa đều chiếu vào chủ nhật hàng tuần. Cô sẽ tìm n lý do để được ra ngoài xem phim chiếu trực tiếp.

Nhưng ngay từ tập đầu tiên, cô đột nhiên không thích nữa, sau đó khóc lớn một hồi. Giống như nhiều được đang yêu, đột nhiên phát hiện người mình yêu không yêu mình nữa, cứ như vậy cô khóc.

Như vậy cũng chưa phải là thê thảm nhất, bực mình hơn cả chính là lúc cô học đại học, vì buồn chán mà cô xem Bắt đầu từ một nụ hôn phiên bản Hàn. Vừa xem cô liền hối hận. Bởi vì cô phát hiện, tuy rằng nữ chính ngốc nghếch cũng không biểu lộ hết ra ngoài nhưng lại được một điểm đó là đáng yêu. Hơn nữa, nam chính này lại đúng là cái kiểu mà Giang Nhân Ly thích. Cô trước đây không thích phim Hàn nhưng hiện tại vừa xem tập một liền thích bộ phim này.

Đây là quá trình đến với phim truyền hình của cô.

Kỳ thực Tần Ngả Trữ còn bi thương hơn cô. Hồi học cấp ba, Tần Ngả Trữ chính là dạng học sinh không chăm học, chỉ thích lên mạng. Ngày đó có một vị phụ huynh đến quán internet tìm con mình, thấy con mình đang ngồi lên mạng thì tức giận đập vỡ máy tính. Chủ quán liền gọi 110 báo cảnh sát. Thật xui xẻo là Tần Ngả Trữ năm ấy mới mười bảy tuổi, chưa đủ tuổi để ra quán net lên mạng. Cảnh sát đến liền tranh thủ kiểm tra giấy tờ tùy thân của khách hàng, phát hiện cô còn chưa đủ tuổi vị thành niên cho nên bị cảnh sát bắt lên xe. Lúc ấy thừa dịp cảnh sát mới quay đầu đi cô liền nhanh chóng bỏ chạy. Sau này nghĩ lại cảm thấy thật khó tin, đúng là trong lúc cấp bách cái gì cũng dám làm. Lúc ấy nếu bị tóm về đồn thì chắc chắn sẽ bị mời phụ huynh và giáo viên đến. Có điều tối đó cũng rất khổ sở, mưa lớn không nói làm gì, cô phải một mình ngồi trong góc cầu thang trên tầng cao nhất của một toàn nhà, ngồi suốt một đêm. Thật sự là chưa bao giờ gian nan như vậy.

Giang Nhân Ly và Tần Ngả Trữ nhìn nhau: "Chúng ta xem gì bây giờ?"

Phim truyền hình hiện tại thật khiến cho người ta buồn nôn, nhất là mấy bộ phim Đài Loan kia.

Tần Ngả Trữ đi tìm một CD, Giang Nhân Ly ngồi một mình cười đứng lên.

Một bộ phim rất lâu rồi, Trương Quốc Vinh và Mà Diễm Phương hợp tác, "son khấu". Tần Ngả Trữ và Giang Nhân Ly đều bị đả kích rồi, bọn họ là muốn xem phim kinh dị, kết quả lại bị nội dung bộp phim làm cho mất hứng.

Sau đó bọn họ xem "Xác chết vùng quê". Chuyện là một gã đã có vợ nhưng ham vinh hoa phú quý, muốn cưỡi tiểu như nhà giàu nên đuổi vợ mình đi. Có điều vợ hắn chẳng phạm sai lầm gì cho nên hắn không thể tìm cớ đuổi đi được. Hắn liền dựng kế hoạch hại chết vợ mình, sau đó cô ta biến thành quỷ dữ.

Giang Nhân Ly và Tần Ngả Trữ lần thứ hai thất vọng: "Hay là thay bộ khác?"

Giang Nhân Ly mệt mỏi: "Vậy cậu hát cho mình nghe đi."

"Cậu muốn nghe bài gì?"

"Cho em thêm một lời hứa hẹn"

Giới nghệ sĩ Hoa ngữ vẫn còn lưu hành ca khúc nổi tiếng này của Vân Thường. Hiện tại tuy rằng cô đã không rõ tung tích nhưng tên của cô không ai là không biết đến. Đây là ca khúc cô đã lấy làm ca khúc chủ đề trong album đầu tay năm cô xuất đạo lúc mười tám tuổi, khiến cô ngay lần đầu tiên đã trở

nên nổi tiếng. Vân Thưởng hot mười năm liền, ca khúc này cũng hot mười năm.

Tần Ngả Trữ nhẹ giọng ngâm nga:

Anh nhận một món quà không rõ ràng, em làm bộ như không thấy.

Anh cố ý âm mưu, anh nói đi động hết pin

Em gọi điện cho anh, anh nói có chuyện gấp phải đi

Em thẫn thờ nhìn di dộng

Em biết cô ấy luôn ở trong lòng anh

Anh có thể đã quên mất, lời thề non hẹn bể kia

Cho em thêm một lời hứa hẹn

Em sẽ tin tưởng anh

Mặc kệ lòng em đang đau đớn

Yêu vẫn nhiều hơn hận

Cho em thêm một lời hứa hẹn

Nói anh yêu em, cho dù là giả dối

Lòng em cũng sẽ nhẹ nhàng

So với lời chia tay còn tốt hơn nhiều lắm…

Giang Nhân Ly cũng chỉ là muốn qua loa dùng cách này giúp Tần Ngả Trữ xả giận một chút, ví dụ như sở thích viết nhật kí của cô. Có điều cô viết nhật kí thật sự là không có lấy một chữ nghiêm túc. Cô viết rất linh tinh, có khi chỉ đơn giản vẽ một bức tranh. Chính là để trút bực dọc, mặc kệ là mình có nhận ra là cái gì hay không.

Tần Ngả Trữ cũng hiểu được ý của Giang Nhân Ly, cô thở dài: "Lúc mình quyết định đi thăm anh ấy, chính là lúc mình đã buông tay."

"Mình biết." Cô biết Tần Ngả Trữ kiên cường, biết cô ấy dũng cảm.

Tần Ngả Trữ nhướn mày: "Hạnh phúc của mình đã không trọn vẹn, cho nên cậu nhất định phải đoạt được hiểu không?"

Giang Nhân Ly nghiêm túc gật đầu: "Haizz… xem ra việc này cũng không phải chuyện của một người là mình."

"Cậu đừng có tỏ ra mình không thèm quan tâm như thế. Ai thích bị người khác thờ ơ như thế chứ! Cậu tỏ ra mềm yếu một chút, Mạc Tu Lăng căn bản là sẽ hết cách với cậu."

"Sao mà cậu nói như cái gì cũng hiểu vậy chứ?"

"Xem cậu vừa gọi điện thoại là biết. Cười rất hạnh phúc."

"Cút sang một bên đi."

"Muốn chết à."

Hai người lại bắt đầu nháo nhào.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Tết âm lịch

Mạc Tu Lăng mang theo một va ly nhỏ, đứng lại chờ Giang Nhân Ly rón rén từng bước đi tới, dáng vẻ giống như sợ giẫm chân phải con kiến vậy. Sắc mặt cô không tốt, hỏi cô cũng chỉ nói là đau bụng, không biết đau thế nào, chỉ cảm thấy khó chịu Giang Nhân Ly không muốn đi về biệt thự nhà họ Giang. Nghĩ thấy mẹ con Bạch Thanh Hà đã cảm thấy đau đầu.

Giang Nhân Ly lúc đầu còn không có chú ý, lúc này mới phát hiện anh đã đổi xe. Cô nở nụ cười, cảm thấy bớt khó chịu hơn hẳn.(vụ đổi xe này mọi người còn nhớ không? Ở chap 59)

Hoàng Tư Liên chuẩn bị một bàn ăn lớn. Lễ đón năm mới nhất định phải có đủ bốn thứ gà vịt thịt cá, tượng trưng cho năm sau mọi việc thuận lợi.

"Mẹ lần nào cũng chuẩn bị nhiều món như vậy." Giang Nhân Ly cười, còn có món thịt nhồi cà chua mà cô thích, cô vươn tay ra gắp.

Cô thích nhất Hoàng Tư Liên điểm này, tuyệt đối không phải chỉ có ngày lễ tết mới làm nhiều món như vậy. Nếu như chỉ có món ăn mặn, cô dám cam đoan là sẽ chan cơm với nước sôi mà ăn, hồi ấy thật đúng là thê thảm.

Hoàng Tư Liên nhìn bộ dạng tham ăn của cô thì rất hài lòng: "Ăn từ từ, thích ăn gì chỉ cần nói với mẹ, mẹ sẽ làm."

"Con muốn ăn trứng xào hẹ." Cô rất thích ăn rau hẹ, mỗi lần đi ăn đồ nướng đều sẽ cho vào một ít, có điều số lần cô ăn đồ nướng lại rất ít.

"Ngày mai mẹ sẽ làm." Hoàng Tư Liên thực sự rất thích Giang Nhân Ly.

Mạc Tu Lăng tâm tình rất tốt: "Mẹ, mẹ chiều cô ấy quá rồi cô ấy sẽ ở lại đây không đi nữa đâu."

"Vậy không phải càng tốt sao? Hai con ở đây chúng ta cũng quên đi mình đã già. Ba mẹ thấy mình còn có ích, ít ra cũng có thể nấu cơm cho hai đứa."

Giang Nhân Ly không vui: "Mẹ, như vậy thật đúng là dùng người tài không đúng chỗ rồi."

Mạc Chí Hạo thấy thái độ của Mạc Tu Lăng, ông suy tư một chút mới thoả mãn cười.

Hoàng Tư Liên lắc đầu: "Hai đứa ấy à, chính là không thích chúng ta. Sinh con rồi có phải tốt không chứ?" Bà có chút đau lòng: "Cho dù hai đứa không thường xuyên về, thì cũng phải cho ba mẹ một đứa cháu! Thật là không biết thông cảm cho người già."

Mạc Tu Lăng ho khan một chút: "Cái này thuận theo tự nhiên."

Mạc Chí Hạo thấy Mạc Tu Lăng không còn chống cự, coi như không tồi: "Ngồi ăn cơm còn nói nhiều như vậy, cho bà một ngày nói chuyện phiếm chắc cũng hết?"

Hoàng Tư Liên không nói nữa.

Giang Nhân Ly rất thích những lúc bọn họ ở chung thế này, tuy rằng Mạc Chí Hạo thoạt nhìn rất nghiêm túc. Kỳ thực ngũ quan Mạc Tu Lăng giống Mạc Chí Hạo, nhưng lại không giống Hoàng Tư Liên một chút nào, có điều Hoàng Tư Liên thật sự rất yêu thương anh.

Ăn cơm xong, vẫn như cũ, Mạc Chí Hạo xem chương trình tiệc tất niên. Hoàng Tư Liên ngồi bên cạnh ông. Bọn họ cùng nhau xem, cùng nhau bình luận xem tiết mục nào hay, tiết mục nào dở.

Giang Nhân Ly liếc mắt đảo qua, thấy MC cầm micro hỏi một cô gái về các dòng họ ở Trung Quốc. Tuy rằng nói là tuyên truyền văn hóa Trung Quốc, nhưng cô nương này lại mất vài phút mới nói được, còn không biết làm thế nào.

Mạc Tu Lăng không có gì hứng thú, lập tức lôi kéo Giang Nhân Ly đi ra.

Mạc Chí Hạo như là có mắt sau gáy: "Con cái lớn rồi sẽ không phải là con của mình nữa."

"Vừa rồi ai còn nói tôi cho ngồi buôn chuyện cả ngày cũng hết? Ông thì khác sao? Chỉ là không bộc lộ ra bên ngoài, chứ cũng xấu ngang tôi thôi." Hoàng Tư Liên nói.

♥♥

Mạc Tu Lăng nhìn Giang Nhân Ly: "Qua bên kia xem đi vậy."

Giang Nhân Ly vẻ mặt đăm chiêu.

Mạc Tu Lăng đầu hàng: "Bỏ đi, coi như anh chưa nói gì."

Cô bĩu môi, không để ý tới anh. Anh đi theo sau cô. Đèn đường mờ nhạt. Bỗng nhiên bọn họ nhìn thấy mấy đứa trẻ đang bắn pháo hoa. Bầu trời dày đặc pháo hoa rất đẹp, nháy mắt rơi xuống, trông giống như hoa tuyết.

Vài đứa trẻ cầm đèn lồng chạy đi chơi. Mạc Tu Lăng đi tới gần một đứa trẻ nói gì đó, rồi chỉ vào Giang Nhân Ly, sau đó đứa bé rất sảng khoái mà đưa cho anh chiếc đèn.

Giang Nhân Ly nhíu mày: "Trẻ con mà anh cũng lừa."

Anh đưa đèn lồng vào trong tay cô: "Ai nói anh lừa?"

"Vậy anh nói với nó thế nào?"

"Anh bảo chị gái xinh đẹp kia tức giận vì anh không mua cho chị ấy đèn lồng."

"Anh bao nhiêu tuổi rồi mà còn xưng anh chứ?" Cô cười nhạt, có điều vẫn cảm thấy thích thú.

"Vẫn chưa già mà?"

"Già rồi."

Cô cầm đèn lồng cười, ánh đèn chiếu lên mặt cô. Khuôn mặt đẹp nhu hòa khiến anh rung động. Anh che giấu suy nghĩ trong lòng, rồi mới nhìn cô.

Bọn họ đi được rất xa rồi, dọc đường đi gặp rất nhiều trẻ con đang chơi đùa, cũng có những người già đang nói chuyện phiếm. Trên bầu trời pháo hoa không ngừng được bắn lên, báo hiệu một đêm tuyệt đẹp.

Mạc Tu Lăng đột nhiên nhớ tới chuyện gì, quay sang hỏi cô: "Bây giờ em còn như trước không thích trẻ con không?"

Cô không suy nghĩ mà trả lời: "Có thể vẫn không thích." Cô vẫn là người phân định rạch ròi thích và không thích.

Anh không nói nữa, chỉ nhìn cô.

***

Cô không ngờ hôm nay mình lại không may như vậy. Thật cô không nghĩ lúc lên đường về nhà cảm thấy khó chịu trong người là vì chuyện này. Cô rõ ràng nhớ kỹ từ lần trước đến giờ chưa đủ một tháng vậy mà hôm nay đã trở tay không kịp. Thực sự là mất mặt a!

"Làm sao bây giờ?" Sắc mặt cô rất xấu.

"Hay là đi tìm mẹ đi."

Cô ném cái gối: "Em không đi, thật xấu hổ!"

Mạc Tu Lăng né người: "Vậy em cố chịu đựng."

Cô lật qua lật lại ngủ không được, bụng rất đau. Năm nay thật là xui xẻo. Ai so với cô cũng đều may hơn! Mạc Tu Lăng ôm lấy cô, xoa bụng cô: "Đừng lộn xộn."

"Em khó chịu."

"Chịu đựng đi."

"Không muốn chịu đựng."

"Vậy em muốn làm gì?"

Cô thẳng người, cắn một ngụm lên vai anh: "Muốn anh cũng đau đến khó chịu."

Mạc Tu Lăng thở gấp: "Thật đúng là chỉ có phụ nữ và tiểu nhân đều khó nuôi như nhau."

"Có người để nuôi là tốt rồi, còn kêu ca gì nữa." Cô nguôi giận không ít, "Anh hiện tại không biết phụ nữ có bao nhiêu quý giá. Không nhà, không xe, ai muốn nguyện ý ở cùng chứ? Anh nói xem, anh có thể trèo cao mà lấy em, không phải là phúc ba đời sao?"

"Ba đời trước hẳn là anh đã làm nhiều chuyện thất đức cho nên mới bị em bám theo."

Cô vươn tay ra muốn đánh vào chỗ anh vừa bị cắn, nhưng lần này anh nhanh tay hơn đã tóm được: "Không biết an phận."

"Là ai đã nói, bản cô nương đây vừa đáng yêu vừa xinh đẹp, rất thích em chứ?"

"Đúng vậy, ngay cả kì sinh lý cũng đến sớm hơn thường lệ để nịnh bợ em rồi."

Cô tức giận muốn đánh anh. Anh cầm lấy tay cô: "Còn ầm ĩ như vậy, xem ra cũng không có gì nghiêm trọng."

"Hừ."

Hôm sau, Mạc Tu Lăng được cô tín nhiệm giao cho trọng trách đi siêu thị.

Cô trốn ở trong chăn, mùng một năm mới không muốn ra ngoài, bình thường cô cũng lười đi.

Hoàng Tư Liên đang làm sủi cảo. Bà làm rất nhiều sủi cảo nhưng rất ít nhân thịt, vì Giang Nhân Ly không thích ăn thịt. Vừa nhìn thấy Mạc Tu Lăng chuẩn bị ra ngoài, bà liền gọi lại: "Sáng sớm đã đi đâu vậy?"

"Con ra ngoài một chút."

"Đi một chút cần mấy giờ?"

Không ngờ các cửa hàng gần nhà đều không mở cửa. Anh ra ngoài một lát mà có thể trở về lúc này đã là tốt lắm rồi.

"Mẹ, nước sôi kìa, bỏ sủi cảo vào."

Hoàng Tư Liên hồi phục tinh thần lại, thả sủi cảo vào nồi, lúc quay đầu lại Mạc Tu Lăng đã biến mất dạng.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Bị cảm

Ngày mồng hai Tết náo nhiệt hơn rất nhiều. Mạc Chí Hạo và Giang Thánh Minh cũng đến nhà chơi mạt chược. Giang Nhân Ly không thích chơi cái này liền ngồi xem TV. Mạc Chí Hạo và Hoàng Tư Liên xuất quân, Bạch Thanh Hà và Giang Thánh Minh cũng tiếp chiêu, Diệp Tư Đình ngồi một bên hỗ trợ. Bốn vị chơi rất hào hứng, Hoàng Tư Liên còn vui đến nỗi không muốn đi nấu cơm. Vì vậy trọng trách này rơi lên vai Diệp Tư Đình.

Mạc Chí Hạo và Hoàng Tư Liên cũng biết là Bạch Thanh Hà nhớ Đình, đối với Diệp Tư Đình như người nhà, cho nên bọn họ không phản đối.

Diệp Tư Đình nấu ăn rất ngon, mọi người đều khen ngợi.

Giang Nhân Ly không nói gì. Cô cảm thấy một hai câu khen của mình cũng chả đáng giá.

Có điều bỗng nhiên có một vị khách không mời mà đến. Vừa bước vào nhà cô ta quan sát đầu tiên là Giang Nhân Ly.Giang Nhân Ly cảm thấy rất khó hiểu, cô gái này chỉ nhìn qua trông rất trẻ con.

"Chị chính là vợ của anh họ em?" Đối phương hiển nhiên có chút cả vú lấp miệng em.

"Sao lại ăn nói vô lễ với chị dâu cháu như vậy hả?" Hoàng Tư Liên lời nói tuy rằng là trách móc nhưng giọng điệu nghe ra không thấy có chút trách móc nào.

"Dì, cháu nhớ dì muốn chết." Nói xong, cô ta chạy lại ôm Hoàng Tư Liên một cái.

Mạc Tu Lăng giới thiệu, đó là em họ của anh, con gái của anh trai Hoàng Tư Liên. Tên cô ta là Hoàng Hi Linh, năm nay mười chín tuổi.

Hoàng Hi Linh tới hiển nhiên ở đây vui vẻ hơn rất nhiều, căn bản là cô ta là một đứa trẻ náo nhiệt, tính cách tương đối hướng ngoại, cho nên mọi người có vẻ rất thích.

Hoàng Hi Linh đối với ai cũng đều rất nhiệt tình, nhưng riêng với Giang Nhân Ly thì cô ta có vẻ không thích.

Giang Nhân Ly đang ngủ thì bị tiếng gõ cửa quấy rối. Cô quay sang nhìn Mạc Tu Lăng, anh đứng dậy ra mở cửa. Hoàng Hi Linh giống như đang khiêu khích, chạy vọt vào trong phòng: "Anh họ, anh xem xem em nên đi đâu du lịch? Em mới về nước, nhất định phải đi khắp nơi chơi cho đã mới được."

Mạc Tu Lăng day trán, lấy tinh thần nhìn vào tấm bản đồ trong tay cô em họ. Cô muốn anh nói đi đường xá thế nào, phong cảnh mỗi nơi có gì thú vị.

Nói một hồi, thực sự đã rất lâu.

Giang Nhân Ly lấy chân khẽ đá Mạc Tu Lăng, toàn bộ người cô đều ở trong chăn cho nên Hoàng Hi Linh không nhìn thấy.

Giang Nhân Ly duỗi người, mở mắt: "Hi Linh cũng ở đây à?"

"Quấy rối giấc ngủ của chị dâu rồi?" Lời nói là như vậy, nhưng rõ ràng trên mặt không hề tỏ ra thẹn thùng.

“Có gì quan trọng đến mức đang đêm phải nói ngay thế? Mai còn rất nhiều thời gian.” Cô xoay người ngủ tiếp.

Hoàng Hi Linh cũng không để ý tới cô: “Anh, chúng ta tiếp tục.”

Mạc Tu Lăng lắc đầu: “Anh cũng mệt rồi, em về phòng ngủ sớm đi.”

“Nhưng…”

“Hi Linh, ngoan.”

Hoàng Hi Linh lúc này mới không tình nguyện mà ra ngoài.

Có một lần, nhất định sẽ có lần thứ hai.

Giang Nhân Ly phát hiện, Hoàng Hi Linh dường như rất thích quấn lấy Mạc Tu Lăng, hỏi đông hỏi tây.

Giang Nhân Ly ở nhà vô cùng yên tĩnh, thường rất ít khi mở miệng.

“Anh, anh và chị dâu quen nhau thế nào?” Hoàng Hi Linh hiếu kỳ, nhưng ánh mắt lại rơi trên người Giang Nhân Ly:

Mạc Tu Lăng tựa hồ không muốn trả lời: “Quen nhau từ rất sớm.”

“Thanh mai trúc mã?”

“Không phải.”

“Vậy hai người yêu nhau bao lâu?”

Mạc Tu Lăng và Giang Nhân Ly lần thứ hai im lặng.

Hoàng Hi Linh vẻ mặt làm như đã hiểu: “Hóa ra là đám cưới thương nghiệp. Nghe nói những cuộc hôn nhân kiểu đó chẳng bao giờ hạnh phúc. Anh, anh thấy sao?”

“Nói linh tinh cái gì đó!” Mạc Tu Lăng có chút không kiên nhẫn: “Hi Linh mau trở về ngủ.”

“Không, Hi Linh khẳng định không ngủ được. Em nói chuyện với hai người một chút nha!”

“Có gì hay đâu mà nói!”

Hoàng Hi Linh còn không chịu nghe lời: “Vậy anh nguyện ý chấp nhận cuộc sống như vậy à?”

Giang Nhân Ly véo vào tay Mạc Tu Lăng rất đau: “Hi Linh, anh đau đầu lắm, em mau về đi.”

Hoàng Hi Linh nhìn vẻ mệt mỏi của Mạc Tu Lăng sau đó mới đi khỏi.

“Lần sau cứ đóng chặt cửa lại, không cần ra mở nữa.” Giang Nhân Ly tức giận trùm chăn.

Vừa cảm giác tỉnh lại, Giang Nhân Ly thay quần áo xuống lầu. Hoàng Hi Linh liếc thấy cô, rồi lại nhìn Diệp Tư Đình đang bận rộn trong bếp, nói: “Chị Tư Đình hiền lành nhất, sau này ai lấy được chị ấy chắc chắn sẽ có phúc.”

(em gái à, em ngây thơ quá!)

Hoàng Hi Linh chạy vào bếp giúp Diệp Tư Đình.

Giang Nhân Ly cảm thấy khó hiểu. Hai người bọn họ thân thiết như vậy từ khi nào?

Tay nghề nấu ăn của Diệp Tư Đình quả là không tồi, ngay cả Hoàng Tư Liên cũng phải khen ngợi. Diệp Tư Đình khiêm tốn nói mình còn phải cố gắng nhiều.

“Tư Đình thật giỏi, chị ấy biết năm ngoại ngữ đấy. Thật lợi hại.” Hoàng Hi Linh có vẻ rất thích Diệp Tư Đình: “Chị dạy em học tiếng Pháp được không, nghe nói đó là ngôn ngữ lãng mạn nhất trên thế giới.”

“Đương nhiên là có thể, chỉ cần Hi Linh không chê.” Diệp Tư Đình tràn đầy sủng ái mà vỗ vai Hoàng Hi Linh.

Hoàng Tư Liên thấy bọn họ rất hợp nhau nên cũng kéo Mạc Chí Hạo lên lầu chơi bài, còn kéo cả Giang Thánh Minh và Bạch Thanh Hà theo.

Hoàng Hi Linh thấy bọn họ đi rồi mới không nặng không nhẹ mà mở miệng: “Lấy vợ phải lấy vợ tao nhã giỏi giang, lười thối thây ra thì có ích lợi gì?”

Diệp Tư Đình vội vàng kéo tay Hoàng Hi Linh: "Ăn chuối nhé! Không phải Hi Linh rất thích chuối sao?" (ô, sao ả này lại biết nhỉ?)

Hoàng Hi Linh liếc nhìn Giang Nhân Ly. Cô ta biết chuối còn ở trên lầu, vì còn xanh nên để cùng với táo cho nhanh chín. Cô ta liền nói: "Chị dâu có thể đi lấy giúp em được không?"

Giang Nhân Ly không muốn đứng dậy, vẫn ngồi một chỗ.

"Thật đúng là như bà chủ!" Hoàng Hi Linh lạnh lùng mở miệng.

Mạc Tu Lăng thở dài một hơi: "Anh đi lấy!"

Giang Nhân Ly đứng lên, nhưng thân thể có chút mềm, thiếu chút ngã xuống. Mạc Tu Lăng lập tức đỡ được cô.

Hoàng Hi Linh thấy vậy liền châm chọc: "Sớm không ngất, muộn không ngất. Cố ý sao? Không muốn đi lấy thì thôi, có ai ép đâu."

Diệp Tư Đình ngồi bên cạnh, không nói gì chỉ nhìn Giang Nhân Ly.

Mạc Tu Lăng cảm thấy có gì không ổn. Mấy ngày nay Giang Nhân Ly có vẻ yếu đi. Anh đưa tay lên sờ trán cô, có chút nóng. Anh lập tức ôm lấy cô, đi được hai bước, anh quay lại nhìn Hoàng Hi Linh: "Em không có chân à?"

Lời này anh nói ra giọng điệu rất nặng, Hoàng Hi Linh sợ đến nửa ngày cũng chưa phục hồi tinh thần lại.

Mạc Tu Lăng ngồi bên cạnh nhìn cô đang truyền nước. Anh thở dài một hơn. Thấy sắc mặt tái nhợt của cô, trong ngực anh đột nhiên rất khó chịu.

Thân thể cô hình như càng ngày càng không khỏe. Ngủ cũng không được ngon giấc, tính khí cũng có phần nóng nảy hơn. Cho nên mới không chịu được bị cảm. Anh cầm tờ báo lên đọc, chờ từng giọt nước đang chảy xuống trong ống truyền.

Cô mở mắt liền trông thấy anh ngồi yên lặng bên cạnh.

Giống như là hẹn trước, anh cũng quay lại nhìn cô: "Cảm thấy đỡ hơn không?"

Cô gật đầu.

Truyền nước mất hai giờ, cô đã hạ sốt. Nhưng tinh thần vẫn rất mệt mỏi. Anh đỡ cô ra khỏi phòng bệnh.

"Mạc Tu Lăng."

"Hử?"

"Cõng em."

Anh không nghĩ nhiều liền ngồi xổm xuống, cô ghé vào lưng anh, cảm nhận được ôn độ từ cơ thể anh truyền đến.

Trước đây có một người bạn trên mạng hỏi cô, nguyện vọng lớn nhất của cô là gì.

Cô nói cô muốn được cõng như vậy, muốn cảm nhận được hơi ấm trên lưng ấy.

Kết quả, người bạn kia nói cô không có chí tiến thủ, mỗi lần thấy cô online đều gửi một cái icon mặt cười. Sau đó cô kéo cái nick kia vào danh sách đen.

Lát sau cô ngủ thiếp đi.

Bước chân anh mỗi lúc một nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Ánh mắt

Bởi vì Giang Nhân Ly ốm cho nên dự định đi lễ của cô liền hoãn lại. Hoàng Tư Liên dặn dò Mạc Tu Lăng chăm sóc tốt cho Giang Nhân Ly sau đó mới đi. Vì vậy, căn nhà lớn lúc này chỉ còn lại Mạc Tu Lăng, Giang Nhân Ly và Hoàng Hi Linh. Hoàng Hi Linh sau khi nghe câu trách mắng nặng nề kia của

Mạc Tu Lăng, trong lòng như có bóng ma ám ảnh, cô cho rằng anh họ mình nhất định là đã bị chị dâu dốt đặc cắn mai kia mê hoặc mất rồi.

Giang Nhân Ly vẫn luôn không phải là một người dễ dàng chịu cúi đầu. Cô làm như không quan tâm đến Hoàng Hi Linh, điều này càng khiến cho Hoàng Hi Linh cảm thấy tức giận.

Quan hệ giữa hai người đang như có chiến tranh lạnh thì đúng lúc đó Mạc Tạ Chân và chồng của cô cũng trở về. Hoá ra năm nay Mạc Tạ Chân đã đi lễ sớm nên giờ mới về thăm bọn họ được. Tuy nhiên nói là vậy, nhưng Giang Nhân Ly cảm thấy là Mạc Tạ Chân cố ý để tránh gặp mặt Hoàng Tư Liên và Mạc Chí Hạo. Mạc Tạ Chân tính tình không tồi, nhưng không hiểu sao cô và Hoàng Tư Liên lại không hợp nhau. Tuy rằng chẳng có khi nào to tiếng nhưng quan hệ giữa bọn họ vô cùng cứng nhắc.

(hai gia đình này lắm vấn đề quá!)

Mạc Tạ Chân ngay từ đầu đã có cảm tình với Giang Nhân Ly. Biết cô bị bệnh cho nên đã rất ân cần quan tâm. Hơn nữa, dù sao Mạc Tạ Chân và Giang Nhân Mạn cũng là bạn thân, vì vậy được nhiên đối với Giang Nhân Ly cũng cảm thấy thân thiết.

(cả nhà họ Mạc ai cũng quý chị Ly nhỉ ^^)

"Đúng rồi, chị gái em bao giờ đến?" Mạc Tạ Chân nhàn nhạt mở miệng, chồng cô rất bận rộn, ăn cơm xong liền đi trước.

Giang Nhân Ly ôm gối: "Tốt nhất là đừng đến." Giang Nhân Mạn tính khí có chút kỳ quặc, cô chẳng bao giờ quan tâm đến mấy cái quy củ truyền thống này. Chỉ cần không có việc gì quan trọng thì cô sẽ chẳng bao giờ về Giang gia. Về chuyện này, Giang Nhân Ly thừa nhận, cô thua xa chị mình.

Mạc Tạ Chân cũng hiểu được phần nào, liền gật đầu.

Hoàng Hi Linh thấy mình hoàn toàn bị lãng quên thì vô cùng bất bình. Không còn việc gì làm liền quấn quýt lấy Mạc Tu Lăng. Nhưng vì trong lúc làm việc Mạc Tu Lăng rất ghét bị quấy rầy cho nên Hoàng Hi Linh cũng không dám quá trớn, cô liền trốn vào phòng khách một mình.

Bữa tối là do Mạc Tạ Chân làm. Cô là muốn để cho Giang Nhân Ly nghỉ ngơi nhưng Giang Nhân Ly cảm thấy mình bị bệnh mà phiền quá nhiều người cho nên vẫn đi xuống bếp giúp Mạc Tạ Chân. Cô cũng có thể làm được nhiều món ngon. Mạc Tạ Chân ở một bên nhìn, không khỏi cười mà nói: "Tên tiểu tử Tu Lăng này thật là có phúc."

"Người và người giúp đỡ lẫn nhau, có phúc gì đáng nói đâu." Giang Nhân Ly thuần thục xào rau. Cô bình thường đều chỉ làm một món, vừa đơn giản vừa dễ dọn dẹp, lâu dần cũng hình thành thói quen.

"Ngô này xào với cái gì được?" Mạc Tạ Chân mở tủ lạnh lấy ra một bát ngô.

"Dùng với ớt xanh đi! Mùi vị rất ngon." Cô suy nghĩ một chút rồi nói.

Bên kia, Hoàng Hi Linh nhìn Giang Nhân Ly, dường như muốn xem thấu cô.

Ăn tối xong, Hoàng Hi Linh tự nhiên im lặng. Mạc Tạ Chân và Mạc Tu Lăng cũng không biết đã đi đâu. Hoàng Hi Linh đi lên lầu, trong thấy chiếc dương cầm của Mạc Tu Lăng. Từ sau khi Mạc Tu Lăng xuất ngoại, chiếc đàn này không ai đánh.

Hoàng Hi Linh quét ngón tay lên phím đàn, không có bụi, hẳn là có người bình thường quét dọn lau chùi. Cô nhớ tới lần đầu tiên thấy Mạc Tu Lăng đó là lúc anh ngồi bên chiếc đàn này, ngón tay liên tục lướt qua phím đàn, tạo lên một giai điệu.

Cô ấn xuống phím đàn, một âm thanh vang lên.

Đúng lúc này, Giang Nhân Ly đi vào. Cô nhìn thấy Hoàng Hi Linh thì cũng không nói gì.

Hoàng Hi Linh lại có vẻ mất tự nhiên.

Cô ta đứng lên nhìn cô, cảm thấy kinh ngạc trước sự bình tĩnh của Giang Nhân Ly.

Giang Nhân Ly ngồi xuống vị trí mà Hoàng Hi Linh vừa ngồi, ngón tay rơi lên phím đàn, giai điệu không ngừng vang lên. Động tác của cô rất nhanh nhưng tiết tấu không hề loạn. Cô căn bản không có nhìn vào tay mình, chỉ dựa vào cảm giác mà đánh lên một khúc nhạc.

Hoàng Hi Linh càng kinh ngạc nhìn cô.

Giang Nhân Ly nhìn cô ta cười: "Đã lâu không có đánh, cảm thấy thật lạ."

Hoàng Hi Linh không nói lời nào.

Giang Nhân Ly đứng lên kéo lại quần áo, cô đi qua người Hoàng Hi Linh rồi dừng lại nhìn cô bé: "Mắt thấy có lẽ đúng là sự thật, nhưng tai nghe e rằng là giả. Em nghĩ sao?"

Giang Nhân Ly đứng lên kéo lại quần áo, cô đi qua người Hoàng Hi Linh rồi dừng lại nhìn cô bé: "Mắt thấy có lẽ đúng là sự thật, nhưng tai nghe e rằng là giả. Em nghĩ sao?"

Hoàng Hi Linh run run, lúc này mới cảm thấy mình nhìn nhận sai.

Giang Nhân Ly không nói thêm gì nữa. Hoàng Hi Linh hiểu được thì tốt, không hiểu được cũng không sao. Cơ thể cô đã khỏe hơn rất nhiều. Mạc Tu Lăng đã đi ra ngoài khá lâu, Giang Nhân Ly nhớ là quan hệ giữa hai chị em bọn họ cũng không tốt, nhưng cũng không đến nỗi quá xấu.

Cô đi ra khỏi biệt thự, Mạc Tu Lăng và Mạc Tạ Chân đứng cách đó không xa, ngay trong vườn. Mua hè sẽ có rất nhiều người ra đây ngồi hóng gió nhưng mùa đông thì hầu như không có ai. Mạc Tu Lăng và Mạc Tạ Chân đang ngồi trên cỏ nói chuyện.

Giang Nhân Ly đi đến.

Mạc Tu Lăng cầm trong tay một cây cỏ: "Chị, đã qua nhiều năm rồi sao vẫn giữ trong lòng?"

"Em không phải chị cho nên không hiểu được đâu." Mạc Tạ Chân trong mắt tràn ngập cố chấp. Cô có thể trở thành bạn tốt của Giang Nhân Mạn không chỉ vì bọn họ học cùng lớp mà lý do chính là vì bọn họ cùng chí hướng, đều muốn dựa vào đôi tay mình mà làm nên sự nghiệp, chứng minh năng lực của mình. Bọn họ thích đứng trên đỉnh kim tự tháp bao quát tất cả mọi người.

Mạc Tạ Chân may mắn, nhưng cũng rất đáng thương.

Cô sinh ra ở Mạc gia, nhưng thứ cô mong muốn cũng bị số mệnh đoạt đi. Sai lầm duy nhất của cô chính là cô là con gái, cho nên cô đã được định sẵn sẽ không được thừa hưởng gia sản nhà họ Mạc, không thể có được cái thứ mà cô cho rằng vốn là của mình. Cô thậm chí còn ước ao được như Giang Nhân Mạn, bởi vì Giang Thánh Minh không có kiêng kỵ gì mà giao lại sản nghiệp cho con gái. Dù thời đại này là nam nữ bình đẳng, nhưng ở đâu có bình đẳng đây?

Mạc Tu Lăng lắc đầu: "Có ích gì đâu, chỉ làm mình khó chịu thêm mà thôi."

"Vậy còn em? Không phải em cũng đang tự làm mình khó chịu ư?"

Mạc Tu Lăng im lặng nửa ngày: "Có lẽ, em chỉ muốn biết bọn họ đã từng sống tốt hay chưa, những cái khác không suy nghĩ nhiều."

Giang Nhân Ly đứng một hồi, lúc này mới cảm thấy mình giống như đang nghe trộm. cô tự nhiên đi đến: "Nói chuyện gì bí mật mà phải đi xa như vậy?"

Mạc Tu Lăng xoay người nhìn cô: "Sao em ra đây?"

Mạc Tạ Chân cũng đứng lên: "Có gió lạnh rồi đấy, chúng ta trở về đi!"

Giang Nhân Ly mơ hồ đoán được một ít, có thể đây mới là nguyên nhân khiến Mạc Tạ Chân cho tới nay không muốn về nhà, cũng không muốn nhìn thấy vợ chồng Mạc Chí Hạo. Mạc Tạ Chân không cam lòng cho nên mới có oán hận giấu trong lòng không thể tiêu tan.

Mạc Tu Lăng chắc chắn giấu nhiều chuyện không nói ra, Giang Nhân Ly tin chắc như vậy, nhưng anh không hề hé miệng nói ra.

Hoàng Hi Linh an phận hơn nhiều, tuy rằng cũng sẽ quấn quít lấy Mạc Tu Lăng, nhưng không hề quá trớn.

Lúc Mạc Chí Hạo trở về nhà, Mạc Tạ Chân liền ra về. Mạc Tu Lăng cũng đưa Giang Nhân Ly về Uông gia, Hoàng Hi Linh cảm thấy mình ở lại chơi cũng không tiện cho nên nói muốn ra ngoài du lịch.

Lúc Hoàng Hi Linh đi còn thâm ý nhìn thoáng qua Diệp Tư Đình nhưng cũng không nói gì thêm. Mãi đến khi Mạc Tu Lăng tiện đường tiễn cô ra sân bay, cô mới nói muốn anh đưa vào trong sảnh. Giang Nhân Ly ngồi lại trong xe.

Mạc Tu Lăng cầm giúp Hoàng Hi Linh hành lý. Vẻ mặt cô sầu não: "Anh sẽ nhớ em chứ?"

Mạc Tu Lăng cười: "Đương nhiên, em là em gái anh mà."

Hoàng Hi Linh cũng thản nhiên cười: "Mấy ngày nay em vẫn muốn nói với anh một câu nhưng chưa có cơ hội."

"Chuyện gì?" Anh nheo mắt.

Hoàng Hi Linh cầm lấy hành lý, lúc ra đến chỗ soát vé, cô mới xoay người lớn giọng nói: "Anh, em muốn nói là, anh rất tinh mắt."

Mạc Tu Lăng cười cười, vẫy tay với Hi Linh.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 67: Nếu như đây là người thân

Giang Nhân Ly và Mạc Tu Lăng đến Uông gia. Uông Túc Lỗi luôn thấy quý trọng Mạc Tu Lăng cho nên ông tỏ ra rất khách khí. Nhưng Uông Trạch Quân lại không như vậy, lúc nào cũng đối đầu với Mạc Tu Lăng. Uông Trạch Vũ thì hiển nhiên là trái ngược với anh trai mình, anh nói chuyện với Mạc Tu Lăng rất vui vẻ. Mạc Tu Lăng và Uông Trạch Vũ có vẻ rất hợp ý nhau, số lần nói chuyện với nhau rất nhiều.

Giang Nhân Ly thấy vậy cũng không phát biểu gì, cô quá hiểu hai người anh họ của mình.

Lần này trở về nhà Mạc Tu Lăng sẽ bận rộn nhiều việc.

”Em và Cố tổng trò chuyện với nhau thật vui, không biết có gì hay?”

Giang Nhân Ly giả vờ không biết: “Chu đáo, tịch mịch.”

Mạc Tu Lăng nhíu mày: “Anh ta không giống kiểu người đó.”

Cô hiểu, ý anh là muốn nói Cố Diễn Trạch sẽ không có khả năng đảm đương được như vậy. Nhưng ai biết được, chỉ cần người kia xuất hiện trong cuộc đời anh ta, tất cả tiền tài địa vì đều sẽ không quan trọng nữa.

“Không nên tỏ ra như vậy a!” Giang Nhân Ly tùy ý ngồi xuống: “Thế giới này có rất nhiều người có khả năng ngụy trang rất giỏi. Có thể trước mặt anh tỏ ra ngây thơ, thiện lương nhưng thực ra lại đang tính toán nhiều chuyện.”

Mạc Tu Lăng nhìn cô vài lần: “Mọi việc đều có nhân quả. Để đạt được mục đích của mình, ngụy trang cùng lắm cũng chỉ là một loại bảo hộ. Giống như vĩnh viễn sống dưới bóng ma của người khác, không cam lòng, cho nên mới muốn đạt được nhiều hơn. Nhưng em có nghĩ tới hay không? Nếu như không có sự xuất hiện của người nào đó, thì tất cả những cái ngụy trang kia thực ra hoàn toàn là tính cách thật sự của cô ấy? Bởi vì từ trước tới giờ cô ấy vẫn luôn thiện lương và ngây thơ như vậy.”

Giang Nhân Ly cắn răng: “Đấy chẳng qua là đã phạm sai lầm rồi còn muốn ngụy biện. Là do người khác bức sao?”

“Chuyện này không có bất luận cái gì đáng để nghiên cứu.” Mạc Tu Lăng trực tiếp gạt đi: “Vì sao em mãi cho mình là đúng như vậy?”

Giang Nhân Ly không trả lời.

Mạc Tu Lăng vô cùng bận rộn, dự án Bắc Thần bắt đầu vào giai đoạn thực hiện. Mỗi việc anh đều đích thân làm, không để xảy ra bất luận chuyện gì sơ suất.

Trong khoảng thời gian này đều là Chương Tâm Dật chủ trì đại cục, Mạc Tu Lăng sau khi đi làm lại liền cho cô nghỉ ba ngày, trong lúc này mà được nghỉ ba ngày, thật đúng là hoàng kim nhất trong thời kì hoàng kim.

Mạc Tu Lăng lái xe, vừa rồi còn ở công trường khảo sát mà hiện tại đã đang trên đường về công ty.

Bất ngờ có điện thoại, không như mọi khi không nói chuyện điện thoại trên xe, lần này anh vừa nhìn số điện thoại liền lập tức nhận: “Được, tôi biết rồi, đến ngay.”

Diệp Tư Đình thấy anh quay sang nhìn mình có vẻ anh có việc gấp, cô ta chậm rãi nói: “Mạc tổng nếu có việc gấp, chúng ta có thể đi trước rồi quay về công ty.”

Mạc Tu Lăng suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu.

Diệp Tư Đình lần đầu tiên thấy Mạc Tu Lăng hoảng loạn như vậy. Anh vừa dừng xe đã lập tức xuống gặp một người nào đó. Người kia giao cho anh một tập tài liệu.

Từ ánh mắt của Mạc Tu Lăng, Giang Nhân Đình biết mấy thứ này rất quan trọng.

Mạc Tu Lăng lái xe trở về công ty nhưng đi được một đoạn anh đột nhiên dừng xe lại: “Tôi bây giờ có việc gấp, cô về công ty trước đi.”

“Không cần, tôi cũng không bận.” Giang Nhân Đình trả lời.

Mạc Tu Lăng không nói thêm, lập tức quay đầu xe.

Giang Nhân Đình ngay từ đầu đã cảm thấy hiếu kỳ, hiện tại cô ta hoàn toàn nghi hoặc. Đường đến tòa nhà này rất gồ ghề, xe lắc lư suốt. Giang Nhân Đình không hiểu anh muốn đi đâu làm gì.

Chỗ này rất xa trung tâm thành phố, thậm chí đã qua cả vùng ngoại ô.

Rốt cục, anh cũng dừng xe.

Anh nhìn lên tòa nhà Hồng Kỳ. Nơi này vốn là trường học nhưng không có lấy một học sinh. Bọn họ có thăm dò qua, năm đó trường học muốn tu sửa, cho nên gửi học sinh sang các trường phụ cận. Đến lúc xong xuôi thì lại không có học sinh nào quay lại. Vì vậy sau đó nơi này được đem ra bán, trở thành viện dưỡng lão.

Mạc Tu Lăng sắc mặt rất lạ. Anh nhìn tòa nhà này dáng vẻ đăm chiêu. Anh đi vài bước. Trước khi chỗ này được tu sửa, tường bao xung quanh có chút cũ nát, màu sắc qua nhiều năm mưa gió đã đổi màu. Sân thể thao sơ sài rất nhiều cát, dường như ở chỗ này có thể thấy được hình ảnh bọn trẻ chơi đùa.

Còn có mấy phòng học chưa được dỡ xuống, ngói rất cũ, đầy rêu xanh. Phòng học rất rách nát, dường như chỉ cần một trận gió là không thể trụ vững được.

Giang Nhân Đình nhìn Mạc Tu Lăng, cô ta chưa bao giờ thấy anh như vậy. Trên mặt anh rõ ràng rất bình nhưng bước chân lại run rẩy. Cô ta rốt cục nhìn không được, tiến lên, kéo tay anh: "Anh làm sao vậy?"

Mạc Tu Lăng tựa hồ không có cảm giác, qua hồi lâu mới phát hiện sự tồn tại của Diệp Tư Đình, anh kéo tay cô ta ra: "Theo tôi lên trên kia xem được không?"

Mạc Tu Lăng tựa hồ không có cảm giác, qua hồi lâu mới phát hiện sự tồn tại của Diệp Tư Đình, anh kéo tay cô ta ra: "Theo tôi lên trên kia xem được không?"

Giọng nói của anh có chút thỉnh cầu.

"Được." Giang Nhân Đình trả lời.

Bọn họ cùng nhau đi vào trong trường học, lúc này mới phát hiện, trên sân thể thao có một đám trẻ con đang chơi đùa. Một thanh niên chừng mười tám mười chín tuổi trông chừng bọn chúng: "Đừng chạy loạn, cẩn thận cát tron."

Mạc Tu Lăng vẫn nhìn bọn họ, giống như đang chứng kiến một chuyện thú vị.

Giang Nhân Đình không hiểu rốt cuộc Mạc Tu Lăng làm sao, chỉ kéo anh ngồi xuống. Bậc thềm rất bẩn, nhưng bọn bọn họ không hề chú ý.

Mạc Tu Lăng nhìn một hồi lâu, thấy một người khoảng chừng bốn mươi tuổi đi đến đám trẻ kia. Một đứa bé trai lập tức chạy ra: "Mẹ!"

Bà ta bế đứa trẻ lên vuốt ve, mỉm cười nhìn một bé gái. Một tay bế con trai, một tay dắt con gái rời đi. Bọn họ ăn mặc đơn giản, thậm chí trên quần áo bà mẹ còn có mấy mảnh vá, nhưng hai đứa trẻ thì tuyệt nhiên quần áo rất lành lặn.

Mạc Tu Lăng nhìn nụ cười trên khuôn mặt người phụ nữ kia thì tim anh đột nhiên nhói đau. Anh hỏi Diệp Tư Đình: "Cô thấy bọn họ hạnh phúc không?"

Giang Nhân Đình vô cùng kinh ngạc nhìn thoáng qua anh: "Có lẽ vậy!" Không có đầy đủ vật chất, nhưng tinh thần vô cùng thỏa mãn.

"Nếu như bọn họ là người thân của cô, cô sẽ làm gì?"

Giang Nhân Đình cười: "Mạc tổng lại đùa em rồi? Em là cô nhi, từ nhỏ đã không có tình thân. Nếu như tôi có thể có người thân, tôi nhất định sẽ nhận họ, sau đó sống vui vẻ cùng nhau."

"Cô không ghét bỏ bọn họ sao?" Mạc Tu Lăng đăm chiêu.

"Sẽ không, người nào có thể ghét bỏ người thân của mình chứ! Nếu đã là người thân thì nên ở cùng một chỗ, nên nhận nhau, để hai bên đều hiểu rõ, đối phương là người rất quan trọng với mình."

Mạc Tu Lăng gật đầu, lúc này mới đứng dậy: "Chúng ta đi thôi!"

Trên đường trở về Mạc Tu Lăng không nói thêm câu nào, cũng không hỏi thêm gì về cảnh tượng vừa rồi. Giang Nhân Đình cảm thấy kỳ lạ nhưng cũng chỉ nghĩ là có lẽ anh thấy cuộc sống người khác khổ sở như vậy cho nên đột nhiên nghĩ tới, hay là anh có ý khác?

Cô nhìn không thấu anh, thậm chí còn cảm thấy anh ngày càng xa cách với cô.

Cô ta sợ hãi, đáy lòng bỗng lạnh buốt.

Mạc Tu Lăng đưa Diệp Tư Đình về nhà thì lập tức cũng trở về nhà. Vẻ mặt anh thay đổi liên tục, động tác cũng rất nhanh. Anh vừa đẩy cửa vào đã ngửi thấy mùi thơm từ trong bếp truyền ra. Anh đi vào trong. Giang Nhân Ly còn đang làm cơm, trán cô có một ít mồ hôi, tay cô liên tục đảo khoai tây trong nồi. Cô dường như rất thích món này.

Thấy anh đang nhìn, cô liền cười: "Ra ngoài ngồi một chút đi. Cơm sắp ăn được rồi."

Nhưng anh đi đến sau lưng cô, ôm cô vào trong lòng. Cô tránh không được: "Đừng loạn." Cô một tay tắt bếp, một tay cho thức ăn ra đĩa.

Anh làm như không nghe thấy lời cô nói. Xoay người cô lại, cấp tốc hôn cô.

Cô có chút ngạc nhiên: "Anh sao vậy?"

Anh mặc kệ cô, vẫn tiếp tục hôn cổ cô. Tay anh bắt đầu không an phận, kéo khóa váy của cô xuống. Cô run lên, không hiểu được cảm xúc mãnh liệt lúc này của anh.

Từ cái lần cãi nhau hai tháng trước, anh chỉ có chạm qua cô, không hề thân mật. Cho dù nhiều lúc cô nhận thấy rõ ràng là anh đã động tình, nhưng tại thời điểm mấu chốt anh vẫn dừng lại, điều này khiến cô thấy khó hiểu. (cả nhà xem lại chap 60 phần 1 để biết thêm chi tiết, hehe)

Đôi mắt cô đã mờ đi như có sương mù, anh dường như đã không nhịn được nữa. Anh luồn tay vào trong váy của cô, cởi bỏ nội y trên người cô. Không biết từ lúc nào anh đã cởi bỏ quần. Tay cô chống đỡ yếu ớt trên tủ bát. Anh hôn cô đến động tình, đưa tay vào hạ thân cô vân vê, mãi cho đến khi xác định cô có thể tiếp nhận anh mới tiến nhập vào. Thắt lưng cô đột ngột va chạm mạnh vào tường, cô đau đến kinh hô lên một tiếng.

Anh không chú ý, vẫn tiếp tục động tác của mình. Cô vừa đau lại còn bị kích động, nghe thấy anh thì thầm bên tai: "Chúng ta sẽ có con."

Anh kích động, đây là lần đầu tiên từ sau khi kết hôn bọn họ đến tự nhiên như vậy. Anh ngay cả quần áo còn chưa cởi hết đã lập tức tiến vào cơ thể cô. Từ bếp, qua phòng khách, đến phòng ngủ, đều rất nồng nàn. Một đêm mãnh liệt…

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Con chúng ta

Lúc Giang Nhân Ly tỉnh lại, Mạc Tu Lăng vẫn chưa rời giường. Có điều anh đã sớm tỉnh dậy. Hai tay để gối đầu. Ánh mắt anh trấn tĩnh, nhưng rõ ràng còn sót lại ít nhiều tâm tình. Cô nhìn anh, dường như anh có phiền muộn. Cô không nghĩ nhiều lắm chỉ cảm thấy hôm qua làm cơm thật là phí công, sớm biết đã làm biếng như mọi khi rồi.

Mạc Tu Lăng nhìn cô một lúc, rốt cuộc mỉm cười, giơ tay ra véo má cô: "Em nói xem, con chúng ta giống ai thì tốt?"

Cô nhìn anh, suy nghĩ nửa ngày mới đáp: "Anh đi bệnh viện đúng không?"

Cô nhớ đến gần đây anh rất thất thường, nghe nói phẫu thuật này cần một tháng không được động phòng, chuyện này đã có thể hiểu.

Mặt anh thoáng đỏ, ảo não. Cô ấy không thể nói chuyện uyển chuyển một chút được ư?

Anh phiền muộn khẽ ừ một tiếng.

Cô thấy anh thiếu tự nhiên, rất buồn cười.

"Vì sao lại muốn có con?" Cô nghiêm mặt nhìn anh.

Anh gạt mấy sợi tóc trên mặt cô, nắm vào trong tay, chính anh cũng cười: "Anh muốn có một đứa con.".."

Câu trả lời kiểu gì thế này.

Anh kéo cô vào người mình, ôm lấy cô. Cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh. Giây phút ấy, cô bỗng cảm động, không hiểu vì sao mà cảm động.

"Anh muốn có môt đứa con thuộc về chúng ta, muốn có một người thân."

Lòng cô thắt lại, cô cảm nhận được anh sắp sửa nói ra điều gì.

Anh im lặng một lát: "Em không tò mò vì sao quan hệ giữa ba mẹ anh và chị gái anh lại không tốt à?"

"Có gì hay mà tò mò?"

Anh nâng mặt cô lên: "Vậy sao hôm đó còn nghe trộm?"

Hoá ra anh biết. Cô cũng thẳng thừng: "Em là quang minh chính đại nha!"

Anh lắc đầu: "Kỳ thực, anh và chị ấy không phải chị em ruột, hay là nên nói không phải cùng cha mẹ."

Cô vô cùng kinh ngạc: "Sao có thể?"

Điều này thật khó mà tin được, hơn nữa Hoàng Tư Liên và Mạc Chí Hạo đối với Mạc Tu Lăng như thế nào ai cùng biết.

"Mẹ anh lúc sinh chị gái khó sinh, thiếu chút nữa đứa trẻ không giữ được. Sinh xong, thân thể mẹ rất yếu. Bác sĩ kết luận mẹ không thể có con được nữa. Nhưng mẹ không cam lòng, chạy chữa rất lâu. Có một điểm mà cả ba mẹ đều giống nhau, đó là họ muốn có một đứa con trai. Có điều vì vậy mà ba rất khắt khe với mẹ, mẹ rất khổ tâm. Vài năm sau, hai người rốt cuộc nghĩ tới chuyện mang thai thuê. Nhưng để tránh phiền phức sau này, nên ba mẹ chọn một người con gái mười bảy tuổi, đó chính là mẹ ruột của anh."

Giang Nhân Ly cảm thấy tay anh cứng ngắc, cô nắm lấy tay anh: "Sau đó?"

"Khi còn bé chị không thích anh, anh cũng đã thử cố gắng làm cho chị thích. Có một lần cãi nhau chị vô tình nói anh là con đẻ thuê. Đương nhiên đó không phải nguyên nhân chị ghét anh. Điều chị oán hận nhất là chị rất muôn được làm việc trên thương trường nhưng ba mẹ vĩnh viễn chỉ chấp nhận truyền cho con trai chứ không cho con gái. Đó cũng là lý do nhiều năm nay chị ấy ôm hận trong lòng. Thực ra anh không có tư cách gì lên tiếng. Trên thế giới này vốn đĩ không có đúng sai, anh được sinh ra cũng không phải do anh muốn. Anh cảm kích ba mẹ đã để anh được sinh ra, cũng cảm kích ba mẹ yêu thương anh. Chị bất bình vì chị không có được những thứ chị muốn, nhưng thực ra mà nói, ngoại từ duy nhất điều này, ba mẹ đã cho chị những thứ tốt nhất, so với bạn bè đồng trang lứa, chị đã sống tốt hơn rất nhiều."

Giang Nhân Ly gật đầu, cũng đoán được nhiều năm qua anh hẳn đã thuê thám tử tư đi điều tra: "Anh gặp được họ chưa?"

"Gặp rồi."

"Em nói là mẹ ruột anh…"

"Anh biết, hôm qua anh đã đi gặp. Có lẽ, anh còn có một đứa em trai và một đứa em gái nữa."

Khó trách anh hôm qua về lại kỳ lạ như vậy.

Nụ cười của anh cũng không có tiếu ý, chỉ lựa theo mà cười thôi.

Giang Nhân Ly nhất thời không biết cảm giác của mình lúc này là gì. Anh kể hết những chuyện này cho cô, chính là muốn nói với cô giữa bọn họ cần nhất thành khẩn. Anh từng nói qua, cha mẹ anh có thể yêu nhau đến lúc này đó chính là nhờ thẳng thắn. Cho dù là tìm người sinh con bọn họ cũng bàn bạc với nhau, tuyệt đối không hành động một mình. Thẳng thắn thành khẩn, cô và anh liệu thực sự có thể?

Cô hiện tại là hy vọng bụng cô bớt khó chịu đi một chút.

"Chúng ta cùng đi xem bọn họ được không?"

"Được."

♥ ♥

Lần thứ hai bước trên con đường này, tâm tình của anh đã bớt căng thẳng hơn rất nhiều. Tuy rằng anh cũng không rõ rốt cuộc là cảm giác gì, nhưng trong lòng anh đã yên bình không ít.

Vẫn là một đám trẻ con nô đùa. Người phụ nữ kia đứng một bên cùng một người đàn ông nhìn bọn trẻ chơi. Đứa bé gái hơn mười tuổi ngồi một bên vui vẻ cười.

Người đàn ông kia rất đen, dáng vẻ vô cùng khổ cực. Nhưng ánh mắt ông ta nhìn vợ mình vô cùng dịu dàng và yêu thương. Bọn họ tuy rằng ăn mặc mộc mạc nhưng khuôn mặt lộ rõ vẻ hạnh phúc.

Giang Nhân Ly kéo Mạc Tu Lăng đang định đi lên phia trước: "Chúng ta không nên đến đó."

"Hm?" Anh lập tức bình thường trở lại.

Bọn họ tuy rằng rất bần cùng, nhưng vô cùng hạnh phúc, những thứ đó tiền của đều không đổi lại được. Nếu anh muốn nhận mẹ, chỉ làm cho hạnh phúc ấy của bọn họ bị đánh vỡ mà thôi. Vợ chồng Mạc Chí Hạo cũng sẽ đau lòng. Hiểu là một chuyện, nhưng đối mặt được lại là chuyện khác. Vợ chồng Mạc Chí Hạo chắc chắn sẽ cảm thấy không thoải mái, lúc nào cũng sẽ lo lắng Mạc Tu Lăng sẽ nhận lại mẹ ruột.

Như vậy nhất định hủy diệt cuộc sống bình thương của hai gia đình..

Có đôi khi, lùi một bước để giữ nguyên sự toàn vẹn không có gì là không tốt.

Giang Nhân Ly cười: "Hiện tại, anh không cần bọn họ, mà bọn họ cũng không cần anh đều có thể sống yên ổn."

Mạc Tu Lăng nhìn đôi vợ chồng già, đột nhiên cảm thấy mất mát. Anh lui ra phía sau. Lúc anh chưa tìm ra được bọn họ, lúc nào anh cũng cảm thấy bất an, nhưng hiện tại rốt cuộc đã tìm được rồi, nội tâm anh tuy rằng rất kích động, nhưng rồi cũng bình ổn lại.

Người phụ nữ kia ngoại trừ việc sinh ra anh, cũng không làm bất cứ chuyện gì. Có lẽ nên nói, năm đó là anh bị bà ấy bán đi.

Nhưng phương diện này không có bất luận cái gì rối ren, không có bất luận cái gì là yêu hận tình cừu.

Anh cảm thấy mơ hồ, rốt cuộc anh dụng tâm đi tìm bọn họ có ý nghĩa gì?

Cô nhìn vẻ mặt a

nh, có chút lo lắng: "Anh?"

"Đột nhiên anh cảm thấy anh tìm được bọn họ thật không có nghĩa gì nữa."

Cô cười: "Không, ý nghĩa rất lớn."

Anh nheo mắt.

"Nếu như anh không có tìm được bọn họ, cả đời này anh cũng không yên tâm. Chí ít hiện tại anh đã có thể yên tâm vì bọn họ rất hạnh phúc, cũng không cần anh xuất hiện. Rất nhiều thứ, nếu biết chấp nhận sẽ dễ dàng buông xuôi."

Anh gật đầu, kéo tay cô: "Chúng ta trở về đi!"

Nếu không chiếm được, vậy đừng thèm muốn nữa.

Cô nhìn sắc mặt anh, đã hiểu vì sao anh muốn có con. Có thể anh đã rất muốn từ lâu nhưng chính cô không phối hợp. Trong mớ bòng bong này, hóa ra cùng lắm cũng chỉ là một chữ "muốn".

Tay cô cảm nhận được hơn ấm của anh, cô đột nhiên cảm thấy hạnh phúc.

Hoá ra, hạnh phúc, vẫn luôn rất đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Đó là ai, là ai?

Cuộc sống dần quay trở về đúng quỹ đạo. Giang Nhân Ly phát hiện hiện tại cũng chẳng có gì khác so với trước đây. Anh mỗi ngày đều đi làm, cô mỗi ngày đều ở nhà, buồn chán thì sẽ ra ngoài đi shopping. Vẫn y nguyên như vậy không có gì khác, vậy tại sao trước đây cô lại cảm thấy trống trải, cảm thấy cô đơn? Hoá ra, nếu như tâm tình thay đổi thì tất cả đều trở nên có thâm ý.

Hay là, người thay đổi chỉ có cô, còn anh vẫn không có gì thay đổi?

Mạc Tu Lăng không hề nhắc lại chuyện về mẹ ruột của mình. Không giống như mọi chuyện chưa từng xảy ra, mà là chỉ là không quá cần thiết, chỉ cần biết vậy là đủ, sau đó tiếp tục cuộc sống.

Quan hệ giữa cô và anh cũng vẫn thế, không có tiến triển hay lùi bước. Dùng bốn chữ "án bộ tựu ban" để hình dung có lẽ là chính xác nhất.

(Án bộ tựu ban:hoàn thành từng bước, thực thi từng bước một, dần dần từng bước)

Đương nhiên, thỉnh thoảng trước khi ngủ hai người cũng sẽ nói chuyện phiếm, tâm sự, cuộc sống rất thoải mái.

Giang Nhân Ly vì nhàn rỗi nên ở nhà thường lên mạng. Có một diễn đàn trong nước bàn luận về tiểu tam (*bồ nhí)

, thu hút rất nhiều người tham gia. Có mắng chửi lăng mạ, cũng có lí lẽ, tất cả cũng chỉ là xem lướt qua. Đương nhiên tiểu tam bây giờ cũng sẽ không vụng trộm ẩn núp. Cô ta sẽ chính thức nói cho bạn biết, là bạn không coi trọng chồng bạn, là bạn không có bản lĩnh, sau đó cô ta còn có thể lớn tiếng mắng bạn.

Giang Nhân Ly càng xem càng hăng say. Mắng chửi vòng vo lẫn nhau một hồi, cuối cùng thành ra phương hướng bị chuyển, biến thành mắng chửi đàn ông trên thế giới này không có lấy một người nào tốt, cứ có tiền trong tay là trở nên đồi bại. Đàn ông nếu có tiền mà ra ngoài ăn chơi trác táng thì người ta gọi là phong lưu phóng khoáng, vậy mà phụ nữ mà như vậy lại bị coi là hồng hạnh vượt tường, thật không công bằng.

Giang Nhân Ly tức giận, trước đây cô vẫn có tồn tại người đàn ông tốt tuyệt đối, chỉ là sớm bị người khác bày mưu tính kế mà thôi. Nhưng hiện tại, nhìn những dòng này cô thực sự bị kích động.

Mạc Tu Lăng trở về nhìn thấy cô đang ngồi trước máy tính thì bất bình, anh nhìn cô lâu như vậy mà cô cũng không phát hiện.

Rốt cục, cô tắt máy tính, cũng không để ý đến anh, đi qua người anh.

Anh cảm thấy buồn bực, anh đâu có đắc tội gì với cô chứ!

Cô vẫn còn chưa phục hồi tinh thần lại, câu chuyện đọc được trên mạng kia khiến cô cảm thấy chua xót như chính chuyện của mình, căm giận và bất bình. Cùng với người đàn ông của mình dốc sức làm ăn, đến khi kiếm được tiền rồi, anh ta lại học thói xấu, cả ngày ăn chơi đàn đúm, còn bao dưỡng vợ hai vợ ba, hiện tại ngay cả tiểu tam cũng đến tận cửa rồi.

Giang Nhân Ly thấy anh không có ý định nói gì, cô liền quay lại nói: "Đàn ông đều háo sắc."

Mạc Tu Lăng phớt lờ phẫn nộ trên mặt cô: "Lại xem vớ vẩn cái gì thế?" Anh đau đầu, cái internet chết tiệt này, lắm thứ náo loạn.

"Đàn ông đều không ra gì!"

"Em mắng ai thế?"

"A!" Cô bừng tỉnh: "Không phải anh hỏi em xem cái gì sao? Em xem cái này này, người đàn ông này thật không ra gì."

Mạc Tu Lăng liếc xéo cô, ánh mắt như muốn nói cô thật đúng là nhàn rỗi.

Cô đẩy anh: "Anh nói xem, vì sao đàn ông ai cũng háo sắc như vậy anh?"

Mạc Tu Lăng buồn cười nhìn cô: "Vậy em nên xem phim Hàn "Ba lần kết hôn" đi, về mặt này, đàn ông không háo sắc cũng chỉ là vì chưa gặp được người phụ nữ đẹp mà anh ta muốn. Nếu một ngày gặp được, thì đương nhiên không háo sắc cũng sẽ biến thành háo sắc cả thôi."

"Đánh trống lảng, anh biết rõ đấy không phải điều em muốn nói."

Anh bất đắc dĩ day trán: "Được thôi! Chúng ta nói về vấn đề này. Nếu người đàn ông gặp được một phụ nữ đẹp, anh ta chắc chắn sẽ liếc nhìn vài lần. Sau đó nếu cô ta có thể trở thành bạn gái của anh ta thì đương nhiên rất tốt. Nếu như anh ta là một kẻ giàu có, có năng lực chơi bời, thì đương nhiên sẽ hưởng thụ rồi không phải sao? Bọn họ có điều kiện kinh tế, tự nhiên nhu cầu sẽ cao thôi. Con người ấy à, thứ nhất không thể bỏ được tham ăn, thứ hai không thể bỏ được háo sắc. Dục vọng nói cho cùng cũng không hơn gì cái này."

Giang Nhân Ly im lặng.

Mạc Tu Lăng mở miệng: "Thực ra đấy cũng chỉ là thiểu số mà thôi. Số người có tiền đâu có nhiều, hơn nữa Trung Quốc bây giờ người ít tiền ngày càng nhiều a. Cho nên bọn họ nhất định sẽ lựa chọn chăm chỉ làm việc nuôi gia đình mình. Cách người đàn ông nhìn một người phụ nữ cũng giống như cách phụ nữ nhìn người đàn ông. Lúc anh ta chọn người phụ nữ của mình, đương nhiên sẽ không yêu cầu cô ta phải xinh đẹp thế nào, nhưng nhất định sẽ xem xét đến cái đó đầu tiên, cũng phải có mức độ nhất định. Sau đó anh ta mới xem xét đến tính cách của cô ta. Có thể thỉnh thoảng làm nũng, thỉnh thoảng cãi cọ, những nhất định chỉ là thỉnh thoảng, cái gì cũng có giới hạn. Cho nên, tất cả mọi thứ đều ở một mức độ chuẩn mực của một người."

Anh thở dài một hơi sau đó nhìn cô: "Giang Nhân Ly, em đặt tay lên ngực tự hỏi mình một chút, em có nguyện ý lấy môt người xấu xí không? Sẽ không, cho dù anh ta có gia sản bạc triệu đi nữa! Em cũng sẽ không chấp nhận lấy một kẻ nghèo kiết xác, cho dù anh ta có đẹp trai đến thế nào. Cho nên, cần phải có cả hai. Có thể là tướng mạo không phải là đẹp nhất, cũng không phải giàu có nhất, nhưng nhất định phải khiến cho em coi trọng anh ta. Đây chính là chuẩn mực của em."

Cô đột nhiên nói không ra lời, giống như những lời mắng chửi này chỉ là về vẻ ngoài của người phụ nữ. Lẽ nào, những người phụ nữ đang mắng chửi người khác kia, chính bản thân cô ta cũng đang nhìn mặt mà bắt hình dong? Có điều chúng ta luôn luôn hà khắc với người khác mà lại dễ dãi với bản thân mình.

Cô hiểu ý tứ của Mạc Tu Lăng. Mỗi người ở vị trí khác nhau đương nhiên sẽ có hành động không giống nhau. Nếu như bạn là một kẻ nghèo khổ, ai sẽ nguyện ý theo bạn? Nếu bạn xinh đẹp như hoa đương nhiên bạn cũng sẽ không tình nguyện theo một kẻ xấu xí. Mọi người đều có tiêu chuẩn của bản thân mà đặt ra yêu cầu với mọi chuyện. Nếu bạn không có đủ cái tiêu chuẩn kia, đương nhiên bạn cũng không có tư cách yêu cầu người khác có. Người khác có tiêu chuẩn ấy, đương nhiên có quyền lợi yêu cầu một cuộc sống tốt hơn. Tuy rằng cái suy nghĩ này có phần thực dụng, nhưng rõ ràng là sự thật. (đúng mà!)

Người si tình luôn rất ít, ai có thể thẳng thừng bỏ đi cơ hội tốt?

Cô anh, đột nhiên nói: "Anh cũng là người như vậy sao?"

Anh gật đầu: "Đúng, anh là người như vậy."

Cô lại im lặng.

Anh đã có chút khó chịu, anh cau mày: "Nếu như anh không đủ ưu tú, không có sinh ra ở một gia đình như thế này, em liệu có dùng con mắt ấy nhìn anh?

Cô tiếp nhận ánh mắt của anh, đột nhiên không biết làm sao mở miệng.

Anh lắc đầu: "Em sẽ không."

Thứ cô thích rất ít. Cho tới bây giờ cô cũng chưa từng quá coi trọng cái gì bên người. Chỉ biết rằng, nhìn về phía trước, cô sẽ chỉ thấy được những gì ưu tú nhất trong mắt.

Cô có chút buồn bực, anh kéo tay cô: "Nói những cái này làm gì chứ? Căn bản chẳng có ý nghĩa gì. Chuyện người khác cũng để ảnh hưởng đến tâm trạng của mình, thật là phục em!"

"Em đột nhiên cảm thấy, chúng ta lúc xem xét một vấn đề đều vô thức mà phán đoán chuyện người khác. Việc này thật không nên. Nhưng tất cả những cái "chắc hẳn", "không nên" chúng ta cũng không có chuẩn mực nhất định. Chúng ta chỉ biết đứng ở góc độ của bản thân để nhìn nhận một vấn đề, không hề nghĩ đến cái gì khác."

"Đừng suy nghĩ nhiều."

Đúng thật là tâm tư cô đã rối tung từ sau khi đọc được bài viết trên diễn đàn kia.

Có điều những chuyện của người khác, cô suy nghĩ vẩn vơ một hồi rồi

cũng quên đi, cái khiến cô phiền muộn chính là chuyện của mình. Quần áo của Mạc Tu Lăng càng ngày mùi hương kia càng đậm. Xem ra Giang Nhân Đình rốt cuộc đã không nhịn được nữa. Có điều, cô đương nhiên sẽ không vì vậy mà cãi cọ với Mạc Tu Lăng, không thể để cho Giang Nhân Đình đắc ý.

Mạc Tu Lăng dự họp hay tham gia tiệc rượu đều sẽ mang theo Diệp Tư Đình đi, thực sự là ăn ý.

Giang Nhân Ly không hề biểu lộ một chút bất mãn nào với Mạc Tu Lăng, anh cũng không dùng ánh mắt phức tạp nhìn cô. Anh đương nhiên sẽ không dại gì mà thử khiến cô ghen, cô cũng sẽ không bởi vậy mà hoài nghi anh.

Bọn họ về chuyện này vô cùng ăn ý.

Nhưng thời gian Mạc Tu Lăng đưa Giang Nhân Đình ra ngoài ngày càng nhiều, thậm chí còn khuya hơn. Giang Nhân Ly thật không biết anh nghĩ gì nữa.

Chuyện này khiến cô vô cùng phiền não. Lúc thì là Giang Nhân Mạn còn gọi điện mắng mỏ cô, lúc thì là Uông Trạch Quân nói bóng nói gió bảo cô quan tâm tới Mạc Tu Lăng, lúc thì là Uông Trạch Vũ gọi điện bảo cô tiếp tục chờ ở nhà.

Lại còn mấy tờ báo cũng đăng ảnh của Mạc Tu Lăng và Diệp Tư Đình. Thậm chí chuyện giữa Mạc Tu Lăng và Giang Nhân Đình trước đây cũng bị họ đào bới, không ít người bàn tán.

Giang Nhân Ly đọc bài báo này, đại ý chính là Mạc Tu Lăng và Giang Nhân Đình từ nhỏ là thanh mai trúc mã, thế nhưng ngày vui ngắn ngủi, Giang Nhân Đình tự sát. Sau đó, Mạc Tu Lăng bất đắc dĩ cưới chị gái của Giang Nhân Đình, chính là Giang Nhân Ly. Mà hiện tại, Diệp Tư Đình và Giang Nhân Đình diện mạo lại rất giống nhau, khiến không ít người suy đoán Mạc Tu Lăng sẽ đem tình cảm với Giang Nhân Đình kí thác lên người Diệp Tư Đình.

Nếu là trước đây, Giang Nhân Ly có thể sẽ tin chuyện đó xảy ra. Nhưng hiện tại cô tuyệt đối không tin.

Mạc Tu Lăng là người thế nào, người khác chưa hẳn hiểu. Cho dù năm đó cô không lấy anh, anh tuyệt đối cũng sẽ không cưới Giang Nhân Đình.

Giang Nhân Ly định ném tờ báo đi, nhưng hình ảnh Giang Nhân Đình lại xuất hiện cản đường nhìn của cô.

Thực sự là chướng mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Sinh nhật?

Giang Nhân Ly vẫn như trước làm theo ý mình. Cô chẳng cần đi tranh chấp với sự tồn tại của Diệp Tư Đình. Là ai từng nói, nếu bạn ghét một người vậy thì cứ thỏa thích coi thường cô ta, tốt nhất là xem cô ta là như không khí. Nghĩ như vậy, tâm tình cô cũng tốt lên rất nhiều. Quan hệ giữa cô và Mạc Tu Lăng bây giờ cũng coi như không đến nỗi nào, không ầm ĩ, không cãi cọ. Nhưng điều cô băn khoăn nhất lúc này là bụng cô vẫn chưa có động tĩnh gì, tuy

rằng Mạc Tu Lăng cũng không có thúc giục quá nhiều.

Hôm nay là sinh nhật hai mươi lăm tuổi của cô. Cô vẫn cảm thấy sinh nhật cũng không có gì đặc biệt, chẳng qua cũng chỉ nhận quà mà thôi. Nhưng hiện tại cô lại cảm thấy có ý nghĩa. Ví dụ như lúc này cô nhận được điện thoại cũng không phải là người ta chúc mừng cô mà là hỏi cô sẽ tổ chức sinh nhật thế nào? Cô thì không muốn hoang phí, đơn giản là tốt rồi. Cho nên cô ở nhà làm thức ăn, sau đó chờ Mạc Tu Lăng về.

Cô không thích ăn thịt gà hay thịt vịt một chút nào, thịt duy nhất cô có thể ăn là cá. Vì vậy cô làm món cá kho dưa, vì cô rất thích ăn dưa chua. (í giống mình nha ^^)

Mạc Tu Lăng thì chẳng kiêng kị thứ gì. Hầu như cô làm món gì anh cũng ăn hết. (vì yêu thôi ^^)

Anh cũng sẽ không phát biểu bất kì ý kiến gì, chỉ có một lần anh từng nói, có người nấu cơm cho mình ăn đã là một loại hạnh phúc rồi, còn gì mà tính toán nữa.

Cô vừa chuẩn bị thức ăn vừa cảm thấy bất an. Lúc sáng khi anh đi làm cô đã nói anh nhất định phải có mặt ở nhà lúc bảy giờ. Anh cũng không hỏi gì thêm, vẫn biểu hiện tuân lệnh như thường. Hai năm nay sinh nhật cô anh đều rất đúng giờ trở về, cô cũng không muốn phiền phức. Hiện tại ngẫm lại, cũng không có gì không tốt, chẳng lẽ sinh nhật cũng chỉ là để nhận quà và nghe chúc mừng sinh nhật ư?

Hai người ngồi ăn cơm, nói chuyện trên trời dưới đất, như vậy cũng không tồi. Hà tất phải làm gì rườm rà.

Nhưng cô vẫn cảm thấy bất an.

Giống như mỗi lần xem phim đến đoạn cao trào là bị cắt chuyển sang quảng cáo!

Trong phim đều có những cảnh lúc nam chính chuẩn bị đưa nữ chính trốn đi thì thế nào cũng gặp phải chuyện ngoài ý muốn, có thể là cha mẹ nam chính gặp chuyện không may hay nữ phụ tự tử, nam chính sẽ vì thiện lương mà ở lại, còn nữ chính ở nơi nào đó chờ đợi đáng thương. Cũng có chuyện nam nữ chính chuẩn bị kết hôn thì nữ phụ ở đâu ra náo loạn, nam nữ chính sẽ chẳng được sống yên ổn.

Giang Nhân Ly cảm thấy bụng mình hơi đau. Mạc Tu Lăng nói không sai, cuộc sống vẫn luôn có nhiều điều bất trắc.

Cô tiếp tục nấu ăn, Mạc Tu Lăng vốn là người đúng giờ.

Lúc ấy Mạc Tu Lăng đang họp, anh chuyên tâm nghe báo cáo.

Anh đã có chút khác thường, cảm thấy không yên lòng, tuy rằng vẻ mặt anh tỏ ra rất bình thường. Giang Nhân Đình quan sát anh, ngày hôm nay là ngày gì, trong lòng cô ta hiểu rõ. Cô dám chắc sau khi cuộc họp kết thúc anh nhất định sẽ vội vã đi về.

Giang Nhân Đình không biết mình đã sai ở đâu. Rõ ràng cô ta đã ở bên cạnh anh, nỗ lực tới gần anh, nhưng anh không có bất cứ biểu hiện gì. Anh không rời khỏi nhưng cũng sẽ đứng im một chỗ không đến gần cô. Nhưng, đây không phải là thái độ anh nên có với cô, anh cũng không nên dùng ánh mắt ấy nhìn cô, có sai sót ở đâu ư? Vì sao kết quả lại như thế này?

Giang Nhân Đình không cam lòng, thực sự không cam lòng. Vì sao những thứ cô ta muốn đều thuộc về Giang Nhân Ly.

Vì sao cô ta nỗ lực như vậy nhưng không chiếm được? Còn Giang Nhân Ly không làm bất cứ việc gì chỉ việc ngồi mát ăn bát vàng.

Vì sao ông trời lại không công bằng như thế?

Tay cô ta run lên. Cô ta rất không cam tâm.

Chiều muộn cuộc họp mới kết thúc, mọi người thu xếp giấy tờ rồi vội vã ra về. Mạc Tu Lăng vô thức nhìn vào điện thoai, không hề có cuộc gọi nào, anh mỉm cười. Tác phong của cô quả nhiên vẫn là muốn anh phải tự giác.

Anh đột nhiên nhớ tới ngày trước anh và Giang Nhân Ly xem một bộ phim về hậu cung. Cô nói, nếu cô là người con gái ở hậu cung kia, cô tuyệt đối sẽ không chờ mong gì vị hoàng đế kia, chỉ có như vậy mới có thể sống lâu dài, hơn nữa cô cũng sẽ không ngốc nghếch mà đi hại chết con trai các phi tần khác, thật là hại não. Cô chỉ cần trực tiếp cho hoàng thượng uống thuốc để không thể sinh con nữa là xong. Đầu mối mọi chuyện được giải quyết. (ồ. Em phục chị Ly)

Lúc đó anh trả lời thế nào cũng đã quên. Chỉ nhớ sau đó nghe cô nói, con người phải tự giác, bên ngoài nhiều cám dỗ như vậy, then chốt vẫn là phải ở tự bản thân mình.

Anh quay về phòng làm việc, dặn dò Chương Tâm Dật mấy câu rồi đi.

Anh vừa định vào thang máy, Giang Nhân Đình liền theo sau: “Mạc tổng rất vội sao?”

Cô ta vừa dứt lời, thang máy đột nhiên dừng lại. Anh sửng sốt, cảm thấy may vì mình chưa vào trong. Giang Nhân Đình cũng bất ngờ, nhưng cô ta cảm thấy hối hận, biết vậy sẽ không cản anh lại, để anh vào trong.

Mạc Tu Lăng đành phải đi cầu thang bộ xuống, tuy rằng thời gian rất lâu. Giang Nhân Đình cũng đi sau anh, tiếp tục nói: “Mạc tổng, trước giờ chưa từng

thấy anh vội vàng như vậy."

"Vậy sao?" Anh cười.

Cô ta gật đầu: "Có chuyện gì quan trọng sao?"

"Không có gì." Anh không muốn nhiều lời.

Giang Nhân Đình cảm thấy đau nhói. Cô ta nhìn Mạc Tu Lăng phía trước, lẽ nào cô ta chỉ có thể làm người qua đường nhìn anh từ xa. Cô ta thực sự không cam lòng. Bất chợt, cô ta bước hụt một bước chân, cả người ngã nhào xuống phía dưới.

Mạc Tu Lăng dường như cũng không ngờ đến tình huống này, lập tức chạy xuống đỡ cô ta lên: "Thế nào? Có đau không?"

Cô ta rốt cuộc không thể làm bộ kiên cường được nữa, cũng không muốn chịu ấm ức: "Rất đau, anh đưa em đi bệnh viện được không?"

Mạc Tu Lăng thấy bộ dạng đau đớn của Diệp Tư Đình, liền đi sang một chỗ gọi điện thoại, sau đó quay lại ngồi xuống bên cạnh cô ta: "Tôi cõng cô xuống."

Giang Nhân Đình chậm rãi leo lên lưng Mạc Tu Lăng. Cô ta kích động bắt đầu khóc. Nhiều năm qua, anh đã làm rất nhiều chuyện cho cô, chỉ duy nhất một chuyện là cõng, anh chưa từng làm. Cái lưng ấm áp này là tất cả điều cô muốn có suốt thời thiếu nữ, là thứ mê hoặc trí mạng của của cô ta.

Thật như vậy, ấm áp như vậy, hơi ấm trên lưng anh truyền đến thân thiết như vậy..

Rốt cuộc cũng đi xuống dưới lầu, trên trán anh đã lấm tấm mồ hôi. Anh không dìu cô ra bãi đỗ xe mà thả cô xuống trước cửa công ty. Vẻ mặt cô ta nghi hoặc, trên mắt vẫn còn lưu lại nước mắt.

"Rất đau sao?" Anh dịu dàng bình tĩnh nhìn cô ta.

Cô muốn nói, nhưng không thốt lến lời.

Ngay lúc ấy, một chiếc xe dừng lại trước mặt bọn họ. Ngô Thúc Nguyên gấp gá chạy tới: "Có chuyện gì mà gấp gáp gọi mình tới đây vậy?"

Mạc Tu Lăng thở dài rồi chỉ vào Diệp Tư Đình: "Cô ấy bị thương, cậu giúp mình đưa cô ấy đến bệnh viện."

Giang Nhân Đình run lên, cô ta không n

gờ, người dập tắt ngọn lửa trong lòng cô ta cuối cùng lại là anh. Sự thật tàn nhẫn!

Ngô Thúc Nguyên nhìn vẻ mặt cô ta, rồi lại nhìn Mạc Tu Lăng. cũng không biết anh ta có nhìn thấy gì hay không, chỉ im lặng. Ngô Thúc Nguyên kéo Mạc Tu Lăng sang một bên: "Cô ấy rõ ràng là muốn cậu đưa đi."

"Mình biết."

"Biết mà còn như vậy."

"Nếu không thể cho cô ấy thứ cô ấy muốn, thì phải chấm dứt hy vọng của cô ấy."

Ngô Thúc Nguyên sửng sốt, sau đó mới dìu Diệp Tư Đình ra. Trong lòng anh cũng cảm thấy oán thầm, chưa từng thấy Mạc Tu Lăng tuyệt tình như vậy bao giờ.

Mạc Tu Lăng nhìn hai người bọn họ vào xe, mãi đến lúc Ngô Thúc Nguyên lái xe đi anh mới quay trở vào xe mình. Vừa rồi chảy nhiều mồ hôi quá, áo đã bẩn, anh liền cởi áo khoác ra.

Anh lái xe về. Anh cảm thấy mình hiểu rõ Giang Nhân Ly. Nếu như anh không quay về, cô nhất định sẽ không nói gì, nhưng cô tuyệt đối sẽ ghi nhớ, chưa biết chừng sẽ bùng phát vào một lúc nào đó. Hơn nữa cô còn không thèm để ý đến nguyên nhân, thế nào cũng chỉ nhìn vào kết quả.

Anh về đến nhà đã là tám giờ. Anh vừa vào cô liền thở dài một hơi.

"Anh chỉ về muộn nửa tiếng, không phải em đang suy nghĩ xem nên phạt anh thế nào chứ?" Anh yếu ớt nhìn cô.

Cô làm mặt quỷ: "Đương nhiên phạt. Anh hải ăn hết bằng sạch thức ăn em làm." Nói xong cô vào trong bếp mang thức ăn ra. Thực ra, lúc đồng hồ chỉ bảy rưỡi, cô đã rất sợ, sợ anh thực sự không về, có lẽ phải qua mười hai giờ đêm mới về. Nếu anh thực sự như vậy, cô sẽ khiến anh vĩnh viễn không cần về nhà,

Anh thực sự làm đúng lời cô, ăn nhiều chưa từng thấy. Thấy người khác ăn ngon, đương nhiên bản thân cũng cảm thấy thèm ăn, chí ít thì đây cũng là một nguyên nhân khiến cô hôm nay ăn nhiều hơn mọi khi.

Anh nhớ tới cái gì, ngẩng lên nhìn cô: "Có nên ước gì không?"

“Em đã từng ước lấy được người đàn ông tốt nhất trên thế giới, ước trở thành người phụ nữ giỏi giang nhất, còn ước trúng số một trăm vạn. Cái gì cũng chưa từng thành sự thật, còn ước làm gì nữa.”

Anh cười: “Hóa ra không phải ngay từ đầu em đã thực tế như thế này, trước đây cũng nhiều ảo tưởng như vậy.”

Cô liếc anh một cái. Ý anh rõ ràng là, cô từng bước một trở nên thực tế.

“Anh cho em một đề xuất.” Anh nghiêm túc hơn, “Em chỉ cần ước không quá cao, cố gắng là có thể làm được, như vậy em cũng sẽ không phải hoài nghi ông trời không nghe được điều ước của em.”

Cô mở miệng: “Ước cái gì?”

“Tổ quốc sớm hoàn thành công cuộc chủ nghĩa xã hội khoa học.”

“Trái đất nổ tung cũng không thực hiện được.”

“Chờ xem.”

“Em biết em nên ước cái gì rồi. Tôi ước sau này tôi và Mạc Tu Lăng cãi nhau cũng sẽ không ảnh hưởng đến tôi, để anh ta một mình chịu phiền muộn đi!”

Mạc Tu Lăng uống một thìa canh: “Lẽ nào em không biết điều ước mà nói ra sẽ mất linh nghiệm?”

Giang Nhân Ly bị chọc tức rồi.

“Nếu không thể cho cô ấy thứ cô ấy muốn, thì phải chấm dứt hy vọng của cô ấy.”

- Mọi người có thể tức giận và oán trách Mạc Tu Lăng, nhưng Mạc Tu Lăng phải làm sao đây? Dù gì thì Giang Nhân Đình cũng là cô em gái thanh mai trúc mã của anh, bảo anh tuyệt tình ngay, anh làm sao được? Anh Lăng luôn hiểu rõ bản thân mình yêu ai, cần ai, nhưng anh cũng có cái khó xử của anh mà…

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Thì sao?

Hai ngày sau Giang Nhân Ly biết tin Diệp Tư Đình bị thương là do Giang Thánh Minh gọi điện báo với cô, ông muốn cô đi bệnh viện thăm Diệp Tư Đình, dù sao cũng coi như là em gái, không thể để người khác lời ra tiếng vào. Giang Nhân Ly đến bệnh viện này, tâm tình vô cùng phức tạp. Ở nơi này cô đã mất đi một đứa con, cũng là ở nơi này cô đã chịu sự vũ nhục lớn nhất trong đời.

Có một số việc không phải là cô đã quên, mà là cô sợ nhớ lại.

Tường trắng xóa, trần nhà trắng xóa, nhưng họ không cọ rửa sạch được sắc đỏ của máu ở đây. Cô vĩnh viễn không quên được lúc cô nằm ở đây, để bác sĩ cầm dao kéo khuấy đảo trong bụng mình. Vài phút ngắn ngủi, con đã không còn, một sinh mệnh đã không còn.

Có lẽ là cô thực sự không có trái tim, chưa từng năm mơ về đứa trẻ đó, cũng sẽ không nhìn một đứa trẻ con mà nhớ tới đứa bé cô đã ruồng bỏ kia. Cô đã hai lăm tuổi, nếu như nó còn sống, nó đã năm tuổi rồi, hẳn là đã rất cao rồi? Ở đây mỗi tầng đều có một cái thang đo chiều cao. Cô đi đến gần, tưởng tượng một chút, nhưng tưởng tượng thế nào cũng không ra hình dạng cô nghĩ.

Cô đột nhiên cảm thấy mất mát. Cho dù chuyện đó có xảy ra lần nữa, cô vẫn sẽ không do dự mà làm như vậy. Nghĩ vậy, cô bước nhanh hơn, không nghĩ tới chuyện đứa bé nữa.

Lúc cô đi tới phòng bệnh, Giang Nhân Đình còn đang nằm trên giường. Nghe thấy tiếng động, cô ta xoay người lại: “Là cô?”

“Không phải tôi thì cô mong là ai?” Giang Nhân Ly ngồi xuống.

Giang Nhân Đình lắc đầu: “Chí ít không mong là cô.”

Giang Nhân Ly nhìn chân bị thương của cô ta: “Cô hiểu tôi mà, tôi cũng không mong phải đến.”

“Vậy cần gì phải tỏ vẻ như vậy?”

Giang Nhân Ly nhún vai: "Nhân tiện cũng muốn tới tìm cô, tỏ vẻ một chút cũng không tồi."

"Thật khó tin, cô cũng có lúc tới tìm tôi."

"Tôi cũng rất khó tin."

"Vậy cô hạ cố đến chơi là muốn làm gì?"

Giang Nhân Ly cầm cốc nước trên bàn cô ta uống một hơi. Giang Nhân Đình cười khẽ: "Không sợ tôi hạ độc sao?"

"Vừa lúc, tôi mà chết thì cô cũng chôn cùng tôi. Chúng ta khỏi phải cô đơn."

Giang Nhân Đình cười nhạt: "Lúc sống cô đều không mong thấy tôi, hóa ra lúc chết lại tình nguyện thấy tôi."

Giang Nhân Ly không muốn tiếp tục nói nhảm với cô ta: "Cô làm nhiều chuyện như vậy, không thấy mệt sao?"

"Cô ghét tôi lâu như vậy, không phải là ghét vẫn như nhau sao?"

Giang Nhân Ly nhìn Giang Nhân Đình, đột nhiên nghĩ đến chuyện trong tiệc rượu kia. Cô vẫn tưởng rằng, Giang Nhân Đình cùng lắm cũng chỉ là âm mưu chơi đùa, nhưng lúc cô ta té ngã trên mặt đất, cô đột nhiên hiểu ra, Diệp Tư Đình này đã không còn là Giang Nhân Đình trước kia nữa. Một người ngay cả làm tổn thương bản thân cũng có thể làm, cô ta còn có thể kiêng nể gì người khác ư?

"Cô cố tình khiến cho trên người Mạc Tu Lăng lộng mùi nước hoa, thậm chí ngang nhiên đi dự tiệc rượu cùng anh ấy, phóng viên chụ ảnh viết bài cũng đều là do cô sắp xếp." Giang Nhân Ly không hề tỏ ra vui mừng khi vạch mặt người khác, "Nhưng tôi không hề cãi nhau mới Mạc Tu Lăng, cũng không hề tức giận, cô hẳn là thất vọng!"

Giang Nhân Đình hừ lạnh một tiếng: "Là tôi làm thì sao? Lẽ nào cô dám phủ nhận là cô sợ?"

"Tôi có thể sợ cái gì?"

"Thật không nghĩ đến có việc gì cô không làm được?" Giang Nhân Đình yếu ớt nói, " Cô không tò mò nếu anh Tu Lăng biết tôi chính là Giang Nhân Đình thì sẽ phản ứng thế nào sao?"

"Cô uy hiếp tôi?"

"Tôi dám sao? Tôi là đang khen cô, cô không có chuyện gì là không làm được, Giang Nhân Ly tiểu thư!"

"Rốt cuộc cô muốn làm gì?"

"Thiếu kiên nhẫn vậy sao?" Giang Nhân Đình vẻ mặt khinh bỉ: "Cô thật đúng là càng này càng thua kém."

"Đúng là không bằng được cô. Chỉ cần hai năm là đã có thể thay hình đổi dạng." Đáng tiếc là không đổi được bộ xương.

Giang Nhân Đình cũng không tỏ ra đắc ý, cô ta nhìn Giang Nhân Ly, trong lòng bất bình: "Những thứ này đều là tôi nỗ lực mà có, còn cô thì sao?"

"Ý cô là tất cả những thứ tôi có đều là ông trời ban cho?"

"Cô nói xem?"

Giang Nhân Đình cũng không tỏ ra đắc ý, cô ta nhìn Giang Nhân Ly, trong lòng bất bình: "Những thứ này đều là tôi nỗ lực mà có, còn cô thì sao?"

"Ý cô là tất cả những thứ tôi có đều là ông trời ban cho?"

"Cô nói xem?"

"Tôi hẳn là nên cảm tạ trời xanh."

"Làm bộ làm tịch."

"Cô đã tự mình đạt được cái gì? Hay là năm bước thì cười một trăm bước?"

"Chí ít nếu tôi muốn có thứ gì tôi sẽ nguyện ý đi giành lấy, tôi sẽ cố gắng. Còn cô? Cô đã làm cái gì, cô dựa vào cái gì mà tính toán?"

Giang Nhân Ly nổi giận: "Cho nên năm đó rõ ràng cô biết tôi cũng thích Mạc Tu Lăng, cô đã cố ý tiếp cận anh ta, cố ý trước mặt tôi tỏ ra cho tôi thấy anh ta rất tốt với cô, rất quan tâm cô. Bởi cô rất hiểu tôi, cô biết rõ tôi không muốn người đàn ông của mình ở bên người con gái khác, tuyệt đối không chấp nhận giữa hai người khác phái có quan hệ gì khác. Cô định liệu được phản ứng của tôi, cho nên càng ngày càng bám lấy Mạc Tu Lăng, lúc nào cũng dính lấy anh ta như hình với bóng."

“Vậy thì sao? Nếu như cô thật lòng yêu anh ấy thì cô sẽ quan tâm nhưng thứ này sao? Tất cả cũng chỉ chứng tỏ là tình cảm cô không kiên định. Đâu có liên quan gì tới tôi?”

“Quả nhiên là có dòng máu của Bạch Thanh Hà chảy trong người. Đê tiện như nhau.”

“Ồ. Cô cũng dùng mấy từ ngữ thô thục đó ư? Không sợ ảnh hưởng tới thân phận cao quý của mình ư?”

Giang Nhân Ly trừng mắt: “Dù cô có làm cái gì tôi cũng không sợ. Cho dù là Mạc Tu Lăng biết cô là Giang Nhân Đình thì sao chứ? Cũng chỉ chứng minh cô đã diễn một vở kịch. Bao nhiêu năm duy trì hình ảnh thiện lương của cô, cô bỏ đi sao?”

“Chúng ta cùng mỏi mắt trông chờ.”

“Tôi chờ!”

Nói xong, Giang Nhân Ly đứng dậy ra khỏi phòng. Cô thực sự không muốn ở lại đây thêm một giây nào nữa. Mắng chửi làm gì chứ? Bao nhiêu năm nay ấm ức như vậy, cô còn muốn đánh người nữa. Bạch Thanh Hà hại cha mẹ cô không thể đoàn viên, một nhà hạnh phúc ly tán tứ phương. Nếu như không có Bạch Thanh Hà, mẹ cô cũng sẽ không phải quanh năm nằm trên giường bệnh như vậy, Giang Nhân Mạn cũng sẽ không biến thành như bây giờ. Tất cả đều do Bạch Thanh Hà gây ra. Vì sao cô không thể mắng? Cô sẽ mắng. So với bất kì ai khác cô sẽ mắng gay gắt nhất.

Diệp Tư Đình, Giang Nhân Đình, cô ta muốn nói thì nói, có gì to tát chứ!

Giang Nhân Ly càng nghĩ càng giận. Hình như cô càng ngày càng nóng nảy. Lời muốn nói cũng nói rồi, cô đỡ phải nghẹn khuất trong lòng, vừa lo lắng vừa sợ hãi, dù sao cũng không lừa được bao lâu. Cô không tin, Bạch Thanh Hà lại dễ dàng để Giang Nhân Đình buông tha di chúc mà không đi tranh giành.

Cảm thấy hơi đau đầu, còn khát nước, cô mua một chai nước lạnh, đưa lên miệng tu một hơi hết gần nửa chai. Uống xong chính cô cũng giật nảy mình.

Mạc Tu Lăng trở về nhà thấy cô hồn siêu phách lạc. Anh nhìn cô: “Sao thế? Sắc mặt không tốt.”

Cô trừng mắt nhìn anh không nói gì.

Anh cảm thấy kỳ lạ, rõ ràng anh không có làm gì sai, sao mà lại phải chịu ánh mắt ấy của cô?

Anh còn không có định làm gì thì cô đã đi. Đi được hai bước cô kéo anh: “Mạc Tu Lăng.”

“Sao?”

“Hôm nay em đi thăm Diệp Tư Đình.” Cô nghĩ dù sao cũng phải mở miệng, chi bằng nói rõ sớm đi, sẽ không phải lo lắng gì nữa. Trước đây cô cho là chẳng đáng, nhưng hiện tại…”

Mạc Tu Lăng dường như có chút ngoài ý muốn, anh giật mình, nói: “Ừ, cô ấy đã đỡ hơn chưa?”

Cô gật đầu: “Điều em muốn nói không phải cái này.”

Anh nghiêng đầu ý bảo cô nói tiếp.

“Diệp Tư Đình và Giang Nhân Đình giống nhau như vậy, anh có bao giờ nghĩ bọn họ thực ra là…”

“Giang Nhân Ly!” Anh gằn giọng gọi tên cô. Dường như anh còn chưa nghĩ ra nên nói cái gì với cô. Anh đi một vòng, dừng lại trước mặt cô: “Anh chỉ nói một lần, em nghe cho kỹ. Giang Nhân Đình là em gái, Diệp Tư Đình chỉ là người ngoài.”

Giang Nhân Ly bị ánh mắt anh làm cho hoảng sợ, trừng trừng nhìn anh đi vào phòng ngủ. Cửa phòng bị đóng sầm một tiếng.

Cô kinh ngạc nhìn cửa phòng. Cô làm gì sai ư?

Mọi người hãy đọc kỹ trước khi lên tiếng chửi mắng anh Lăng: “Giang Nhân Đình là em gái, Diệp Tư Đình chỉ là người ngoài!”

-> Cả hai cô Đình đều chẳng có ý nghĩa gì với anh hết!

Còn tại sao anh Lăng lại kiên quyết như vậy? Thôi từ từ mọi người sẽ hiểu, có lẽ nên đọc và tự cảm nhận thì hay hơn!

Hy vọng chương sau mọi người sẽ thêm hiểu anh Lăng, những mâu thuẫn trong lòng anh, cái khó xử của anh, nỗi dằn vặt của anh…

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 72: Tôi tình nguyện cho rằng cô đã chết

Sau khi Mạc Tu Lăng vô cớ nổi đóa lên một trận, cũng không có gì thay đổi. Cuộc sống gia đình của bọn họ vẫn yên ổn như trước. Giang Nhân Ly nghĩ mãi không ra Mạc Tu Lăng nổi giận là vì cái gì nhưng nghĩ mãi cũng không ra. Cuối cùng cô cảm thấy mình đúng là đã biến thành ngốc rồi! Giang Nhân Ly vẫn cho rằng sau lưng Giang Nhân Đình hẳn là đã hành động. Nhưng nghĩ lại, cô lại cảm thấy cô ta chỉ là khiến cô phải lo lắng sau đó suy đoán linh tinh.

Con người đôi khi chính là như vậy, lúc mình không hạnh phúc, nhất định sẽ không muốn nhìn thấy người khác hạnh phúc. Cái ích kỷ này pha trộn lẫn vào vô số thứ, giống như là thổi hơi vào quả bóng vậy, từng chút từng chút một căng phồng lên

Hạnh phúc là gì? Thực ra rất đơn giản, lúc vui có người chia sẽ, lúc buồn có người lắng nghe, lúc đau khổ có người làm bạn, như vậy là đủ.

Giang Nhân Ly yêu cầu cũng không nhiều, hiện tại với cô như vậy là tốt lắm rồi. Rảnh rỗi thì cùng Tần Ngả Trữ ra ngoài shopping, về nhà sẽ nấu cơm, giặt giũ, một ngày cứ như vậy trôi qua rồi kết thúc, quay đầu nhìn lại cũng cảm thấy không tồi.

Mạc Tu Lăng gần đây tâm trạng cũng rất tốt, ngay cả Chương Tâm Dật cũng nhìn ra anh ngày càng cười nhiêu hơn. Có điều cô không cho đó là vì công ty hoạt động có lợi nhuận, trước đây công ty kiếm được cũng không thấy anh vui vẻ như vậy. Ông chủ tâm trạng tốt, cô làm thư ký đương nhiên cũng thấy thoải mái.

Mạc Tu Lăng lại còn mời mọi người đi ăn, tăng cường tình cảm nhân viên. Nói chung, hai tháng nay anh vô cùng dễ chịu. Anh cả đời này cũng không có gì cần chiếm đoạt. Có lẽ là có thứ anh muốn, nhưng không phải tuyệt đối.

Anh không đến làng quê kia nữa. Giang Nhân Ly nói đúng, anh ra mặt sẽ chỉ làm cho cả hai gia đình mất đi sự yên bình. Con người không nên quá cố chấp.

Hai tháng nay, Diệp Tư Đình vẫn đi làm bình thường, làm việc vô cùng chăm chỉ. Mạc Tu Lăng biết cô đã rất cố gắng cho nên quyết đinh tăng lương cho cô.Diệp Tư Đình cũng không từ chối, chỉ nhìn anh bằng ánh mắt có vẻ thâm trầm.

Tan tầm, Diệp Tư Đình đi tới phòng làm việc của Mạc Tu Lăng. đây là lần đầu tiên cô vào phòng làm việc của anh không phải vì chuyện công. Mạc Tu Lăng biết cô có chuyện muốn nói.

Anh chỉ nhìn cô, không khách khí, ý muốn cô nói thẳng.

“Mạc tổng, hôm nay sinh nhật em, có thể mời anh được không?”

Anh khẽ cười: “Được!”

Cô sửng sốt. Cô vốn tưởng anh sẽ hỏi một câu “Sao lại thế?”, vì lúc trên sân bóng rổ cô đã từng nói với anh ngày sinh nhật của Diệp Tư Đình. Là anh quên, hay giả vờ không nhớ?

Giang Nhân Đình không rõ lắm nhưng chỉ cần anh đáp ứng là tốt rồi.

Mạc Tu Lăng ngồi xuống bàn ăn mới biết rằng cô chỉ mời mình mình.

Ở đây cũng không có gì hoa lệ, có chút cách điệu đặc biệt, màu sắc xanh nhạt là gam chủ yếu. Vào đây cho dù là tâm trạng vốn dĩ khó chịu cũng sẽ được thả lỏng phần nào.

Diệp Tư Đình ngồi đối diện anh.

Trên bàn đã bày đầy đủ món ăn, có món anh thích, cũng có món cô thích.

Diệp Tư Đình đưa cho anh một chén rượu: “Mạc tổng, cảm ơn anh hôm nay đồng ý đến dự sinh nhật em.”

Anh nhận ly rượu: “Cô có thể gọi tôi là Mạc Tu Lăng, hay Tu Lăng cũng được.”

Diệp Tư Đình kinh ngạc nhìn anh. Anh chỉ cười: “Có điều, chỉ trong giới hạn là tối hôm nay.”

Cô gật đầu, hai chữ “Tu Lăng” cô thế nào cũng không nói ra lời.

Bọn họ cùng nhau ăn cơm, Diệp Tư Đình nói cho anh ý nghĩa mấy món ăn, còn có một chút phong tục địa phương. Anh trước sau im lặng nghe, thỉnh thoảng cũng sẽ hỏi một hai câu. Bất tri bất giác đã uống được ba tuần rượu, thức ăn cũng đã ăn không ít.

Lúc này một người bồi bàn đẩy ra một chiếc bánh ga-tô. Diệp Tư Đình sững sờ.

Mạc Tu Lăng để cho anh ta vào, anh trực tiếp đẩy bàn bánh lại: "Đây là tôi đã đặt, sinh nhật sao thể thiếu bánh ga-tô?"

Anh thắp sáng các ngọn nến, sau đó đẩy đến trước mặt Diệp Tư Đình: "Thổi nến và ước đi."

Diệp Tư Đình nhìn ánh sáng trước mắt, hỗn loạn, giống như giấc mộng. Khóe mắt cô bắt đầu ướt. Cô cúi đầu ước, sau đó thổi tắt nến.

Anh đi bật đèn: "Chúc mừng. Đã hai lăm tuổi rồi! Không còn là trẻ con nữa!"

Viền mắt cô nước mắt đã rơi ra. Cô ngồi xuống. Anh cắt bánh, đặt một phần trước mặt cô, một phần trước mặt anh. Đó là vị ô mai, vị mà Giang Nhân Đình thích nhất.

Cô ăn được vài miếng, lúc này mới có đủ dũng khí: "Thật ra hôm nay em có một chuyện quan trọng muốn nói với anh." Cô dừng lại một chút, dường như cần rất nhiều dũng khí: "Không phải anh nói có một em gái tên Giang Nhân Đình ư?"

Anh cười: "Đúng. Cô ấy là một cô bé lương thiện, xinh đẹp, hồn nhiên. Là cô bé thuần khiết nhất tôi từng gặp. Mười hai tuổi tôi quen cô ấy. Lúc tôi mở cửa nhà ra, cô ấy đứng bên ngoài nhìn tôi không chớp mắt. Cô ấy thuần khiết như vậy. Dù thành tích học tập không phải tốt nhất, khiêu vũ không phải giỏi nhất, IQ cũng không phải cao nhất, nhưng tôi chắc chắn, cô ấy là một người nỗ lực nhiều nhất. Lúc tôi khổ sở cô ấy sẽ ở bên khuyên tôi, nếu như có thể tôi nghĩ cô ấy cũng sẽ nguyện ý ở bên tôi, chỉ cần tôi có thời gian. Nhưng, cô ấy đã chết, đã thuộc về quá khứ."

Diệp Tư Đình liên tục run lên: "Đã chết, đã thuộc về quá khứ."

Mạc Tu Lăng gật đầu: "Ba năm trước, tự sát ở bệnh viện. Không thể cứu chữa."

Diệp Tư Đình giật mình: "Trong lòng anh không ai có thể thay thế cô ấy phải không?"

Anh gật đầu: "Trên thế giới này không ai có thể thay thế Giang Nhân Đình."

Cả người cô run lên, cô mạnh mẽ đứng lên: "Thực ra, Giang Nhân Đình không…"

"Cô ấy đã chết!" Anh cắt đứt lời cô. "Ba năm trước, cô ấy đã chết. Và không bao giờ có thể sống lại nữa!"

Cô nhìn anh, nước mắt tuôn trào.

Anh đưa cho cô khăn tay. Anh nhìn đồng hồ, đã chín giờ. Anh đứng dậy: "Muộn rồi, tôi phải đi."

Anh thật sự đi.

Giang Nhân Đình nhìn theo anh, cho đến khi anh ra đến cửa, cô đột nhiên mở miệng: "Nếu Giang Nhân Đình vẫn còn sống thì sao?"

Mạc Tu Lăng thở dài, anh không quay đầu lại: "Tôi tình nguyện cho rằng cô ấy đã chết!"

Anh cười. Thực ra, cô sớm đã chết. Giang Nhân Đình thuầ

n khiết thánh thiện kia sớm đã chết!

Giang Nhân Đình cả người run lên. Cô nhìn anh rời đi. Hóa ra, anh sớm đã biết.

Cô hẳn là nên phát hiện ra ngay từ lúc anh nói "Chúc mừng. Đã hai lăm tuổi rồi! Không còn là trẻ con nữa!"

Cô từng nói với anh, chỉ cần cô chưa đến hai lăm tuổi thì cô vẫn còn là một đứa trẻ. Hóa ra anh vẫn nhớ ký.

Tất cả những việc cô làm còn nghĩa lý gì nữa?

Tốn bao nhiêu tâm huyết như vậy, bao nhiêu thời gian như vậy, tất cả chỉ đổi được một câu "Tôi tình nguyện cho rằng cô ấy đã chết!". Sao mà cô thật đáng thương, thật buồn khổ. Cô cầm ly rượu, rót đầy rượu vào ly, cô muốn làm mình say, mãi không tỉnh lại!

Có thứ gì khiến con người ta khó chịu hơn là sự mất đi?

Không biết chương này đã có thể nói là anh Lăng được tẩy trắng hoàn toàn chưa? Mọi người sẽ còn thắc mắc tại sao biết rồi mà anh vẫn thản nhiên như vậy, vẫn để cho Giang Nhân Đình có cơ hội tiếp tục ở cạnh anh? Như anh đã nói đấy, anh muốn Giang Nhân Đình trong lòng anh mãi là cô em gái trong sáng nhất, thuần khiết nhất.

Anh cảm thấy bản thân mình có lỗi, có lỗi là vì ngày xưa đã quá tốt với Giang Nhân Đình, khiến cô ta ôm ảo mộng, khiến cái thiện lương trong con người cô ta biến chất thành cái thiện lương giả tạo. Có thể đúng là tại anh, nhưng nói thật, cái xấu vốn dĩ ở trong một người nào đó sớm muộn gì cũng bộc lộ ra, dù sớm hay muộn. Anh Lăng chỉ là nhân tố trực tiếp giúp cái xấu của Giang Nhân Đình lộ ra sớm hơn mà thôi, dù không có anh, thì vẫn sẽ có người khác làm nó lộ ra!

Anh Lăng thà rằng chấp nhận "Giang Nhân Đình đã chết" chứ không chịu thừa nhận sự thật, rằng cô em gái thiên thần của mình đã biến thành con hồ ly. Đó phải chăng là nỗi dằn vặt của anh, anh đang tìm một cách để giúp bản thân mình dễ chịu hơn?

Nếu như sau này Diệp Tư Đình không bị phát hiện, có lẽ anh cũng sẽ không bao giờ nói ra sự thật. Anh ích kỷ, vâng, anh cũng giống như Giang Nhân Ly thôi, ích kỷ! Cảm thấy nếu nói ra sự thật về Giang Nhân Đình thì mình cũng chẳng được lợi gì, cho nên Giang Nhân Ly và Mạc Tu Lăng đều lựa chọn không nói! Ích kỷ, nhưng thông minh! Nếu là tôi, có lẽ tôi đã gào thét lên với tất cả mọi người, rằng Diệp Tư Đình là Giang Nhân Đình, rằng cô ta lừa dối mọi người, haha, như vậy, tôi ích kỷ nhưng lại là ích kỷ một cách ngu ngốc!

Dù sao đi đến ngày hôm nay truyện cũng sắp gỡ được rắc rối rồi, chỉ còn một vài sự kiện nữa thôi. Tự nhiên cảm xúc dâng trào quá nên viết vài dòng cảm nhận với tư cách là người đọc truyện để chia sẻ với mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Hôn lễ của bọn họ

Từ sau khi Mạc Tu Lăng và Giang Nhân Đình gặp mặt, Giang Nhân Đình cũng không quay về công ty làm việc. Mạc Tu Lăng cũng không quá để tâm, chỉ bảo Chương Tâm Dật thông báo tuyển nhân viên. Chương Tâm Dật cũng cảm thấy kỳ lạ, rõ ràng Diệp Tư Đình còn chưa có gửi đơn xin thôi việc mà Mạc Tu Lăng đã trực tiếp bảo cô tìm người thay thế. Có điều cô cũng không dám hỏi nhiều. Không có Diệp Tư Đình, cô thật sự bận tối mắt. Thời gian này công ty đúng là có rất nhiều việc. Mạc Tu Lăng suy nghĩ một lát rồi bảo Chương Tâm Dật sắp xếp cho anh ba ngày, cô đương nhiên phải chấp hành.

Hôn lễ của thiếu gia Diệp Húc Đình không ai là không biết. Truyền thông cách đây một tháng cũng bắt đầu đưa tin về hôn lễ này, nào là sẽ được tổ chức ở đâu, tốn hao bao nhiêu tiền bạc, cô dâu đeo nhẫn kim cương hiệu nào, gia sản chú rể lớn đến mức nào… thậm chí còn có người bới móc tình sử của Diệp Húc Đình, lúc này mới rõ hóa ra Diệp Húc Đình và Trần Tư Dao vốn đã hẹn hò từ khi còn học đại học. Điều này thật khiến cho mọi người vô cùng hiếu kỳ về đôi kim đồng ngọc nữ này. Trần Tư Dao dường như trở thành một Bùi Sơ Ảnh thứ hai được giới truyền thông gọi là cô bé lọ lem.

Ở đây vẫn đang trình diễn một câu truyện cổ tích cho thiếu nhi.

Mạc Tu Lăng về đến nhà thấy Giang Nhân Ly đang nói chuyện điện thoại. Cô tắt máy: "Anh nhìn gì em?"

Anh đi lên vài bước: "Không cho nhìn sao?"

"Có nhìn hay không vẫn cứ là cái bộ dạng này, chẳng có gì thay đổi." Cô không kiên nhẫn đáp lại.

"Gần đây tính khí nóng nảy thật đấy!" Anh day trán.

Cô ôm gối ôm ngồi xuống ghế, không hào hứng mở miệng: "Ngày nào cũng nhìn em như vậy không thấy phiền à?"

"Ngày nào anh cũng ăn cơm cũng không có thấy phiền!"

"Giống nhau sao?"

"Đương nhiên." Anh cười, ngồi xuống bên cạnh cô, "Ngày kia là hôn lễ của Diệp tổng. Chúng ta cùng đến góp vui đi, nhân tiện đi thăm láng giềng."

Trong mắt cô lộ rõ vẻ hứng thú: "Được. Có điều là anh đi cùng em, hay là đi dưới danh nghĩa của anh?"

Anh nghi hoặc hỏi: "Có gì khác nhau sao?"

"Đương nhiên. Nếu là anh đi cùng em thì sẽ không phải chuẩn bị quà gì, còn nếu anh đi với danh nghĩa của anh thì đi mà chuẩn bị đại lễ đi."

Anh vuốt tóc cô: "Vậy thì đi cùng em sẽ được lợi rồi."

Cô chán ghét nhìn anh: "Keo kiệt!"

"Còn không phải là vì muốn tiết kiệm tiền mua váy cho em sao?"

Cô gần đây rất thích mặc váy. Mỗi lần đi dạo phố đều sẽ mua rất nhiều váy. Vậy mà cũng bị anh phát hiện ra rồi. Cô lắc đầu. Đều do lần trước lúc ước đã lỡ nói ra miệng, hại nguyện vọng đơn giản như vậy mà vẫn chưa linh nghiệm.

Hôn lễ của Diệp Húc Đình đúng là lớn chưa từng thấy, biết là vì muốn phô trương thanh thế hay muốn khoe người đẹp. Nơi tổ chức hôn lễ thật đúng là

khiến người ta phải xuýt xoa. Diệp Húc Đình này đúng là chỉ dùng đồ đắt tiền.

Khách mời toàn bộ là giới thượng lưu. Giang Nhân Ly nhìn người đi tới đi lui, không biết nên ngưỡng mộ Trần Tư Dao vì được coi trọng như vậy, hay nên cảm thấy đồng tình với cô vì phải biểu diễn giữa đám người này.

Mạc Tu Lăng đương nhiên không thể đến tay không, Giang Nhân Ly cũng không thèm quan tâm.

Cô không có ý kiến gì về hôn lễ này. Mức độ lớn nhỏ của hôn lễ không thể hiện hạnh phúc của người trong cuộc. So với thế này, cô lại thích chỉ cần đi đến cục hành chính đăng kí kết hôn hơn, đỡ phiền phức.

Giang Nhân Ly đi vào chỗ cô dâu trang điểm. Lúc này Trần Tư Dao đã sớm tran điểm xong nhưng không biết là vì căng thẳng hay vì sao mà vẫn chậm trễ chưa ra ngoài.

Bên cạch Trần Tư Dao là một người phụ nữ. Ấn tượng đầu tiên đập vào mắt Giang Nhân Ly chính là cô ta rất "yểu điệu thục nữ", vóc người mảnh khảnh, khuôn mặt nhu nhược nhưng thanh lệ. Giang Nhân Ly tinh tế đánh giá cô ta, vừa lúc cô ta quay đầu lại nhìn thấy Giang Nhân Ly, cô ta liền nở nụ cười.

Trần Tư Dao lập tức đứng dậy kéo tay Giang Nhân Ly đến giới thiệu: "Đây là chị gái tôi, Tây Thuần. Đây là cô gái mà em từng nói đến, Giang Nhân Ly."

Tây Thuần nhìn Giang Nhân Ly, đúng là một cô gái xinh đẹp động lòng người, thảo nào Trần Tư Dao lại tôn sùng như vậy.

Trần Tư Dao đẩy chị gái: "Chị mau ra với anh rể đi, khỏi mất công anh ấy nghĩ em bắt cóc chị."

Tây Thuần hấp háy mắt, quay sang nhìn Giang Nhân Ly: "Vậy ở đây phiền em lo."

Giang Nhân Ly gật đầu. Tây Thuần rời đi rồi cô mới quay sang nhìn Trần Tư Dao: "Sao em thấy chị mới giống chị gái của chị ấy vậy?"

"Lần này em không phải đơn độc rồi nha, mọi người ai cũng nói như vậy hết."

Giang Nhân Ly cười: "Chị mà còn tiếp tục thế này chắc ngày nào Diệp tổng cũng phải bị bắt nạt mất."

Trần Tư Dao không khách khí mà véo Giang Nhân Ly một cái: "Đừng có nói linh tinh."

Giang Nhân Ly đau đến hoa dung thất sắc: "Chị thật ác nha!"

"Thấy em vẫn còn vui vẻ như vậy, chị thấy rõ ràng là em đến cười chị!"

"Em không dám."

Trần Tư Dao có phần sợ sệt: "Lúc kết hôn tâm trạng em thế nào?"

Giang Nhân Ly sắc mặt xấu đi rất nhiều. Năm đó cô kết hôn chính là bằng thái độ thỏa hiệp với cuộc sống, không khác một con rối là bao. Cũng có thể hơn con rối ở chỗ cô phải máy móc cười, máy móc uống rượu.

"Cũng qua lâu rồi, em không nhớ."

Trần Tư Dao thấy cô không muốn nói nên cũng không hỏi thêm nữa: "Vậy chị nên làm sao đây? Nhiều người như vậy, nhỡ, nhỡ chị phạm phải sai lầm gì thì biết làm sao?"

Giang Nhân Ly khó mà thấy được Trần Tư Dao lại căng thẳng như vậy: "Chẳng phải chị gái chị cũng đã kết hôn rồi sao?"

"Hỏi chị ấy? Chị ấy chỉ biết đi đến cục dân chính lấy giấy chứng nhận thôi."

Giang Nhân Ly cũng hiểu được phần nào, cô cũng chưa từng nghe nói đến hôn lễ của Trình Nghi Bắc, nhưng lại đột nhiên có tin tức anh ta kết hôn hai năm trước, lúc đó cũng chưa phải là sự kiện lớn gì trong giới này. Mọi người đều rất tò mò về bà xã của Trình Nghi Bắc, nhưng anh ta cũng không thèm đưa cô ra ngoài để thỏa lòng hiếu kỳ của mọi người.

Giang Nhân Ly lắc đầu: "Đợi lát nữa chị cứ nhìn ông xã mà lựa việc hành sự là được rồi. Dù sao cũng không có gì lớn, đừng căng thẳng quá."

"Em như vậy sao biết được người khác căng thẳng thế nào chứ."

"Đương nhiên biết chứ!" Giang Nhân Ly phớt lờ cô, tự mình đi ra ngoài.

Cô ra ngoài liền đi tìm Mạc Tu Lăng. Anh đang đứng nói chuyện với ai đó, cô đang đ

ịnh đến đo thì bị một người chặn lại: "Mạc phu nhân, đã lâu không gặp."

♥.•°*”˜˜”*°•.♥

Giang Nhân Ly nhíu mày: “Cố tổng thật đúng là tự do tự tại.” Cô nhìn bên cạnh anh ta không có ai, cảm thấy tò mò: “Bà xã của anh không đến ư?”

Cố Diễn Trạch mất tự nhiên: “Cô ấy đang ở nhà nghỉ nghỉ ngơi. Cô ấy có thai, bác sĩ nói trong vòng ba tháng đầu thai nhi rất yếu.”

“Vậy xin chúc mừng anh.” Giang Nhân Ly cười, cuộc sống thật là… Cô chạm tay lên bụng mình, sao lại không có động tĩnh gì chứ?

Cố Diễn Trạch nhìn về phía Mạc Tu Lăng: “Mạc tổng thật đúng là không từ mọi lúc mọi nơi mà kiếm tiền. Ngay cả anh trai tôi cũng không tha.”

Giang Nhân Ly thở dài: “Hết cách! Chúng tôi nhà nghèo không thể so bì được với Cố tổng, nên đành phải nỗ lực thôi!”

“Cô nói chuyện thật đúng là khiến nhiều người phải tự sát a!” Cố Diễn Trạch cảm thán, “Chúng ta đã quen biết như vậy rồi chi bằng làm một giao ước đi!”

“Giao ước gì?” Giang Nhân Ly tò mò.

“Cô nói chuyện thật đúng là khiến nhiều người phải tự sát a!” Cố Diễn Trạch cảm thán, “Chúng ta đã quen biết như vậy rồi chi bằng làm một giao ước đi!”

“Giao ước gì?” Giang Nhân Ly tò mò.

“Nếu sau này cô sinh con gái thì gả cho con trai tôi!” Cố Diễn Trạch hì hì cười.

Anh ta vừa dứt lời, Diệp Húc Đình và Trần Tư Dao đã đi ra: “Cố tổng, chẳng lẽ anh chưa từng nghe qua “Nhà gần nước mới gặp được trăng” ư? Anh ở xa như vậy mà đã cầu hôn con gái nhà người ta cho con trai mình, không sợ con gái nhà người ta không phục sao?”

Cố Diễn Trạch còn chưa nghe rõ chuyện gì đã thấy Giang Nhân Ly cười: “Cũng đúng, Cố tổng, không phải vợ anh còn chưa sinh sao? Sao anh đã biết là con trai vậy?”

“Cho nên tôi mới nói nếu như.”

Trần Tư Dao không vui: “Nếu như cũng không được. Con gái của Nhân Ly trước hết phải tính gả cho con tôi.”

Giang Nhân Ly trên mặt càng cười càng khiên cưỡng: “Chuyện này, con trai chị năm nay cũng sáu tuổi rồi đấy. Ba năm khác một thế hệ, thật sự là khác biệt rất lớn đó nha!”

Trần Tư Dao vẻ mặt không hiểu: “Chúng ta là phụ nữ thế kỷ mới, sao còn có thể tin tưởng mấy chuyện này chứ! Em nói xem, con chị tướng mạo không tồi nha!” Nói xong, Trần Tư Dao còn kéo con trai mình đến trước mặt Giang Nhân Ly, “Lại đây, chào mẹ vợ tương lai của con đi.”

Giang Nhân Ly nhìn thấy đứa trẻ đến trước mặt mình thì kiên quyết: “Anh chị không sợ chúng em chỉ thích sống thế giới riêng của hai người không có con cái hay sao?”

Cô vừa dứt lời, Mạc Tu Lăng đi tới mặt liền xám xịt lại.

Giang Nhân Ly nhìn anh cười: “Là em nghĩ, chúng em sau này sao phải sinh con gái cho người khác được lợi chứ. Nếu sinh sẽ sinh con trai.”

Lúc này sắc mặt Mạc Tu Lăng mới tốt hơn một chút.

Vợ chồng Lục Duyên Y và Cố Vân Tu đứng một bên cười. Giang Nhân Ly nhìn thoáng qua thằng bé hai tuổi bên cạnh Lục Duyên Y, đôi mắt tròn to của nó đang nhìn cô. Trong lòng cô thầm nghĩ, nếu như đẻ một đứa con gái rồi gả cho thằng bé này cũng không tồi. (chị Ly háo sắc kìa. Khổ thân con cái mấy nhà này, còn chưa đẻ, chưa hình thành mà đã bị bố mẹ giao bán ^^)

Mạc Tu Lăng kéo cô ngồi vào bàn, toàn là sơn hào hải vị, nhưng cô lại rất thèm ăn món ốc cay kia, thực sự là rất ngon miệng.

Trần Tư Dao ngày hôm nay bị chuốc rượu không ít, không những phải uống mà còn phải chú ý từng hành động lời nói của mình. Không chỉ có thân thể mệt ra rời mà tinh thần cũng mệt theo.

Mạc Tu Lăng gắp thức ăn cho Giang Nhân Ly. Anh biết rõ chỉ cần đĩa thức ăn ở xa một chút là cô sẽ không vươn tay ra gắp.

Cô thì thầm bên tai anh: “Năm đó anh cũng giống như Diệp Húc Đình như thế này sao?” Bị rất nhiều người vây lấy mời rượu, không dám từ chối, bắt buộc phải nhận.

Anh gật đầu.

Cô cảm thấy hổ thẹn. Lúc đó cô không nghĩ tới cảm nhận của anh, chỉ biết mình khó chịu. Cô gắp thức ăn vào bát cho anh, khóe mắt anh tràn ngập ý cười, cũng chẳng xem xem là món gì lập tức ăn hết.

Hôn lễ này thực sự rất long trọng, rất lâu sau đó vẫn còn làm náo loạn giới truyền thông.

Mạc Tu Lăng cũng không ngốc, sau khi ăn liền kéo Giang Nhân Ly ra ngoài. Thời tiết lúc này đã có chút ấm hơn. Nhưng anh không có ý định buông tay cô, cô cũng không giãy giụa: "Chúng ta đi đâu?"

"Ngắm cảnh đêm."

Đúng rồi a, nơi này là địa điểm nổi tiếng nhất cả nước về cảnh sắc ban đêm.

Cô cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay dường như truyền tới cả trái tim mình.

Cô từng nghe qua ai đó hỏi, chuyện gì mà những đôi tình nhân đều sẽ làm?

Đáp án rất đơn giản nhưng cô lúc đó lại trả lời sai. Đáp án chính là nắm tay. Chỉ đơn giản như vậy, nhưng ấm áp, không có bất kỳ cái gì hỗn tạp.

Đèn đêm đã mở, bầu trời đen kịt dày đặc sao. Chỗ hai người bọn họ ngồi có rất nhiều đèn, ngay cả nước sông cũng sáng hơn, dưới nước đèn màu phát ra thập sắc lung linh.

Đẹp như vậy!

Nhưng trong lòng cô chỉ chú ý đến bàn tay anh đang nắm lấy tay cô, không hề buông, một chút cũng chưa từng.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Ai chiếm được?

Thân thể Giang Thánh Minh ngày càng không khỏe nhưng ông khăng khăng không chịu đi đến bệnh viện, muốn ở nhà điều trị bằng thuốc. Bạch Thanh Hà khuyên nhủ ông nhiều lần nhưng không được. Diệp Tư Đình sau khi thôi việc cũng ở nhà chăm sóc ông. Nếu chỉ đơn giản như vậy thì không đến nỗi nào. Nhưng ngay cả người rất ít khi về nhà như Giang Nhân Mạn cũng về thăm Giang Thánh Minh mấy lần. Giang Nhân Ly cũng kéo Mạc Tu Lăng về ở lại mấy ngày. Tâm tình của cô hiện tại tốt lên rất nhiều, ngay cả sự chán ghét nơi đây cũng ít đi.

Giang Thánh Minh thấy một nhà đoàn tụ thì trên mặt không ngừng cười vui vẻ.

Giang Nhân Ly nhìn vợ chồng Giang Nhân Mạn ngồi đối diện, trong lòng cô cảm thấy bất an, giống như là bình yên trước đêm giông bão vậy.

Giang Nhân Mạn cũng không nói gì nhiều, thành quả vất vả cả buổi chiều của Bạch Thanh Hà, cô cũng nể tình mà khen vài câu. Giang Nhân Đình nhìn Mạc Tu Lăng cũng không nói gì, có lẽ tâm tình cô ta cũng đã nguội lạnh.

Mạc Tu Lăng không ngoảnh đầu nhìn người khác, anh chỉ chăm chú gắp thức ăn cho Giang Nhân Ly. Anh phát hiện gần đây tâm tình cô rất thất thường. Có lúc chỉ vì một chuyện nhỏ mà cáu gắt, nhưng lại có lúc rất vui vẻ. Anh thật không biết là lúc nào sẽ bị cô hù dọa chết đi.

Bữa cơm coi như viên mãn. Thế nhưng lúc Mạc Tu Lăng vừa thở ra một hơi nhẹ nhõm thì đột nhiên Bạch Thanh Hà vỗ lưng Giang Thánh Minh: "Ông gần đây sức khỏe không tốt."

Giang Thánh Minh lắc đầu: "Ai rồi cũng sẽ như vậy."

Giang Nhân Mạn khóe miệng lộ ra một tia trào phúng.

Giang Thánh Minh nhìn mọi người: "Tôi chỉ cần thấy cả nhà vui vẻ với nhau là tốt rồi."

Mọi người không ai nói gì. Giang Thánh Minh đột nhiên ủ rũ: "Hôm nay cả nhà đều ở đây, cũng tốt, tôi bây giờ sức khỏe ngày càng yếu đi, tôi rất rõ ràng, tôi chống đỡ không được bao nhiêu nữa rồi."

Giang Nhân Đình cũng sầu não: "Cha, cha đừng nói vậy."

Giang Thánh Minh lắc đầu: "Ai cuối cùng cũng đều có lúc này thôi."

Giang Nhân Đình mắt đã nhòa đi: "Cha, cha không sao, nhưng còn mẹ con, mẹ con biết làm sao đây? Mẹ cả đời này chỉ có cha, cha không thể không để tâm đến mẹ."

Bạch Thanh Hà cũng cúi đầu khóc.

Giang Nhân Mạn tức giận nhìn bọn họ diễn kịch. Nói nhiều như vậy cũng chỉ là muốn được thừa hưởng gia sản mà thôi.

Giang Thánh Minh dường như rất xúc động: "Thanh Hà, xin lỗi bà, bà theo tôi thật đúng là đã chịu ấm ức."

"Tôi không ấm ức. Có thể được theo ông đã là hạnh phúc lớn nhất đời của tôi rồi, có thẻ em trở thành vợ ông, đó là niềm kiêu hãnh lớn nhất của tôi."

Giang Thánh Minh cầm lấy tay Bạch Thanh Hà, nhất thời cảm thấy xúc động. Bà đã theo ông nhiều năm như vậy nhưng ông cũng không cho bà một danh phận.

Tất cả mọi người đều ủ rũ, Giang Nhân Ly gắt gao nắm chặt bát cơm trong tay. Mạc Tu Lăng lo lắng nhìn cô.

Giang Thánh Minh nhìn mọi người: "Hôm nay mọi người ở đây, cha cũng muốn nói với các con. Bạch Thanh Hà đã theo cha nhiều năm như vậy, cha cũng muốn cho bà ấy một danh phận…"

Giang Thánh Minh còn chưa nói hết, Giang Nhân Ly đã đứng dậy ném cái bát xuống đất: "Mẹ con còn chưa chết! Đời này cha lấy mặt mũi nào đi gặp mẹ con?"

Mọi người cũng đứng dậy muốn khuyên nhủ Giang Nhân Ly.

Giang Nhân Đình nhìn Giang Nhân Ly: "Mẹ nuôi đã theo cha bao năm nay, có một danh phận cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Cha không có lỗi gì hết. Cha và mẹ chị đã ly hôn lâu như vậy rồi, theo pháp luật mà nói, cha lấy vợ cũng không ảnh hưởng đến ai. Chúng ta đều không có tư cách can thiệp."

Giang Nhân Ly cười khẩy: "Cô câm miệng cho tôi. Người không có tư cách nhất ở đây là cô, GIANG NHÂN ĐÌNH!"

Giang Nhân Ly cười khẩy: "Cô câm miệng cho tôi. Người không có tư cách nhất ở đây là cô, GIANG NHÂN ĐÌNH!"

Giang Nhân Đình nhìn cô: "Giang Nhân Đình đã chết. Vì sao mà chết, tôi tin cả nhà đều rõ."

Giang Nhân Ly giận dữ cười: "Cô đừng giả bộ nữa, cô chính là Giang Nhân Đình. Tôi không cần đôi co với cô, khoa học sẽ chứng minh." Giang Nhân Ly lấy ra một tập kết quả xét nghiệm ADN ném lên bàn: "Hai người diện mạo giống nhau là chuyện ngẫu nhiên, ADN trùng khớp đến 99,99999% cũng là ngẫu nhiên sao? Cô cho tất cả mọi người đều là kẻ đần độn sao."

Giang Thánh Minh tay run run cầm tờ x

ét nghiệm, nhìn Giang Nhân Đình: "Con… con chính là Đình? Nhưng sao… sao lại thế này…"

Giang Nhân Ly nhìn cha: "Vì sao ư? Cũng quỷ kế như mẹ cô ta mà thôi, sau khi cô ta chết, mọi người đối xử với con như thế nào? Trong lòng cha đều rõ. Cô ta đã đạt được mục đích của mình rồi. Hai năm sau cô ta thay da đổi thịt trở về. Ai có thể tưởng tượng được cô ta biến thành một người ưu tú thông thạo năm ngoại ngữ?"

Bạch Thanh Hà căm phẫn nhìn Giang Nhân Ly: "Đây tất cả là do cô ngụy tạo. Cô đã đưa cho bệnh viện bao nhiêu tiền để làm cái này? Chính cô đã hại chết Đình."

Nói xong, Bạch Thanh Hà kích động đứng dậy tới trước mặt Giang Nhân Ly. Còn chưa đợi Mạc Tu Lăng kịp chạy đến, Giang Nhân Ly đã tát Bạch Thanh Hà một cái: "Đây là bà nợ tôi. Lẽ ra bà đã phải sớm trả lại."

Giang Nhân Đình đỡ lấy Bạch Thanh Hà, Giang Thánh Minh khó tin nhìn Giang Nhân Ly: "Dù sao đó cũng là dì con!"

Giang Nhân Ly từng bước đi đến trước mặt Giang Thánh Minh: "Dì? Ba năm trước, hai người đối xử với con như thế nào, cha chưa quên chứ? Bà ta để cho con gái mình giả chết, sau đó hãm hại con. Camera bệnh viện vừa vặn khởi động lúc chín giờ sáng, thật đúng là vừa vặn thời gian đi. Lúc ấy con không có đánh lại, không phải con không thể, mà là vì cha là cha con, con không muốn phản kháng lại trước mặt cha, không muốn làm cha khó xử. Cho nên, con chịu đựng, nhưng bây giờ, vì sao còn phải nhẫn nhịn? Người đàn bà này đã phá hủy gia đình con, giờ lại còn muốn công khai bước chân vào Giang gia."

"Là cha tình nguyện." Giang Thánh Minh lắc đầu.

Một giọt nước mắt rơi trên má Giang Nhân Ly: "Cha tình nguyện? đúng vậy! Làm sao cha có thể không tình nguyện chứ? Mẹ con trước đây đã từng nói với con, xinh đẹp chỉ khiến người đàn ông dừng chân, thông minh mới có thể khiến người đàn ông ở lại bên mình. Mẹ con không phải là thông minh, mẹ chỉ là không muốn buông xuôi." Giang Nhân Ly đi đến trước mặt Bạch Thanh Hà: "Mẹ tôi thua bởi bà, thua bởi mẹ tôi đã không tính toán được âm mưu của bà. Bà đương nhiên hiểu rõ tính khí mẹ tôi, bà biết mẹ tôi sẽ không chịu hạ mìn giải thích với ba tôi, cho nên chính bà đã tự ngã xuống cầu thang, rồi đổ tội lên đầu mẹ tôi. Đúng vậy a, mẹ tôi không tình nguyện giải thích, cho nên tất cả mọi người đều cho rằng mẹ tôi có lỗi, đều cho rằng mẹ tôi đẩy bà xuống. Thật thông minh! Mẹ tôi thua bởi bà. Bà rất thông minh."

(Uông Tố Thu và Giang Nhân Ly tính cách rất giống nhau)

Bạch Thanh Hà căm phẫn nhìn Giang Nhân Ly, cuối cùng nói không lên lời.

Giang Nhân Ly cũng không chú ý đến bà ta, cô nhìn Giang Thánh Minh: "Thực ra, mẹ con không thua bởi Bạch Thanh Hà, không thua bởi vì kém thông minh. Mà thua vì chính tính cách quật cường của mẹ." Cô đau đớn nhìn cha mình, "Mẹ thua vì cha, thua vì mẹ yêu cha! Mẹ có thể yêu cha cả một đời, nhưng cha thì không thể. Mẹ thua, vì cha không đủ yêu mẹ."

Giang Nhân Ly càng nói càng phẫn nộ: "Nếu cha đủ yêu mẹ, cha sẽ không ở bên ngoài lén lút với người phụ nữ khác, hưởng thụ hạnh phúc khác. Vì sao đàn ông không thể một lòng một dạ với người phụ nữ của mình? Vì sao không thể hết lòng với vợ mình? Vì sao nhất định ở bên ngoài bao dưỡng tiểu tam tiểu tứ? Tình yêu đối với đàn ông các người tầm thường vậy sao? Tầm thường đến nỗi phụ nữ chỉ làm nền cho các người thôi sao? Cờ đỏ trong nhà còn chưa ngã, các người đã phất cờ màu bên ngoài. Đấy mới là điều các người muốn! Trung trinh với vợ mình là việc khó với các người như vậy sao?"

Mạc Tu Lăng kéo Giang Nhân Ly: "Đừng nói nữa!"

Cô đẩy anh ra: "Em phải nói. Là cha em thì sao chứ?" Cô chỉ vào Giang Thánh Minh, "Cha vừa không phải là một người chồng tốt, càng không phải là một người cha tốt. Cha không hề cho chúng con một tấm gương tốt. Cha khiên con mất niềm tin vào tình yêu, khiến con nhìn cuộc sống này vô cùng xấu xa, cha khiến chị con khăng khăng đặt tâm trí vào sự nghiệp, cha khiến mẹ con cả đời này phải nằm trên giường bệnh. Cha đến tột cùng là tính toán cái gì?"

Giang Thánh Minh kích động toàn thân run lên, tay ông giơ lên.

Mạc Tu Lăng che chở Giang Nhân Ly, ánh mắt anh lạnh băng. Anh nhìn Giang Thánh Minh: "Cha, Nhân Ly nói đều là sự thật, đàn ông chân chính phải toàn tâm toàn ý với vợ mình."

**

Giang Thánh Minh muốn nói gì lại không nói được. Ông hít mạnh một hơi sau đó ngất đi. Giang Nhân Mạn vội vàng chạy tới, vừa đẩy Bạch Thanh Hà sang một bên vừa bảo chồng mình gọi điện đến bệnh viện.

Mạc Tu Lăng vẫn ôm lấy Giang Nhân Ly, nước mắt cô vẫn chảy ra, cô nắm chặt cánh tay anh: "Là em khiến cha ngất đi, đúng không?"

Anh an ủi cô: "Là em quá kích động. Nhưng sẽ không sao đâu, ngoan! Anh vẫn ở bên em." Anh ôm cô vào lòng.

Đến bệnh viện, Giang Thánh Minh được đưa vào phòng cấp cứu.

Bạch Thanh Hà căm phẫn nhìn Giang Nhân Ly: "Cô biết ông ấy có bệnh mà còn khiến ông ấy tức giận. Cô rắp tâm!"

Giang Nhân Mạn đẩy Bạch Thanh Hà ra: "Đủ rồi! Năm xưa bà đối xử với em gái tôi thế nào? Bà một tay chém người một bên cười trộm, bây giờ còn mặt mũi trách cứ nó à?"

Giang Nhân Đình đi đến: "Hai chị em các người cũng thật là đoàn kết. Bao năm qua cũng đối xử với mẹ tôi thế nào?"

Giang Nhân Mạn cười nhạt: "Tôi đối xử với hai mẹ con cô như vậy đã là khách khí lắm rồi."

Giang Nhân Ly không nói gì, chỉ ngồi im. Mạc Tu Lăng ngồi bên cạnh chăm chú nắm tay cô, anh nhìn đám người đang cãi nhau: "Các người muốn cãi nhau thì đi xa một chút, đừng làm ảnh hưởng đến cô ấy."

Không biết qua bao lâu Giang Thánh Minh cuối cùng cũng được đẩy ra, mọi người như ong vỡ tổ vây lấy. Giang Nhân Ly đẩy Mạc Tu Lăng ra: "Anh mau đi xem, mau đi!"

Mạc Tu Lăng vỗ về cô: "Không sao rồi. Cha không sao, em yên tâm đi."

Cô lắc đầu: "Là em sai, em không nên mất kiểm soát như vậy."

"Anh hiểu!" Anh nghiêng đầu vào đầu cô: "Anh hiểu."

Cả đời này cô theo đuổi một thứ duy nhất, muốn làm một việc duy nhất, cô muốn người mà cô yêu chỉ có duy nhất mình cô. Hóa ra đó không phải là vì tính cách cô, mà là vì cô chứng kiến cuộc đời của mẹ cô. Vấn đề không phải là vì người phụ nữ ngu ngốc hay không, đẹp hay không, mà vấn đề là người mà cô yêu có coi cô là duy nhất hay không?

♥•°*”˜˜”*°•♥

Bọn họ vẫn chờ.

Nhưng sau Giang Thánh Minh khi tỉnh lại, luật sư của ông đã đến. Hóa ra Giang Thánh Minh đã dặn luật sư đến tìm mình nếu như ông phải vào viện.

Luật sư Bạch đi ra, nhìn mọi người rồi nói: "Ông Giang nói muốn cô Giang Nhân Ly vào đó một mình."

Giang Nhân Ly kinh hãi, Mạc Tu Lăng gật đầu với cô.

Cô đi vào trong phòng bệnh, Giang Thánh Minh đợi cô đến bên cạnh mới nói: "Đây là di chúc cha vừa làm. Con xem đi!"

Giang Nhân Ly xem, sau đó mỉm cười.

"Con hiểu không?" Giang Thánh Minh hỏi cô.

Cô gật đầu: "Con hiểu."

Trong di chúc, Giang Thánh Minh để lại toàn bộ tài sản cho Giang Nhân Mạn, chỉ ngoại trừ căn biệt thự nhà họ Giang hiện tại là cho mẹ con Bạch Thanh Hà. Còn Giang Nhân Ly, cái gì cũng không có.

Giang Thánh Minh cười: "Con thật đúng là con gái của bà ấy. Đây cũng là mong muốn của bà ấy!"

Giang Nhân Ly gật đầu.

Uông Tố Thu đem tất cả giao cho Giang Nhân Ly, bởi vì bà biết, Giang Nhân Mạn nhất định sẽ quay về Giang gia lấy lại tất cả. Cho nên Giang Nhân Ly sẽ là người thừa kế tất cả của bà. Hai người con gái, tính cách không giống nhau. Bà dành cho hai người bọn họ hai con đường khác nhau.

Giọng Giang Thánh Minh yếu ớt vang lên: "Bà ấy rất hận cha!"

Giang Nhân Ly ngồi xuống, đối diện với Giang Thánh Minh: "Hận, cũng chỉ là vì yêu."

Hận sâu đậm, yêu càng sâu đậm.

"Hận sâu đậm, yêu càng sâu đậm." Đúng vậy….

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Thắng ư? Không có!

Sau khi xuất viện, Giang Thánh Minh không quay về biệt thự họ Giang. Ông thương lượng với Uông Túc Lỗi, hy vọng có thể được đưa Uông Tố Thu về bên cạnh để ông có thể tự mình chăm sóc bà. Uông Túc Lỗi tuy rằng đồng ý nhưng cũng phải sau khi nghe tác động của hai chị em Giang Nhân Ly và Giang Nhân Mạn. Giang Thánh Minh đưa Uông Tố Thu tới một biệt thự nhỏ. Tuy rằng nhỏ nhưng điều kiện rất tốt.

Giang Nhân Ly cảm thấy mình còn chưa hiểu hết Giang Thánh Minh. Căn biệt thự này đã được bán nhiều năm trước nhưng không một ai biết là Giang Thánh Minh mua. Tâm tư của ông, có lẽ cô còn chưa biết rõ.

Có lẽ bọn họ đều đã hiểu sai về Giang Thánh Minh. Tình cảm của ông đối với Uông Tố Thu không phải là phức tạp, mà chỉ là đến tột cùng là ai có lỗi? Nếu như Uông Tố Thu không quá mạnh mẽ, nếu như bà có thể buông xuôi, có lẽ, đã không trở thành như hôm nay.

Giang Thánh Minh cũng hiểu được, Uông Tố Thu nhất định sẽ không chịu bước chân vào biệt thự Giang gia, vì Bạch Thanh Hà đã ở đó. Cho nên ông đã mua căn nhà này, ở một nơi yên tĩnh để có thể chăm sóc tình yêu trong lòng ông.

Mỗi ngày ông đều nắn bóp chân tay cho bà, nói chuyện với bà, đẩy bà ra ngoài phơi nắng.

Giang Nhân Mạn và Giang Nhân Ly thỉn

h thoảng sẽ đến đây thăm bọn họ.

Giang Nhân Ly cảm thấy như vậy cũng tốt tuy rằng trong lòng cô vẫn buồn.

Mạc Tu Lăng đưa cô đến thăm Giang Thánh Minh và Uông Tố Thu, anh nói: "Anh biết em đang nghĩ gì!"

"Hứ? Anh nói xem?"

"Em đang muốn mẹ mãi mãi đừng tỉnh lại, cho dù điều đó là hy vọng mong manh. Nhưng chính vì suy nghĩ như vậy nên em đang tự trách mình.

Cô gật đầu.

Như hiện tại thật tốt. Giang Thánh Minh vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh Uông Tố Thu. Bà sẽ không phải cô đơn nữa. Nếu như bà tỉnh lại, bà sẽ không muốn nhìn thấy Giang Thánh Minh. Tính cách quyết định số phận, điều này quả không sai.

"Thực ra, mọi chuyện đến ngày hôm nay, em cũng không cảm thấy mình là người thắng, cho dù Bạch Thanh Hà chỉ đạt được một căn nhà."

Mạc Tu Lăng gật đầu: "Vì tất cả mọi thứ đã phải mất nhiều năm nỗ lực trả giá. Cái khác không nói, nhưng mẹ thì mãi mãi không thể tỉnh lại."

Cô gật đầu: "Bởi vậy mới nói, không có ai thực sự thắng. Bao nhiêu năm như vậy, có được mà mất đi, cũng chẳng có gì khác biệt"

"Có! Ít nhất em cũng không còn cảm thấy khó chịu nữa."

Cô cười: "Em phát hiện, em thực sự cũng không hiểu rõ anh như vậy."

"Vậy thì từ từ tìm hiểu!"

Bọn họ cười, nắm tay nhau đi.

Giang Nhân Ly thừa nhận, quan điểm của cô có phần cực đoan. Có một lần vô tình cô đọc được một bài viết trên mạng, đại khái nói rằng có một kiểu phụ nữ, dù lấy bất cứ người đàn ông nào, cũng sẽ hạnh phúc.

Cô cảm thấy độ chân thực của bài viết đó không nhiều lắm nhưng vẫn rất cảm động.

Bài viết nói về hạnh phúc của một người phụ nữ.

Người phụ nữ này cũng chồng mình đi dự một bữa tiệc. Mọi người nhìn họ đều nói cô gái ấy thật may mắn vì được gả cho anh ta, một người vừa đẹp trai lại vừa giàu có. Nhưng tuyệt đối không ai nói người đàn ông kia hạnh phúc vì lấy được cô gái ấy.

Thực ra, cô gái ấy tuy không phải mỹ nhân, nhưng cô ấy tuyệt đối xinh đẹp và chín chắn.

Hai người bọn họ quen biết khi còn học đại học, sau khi tốt nghiệp không lâu thì kết hôn. Lúc đầu bọn họ không có gì cả, còn phải ở trong một căn hộ thuê. Căn hộ rất nhỏ, nhưng bọn họ đều rất quý trọng, thế nhưng, cảm giác mới mẻ sau khi kết hôn rất nhanh kết thúc, rất nhiều chuyện vụn vặt phát sinh.

Người đàn ông phải ra ngoài làm việc, không còn nói với vợ mình những lời ngon ngọt như trước đây, cũng không có tặng quà cho cô như trước.

Người phụ nữ mang thai, chồng cô ấy về đến nhà cũng không chăm sóc, mà chỉ ngủ. Anh ta quá mệt mỏi, anh ta muốn hơn người. Nhưng vợ anh ta thì nghĩ rất đơn giản. Cô chỉ mong chồng mình có thể ở bên mình. Sau đó mâu thuẫn xảy ra, cô cảm thấy cuộc sống của bọn họ đã thay đổi, cô muốn sống riêng.

Người nhà của cô ta gọi điện trách mắng cô rất nhiều. Cha mẹ cô cho cô đọc một câu chuyện, người phụ nữ dũng cảm cho dù là gả cho một kiến trúc sư hay bất cứ người nào khác cũng sẽ hạnh phúc. Cô ta xem xong liền bừng tỉnh.

Người phụ nữ ấy, mỗi khi chồng cô ta đi làm về, cô ta sẽ chủ động lấy dép, nấu cơm. Cuộc sống chậm rãi trôi qua cũng không có gì buồn tẻ như trong tưởng tượng.

Người đàn ông thành đạt, có tiền có thế, tự nhiên sẽ có hồng nha tri kỷ.

Người phụ nữ đó cũng biết chuyện nhưng cô ấy không tìm chồng mình cãi cọ. Cô chỉ làm tốt những gì mình cần làm, thu xếp chuyện nhà ổn thỏa. Thỉnh thoảng cô ấy sẽ đi làm đẹp, đi học thêm vài thứ để bổ sung kiến thức, cuối tuần cô ấy sẽ lôi kéo chồng mình ra ngoài đi dạo.

Giang Nhân Ly đọc đến đây đã suy nghĩ rất nhiều. Có thể cãi nhau, nhưng người phụ nữ kia rất thông minh. Cô không thể đòi hỏi người đàn ông của mình mãi mãi chỉ yêu mình cô, cô phải tự mình cố gắng. Ai có thể thích một người phụ nữ lớn tuổi suốt ngày chỉ ru rú ở nhà?

Con người phải học cách làm đẹp cho mình, bất luận là học thức hay vẻ ngoài. Chỉ khi bạn sống cho bản thân mình thì người khác mới thích bạn.

Bởi vậy, chuyện cha mẹ mình, cô đem tất cả lỗi lầm đổ lên người Giang Thánh Minh, thực ra Uông Tố Thu cũng có một phần trách nhiệm.

Có điều tất cả mọi chuyện đã qua rồi, giờ nghĩ lại cũng cảm thấy không còn ý nghĩa gì nữa.

Còn cô thì sao? Cô cười. Cô nhất định phải bảo vệ hạnh phúc thuộc về mình, không thể coi tình cảm của người khác là điều đương nhiên, bất cứ ai cũng phải trả giá cho những gì họ có được.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Tiền duyên rối rắm

Hoa sen ngoài hồ đã nở rộ. Rất nhiều khách du lịch đến đây. Nụ hoa màu trắng, sương còn đọng trên cánh hoa trượt xuống, ánh mặt trời chiếu vào tạo lên thập sắc lung linh rất đẹp. Ở đây có hai loại hoa sen, loại thân cao hoa màu trắng và loại thân thấp hoa màu hồng. Loại thân thấp thường được trồng ở bên rìa hồ, vừa có thể ngắm cảnh vừa phòng ngừa khách du lịch qua đường tiện tay bẻ hoa. Giữa hồ hoa sen đã có chút tàn, vẻ đẹp cũng ủ rũ đi vài phần. Quá trình của một bông hoa cũng giống như đời người vậy.

Chậm rãi hình thành nụ hoa, chậm rãi nở, rồi chậm rãi héo tàn.

Đời người trăm thiên vạn biến, cũng vẫn là theo quy luật ấy.

Đây là một quán trà rất bình thường, nhưng vì có hồ sen nên Giang Nhân Đình rất thích nơi này.

Cô ta đã từng có thời gian như những nụ hoa kia, đã từng có năm tháng thanh xuân nhiều mộng đẹp.

Giang Nhân Đình chậm rãi uống trà, nhưng rõ ràng trong lòng cô ta không hề tĩnh tâm.

Cô ta ghen tị với vẻ đẹp của Giang Nhân Ly, cũng ghen tị với sự thông minh của Giang Nhân Ly. Cô ghen tị tất cả những gì Giang Nhân Ly có đều thu hút ánh mắt của người khác. Trước tới giờ cô ta chưa từng nghĩ, sự xuất hiện của Giang Nhân Ly lại trở thành bóng ma của cuộc đời mình.

Lần đầu tiên cô nhận ra tình cảm của Mạc Tu Lăng đặt trên người Giang Nhân Ly chính là lúc hai chị em bọn họ tới Mạc gia học phụ đạo. Chính xác mà nói thì chỉ có Giang Nhân Đình học, còn Giang Nhân Ly lúc ấy chẳng hề thích thú gì với những điều Mạc Tu Lăng giảng, cô cảm thấy phiền phức, rất chán ghét đọc sách. Cho nên lúc Mạc Tu Lăng giảng bài, cô lại làm việc khác, lúc thì sơn móng tay, lúc thì xem các loại khuyên tai.

Giang Nhân Ly lúc chán nản thường thích viết linh tinh lên sách vở, có đôi khi là những suy nghĩ trong lòng, có khi là những câu nói cô thích.

Giang Nhân Đình có lần đã thấy Giang Nhân Ly viết một câu hát: "Chúng ta không sai, chỉ là không đúng lúc", "Từ khóc lóc vì ghen ghét đến tươi cười vì ước ao, thời gian để lại vết tích gì trên người tôi, chỉ có tôi là rõ nhất",…

Dù sao Giang Nhân Ly cũng là người có suy nghĩ kỳ quái, cho nên Giang Nhân Đình không để tâm mấy câu đó.

Nhưng một hôm, sau khi học xong ra về, Giang Nhân Đình vì có một bài vẫn chưa hiểu rõ nên quay lại nhà họ Mạc. Cô đứng ngoài cửa, thấy Mạc Tu Lăng đang thu dọn lại sách vở trên bàn. Trên bàn có rất nhiều giấy viết của Giang Nhân Ly. Nhưng anh không ném vào thùng rác, mà ngược lại, anh sắp xếp từng tờ từng tờ một, như là đang cất giữ bảo bối.

Đó là anh Tu Lăng của cô, nhưng anh đang nâng niu những thứ Giang Nhân Ly không cần nữa như bảo bối.

Lòng cô bắt đầu cảm thấy bất công.

Cũng từ lúc ấy, cô bắt đầu chú ý đến từng câu nói, từng việc làm của Mạc Tu Lăng. Lúc nhận ra còn không phát hiện, càng lúc cô càng cảm thấy bất bình. Giang Nhân Ly nói làm đảng viên chẳng có gì tốt, ngay hôm sau Mạc Tu Lăng liền đến văn phòng trường học xin rút tên ra khỏi danh sách vào đảng. Giang Nhân Ly trốn học đi xem người khác chơi bóng rổ, Mạc Tu Lăng lập tức say mê trò thể thao này. Giang Nhân Ly học đi xe đạp để tự mình đến trường, Mạc Tu Lăng cũng ngay lập tức học đi xe đạp bằng được.

Rõ ràng anh giữ thăng bằng rất kém.

Nhưng anh nguyện ý.

Giang Nhân Đình không cam lòng thấy Mạc Tu Lăng như vậy. Nhưng cô cũng hiểu rõ tính cách Mạc Tu Lăng và Giang Nhân Ly. Lúc ấy, Mạc Tu Lăng là đứa trẻ ngoan trong mắt mọi người, tính tình có phần nhút nhát. Còn Giang Nhân Ly, khuyết điểm lớn nhất của cô chính là không cho người khác cơ hội, dù có ai đó làm gì sai, cô cũng không bao giờ chấp nhận bất cứ lý do nào.

Cho nên, Giang Nhân Đình hiểu, chỉ cần khiến cho hai người bọn họ xa nhau một chút, bọn họ nhất định không thể ở bên nhau.

Bởi vậy, Giang Nhân Đình lúc nào cũng quấn quýt lấy Mạc Tu Lăng, Giang Nhân Ly tính cách cao ngạo như vậy đã định trước bọn họ không thể bên nhau.

Nhưng Giang Nhân Đình không ngờ, cuối cùng tất cả mọi thứ đều là công dã tràng. Hóa ra tất cả mọi chuyện cô làm để chống đỡ cũng đều nhắm vào một mục tiêu đã định trước.

Cô nghĩ rất nhiều, nếu năm đó cô không phá hỏng chuyện giữa Tả Dật Phi và Giang Nhân Ly, liệu có thể nào bây giờ Giang Nhân Ly và Mạc Tu Lăng sẽ không thể ở bên nhau hay không? Ý nghĩ sai lầm nên hậu quả nghiêm trọng, cuối cùng cũng đã đánh mất vĩnh viễn.

Đúng vậy, trên thế giới này không thể mua lại được những chuyện đã hối hận.

Cô ta thở dài, nhiều năm qua, hóa ra tất cả

nhưng việc cô ta đều đã tan như bong bóng xà phòng.

Thế nhưng cô ta biết mình không sai, chỉ là cô ta không may mắn mà thôi.

Một tách trà đã uống hết. Giống như cô ta với quá khứ đã thoải mái hơn.

Lúc này tiếng bước chân vang lên. Cô ta cười. Đúng vậy, chính là như vậy, rất đúng giờ.

Mạc Tu Lăng ngồi đối diện Giang Nhân Đình. Anh nhìn thấy tách trà đã khô, anh cầm ấm trà lên rót thêm vào tách của cô ta.

═══

Mạc Tu Lăng ngồi đối diện Giang Nhân Đình. Anh nhìn thấy tách trà đã khô, anh cầm ấm trà lên rót thêm vào tách của cô ta.

Giang Nhân Đình nhìn động tác của anh, cảm thấy như đã rất lâu rồi, trong lòng cô ta chưa dễ chịu như vậy: "Anh biết từ khi nào?"

Mạc Tu Lăng chậm rãi đặt ấm trà xuống: "Lúc chúng ta đi đến đại học C. Cô nói cô ở nước ngoài nhiều năm, nhưng cô lại rất quen thuộc đại học C. Hơn nữa còn giới thiệu với tôi cảnh quan ở đó. Một người ở nước ngoài nhiều năm, có thể thay đổi rất nhiều thứ nhưng chưa chắc thói quen đã thay đổi. Lúc ăn cơm, cô thường lau miệng sau đó uống canh, rồi lại lau miệng tiếp. Có lẽ còn nhiều điểm khác nữa!"

Giang Nhân Đình cười. Hóa ra anh sớm đã biết. Cô ta nhắm mắt: "Cho nên nhiều lúc anh cố ý không mang theo em?"

Anh không phủ nhận: "Tôi chỉ muốn khẳng định xem cô muốn làm gì?"

"Em khiến anh rất thất vọng đúng không?"

Đúng không? Anh cũng không rõ. Chỉ là, nhiều lúc nghĩ lại, anh cảm thấy mình không nên quá tốt với Giang Nhân Đình như vậy, khiến cô ấy nảy sinh ham muốn. Nếu như vậy, có lẽ cô ấy sẽ là một cô gái trong sáng nhất, thiện lương nhất. Cô ấy hẳn sẽ được hạnh phúc. Nhưng lúc này mong muốn như vậy cũng vô dụng.

Anh lắc đầu: "Mỗi người đều có một việc muốn làm. Quan điểm khác nhau sẽ dẫn đến nhưng đánh giá khác nhau. Cô có quan điểm của cô, cũng có suy nghĩ của cô. Tôi nghĩ thế nào không quan trọng."

Chén trà trong tay Giang Nhân Đình khẽ lung lay, một chút trà sánh ra ngoài. Gió vô tình thổi qua, chỉ lưu lại những buồn tủi.

"Dù thế nào, chúng ta cũng không thể quay về như trước kia, đúng không?" Cô ta nhìn Mạc Tu Lăng, trong ánh mắt không hề có sợ hãi hay toan tính nào.

"Có lẽ!"

Giang Nhân Đình uống một ngụm trà, muốn làm cho trái tim đang lạnh giá của mình ấm áp hơn: "Thực ra, em biết là không thể."

"Cô tiếp theo dự định làm gì? Nếu cần giúp đỡ có thể đến tìm tôi." Mạc Tu Lăng hiểu rõ, Giang Nhân Đình nhất định sẽ không đến tìm anh.

Giang Nhân Đình cười, không biết là nghĩ gì.

Cô ta thật sự không cam lòng.

"Nếu năm đó thực sự em chết , anh còn có thể an tâm mà sống hạnh phúc như vậy không?"

"Thực ra, cô không phải đã rõ câu trả lời rồi sao? Tôi vốn đã có lựa chọn của mình." Cuộc sống hiện tại của anh vốn đĩ là vì sau khi cô ta chết mà có. Câu hỏi này, có quan trọng nữa không?

"Vì sao?" Lần này cô ta thực muốn biết nguyên nhân.

"Vì tôi có thể buông tay để cô ấy đi tìm hạnh phúc, nhưng tôi không thể buông tay để cô ấy đi tìm đau khổ." Anh đã chứng kiến Giang Nhân Ly lớn lên, anh biết cô kiêu ngạo như chim công. Bao nhiêu năm qua anh vẫn luôn muốn đem bộ lông kiêu ngạo trên người cô nhổ xuống, muốn thấy cô yếu mềm, muốn thấy cô không kiêu hãnh nổi. Thế nhưng, lúc đã thấy được bộ dạng ấy của cô, chính anh là kẻ đau đớn hơn bất cứ ai khác.

Ngày anh chứng kiến cô bị Bạch Thanh Hà đuổi ra khỏi nhà, cô quỳ dưới mưa lớn. Anh đã nghĩ muốn bỏ mặc cô, muốn cho cô tự sinh tự diệt. Anh bất động nhìn cô quỳ dưới mưa rất lâu. Nhưng lúc anh thấy vẻ tuyệt vọng trên mặt cô, anh thực sự không chịu nổi.

Nếu như anh mặc kệ cô, nếu như anh không cần cô, cô biết làm gì bây giờ?

Cho dù anh chỉ có thể cho cô một nơi tránh mưa tránh gió, anh cũng phải làm.

Có lẽ, trên đời này, chỉ có cô mới có thể khiến anh trở nên hèn mọn như vậy. Nhưng như vậy thì sao chứ? Có một người khiến mình tự làm cho bản thân mình hèn mọn, so với cuộc sống bằng phẳng trôi đi, thực sự vẫn còn tốt hơn rất nhiều.

Giang Nhân Đình chán nản nhìn Mạc Tu Lăng. Hóa ra cô đã sớm thua, cô làm nhiều chuyện như vậy hóa ra cũng không có ý nghĩa gì.

"Anh đi đi!" Giang Nhân Đình cuối cùng cũng không chịu nổi đả kích.

Có lẽ đây chính là hình phạt cô ta đáng phải nhận cho sự đố kỵ của mình, thật sự là đã đủ rồi.

Mạc Tu Lăng không thể làm bất cứ cái gì cho cô ta dễ chịu được nữa, như vậy là đủ rồi. Hà tất phải làm gì chứng minh sự thiện lương của mình nữa, hoàn toàn vô dụng.

Anh không thể không thừa nhận là mình có trách nhiệm. Nhưng, nếu đã sai rồi, thì đừng tiếp tục sai lầm thêm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Mưa lớn suốt đêm

Mạc Tu Lăng có dự cảm không tốt. Lúc chiều anh vừa mới nghĩ là hôm nay trời rất đẹp. Thì một lát sau trời bỗng xuất hiện một tiếng sấm rền vang, mưa lớn đổ xuống.

Anh tan ca liền lái xe về nhà.

Anh cảm thấy một chút bất an. Nhưng về nhà thấy Giang Nhân Ly đang chán nản ngồi xem phim thì lo lắng trong nháy mắt tan biến.

"Anh làm em giật cả mình." Cô oán trách.

Anh đi đến gần mới phát hiện hóa ra cô đang xem phim kinh dị. Thật đúng là lo cuộc đời chưa đủ kích thích.

Cô tắt tivi đi, giọng hậm hực: "Mỗi lần xảy ra chuyện gì kỳ lạ lại bắt đầu hiếu kỳ. Nhưng lúc sự thật bị vạch trần lại cảm thấy chẳng thú vị gì nữa. Cho dù có chuyện ly kỳ đến mức nào cũng chỉ là do con người tạo ra."

"Em hy vọng sẽ có mấy thứ ma quỷ kia xuất hiện thật sự à?"

"Cũng không tồi mà!" Cô bĩu môi, "Anh hôm nay sao về sớm vậy?"

"Xong việc thì về chứ sao. Em hỏi nhiều vậy?"

"Có mỗi chút anh đã không kiên nhẫn được rồi."

"Nào có."

"Có. Có ngày em sẽ mặc kệ anh sống chết không thèm quan tâm, cho anh khóc chết đi."

Anh bật cười, có điều chắc sẽ không khoa trương đến mức phải khóc như vậy. Cô gần đây ngày càng hẹp hòi, anh cảm thấy bất đắc dĩ, có điều như vậy cũng không tồi.

Anh vừa mở miệng định nói gì nhưng lại nghe thấy chuông điện thoại kêu.

Hóa ra hôm nay là sinh nhật cậu em kết nghĩa của Bạch Sơ Tuấn cho nên cậu ta gọi điện bảo anh ra ngoài. Mạc Tu Lăng vốn định từ chối nhưng Bạch Sơ Tuấn nói đã lâu rồi không tụ tập. Kỳ thực sinh nhật gì đó cũng là cái cớ, tìm một lý do để ra ngoài cho thoải mái tâm trí một chút.

Mạc Tu Lăng tắt điện thoại, liếc nhìn Giang Nhân Ly.

"Anh chỉ cần đừng nói với em là sẽ ra ngoài là được."

Thế này thật anh chẳng biết nói gì nữa. Anh ngồi xuống bên cạnh cô, không hề mở miệng.

Sắc mặt Giang Nhân Ly không tốt chút nào: "Thực ra anh có thể đi."

“Hử?”

Cô cao hứng đứng dậy: “Chỉ cần đưa em theo.”

Mạc Tu Lăng nhìn cô mấy giây rồi ra lệnh: “Đi thay quần áo!:

Cô ném chiếc gối ôm vào người anh, chạy về hướng phòng ngủ. Anh nhìn bộ dạng cô, không khỏi bật cười.

Anh vừa lái xe vừa quan sát cô:

“Sao muốn đi cùng?” Anh thờ ơ hỏi.

“Muốn xem cuộc sống về đêm của những người thành công thế nào?”

Thật đúng là câu nào không châm chọc thì không chịu được.

Có điều thái độ hiện giờ của cô thật đúng là đang rất hứng thú.

Đến “Non-sleep City”, cô tự nhiên khoác tay anh đi vào. Anh cũng không gạt ra, khóe miệng mỉm cười.

Cho nên, Ngô Thúc Nguyên vừa nhìn thấy bọn họ tình chàng ý thiếp thì hoảng sợ. Có điều anh cũng không biết đối đãi với Giang Nhân Ly thế nào cho phải, chỉ cảm thấy cô cũng chỉ là bộ dạng lầm lì, không có gì đặc biệt hơn người.

Giang Nhân Ly không phải người dễ dàng mất bình tĩnh, cô trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Mạc Tu Lăng.

Bạch Sơ Tuấn có vẻ rất hiếu kỳ với sự xuất hiện của Giang Nhân Ly. Bọn họ lần nào tụ tập cũng mang theo bạn gái nhưng Mạc Tu Lăng thì tuyệt nhiên không, anh cũng chẳng bao giờ ngại mình phải ngồi một mình.

“Em dâu sao hôm nay lại rảnh rỗi đến đây vậy?” Bạch Sơ Tuấn lộ ra ý cười trên mặt.

“Em vẫn luôn rảnh rỗi, chỉ là các anh không mời em đến thôi.”

Té ra là lỗi của bọn họ à? Bạch Sơ Tuấn sửng sốt: “Vậy anh trai này xin nhận lỗi với em vậy. Vẫn tưởng em dâu chính là đóa hoa thích ở trong nhà ấm, không muốn đi ra ngoài gặp bão táp mưa sa.”

Lý Khánh Anh cũng vừa kết hôn, bên cạnh cũng mang theo vợ: “Khó có cơ hội được gặp em dâu, để anh và chị dâu mời em một ly!”

Giang Nhân Ly vừa cầm ly rượu, Mạc Tu Lăng nhăn mặt ý ngăn cản. Cô vẻ mặt khiêu khích: “Chỉ một ly, không sao!”

Người được chúc sinh nhật hôm nay chỉ biết ngồi một bên, căn bản không hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Ngô Thúc Nguyên vốn không thích Giang Nhân Ly, rõ ràng là một người phụ nữ lẳng lơ, vậy mà Mạc Tu Lăng lại làm như bắt được bảo bối. Ngô Thúc Nguyên muốn nghĩ cách làm cho cô xấu mặt, anh liếc nhìn thọ tinh (người được chúc sinh nhật) đang ngồi một bên, ánh mắt chợt lóe lên: “Sơ Tuấn, tiểu đệ này năm nay bao nhiêu tuổi?”

“22.” Bạch Sơ Tuấn trả lời, lười quay đầu lại.

Ngô Thúc Nguyên thâm ý: “Chúng ta làm anh nên tặng cậu ta món quà gì đây?”

Cậu em kia tỏ ra sợ hãi: “Không cần, không cần.”

Bạch Sơ Tuấn cũng nghĩ một chút: “Em trai mình, đương nhiên mình cũng nên biểu hiện mộ

t ít thành ý.”

Ngô Thúc Nguyên nhàn nhạt mở miệng: “Tặng thế có gì tốt? Chi bằng giống như sinh nhật 22 tuổi của Tu Lăng, chúng ta mỗi người một phần, mua một sinh viên trong trắng một đêm cho cậu ta…”

Ngô Thúc Nguyên còn chưa nói hết, Lý Khánh Anh đã hung hăng đá cậu ta một cước.

Thật đúng là không nhìn giờ.

Quả nhiên, lúc ấy, tất cả mọi người đều im lặng.

Vẻ mặt vui vẻ của Giang Nhân Ly bỗng nhiên cứng nhắc. Trong đầu cô xuất hiện rất nhiều hình ảnh. Cô gắt gao cắn môi, đột nhiên, cô nhìn Ngô Thúc Nguyên. Ánh mắt của cô khiến Ngô Thúc Nguyên cũng phải hoảng sợ.

Mạc Tu Lăng sắc mặt trắng bệch, không dám mở miệng.

Giang Nhân Ly mạnh mẽ nhìn Ngô Thúc Nguyên: "Lúc nào?"

Ngô Thúc Nguyên bị câu hỏi của cô hù dọa, vô cùng bối rối.

Giang Nhân Ly mất hứng, cô mở miệng: "Năm năm trước ngày hai mươi chín tháng bảy, đúng không?"

"Sao… sao em biết?" Ngô Thúc Nguyên hãi hùng.

Thân thể cô run lên. Mạc Tu Lăng ôm lấy cô, quay sang quát Ngô Thúc Nguyên: "Cậu nói đủ chưa?"

Mạc Tu Lăng rất hiếm khi phát giận, anh lúc nào cũng vẻ mặt tao nhã, nhưng lúc này, chỉ một câu nói, mọi người đều nhận ra anh thực sự nổi giận.

Giang Nhân Ly gắt gao nắm chặt tay, huyết quản nổi lên trông thấy rõ.

Anh ôm lấy cô: "Chúng ta về nhà."

Không ai ngăn cản bọn họ, tất cả dường như xảy ra rất khó tin.

Anh không dám buông tay, anh sợ buông lỏng một chút cô sẽ ngã khuỵu xuống đất. Hiện tại cả người cô đều mềm nhũn. Anh không sợ, chỉ rất lo lắng cho cô. Anh đã sớm có dự cảm bất thường, hóa ra là chuyện này bị bại lộ. Cũng tốt, trên thế giới này không có gì là bí mật mãi được.

Anh lo lắng cho cô, sắc mặt của cô thực sự không tốt.

Doc đường anh lái xe với tốc độ nhanh nhất về nhà, không biết có bị bắn tốc độ không, nhưng anh không quan tâm.

Vừa đến nhà, anh lập tức ôm cô xuống xe, thân thể cô rất lạnh.

Anh kéo chăn đắp lên người cô. Môi cô mấp máy, dường như muốn nói điều gì, anh chờ cô. Nhưng cô vẫn không lên tiếng. Cô nhắm mắt, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Bỗng nhiên, ánh mắt cô sáng lên, tâm tình dường như rất bất ổn.

Anh yên vị ngồi trên giường, chờ cô tĩnh tâm lại.

Hồi lâu, cô vươn tay kéo tay anh: "Hôm đó anh bị bọn họ chuốc rượu say đúng không?"

Anh nhắm mắt: "Không phải, anh rất tỉnh táo."

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Ấm ức

Cô buông tay anh. Tay anh di chuyển, nhưng không dám động cô.

Thực ra, nếu đêm đó người trên giường không phải cô, anh nhất định sẽ không ra tay.

Năm đó anh ở Mỹ, trước ngày sinh nhật, anh bị Hoàng Tư Liên gọi về. Đã rất lâu bọn họ không mừng sinh nhật anh. Ở nước ngoài nhiều năm anh đã sớm tự lập, quen với việc không có người thân bên cạnh, nhưng anh vẫn không muốn phật ý Hoàng Tư Liên.

Đến tối anh bị Lý Khánh Anh lôi ra ngoài. Nhiều năm không gặp mặt, anh biết rõ hai chữ từ chối rất khó nói ra.

Bọn họ vậy mà lại nghĩ ra cái chuyện kỳ quái này. Anh bị bọn họ đẩy vào khách sạn. Anh có uống rượu, nhưng đầu óc hoàn toàn tỉnh táo. Anh vừa vào trong phòng đã nghĩ cách nói thế nào để cô gái kia tự bỏ đi. Nhưng anh giật mình, người con gái nằm trên giường, giống như là đang ngủ.

Anh tới gần, đột nhiên cảm thấy khó tin.

Anh không bao giờ tưởng tượng được cô và anh lại gặp nhau bằng cách này.

Sắc mặt cô ửng đỏ, khóe miệng mấp máy, có vẻ rất khó chịu.

Anh đưa tay ra kiểm tra nhiệt độ cơ thể cô, nóng đến mức dọa người. Anh suy nghĩ một hồi, chắc chắn cô bị hãm hại.

Anh vốn đi ra ngoài nhưng đi được vài bước liền dừng lại. Anh nghĩ, nếu như không phải anh, thì nhất định sẽ có người khác. Anh dừng bước.

Anh thừa nhận, anh thực sự muốn thấy cô. Từ sau khi xuất ngoại, đây là lần đầu tiên anh thấy cô. Anh không hỏi thăm về cô, cũng không muốn hỏi. Nhiều khi anh nghĩ cứ như vậy đi, anh cho rằng nếu chưa từng gặp cô, sẽ không có suy nghĩ thời niên thiếu này. Coi tất cả đều là giấc mộng.

Giây phút ấy, anh thừa nhận anh không phải quân tử, anh trở về.

Chính lúc đó, anh đột nhiên cảm thấy có thể đây là lần cuối cùng cô và anh gặp nhau. Có thể cô sẽ chẳng là ai của anh, anh cũng vậy. Chí ít, có thể chiếm đoạt được cô một lần cũng tốt. Huống chi, tình huống lúc này…

Anh có chút căng thẳng, nhưng không thể khống chế được nữa. Anh thậm chí còn kiên nhẫn tháo hết hạt đính tai của cô xuống, từng viên, từng viên. Vẫn là năm lỗ tai, không hề thay đổi. Cô dường như cảm thấy bất an, đưa tay lên kéo tay anh.

Không biết tâm tư mình thế nào, anh tắt đèn.

Anh xé rách quần áo cô, cô cũng không thể phản kháng, có thể là thuốc đã phát huy tác dụng.

Anh nhẹ nhàng hôn lên tai cô, đó là mùi vị của cô. Vị giác của anh nhớ kỹ mùi vị thuộc về cô. Khiến anh biết rõ, người khác không phải cô, anh cũng sẽ không làm vậy với ai khác.

Anh cảm giác được cô đau, mí mắt cô khẽ động, trên mặt cô không ít mồ hôi.

Cứ như vậy, anh mê loạn, nhưng nhất thời, anh bỗng hối hận.

Hôm sau, anh chạy trốn. Nói cách khác, anh thực sự không biết mình dùng thân phận nào để đối mặt với cô. Anh có lẽ quá mức bỉ ổi, ngay cả anh cũng coi thường bản thân mình.

Nhưng, anh không hối hận.

Anh từng nghe qua cô và Tả Dật Phi đang hẹn họ, bọn họ tình cảm rất tốt.

Anh tuyệt vọng, tìm vài người bạn gái. Cũng không phải là vì giải sầu hay tìm người thay thế. Anh không phải người như vậy. Anh thực sự muốn tìm một người phù hợp với mình, thế nào cũng không muốn vì một người mà phá hủy cuộc sống của mình.

Nhưng có lẽ bọn họ đều không thể giúp anh bình tâm.

Vì vậy, anh về nước.

Lúc nghe đám bạn nói chuyện cô đi phá thai. Không hiểu vì sao, anh lại khẳng định chắc chắn là con của mình. Anh nhớ kỹ tất cả mọi thứ của cô. Anh đau lòng, buồn khổ.

Nhưng cuối cùng cha mẹ anh bắt ép anh lấy cô.

Thật là buồn cười. Cô đã có người cô yêu, giữa cô và anh cũng không có bất kỳ ràng buộc nào. Anh nghĩ, chi bằng để cô đi, cho cô được tự do. Cho nên anh giúp cô bỏ trốn khỏi Giang gia. Bởi vì anh biết bản thân không có tư cách giữ cô lại.

Nhưng cô lại trở về.

Cô vĩnh viễn sẽ không hiểu được cảm giác của anh, nếu như cô trốn không thoát, vậy thì anh sẽ giữ cô, và sẽ không bao giờ tình nguyện để cô đi lần nữa.

Giang Nhân Ly nằm trên giường khóc nấc lên, cô khóc mất cả tiếng.

Cô không thường hay khóc, cho dù có khóc cũng sẽ không thành tiếng.

Anh bối rối. Cô muốn làm thế nào, anh đều tùy cô.

Cô cứ như vậy nhìn anh, nhìn đến nỗi anh lạnh sống lưng.

“Anh không muốn biết Giang Nhân Đình lúc đó ở bệnh viện nói gì với em sao?”

Anh lắc đầu: “Không muốn.”

Trên mặt cô đột nhiên xuất hiện một tia ai oán: “Đúng vậy, anh chỉ thấy là em tát cô ta một cái.”

Biết cô hiểu lầm, anh ôm lấy cô, lấy tay lau nước mắt cho cô: “Anh chỉ không muốn em phải nhớ lại những chuyện khiến em khó chịu.”

Thân thể cô mạnh mẽ run lên. Nói vậy là anh tin cô sao?

Nước mắt rơi mỗi lúc một nhiều.

Nhưng cô thế nào cũng không quên được chuyện ngày đó tại bệnh viện, giống như một cơn ác mộng.

♥.•°*”˜˜”*°•.♥

Cô cũng không biết Giang Nhân Đình đã nói gì với Giang Thánh Minh mà ông lại nói cô sáng hôm đó đến thăm Giang Nhân Đình sớm một chút, dù sao đó cũng là em gái cô. Cô bất đắc dĩ nhưng vẫn phải đi.

Giang Nhân Đình đâu có giống một người bệnh. Cô ta đang nằm ở giường xem báo.

Giang Nhân Đình vừa thấy cô vào thì nở nụ cười: “Thật là đúng giờ.”

Cô ngồi xuống: “Cô muốn gì?”

“Gần đây buồn chán, tôi suy nghĩ một chút liền làm một việc. Cô muốn biết không?”

Giang Nhân Ly không muốn nhìn vẻ mặt dối trá đó: “Hoá ra là cô buồn chán nên muốn tìm người đến nói chuyện phiếm. Xin lỗi, tôi không hứng thú.”

Nói xong, cô đứng dậy ra khỏi phòng bệnh.

Giang Nhân Đình xuống giường, thờ ơ nói: “Cô không muốn biết cô và Tả Dật Phi làm sao phải xa nhau ư?”

Giang Nhân Ly ngừng lại: “Cô đã làm gì?”

Quả nhiên là đủ hiểu nhau.

“Tôi có thể làm gì? Cùng lắm là chỉ châm ngòi nổ mà thôi. để cho mẹ Tả Dật Phi biết thêm về nhân cách của cô.”

“Cô thật đê tiện.”

“Tôi đê tiện thế nào? Chẳng lẽ không phải cô cùng với người đàn ông khác? Lẽ nào không phải cô còn mang thai với người khác? Tả Dật Phi thật đúng là quá yêu cô, còn nguyện ý đưa cô đi phá thai đứa con của người khác. Người tình nguyện đội mũ xanh như vậy thật không nhiều đâu.” Giang Nhân Đình lạnh lùng cười, “Cô nói xem, nghe tôi nói như vậy, mẹ Tả Dật Phi còn muốn cô làm con dâu?”

Giang Nhân Ly giận dữ cười, làm người hà tất phải thiện lương: “Vậy

thì sao? Cô được cái gì. Sai, cô chỉ mất đi. Cô không tính được là Mạc Tu Lăng phải cưới tôi.”

Cãi nhau chính là muốn để cho đối phương khó chịu.

Quả nhiên, Giang Nhân Đình sắc mặt biến đổi: “Cho dù như vậy, tôi cũng se không để cho cô hạnh phúc.”

Giang Nhân Ly cười nhạt: “Cô còn có thể làm cái gì?”

“Cô cho là cô có gì tốt? Thanh cao cái gì?” Giang Nhân Đình nhìn cô: “Biết đây là gì không?”

Giang Nhân Ly im lặng nhìn cô ta.

Giang Nhân Đình nở nụ cười: “Yên tâm, tôi sẽ cho cô biết đáp án. Đây là số tiền tám vạn đồng, chính là thù lao cho cô hai mươi tuổi bị làm nhục.”

Giang Nhân Ly phẫn uất: “Tôi chỉ biết là cô, là cô hẹn tôi đi ra ngoài, cô cho bỏ thuốc vào đồ uống của tôi, đúng hay không?”

“Hiện tại mới suy nghĩ cẩn thận không cảm thấy đã muộn sao?”

Giang Nhân Ly nắm chặt tay.

Giang Nhân Đình vui vẻ cười: “Đây là giá cho đêm đầu tiên của cô. Tôi vẫn nên trao trả cho cô thì hơn.” Nói xong, cô ta trực tiếp ném tờ chi phiếu đến trước mặt Giang Nhân Ly đích trên mặt.

Toàn thân Giang Nhân Ly run không ngớt.

“Thế nào, hận tôi không thể chết đi sao?”

Cô vung tay lên tát Giang Nhân Đình: “Tôi chính là hận cô không thể chết đi.”

Ngay lúc ấy, Mạc Tu Lăng chạy vào.

Là cô ngốc ư? Tất cả đều do Giang Nhân Đình tỉ mỉ lên kế hoạch. Cô ta dùng cái chết của mình để nguyền rủa cuộc hôn nhân của Mạc Tu Lăng và Giang Nhân Ly. Cô ta tưởng rằng chỉ cần cô ta chết, Mạc Tu Lăng cho dù có cưới Giang Nhân Ly thì cũng sẽ có khoảng cách và sẽ không hạnh phúc.

Chuyện cũ như gió thổi qua trước mắt.

Giang Nhân Ly trên mặt lộ ra vẻ đau đớn. Cô đưa tay lên xoa bụng. Trên mặt đầy mồ hôi lạnh.

Anh rốt cuộc nhận ra cô khác lạ: "Làm sao vậy? Ở đâu khó chịu?"

Cô đau đến mức không nói không ra lời: "Đau bụng."

Anh lập tức ôm lấy cô đưa đi bệnh viện.

***

Lúc cần buông tay thì nên buông tay, lúc cần nắm giữ thì phải nắm giữ, nhất là trong tình yêu.

Vừa muốn Mạc Tu Lăng là của mình, lại vừa muốn Giang Nhân Ly không được hạnh phúc, Giang Nhân Đình ghen tỵ và ích kỷ đến mức điên dại. Ích kỷ là điều có thể hiểu trong tình yếu, nhưng ích kỷ như Giang Nhân Đình thì đúng là con dao hai lưỡi!

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Nếu như bình an

Giang Nhân Ly tỉnh lại chỉ cảm thấy choáng váng. Cô cảm thấy dường như bên cạnh có rất nhiều người, cô muốn mở mắt ra nhưng lại không thể. Cô rất mệt, chỉ muốn ngủ một giấc. Mạc Tu Lăng đợi bên ngoài phòng bệnh. Anh vẫn chưa biết cô làm sao cho nên vô cùng lo lắng. Bác sĩ vừa ra, anh lập tức chạy đến.

"Bệnh nhân bị kích động quá cho nên ảnh hưởng đến thai nhi. Có điều bây giờ không sao rồi. Không được để phụ nữ có thai bị kích động, thai nhi hiện tại còn rất yếu."

Mạc Tu Lăng dường như một câu cũng nghe không lọt: "Cô ấy có thai?"

"Được sáu, bảy tuần rồi. Hai người làm cha mẹ kiểu gì vậy?"

Mạc Tu Lăng không để ý tới ông ta, anh tự mình đi đến đẩy giường của cô ra. Anh đã thu xếp phòng bệnh tốt nhất, cô chính là thích xa xỉ như vậy, cho nên anh nhất định làm cho cô hài lòng.

Đứa trẻ này chính là tương lai. Anh cảm thấy bất an. Anh đưa tay lên xoa bụng bằng phẳng của cô. Rõ ràng là bình thường như vậy, nhưng bên trong đã có một sinh mệnh nhỏ. Thật là thần kỳ.

Trước đâu anh không muốn có con, thứ nhất là vì cô không thích trẻ con, thứ hai là vì anh không muốn con mình mang theo bất cứ hiệu quả kinh tế nào.

Nhưng bây giờ chuyện này đã xảy ra khiến anh không kịp trở tay. Nhưng anh lại rất cảm động, trong bụng cô đã có con của anh.

Đối với đứa con trước kia, nói thật lòng, anh không cảm thấy thương xót. Lúc biết cô phá thai đã là hai năm sau, nhưng anh cũng không hề tiếc nuối. Với anh, đó chỉ là một lần ngoài ý muốn.

Thế nhưng lúc này anh thực sự nhớ tới đứa con đã mất kia. Nếu như nó còn tồn tại, có phải đã bốn, năm tuổi rồi, đã có thể chạy nhảy, gọi "ba ba", "ma ma" rồi hay không? Đó chính là mong muốn của rất nhiều người.

Lúc Giang Nhân Ly tỉnh lại, Mạc Tu Lăng vẫn còn chưa kịp thu tay về. Cô bình tĩnh nhìn anh, vẻ mặt anh rất lạ.

"Em bị làm sao?" Cô ngờ vực nhìn anh, "Không phải là bệnh nan y gì đấy chứ?"

"Đương nhiên không. Nói bậy bạ cái gì thế?"

Cô vốn định nói, nếu là bệnh nan y càng tốt, anh có thể không phiền muộn mà lấy người khác. Nhưng thấy ánh mắt anh có chút phẫn nộ, cô chẳng có tâm tình đâu mà nói đùa nữa: "Vậy sao vẻ mặt anh lại như đau khổ muốn chết thế kia?"

Lúc này sắc mặt anh mới dịu đi một chút: "Nói linh tinh, sắp làm mẹ đến nơi rồi còn không biết chừng mực."

Cô sửng sốt. Hồi lâu cũng không biết nên phản ứng thế nào. Cô đưa tay lên xoa bụng, trên mặt lúc này mới cười. Cô nhìn anh, sắc mặt anh như làm ảo thuật, sa sầm lại.

Cô không quên bọn họ lúc trước xảy ra chuyện gì.

Chuyện cũ nháy mắt trở về. Lúc sợ hãi nhất trong đời chính là lúc cô phát hiện mình có thai. Sau khi rời khỏi khách sạn, cô cũng không sợ như vậy. Cô sớm biết Giang Nhân Đình không hề đơn giản nhưng không nghĩ tới cô ta lại không từ thủ đoạn như vậy. Cô hối hận đã để mình mắc lừa Giang Nhân Đình. Nhưng tất cả vẫn còn nằm trong sức chịu đựng của cô.

Thế nhưng, lúc nhìn thấy hai chữ mang thai trên tờ xét nghiệm, cô thật sự hoảng sợ. Không cam lòng và uất ức cũng xuất hiện bủa vây lấy cô. Cô khóc. Cô không muốn gặp Tả Dật Phi.

Có lẽ, cô từng nghĩ sẽ sinh đứa trẻ đó ra. Nhưng cô không biết làm sao nuôi dưỡng, làm sao chăm sóc nó. Tính cách quyết định số phận, nếu như cô lựa chọn đứa bé, cô sẽ quyết định rời xa Tả Dật Phi. Cô là người một đi đã quyết định thì sẽ làm đến cùng. Thế nhưng cô cũng là một người bình thường, cô không cự tuyệt được sự ấm áp của tả dật phi. Cho nên cô chỉ có thể lựa chọn bỏ đứa bé.

Điều kỳ lạ là, cô không hề trạc người đàn ông kia. Cô còn cảm thấy may mắn, lúc đó khi cô tỉnh lại, ngoại trừ một vết máu trên giường ra, không có một thứ gì khác. Cô cũng không cảm thấy bị lăng nhục.

Nhưng, người đó chính là Mạc Tu Lăng. cô lúc này không biết là cảm giác gì.

Ảo não, phiền muộn, tức giận, căm hận, hay xấu hổ và bất lực?

Đã năm năm trôi qua, đột nhiên nhớ lại, có chút xa lạ, có chút phẫn nộ.

Mạc Tu Lăng hít một hơi, biết cô lúc này tâm tình bất ổn: "Muốn ăn gì? Anh đi mua."

Cô nhìn anh, không nói.

Anh nhìn cô: "Này"

"Em không muốn ăn."

"Con phải ăn!" Nói xong anh liền đi ra.

Cô cũng không để ý tới ý kiến của anh. Nhìn anh đi mua đồ ăn, có chút cẩn thận. Cô chính là vẫn bị thua.

Thực ra không cần nằm viện nhưng anh muốn cô ở lại một ngày.

Sau khi đưa cô về nhà, Mạc Tu Lăng liên tiếp "ném bom". Người đầu tiên tới là vợ chồng Mạc Chí Hạo. Đứa trẻ mới hơn một tháng, Giang Nhân Ly đương nhiên phải sắm vai vợ đảm mẹ hiền. Hoàng Tư Liên liên tục nhắc nhở Giang Nhân Ly phải chú ý mọi chuyện, ngay cả Mạc Tu Lăng cũng bị giáo dục nghiêm khắc.

Vợ chồng Mạc Chí Hạo rất ít tới đây, bình thường đều là Mạc Tu Lăng và Giang Nhân Ly quay về biệt thự Mạc gia thăm bọn họ. Cho nên nhiều hơn hai người ở nhà, Giang Nhân Ly có phần không quen. Nhưng cô không phải người dễ biểu hiện ra ngoài, chỉ đem ba chữ "người vợ tốt" ra diễn rất nhuần nhuyễn.

Mãi đến khi hai người bọn họ về rồi, Giang Nhân Ly mới nhận ra dụng ý của Mạc Tu Lăng. Bọn họ tới đương nhiên sẽ dời tầm nhìn của cô đi, cô sẽ không quấn lấy Mạc Tu Lăng. cô có chút phiền muộn, thì ra chuyện gì cũng theo suy nghĩ của anh mà phát triển.

Giang Nhân Ly nhìn thấy Mạc Tu Lăng liền cảm thấy phiền, cho nên cô đi tìm Tần Ngả Trữ.

Trước mặt Tần Ngả Trữ, cô tỏ ra vô tư quá đáng, hoàn toàn quên mất đây không phải nhà của mình.

Tần Ngả Trữ đánh giá cô: "Này, cậu nghĩ là con trai hay con gái?"

"Con trai."

"Sao khẳng định như vậy?" Chẳng phải còn chưa hình thành giới tính sao?

"Con của mình đương nhiên mình biết."

"Là sao?"

“Cậu nghĩ xem. Sinh con gái rất phiền phức. Nháy mắt lớn lên lại trở thành con nhà khác. Nhưng mà con trai thì khác, cho dù không chăm sóc nó, nhưng lớn lên nhất định sẽ kiếm về thêm hai người nữa.”

Tần Ngả Trữ bị chọc kích động: “Cậu tinh ranh như vậy sao?”

“Sự thực mà!”

“Con cậu nghìn vạn lần đừng có giống cậu, sao có thể ích kỷ như vậy được.”

“Cậu đố kỵ!”

“Cắt!” Nói tới nói lui, Tần Ngả Trữ vẫn lấy lòng: “Hay là, cho mình nhận con cậu làm con gái nuôi đi!”

“Cậu sao có thể lợi dụng chiếm tiến nghi như vậy chứ? So với Mạc Tu Lăng, cậu còn góp sức ít hơn đấy.”

“Mình nguyện ý thay chồng cậu góp sức, nhưng thực là không được a!”

Giang Nhân Ly nổi giận, đuổi theo Tần Ngả Trữ khắp phòng. Tần Ngả Trữ không nói gì: “Đâu phải là phụ nữ có thai. Đây là một người phụ nữ đanh đá đấy chứ! Giám định hoàn tất.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Cứ như vậy đi!

Giang Nhân Ly và Mạc Tu Lăng trong thời gian này không có giao lưu nhiều, nhưng ngẩn đầu không thấy thì cúi đầu ắt sẽ

thấy, quan hệ giữa hai người cũng không có gì xấu.

Cô mỗi ngày đều ở nhà, anh đều đi làm kiếm tiền mua sữa!

Nhưng thỉnh thoảng sẽ có những lúc cô quạnh, buồn vô cớ, khiến cô cảm thấy bất an. Cô gọi điện thoại cho anh, gần đây cô vẫn thường làm vậy, dù cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ là nói vài chuyện linh tinh. Phần lớn thời gian anh đều im lặng, nhưng cũng không cúp máy.

Cô vừa bấm điện thoại gọi cho anh, thì ngoài phòng khách chợt có tiếng chuông di động vang lên. Cô đi ra thấy điện thoại của anh ở trên sô pha. Hóa ra là anh để quên ở nhà. Cô chợt thấy hoài nghi, không biết có phải anh cố ý để ở nhà để tránh cô làm phiền hay không? (hì, phụ nữ có thai mà ^^)

Trước đây cô từng hỏi anh vì sao không lưu số điện thoại của cô, anh trả lời: “Chẳng phải như vậy càng chứng tỏ là anh rất thuộc số điện thoại của em sao?” Không cần lưu, cũng có thể trực tiếp bấm số gọi được.

Nhưng lúc này cô nhìn điện thoại, trên màn hình là một cuộc gọi nhỡ, tuy nhiên lại không phải một dãy số điện thoại.

Cô gọi lại một lần, xác định mình không nhìn nhầm rồi mới xóa cuộc gọi nhỡ đi. Tâm tình tốt hơn một chút.

Nửa tháng nay, cô suy nghĩ rất nhiều, nếu như cô sớm biết mình sẽ lấy Mạc Tu Lăng, thì cái đêm năm năm trước kia, hẳn là một chuyện may mắn! Cái này chính là số kiếp, thật đúng là ly kỳ. Nếu như Giang Nhân Đình biết người đó là Mạc Tu Lăng, có lẽ cô ta sẽ phát điên lên. Ngoảnh đi ngoảnh lại, hóa ra không ai có thể đoán được ý trời đã an bài.

Cho dù quá khứ xảy ra chuyện gì cũng không còn quan trọng nữa, bởi vì hiện tại mới quan trọng.

♥.•°*”˜˜”*°•.♥

Cuối tuần, Mạc Tu Lăng và Giang Nhân Ly đến biệt thự Thuần Viên.

Ở đây không có người giúp việc, tất cả mọi việc đều do Giang Thánh Minh đích thân làm. Giang Nhân Ly cảm thấy đã hiểu được phần nào, cho dù Uông Tố Thu có làm bất cứ chuyện gì, mọi ngõ ngách trong trái tim Giang Thánh Minh cũng chỉ thuộc về một mình bà. Ông nhớ kỹ Uông Tố Thu ghét nhất trong nhà xuất hiện người ngoài, cho nên ông không thuê người làm. Ở đây tất cả mọi thứ đều được bày trí theo sở thích của Uông Tố Thu, căn biệt thự này cũng không phải mới được xây dựng, mà nhìn mái nhà cũng biết được đã có nhiều năm.

Biết chuyện Giang Nhân Ly mang thai, Giang Thánh Minh còn đích thân xuống bếp. Chuyện này thật khiến cho Giang Nhân Ly giật mình. Giang Thánh

Minh trong ấn tượng của cô, chính là một người cho dù thất bại cũng không bao giờ nguyện ý nhận sự giúp đỡ của người khác. Tuy rằng cô không muốn chút nào nhưng cũng phải thừa nhận rằng về chuyện nhà, Bạch Thanh Hà đúng là chăm lo cho Giang Thánh Minh rất tốt.

"Cha, để con giúp cha một tay." Giang Nhân Ly vẫn không yên tâm như vậy. Thân hình cô thực ra rất gầy, nếu không nói cô có thai, bình thường nhìn vào sẽ không ai nhận ra.

"Không cần, con ngồi nghỉ đi. Phải tin vào năng lực của cha chứ." Giang Thánh Minh đẩy cô ra ghế ngồi.

Cô nhìn nụ cười trên mặt ông rạng rỡ như ánh mặt trời, lo lắng trong lòng cô giảm đi ít nhiều.

Mạc Tu Lăng thấy tâm tình của cô tốt như vậy nên cũng cảm thấy yên tâm.

Cô nhìn anh: "Lát nữa ăn cơm nhớ khen cha nấu ăn ngon."

"Tất nhiên rồi." Anh sảng khoái đáp.

Thực ra, tay nghề của Giang Thánh Minh không tồi như trong tưởng tượng của bọn họ, tuy rằng không thể so bằng đầu bếp nhưng cũng có mùi vị riêng, đúng là mấy tháng khổ luyện của ông. Ăn cơm xong, Giang Nhân Ly chủ động rửa bát, Giang Thánh Minh dường như có chuyện muốn nói với Mạc Tu Lăng.

Thỉnh thoảng cô quay ra nhìn chỉ thấy Giang Thánh Minh nói gì với Mạc Tu Lăng, còn anh chỉ gật đầu, giống như một đứa trẻ ngoan đang nghe người lớn dạy bảo.

Cô hiểu rõ, anh chăm chú nghe như vậy cũng chỉ là vì anh là con rể. Nghĩ vậy, cô lại thở dài một hơi.

Còn có gì mà phải tính toán chứ, đó là chồng của cô, là cha của đứa bé trong bụng cô. Ai cũng không thay đổi được chuyện này.

Giang Nhân Ly đi ra ngoài, vừa lau tay vừa kinh ngạc thốt lên: "Cha đi đâu rồi?"

Mạc Tu Lăng bất đắc dĩ cười: "Cha nói hôm nay đẹp trời nên muốn đưa mẹ ra ngoài đi dạo."

Cô gật đầu.

Anh đi lên mấy bước kéo tay cô: "Chúng ta cũng đi ra ngoài đi."

Cô không tránh, cùng anh đi ra ngoài. Cô thấy Giang Thánh Minh đang đẩy xe lăn, động tác rất chậm rãi, trên mặt vẻ cười lộ rõ, vô cùng thỏa mãn. Uông Tố Thu nhắm mắt, bà vẫn luôn nhắm mắt như vậy. Nhưng ánh mặt trời chiếu lên người bà, vô cùng an tĩnh. Giang Thánh Minh bước thong dong từng bước, bóng bọn họ dưới mặt đất mỗi lúc một dài ra.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 81: Cứ như vậy đi! (P2)

Cô không tránh, cùng anh đi ra ngoài. Cô thấy Giang Thánh Minh đang đẩy xe lăn, động tác rất chậm rãi, trên mặt vẻ cười lộ rõ, vô cùng thỏa mãn. Uông Tố Thu nhắm mắt, bà vẫn luôn nhắm mắt như vậy. Nhưng ánh mặt trời chiếu lên người bà, vô cùng an tĩnh. Giang Thánh Minh bước thong dong từng bước, bóng bọn họ dưới mặt đất mỗi lúc một dài ra. Giang Nhân Ly cảm thán: "Thật không ngờ cha mẹ lại có ngày hôm nay."

"Bao nhiêu chuyện cũ cùng lắm cũng chỉ là nhất thời, con người sống phải là vì hiện tại." Anh nắm chặt tay cô, "Anh luôn thành thực với em, không một chút lừa dối, không phải là vì sợ em tức giận, mà là vì, anh muốn vợ chồng chúng ta không hề có khoảng cách."

Trái tim cô bỗng rung động, cô ngẩng đầu nhìn anh.

Còn có thứ gì so với giây phút ấm áp này khiến cho con người ta thỏa mãn hơn đây?

Cô cũng là người bình thường, không thể cự lại được sự ấm áp. Dù là cô lúc ấy mê muội!

"Em hiểu!"

Anh nắm tay cô: "Anh chỉ hy vọng em thực sự hiểu rõ!"

Bởi vì anh đã chờ đợi giây phút này, chờ đợi từ rất lâu. Anh đã từng chán nản, đã từng tuyệt vọng, vẫn may, cuối cùng anh vẫn còn có thể được nắm tay cô.

Lúc trở về, anh kiên quyết muốn đưa cô đi bệnh viện kiểm tra. Cô không muốn nhưng rõ ràng là không đi anh sẽ không yên tâm.

Cho nên sau khi kiểm tra xong xuôi anh mới yên tâm đưa cô về nhà.

Nhà của bọn họ!

♥.•°*’˜˜’*°•.♥

Buổi tối lúc đi ngủ, cô nhớ tới cái gì liền đẩy anh: “Anh còn có cái gì nói dối em?”

“Không có.” Anh trả lời chắc như đinh đóng cột, rồi lại nhìn ánh mắt giảo hoạt của cô: “Chắc chắn không có.”

“Vậy sao?” Cô bình tĩnh, “Em nói chính là anh từ trước đến nay.”

Anh xoay người, cách xa cô một chút.

Cô không buông tha: “Để em nhắc anh, chính là trước khi anh ra nước ngoài.”

Anh chỉ cảm thấy trí nhớ cô thật là tốt! Cả người anh cứng đờ. Chuyện đó là chuyện mà anh hối hận nhất trong đời mình, từ trước đến giờ

Năm đó anh về nước, Giang Nhân Ly đã về chơi Uông gia, nhưng thực ra hôm đó cô cũng đã trở về nhà. Có điều lúc cô về thì thấy Mạc Tu Lăng và Giang Nhân Đình đang trò chuyện, cô liền ra chòi ngồi trên ghế đá hóng gió, cô mơ màng ngủ

Mạc Tu Lăng lơ đễnh hỏi Giang Nhân Đình về cô, anh không nói gì.

Sau khi tạm biệt Giang Nhân Đình, anh trỏ về Mạc gia, nhưng đi qua chòi đột nhiên anh nhìn thấy cô.

Anh kìm lòng không được liền đi đến.

Rõ ràng cô quay lưng lại, nhưng anh vẫn nhận ra.

Cô đang ngủ. Rất yên bình.

Anh không nhớ lúc ấy anh suy nghĩ điều gì, có thể là chẳng nghĩ gì cả. Anh cúi đầu, hôn lên môi cô.

Cô vốn dĩ không ngủ. Lúc ấy đột nhiên giật mình.

Anh lại càng hoảng sợ. Mặt anh nóng ran. Cũng không biết là xuất phát từ tâm lý nào, anh thốt lên: “Đình Đình.”

Chính là hai chữ đó đã trực tiếp đẩy cô ra xa khỏi anh. Anh không ngừng suy nghĩ, nếu như anh không nhát gan đến vậy, nếu như anh không xấu hổ như vậy, có phải là mọi chuyện sẽ không xảy ra không? Cho nên anh căm giận bản thân mình nhát gan, căm giận bản thân mình xấu hổ.

Sau đó anh lại xuất ngoại, cô không đến tiễn anh.

(Hóa ra đây là lí do năm đó Giang Nhân Ly viết lên bức tranh của cô một câu kia!)

Cho nên, anh nhất định muốn thay đổi bản thân, không muốn tiếp tục làm Mạc Tu Lăng nhát gan kia nữa, anh muốn tự mình giành lại được thứ mình muốn.

Nhưng hiện tại cô lại nhắc đến chuyện sớm đã bị vùi vào thời gian này.

Cô kéo anh lại: “Anh thực sự không nhớ rõ?”

“Em muốn làm gì?” Anh bị sự ngang ngược của cô đánh bại.

Cô không thèm để ý: “Em tức giận, phớt lờ anh, anh lại lừa dối em.”

Anh day trán.

Anh im lặng một lát, đột nhiên tóm lấy tay cô.

Cô cảm thấy lòng bàn tay buồn buồn, nhưng cô biết anh viết lên tay cô chữ gì.

“Hóa ra anh biết?”

Anh ôm chặt cô: “Nếu như anh sớm biết, anh sẽ không để em rời khỏi anh.”

Anh viết lên tay cô một chữ, chính là chữ mà cô nhìn thấy trên điện thoại anh lưu số của cô: ”

您

”

您

: Em là người trong lòng anh!***

Chú thích:

您

: nghĩa như “you” trong tiếng Anh, mang ý tôn trọng.

你

cũng có nghĩa là “you”,

心

nghĩa là “trái tim, lòng”. Cho nên chữ

您

ở đây được Mạc Tu Lăng và Giang Nhân Ly ám chỉ là “You are in my heart”.

Bạn đang đọc truyện *Ai Hiểu Được Lòng Em?* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.